

HIGASHINO KEIGO

ỐNG TÊN
CỦA
NAOKO

NHÀ XUẤT BẢN
TRẺ

BÍ MẬT CỦA NAOKO

Tác giả: **Higashino Keigo**

Dịch giả: **Uyên Thiễm**

Nhà xuất bản: **NXB Thời Đại**

Ngày xuất bản: **01-2011**

Số trang: **468**

Thể loại: **Trinh thám**

Nguồn: **truyentrinhtham**

Soát lỗi và làm ebook: **Heoconmtv**

Ngày hoàn thành: **08-03-2016**

Nếu có điều kiện hãy mua sách để ủng hộ tác giả và nhà xuất bản nhé!

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

TÁC PHẨM

Cuộc sống của Hirasuke trôi qua hết sức bình lặng, cho đến một ngày tai nạn khủng khiếp xảy ra, và gã mất đi người vợ yêu quý nhất của mình, còn đứa con gái bé bỏng thì vẫn trong tình trạng hôn mê bất tỉnh. Nhưng chỉ sau một đêm, con gái gã tỉnh lại và một mực xưng mình là Naoko, vợ gã. Dường như linh hồn của Naoko đã nhập vào thể xác con gái, còn Monami thực sự đã chết. Rốt cuộc Hirasuke đã mất vợ hay con gái trong vụ tai nạn ấy ?

Bí mật của Naoko đã giành Giải thưởng của Hiệp hội các Nhà văn viết truyện kỳ bí Nhật Bản vào năm 1999, và là một trong những tác phẩm quan trọng nhất trong sự nghiệp của Higashino Keigo, bậc thầy truyện trinh thám Nhật thế kỷ XX.

TÁC GIẢ

Higashino Kelgo sinh năm 1958, đã dừng học ngành kỹ thuật điện và làm nhân viên bán hàng cho đến khi ông giành giải Edogawa Rampo năm 1985. Ban đầu ông chỉ chuyên viết tiểu thuyết trinh thám, sau đó chuyển sang các thể loại khác, bao gồm cả tiểu thuyết khoa học viễn tưởng. ***Bí mật của Naoko*** là tác phẩm đầu tiên của ông được dịch sang tiếng Anh.

1

KHÔNG MỘT MÂY MAY LINH CẢM.

Tan ca đêm, Hirasuke về đến nhà vào đúng tám giờ sáng. Gã bật ti vi ngay khi bước vào căn phòng kiểu Nhật rộng chừng bảy mét vuông. Lý do duy nhất khiến gã làm thế là vì muốn biết kết quả trận đấu Sumo hạng nặng đêm qua. Năm nay bốn mươi tuổi, Hirasuke tin rằng ngày hôm đó cũng là một ngày bình thường và yên ổn giống như vẫn vậy suốt hơn ba mươi chín năm qua. Nói một cách chính xác hơn thì thực tế ấy đã ăn sâu vào đầu óc gã tới mức khó lay chuyển hơn cả kim tự tháp.

Thành ra gã chẳng hề trông đợi một bản tin gây sốc trên màn hình trong lúc chuyển kênh, và lại giả sử có một sự kiện nào đó gây xôn xao dư luận đi chẳng nữa thì gã cũng mặc định là nó vô can.

Gã chuyển sang chương trình mà gã không bao giờ bỏ sót sau mỗi buổi tan ca. Một chương trình đưa tin chung chung về các kiểu xì căng đan của giới nghệ sĩ hay kết quả các trận thi đấu thể thao hoặc một vài sự kiện diễn ra hôm qua. Dẫn chương trình là một phát thanh viên tự do rất được lòng các bà nội trợ. Thằng cha trung tuổi có bộ mặt phúc hậu ấy cũng không đến nỗi khiến Hirasuke thấy ghét.

Tuy nhiên, xuất hiện trên màn hình hôm nay không phải bộ mặt tươi cười quen thuộc của thằng cha dẫn chương trình nọ mà là một ngọn núi tuyết. Hình ảnh dường như đang được truyền từ máy bay trực thăng, tiếng động cơ của cánh quạt lẫn với giọng tường thuật của phóng viên đưa tin.

Chuyện gì thế nhỉ, ý nghĩ của Hirasuke chỉ dừng lại ở đó. Gã không buồn quan tâm xem chuyện gì đang diễn ra. Điều duy nhất gã cần biết bây giờ là tay võ sĩ yêu thích mà gã đang kỳ vọng sẽ thắng hạng trong giải đấu này thắng hay thua.

Hirasuke lồng chiếc áo khoác có tên công ty vào mắc rồi treo lên tường, gã vừa xoa tay vừa đi vào căn bếp kề bên. Mặc dù đã giữa tháng Ba, nhưng sàn gỗ mới vắng hơi lửa có một ngày đã lạnh ngắt. Gã vội xỏ chân vào đôi dép đi trong nhà. Đôi dép có hình hoa tulip.

Đầu tiên gỡ mở tủ lạnh. Ở ngăn giữa có một đĩa gà rán và một đĩa xa lát khoai tây đầy ụ. Gỡ lấy chúng ra, bỏ đĩa gà rán vào lò vi sóng, đặt hẹn giờ và nhấn nút. Sau đó, gỡ rót nước vào siêu rồi bật lửa. Trong lúc chờ nước sôi, gỡ lục tìm cái bát gỗ trong giỏ đựng bát đĩa đã rửa, lấy túi xúp miso ăn liền trong ngăn tủ bếp. Gỡ xé miệng túi xúp, dốc vào bát gỗ. Trong tủ lạnh còn có hăm bơ gơ và xốt thịt bò nhưng gỡ quyết định sẽ dùng hăm bơ gơ vào sáng mai.

Hirasuke làm việc cho một nhà máy sản xuất linh kiện xe hơi. Năm kia, gỡ được cất nhắc vào vị trí tổ trưởng một tổ sản xuất. Ở nhà máy của gỡ, người ta lập kế hoạch sao cho tổ nào cũng có hai tuần làm ban ngày và một tuần làm ban đêm. Và tuần này đến lượt tổ gỡ làm đêm.

Chẳng những gây đảo lộn hoàn toàn nhịp sống thường nhật, ca đêm còn khiến thể xác của một kẻ đang bước vào độ tuổi suýt soát bốn mươi như gỡ cảm thấy ê ẩm, song bù lại, gỡ có những niềm vui riêng. Thứ nhất là phụ cấp ca đêm, thứ hai là được ăn cơm với vợ con ở nhà.

Năm nay, tức là năm 1985, tình hình kinh doanh ở công ty của Hirasuke cũng thuận lợi như đa phần các doanh nghiệp trên cả nước. Sản lượng tăng đều đặn khiến cho hoạt động mua sắm thiết bị cũng sôi động hơn. Và tất nhiên, những người làm việc trực tiếp như Hirasuke càng thêm tất bật. Theo quy định, giờ làm việc kết thúc vào năm rưỡi chiều, song thường thì mọi người phải ở lại thêm một hai tiếng, thậm chí là ba tiếng. Trong trường hợp đó, phụ cấp ngoài giờ không còn là món vật nữa. Chẳng ai lấy làm lạ nếu khoản ấy khá hơn cả lương cơ bản.

Tuy nhiên, thời gian ở công ty nhiều hơn nghĩa là thời gian ở nhà ít đi. Ngày nào cũng chín mười giờ đêm mới về đến nhà nên Hirasuke không có cơ hội ăn tối với Naoko, vợ gỡ, và đưa con gái nhỏ Monami.

Tuy nhiên, gỡ có thể về nhà lúc tám giờ sáng nếu làm ca đêm. Ấy là lúc Monami đang ăn điểm tâm. Đối với Hirasuke, được thưởng thức món ăn do vợ nấu trong khi chuyện trò với đứa con gái sắp lên lớp Sáu là một trong những niềm vui không gì thay thế nổi. Nhìn thấy nụ cười trên gương mặt con gái, cảm giác mệt mỏi vì làm ca đêm hoàn toàn tan biến.

Ấu cũng bởi thế mà ăn sáng một mình sau lúc tan ca thật vô vị. Và những bữa sáng buồn tẻ này sẽ còn tiếp diễn ba ngày nữa. Naoko đã đưa Monami về quê ngoại ở Nagano để dự đám tang người anh họ. Anh họ nàng chết vì ung thư giai đoạn cuối hay gì đó, ngày giờ ra đi gần như đã được báo trước, thành thử cũng chẳng có gì là đột ngột. Tới mức, Naoko đã chuẩn bị sẵn một bộ tang phục mới cho chuyện này.

Theo kế hoạch ban đầu, đáng lẽ chỉ một mình Naoko về Nagano. Nhưng Monami bỗng giờ giới đòi đi theo ngay trước hôm nàng lên đường. Con bé muốn trượt tuyết ở đó. Gần nhà bố mẹ Naoko có rất nhiều khu trượt tuyết nhỏ, sau lần đi trượt đầu tiên hồi mùa đông vừa rồi, Monami đã hoàn toàn bị môn này cuốn hút.

Công việc bù đầu khiến Hirasuke hầu như không có thời gian dành cho gia đình dù đang là dịp nghỉ xuân đâm ra gỡ chẳng thể nói này nói nọ về chuyện đó. Gỡ quyết định là đành chấp nhận cảnh đơn chiếc ít lâu và để Monami theo mẹ. Vả lại, xét kỹ ra, nếu Monami không đi với mẹ thì con bé sẽ phải ở nhà một mình vào mỗi buổi tối Hirasuke làm ca đêm.

Nước sôi, Hirasuke chế món xúp miso ăn liền và lấy đĩa gà rán vừa nóng tới trong lò vi sóng ra. Gỡ đặt tất cả lên khay rồi mang sang chỗ bàn ăn thấp ở căn phòng kiểu Nhật kế bên. Cả món gà rán, xa lát khoai tây, hăm bơ gơ cho ngày mai lẫn xốt bò cho ngày kia đều do một tay Naoko chế biến. Hirasuke hầu như vô dụng trong cái công việc được gọi là bếp núc này. Ngay cả cơm, Naoko cũng nấu sẵn cho gỡ một nồi đầy trước khi khởi hành. Gỡ quyết định cứ để nguyên trong nồi rồi mỗi ngày ăn một

ít. Hirasuke biết thừa rằng cơm sẽ thiêu khi sang đến ngày thứ ba, nhưng gã đâu có tư cách để phàn nàn về chuyện đó.

Bày các món lên bàn ăn xong, gã khoanh chân ngồi xếp bằng. Trước tiên, gã húp xúp miso rồi sau một chút lưỡng lự gã đưa đũa tới món gà rán. Gà rán là món sở trường của Naoko, cũng là món khoái khẩu của gã.

Gã mở lớn âm lượng ti vi trong lúc thưởng thức vị ngon đã ăn vào máu gã. Tay dẫn chương trình quen thuộc đang nói gì đó trên màn hình. Song chẳng có nụ cười thường trực mọi khi. Nét mặt hắc có vẻ gì đó cứng nhắc và căng thẳng. Dầu vậy Hirasuke chẳng quan tâm. Gã chỉ đang lơ đãng tự hỏi bao giờ thì có bản tin thể thao tổng hợp ngày hôm qua. Gã thường xem ti vi vào giờ nghỉ giải lao giữa ca để biết kết quả các trận đấu sumo nhưng đêm qua gã không được xem.

“Sau đây, xin mời các bạn tiếp tục theo dõi tình hình tại hiện trường. Anh Yamamoto, anh có nghe thấy tôi không?”

Tay dẫn chương trình vừa dứt lời thì màn hình cắt sang cảnh khác. Hình như là ngọn núi tuyết ban nãy. Một nam phóng viên trẻ tuổi mặc bộ đồ trượt tuyết đứng trước máy quay với vẻ mặt hơi rúm rỏ. Phía sau anh ta, những toán đàn ông trong bộ đồ chống rét màu đen đang chạy đôn chạy đáo.

“Vâng, đây là hiện trường vụ tai nạn. Công tác tìm kiếm người gặp nạn vẫn đang tiếp tục. Cho tới lúc này, số người được tìm thấy gồm 47 hành khách và 2 tài xế. Theo nguồn tin của công ty xe khách thì tổng số hành khách đi trên chuyến xe này là 53 người, vì vậy vẫn còn 6 người chưa được tìm thấy.”

Tới lúc này, Hirasuke mới bắt đầu nghiêm túc nhìn lên màn hình. Hai tiếng xe khách khiến gã lưu tâm. Mặc dầu vậy, mối quan tâm ấy cũng chưa hẳn là lớn cho lắm. Gã vẫn không ngừng xúc xắt lát khoai tây lên miệng.

“Anh Yamamoto, tình hình của những người được tìm thấy ra sao rồi? Theo tường thuật ban đầu, dường như có khá nhiều người chết...” Tay dẫn chương trình ở trường quay đặt câu hỏi.

“Vâng, theo xác nhận cho tới lúc này, tính cả những người chết trước và sau khi được phát hiện, đã có 26 hành khách tử vong. Toàn bộ những người còn lại đã được đưa tới bệnh viện địa phương.” Tay phóng viên nhìn tờ ghi chép trong lúc tường thuật. “Tuy nhiên, hầu hết những người sống sót đều bị thương nặng và đang ở trong tình trạng hết sức nguy kịch. Hiện các bác sĩ đang khẩn trương cứu chữa.”

“Thật đáng lo ngại phải không anh.” Tay dẫn chương trình nói với vẻ mặt đầy biểu cảm.

Khi ấy, dưới góc phải màn hình có một dòng chữ chạy qua: Tai nạn lật xe chở người đi trượt tuyết ở Nagano.

Đến lúc đó Hirasuke mới dừng tay. Rồi gã chụp lấy cái điều khiển từ xa và chuyển kênh. Kênh nào cũng phát những hình ảnh giống nhau. Cuối cùng, gã chỉnh sang đài NHK. Đúng lúc một nữ phát thanh viên đang chuẩn bị nói gì đó. “Sau đây là bản tin về vụ tai nạn lật xe khách. Vào khoảng sáu giờ sáng nay, tại đường quốc lộ đoạn chạy qua nội ô Nagano, tỉnh Nagano, một chiếc xe khách chở người đi trượt tuyết từ Tokyo theo hướng cao nguyên Shiga đã rơi khỏi vách núi. Chiếc xe khách này là của Công ty Vận tải Okuro có trụ sở đóng tại Tokyo...”

Nghe tới đó, Hirasuke rơi vào một cơn hoảng loạn nhẹ. Bởi một vài từ khóa liên tục lọt vào tai gã. Cao nguyên Shiga, xe khách chở người đi trượt tuyết và Công ty Vận tải Okuro.

Lần này về quê, Naoko đã phân vân không biết nên chọn loại phương tiện giao thông nào. Đi tàu điện thì hơi bất tiện. Mọi khi có Hirasuke đi cùng thì chiếc xe gia đình mua đã chục năm nay chính là phương tiện di chuyển. Nhưng Naoko không biết lái xe.

Tuy bất tiện song chẳng còn cách nào khác là bắt tàu điện, kết luận đó tạm thời được chấp nhận. Nhưng ngay sau đó, Naoko lại tìm ra một giải pháp mới. Xe khách chở người đi trượt tuyết đang được giới trẻ khá ưa chuộng có thể là một lựa chọn. Vào mùa cao điểm mỗi ngày có tới hai trăm chuyến xe như thế xuất phát từ ga Đường sắt Quốc gia Tokyo.

Tình cờ, Naoko có một người bạn thân làm việc cho đại lý lữ hành nên đã nhờ cô này mua vé. Vừa may có một chuyến còn ghế trống. Vì một nhóm hành khách đã hủy vé ngay trước ngày xuất phát.

“May quá anh ạ. Như thế thì chỉ cần nhờ ai đó tới cao nguyên Shiga đón là xong. Em đỡ phải đi bộ và xách theo cái đồng đồ nặng trĩu này.” Ngay khi nhận được tin còn ghế trống, Naoko liền vỗ tay trước ngực đầy hoan hỉ.

Có lẽ nào, Hirasuke tự nhủ và bắt đầu lần lại ký ức. Nó giống như cách gã đang run rẩy bước xuống khỏi những bậc thang trong bóng tối.

Hình như nàng đã nhắc tới Công ty Vận tải Okuro.

Rồi cả chuyến xe khách đi cao nguyên Shiga khởi hành từ ga Tokyo lúc mười một giờ.

Toàn thân gã nóng bừng. Tiếp sau đó, mồ hôi bắt đầu rịn ra. Nhịp tim tăng mạnh khiến mạch máu đập lòng bùng sau tai gã.

Một hãng xe khách không thể nào lại có nhiều chuyến xe cùng chạy tới một địa điểm chỉ trong vòng một đêm.

Hirasuke lê về phía cái ti vi. Gã không muốn bỏ sót bất kỳ thông tin nào dù là nhỏ nhất.

“Sau đây là danh tính của những nạn nhân tử vong đã xác định được nhân thân căn cứ theo chứng minh thư tính cho tới thời điểm này.”

Hàng loạt tên người hiện lên trên màn hình. Nữ phát thanh viên chậm rãi xướng lên từng danh tính một. Toàn những cái tên Hirasuke không quen biết và chưa từng nghe thấy.

Gã không còn cảm giác thèm ăn, miệng khô khốc, song vẫn chưa hoàn toàn cảm nhận được rằng bi kịch này rất có thể có liên quan tới gia đình gã. Gã vừa lo sợ cái tên Sugita Naoko và Sugita Monami sẽ được xướng lên, vừa thầm nghĩ, bằng phần lớn trí óc, rằng không thể có chuyện đó. Không lẽ nào bi kịch ấy lại xảy đến với gia đình gã...

Nữ phát thanh viên ngừng đọc. Đó là danh sách của toàn bộ những người tử nạn đã xác định được danh tính.

Không có tên của Naoko lẫn Monami. Hirasuke trút một tiếng thở phào nhẹ nhõm, nhưng gã chưa thể yên tâm. Vì còn hơn mười người nữa chưa rõ nhân thân. Hirasuke cố nhớ lại xem vợ con gã có mang theo thứ giấy tờ tùy thân gì không. Nhưng gã không thể tìm được câu trả lời xác đáng.

Hirasuke vớ tay lấy chiếc điện thoại đặt trên kệ ti vi. Gã định gọi về nhà bố mẹ vợ. Không chừng vợ con gã đã tới nơi và sự lo lắng của gã là thừa. Không, nói đúng ra thì gã đang cầu nguyện.

Nhưng khi cầm lấy ống nghe và định bấm số thì ngón tay gã đột nhiên khựng lại. Chẳng hiểu sao gã quên mất số. Chuyện như thế chưa từng xảy ra. Số nhà Naoko cực kỳ dễ nhớ, và trên thực tế, chắc chắn gã nhớ nó bởi các con số được ghép thành một từ khóa. Song lúc này, gã không sao nhớ ra từ khóa đó.

Bất đắc dĩ, gã đành quay sang lục tìm sổ ghi địa chỉ cất trong ngăn kệ. Gã tìm thấy nó dưới một chồng tạp chí ken khít. Gã vội mở trang bắt đầu bằng vần K. Vì họ thời con gái của Naoko là Kasahara.

Cuối cùng gã cũng tra ra số điện thoại cần tìm. Bốn số cuối là 7053- Song gã vẫn không thể nhớ ra

cái từ khóa kia.

Đúng lúc gã cầm lại ống nghe và định bấm số thì giọng cô phát thanh viên cất lên.

“Tuy nhiên, theo thông tin vừa nhận được, có hai người gồm một thiếu phụ và một cháu bé gái được cho là hai mẹ con vừa được chuyển đến Bệnh viện Trung tâm Nagano, người ta đọc được dòng chữ Su-gi-ta thêu trên chiếc khăn tay tìm thấy trên người thiếu phụ. chúng tôi xin nhắc lại. Có một thiếu phụ và một cháu bé gái được cho là hai mẹ con vừa được chuyển tới bệnh viện trung ương Nagano...”

Hirasuke bỏ ống nghe xuống. Và ngồi quỳ gối.

Giọng nói của cô phát thanh viên không tới được tai gã nữa. Tai gã ù đi. Một lúc sau gã mới nhận ra đó là tiếng rên của chính mình.

Gã chợt nhớ ra.

7053 tức là na-o-ko-san.

Hai giây sau, gã đứng bật dậy.

HIRASUKE LÁI XE QUA NHỮNG CHẶNG ĐƯỜNG đầy tuyết một cách hết sức khó khăn và tới bệnh viện Nagano vào khoảng hơn sáu giờ chiều một chút. Việc phải xin phép công ty và xác định trước vị trí bệnh viện khiến gã xuất phát chậm.

Đã sang tháng Ba mà tuyết vẫn còn dồn thành đống ở góc bãi đậu xe. Hirasuke hơi rúc mũi xe vào trong tuyết rồi dừng lại.

“Hirasuke!”

Vừa bước vào sảnh chính của bệnh viện thì có tiếng ai đó gọi gã. Gã thấy Yoko, chị gái Naoko, đang chạy tới. Chị mặc áo len với quần jean và hình như không trang điểm.

Yoko lấy người anh trai nuôi làm chồng và thừa kế lại tiệm mì soba của bố mẹ.

“Tình hình thế nào rồi chị?” Hirasuke hỏi ngay mà không kịp chào.

Gã đã nói chuyện với Yoko qua điện thoại trước khi ra khỏi nhà. Cố nhiên là chị biết về vụ tai nạn nên đã mấy lần gọi điện cho gã song không liên lạc được vì gã chưa về.

“Chưa tỉnh lại đâu. Các bác sĩ vẫn đang tích cực cứu chữa.”

Đôi má thường ngày vẫn hồng hào như mới tắm xong của người chị vợ lúc này trông xanh xao khủng khiếp. Hirasuke chưa từng nhìn thấy Yoko nhú mày như thế.

“Thế ạ...”

Ai đó vừa đứng lên trong khu phòng chờ xếp đầy những chiếc ghế băng. Hóa ra là ông Sanro, bố vợ gã. Có cả Tomio, chồng Yoko, đi bên cạnh.

Ông lão Sanro tiến về phía gã với bộ mặt mếu máo. Rồi khi nhìn thấy gã, ông lão cúi đầu lia lịa. Đó không phải cách ông chào gã.

“Hirasuke, bố xin lỗi. Thành thật xin lỗi. Nếu bố không bắt nó về dự đám tang thì đã chẳng xảy ra cơ sự này. Trách nhiệm này là của bố.”

Cái cơ thể nhỏ thó và gầy guộc của ông lão trông càng thêm rúm ró. Ông cơ hồ như già sọm hẳn đi. Lúc này, đâu còn cái phong độ khi nhào mì Soba nơi ông nữa.

“Bố không phải xin lỗi về chuyện ấy. Con cũng có phần trách nhiệm vì đã để hai mẹ con cô ấy về một mình. Và lại, đâu đã đến mức vô phương cứu chữa, phải không nào?”

“Phải đấy, bố ạ. Việc nên làm bây giờ là cầu mong cho hai mẹ con dì ấy tai qua nạn khỏi.”

Đúng lúc ấy, một bóng áo trắng lọt vào tầm mắt Hirasuke. Một người đàn ông trung niên có vẻ như là bác sĩ xuất hiện ở góc rẽ của hành lang.

“Thưa bác sĩ!” Yoko chạy về phía vị bác sĩ. “Tình trạng hai người ra sao rồi ạ?”

Hình như đó là bác sĩ phụ trách điều trị hai mẹ con Naoko.

“Chà, cái đó thì...” Nói tới đây, vị bác sĩ đưa mắt về phía Hirasuke hỏi. “Anh là chồng cô ấy hả?”

“Vâng.” Gã đáp. Giọng khàn đi vì căng thẳng.

“Xin anh đi theo tôi một chút.” Vị bác sĩ đề nghị. Hirasuke bèn gồng mình đi theo ông ta.

Nơi Hirasuke được đưa tới không phải phòng điều trị của hai mẹ con mà là một phòng khám nhỏ. Nhiều tấm phim X-quang treo trên cao. Hơn nửa số đó chụp phần sọ. Gã không biết được những tấm phim đó là của Naoko, hay của Monami, hay của cả hai người, hay của một người khác.

“Tôi phải nói thẳng với anh là,” vị bác sĩ lên tiếng trong khi vẫn đang đứng. Giọng ông ta có cái gì đó thật khó khăn. “Tình trạng vô cùng nghiêm trọng.”

“Mẹ hay con thừa bác sĩ?” Hirasuke cũng không ngồi xuống, hỏi. “Mẹ hay con ạ?”

Nhưng vị bác sĩ không trả lời ngay. Ông ta đưa mắt khỏi Hirasuke rồi đứng yên như phân vân, miệng vẫn hơi mở.

Chỉ như thế là Hirasuke đủ hiểu. “Cả hai phải không ạ?”

Vị bác sĩ khẽ gật đầu.

“Vợ anh bị thương nặng. Có nhiều mảnh kính vỡ đâm xuyên qua lưng, và một trong số đó thấu tới tim. Chì nhà xuất huyết quá nhiều ngay lúc được cứu khỏi xe. Kể ra thì chị nhà đã chết do mất máu. Vấn đề là thể lực hết sức kỳ diệu của chị ấy còn cầm cự được đến bao giờ. Chúng tôi cũng chỉ biết cầu nguyện cho sự bình phục của chị ấy mà thôi.”

“Thế còn con bé?”

“Về phần cháu,” nói đoạn vị bác sĩ liếm môi, “sang chấn không nặng lắm. Tuy nhiên, hình như cháu không thở được do toàn thân bị ép chặt. Việc đó gây ảnh hưởng tới não...”

“Não...”

Những tấm phim X-quang chụp hộp sọ treo sát tường đập vào mắt Hirasuke.

“Như vậy, rốt cuộc là sao thừa bác sĩ?” Gã hỏi.

“Hiện chúng tôi đang cho cháu thở máy để duy trì sự sống. Nhưng nhiều khả năng cháu sẽ không thể phục hồi được ý thức.” Vị bác sĩ nén cảm xúc, nói.

“Nghĩa là trạng thái sống thực vật?”

“Phải,” vị bác sĩ khẽ đáp.

Hirasuke cảm thấy máu trong người đang dốc ngược lên đầu. Gã định nói gì đó nhưng cơ mặt cứng đờ như bị phủ một lớp keo. Môi gã đang run. Và răng hàm đánh vào nhau lập cập. Trong tích tắc tiếp theo, gã khụy xuống sàn. Người gã đã chẳng còn chút sức lực nào. Chân tay lạnh ngắt như băng. Gã không sao đứng dậy nổi.

“Anh Sugita...” Vị bác sĩ đặt tay lên vai Hirasuke.

“Bác sĩ,” Hirasuke ngồi quỳ lên hai gót chân, “xin cứu lấy vợ con tôi. Xin bác sĩ hãy làm gì đó. Tôi sẵn sàng đánh đổi mọi thứ để cứu hai mẹ con cháu. Tốn bao nhiêu tiền tôi cũng chịu. Nếu là để giành lấy mạng sống của hai mẹ con cô ấy... Tôi van bác sĩ.” Gã quỳ mọp dưới chân bác sĩ. Trán gã dán xuống mặt sàn lót vải sơn.

“Anh Sugita, xin anh ngẩng mặt lên.”

Vừa lúc đó, có tiếng một người phụ nữ gọi. “Bác sĩ, bác sĩ Anzai!” Vị bác sĩ rời khỏi Hirasuke đi về phía cửa.

“Chuyện gì vậy?”

“Mạch của nạn nhân nữ lớn tuổi đột nhiên yếu đi.”

Hirasuke ngẩng lên. Nạn nhân nữ lớn tuổi ấy phải chăng là Naoko?

“Được rồi, tôi tới ngay.” Nói xong, vị bác sĩ quay về phía Hirasuke. “Anh quay lại chỗ mọi người đi.”

“Xin bác sĩ làm ơn.” Hirasuke cúi đầu một lần nữa về phía tấm lưng vị bác sĩ đang bước ra khỏi phòng.

Hirasuke vừa ra tới nơi thì Yoko chạy lại.

“Bác sĩ nói sao hả chú?”

Hirasuke cố tỏ ra cứng rắn. Nhưng gã không thể làm gì với khuôn mặt đang méo máo của mình.

“Có vẻ không được khả quan lắm...”

“Ôi,” Yoko bung mắt. Ông Sanro và Tomio cũng ngồi rũ đầu trên ghế.

“Anh Sugita, anh Sugita!” Một nữ y tá chạy lại từ phía hành lang.

“Vâng?” Hirasuke hỏi.

“Chị nhà đòi anh tới. Xin anh đến ngay cho.”

“Naoko?”

“Mời anh theo lối này.”

Cô y tá lại chạy ngược về phía hành lang. Hirasuke đuổi bám theo.

Cô y tá dừng lại trước căn phòng có gắn tấm biển Phòng điều trị tích cực, và mở cửa. “Đây là chồng của nạn nhân.” Cô ta nói với mọi người trong phòng. “Mời anh ta vào.” Một giọng nói dùng đục cất lên.

Phải đợi cô y tá thúc giục, Hirasuke mới bước vào phòng.

Hai chiếc giường đập vào mắt gã. Nằm trên chiếc giường bên phải không ai khác chính là Monami. Gương mặt đang ngủ ấy vẫn hệt như lần cuối gã nhìn thấy ở nhà. Lúc nào cũng như sắp tỉnh giấc. Nhưng đám thiết bị ngồn ngộn gắn trên cơ thể con bé đã kéo gã về với thực tại.

Còn Naoko đang nằm trên chiếc giường bên trái.

Mới nhìn qua cũng đủ thấy tình trạng nguy kịch. Vì đầu và nửa thân trên của nàng đều bị quấn băng.

Có ba bác sĩ đang đứng bên cạnh Naoko. Họ nhẹ nhàng rời khỏi giường bệnh để mở lối cho gã vào.

Hirasuke chậm rãi tiến về phía chiếc giường. Naoko đang nhắm mắt. Gương mặt ấy, thật kỳ lạ, chẳng có vẻ gì đau đớn. Gã cảm thấy đó dường như là sự cứu rỗi duy nhất.

Gã định gọi thì mí mắt Naoko hé mở. Ngay cả cử động ấy cũng thật yếu ớt.

Môi Naoko khẽ mấp máy. Không thành tiếng. Nhưng Hirasuke hiểu vợ gã muốn nói gì. Nàng hỏi gã: tình trạng của Monami ra sao?

“Không sao. Monami không sao em ạ.” Gã ghé vào tai Naoko nói.

Gã thấy sự nhẹ nhõm hiện lên trên nét mặt nàng. Môi nàng lại bắt đầu cử động. “Em muốn gặp con,” nàng nói.

“Được rồi, anh sẽ cho em gặp con ngay bây giờ.”

Hirasuke ngồi xuống, kiểm tra xem chân giường có gắn bánh xe không, sau đó gã tháo cái lẫy khóa rồi đẩy cả chiếc giường đi. “Anh Sugita,” cô y tá cất tiếng nhưng một trong các bác sĩ ở đó ngăn cô lại: “Đừng cản anh ấy.”

Hirasuke ép sát chiếc giường của Naoko vào bên cạnh giường Monami. Gã để cho bàn tay phải của Naoko nắm lấy tay con gái.

“Tay của Monami đây.” Gã bảo vợ và nắm chặt lấy tay hai mẹ con.

Môi Naoko bắt chợt giãn ra. Hirasuke nhìn thấy trên gương mặt nàng nụ cười như của Đức Mẹ.

Ngay sau đó, bàn tay đang nắm lấy tay con gái của Naoko bỗng nóng bừng. Và khoảnh khắc tiếp theo, bàn tay ấy mất dần mọi sức lực. Hirasuke nín thở nhìn khuôn mặt nàng.

Một dòng nước mắt chảy dài trên má. Rồi nàng chậm chạp nhắm mắt lại tựa như vừa hoàn tất một việc cuối cùng.

“Ôi, Naoko, Naoko!” Gã hét lên.

Bác sĩ kiểm tra mạch, soi đồng tử rồi nhìn đồng hồ và thông báo: “Nạn nhân đã tắt thở. Sáu giờ bốn mươi lăm phút chiều.”

“A...aaa...” Hirasuke hóp hóp miệng như cá vàng. Toàn thân gã bủn rủn tới độ không thể thét lên thành tiếng. Rồi gã ngã khụy xuống tựa như không khí bỗng mang một sức nặng ghê người. Gã không sao đứng vững được nữa.

Vẫn nắm chặt bàn tay đang mất nhiệt nhanh chóng của Naoko, Hirasuke quỳ sụp xuống sàn. Gã cảm thấy như mình đang ở dưới đáy một cái giếng sâu.

Hirasuke không biết mình đã ở trong tư thế đó bao lâu. Lúc định thần lại, gã đã không còn thấy bóng dáng các bác sĩ và y tá ở đó nữa.

Toàn thân vẫn nặng như chì song Hirasuke đã đứng lên được. Gã nhìn xuống gương mặt Naoko đang lặng lẽ nhắm nghiền hai mắt.

Có gào thét cũng chẳng ích gì - gã tự nhủ. Người chết không thể sống lại. Việc nên làm lúc này là nghĩ đến người còn sống.

Hirasuke xoay người về phía Monami. Gã nắm lấy bàn tay của con gái mà trước đó gã đã đặt vào tay Naoko.

Dù có phải đánh đổi cả tính mạng, gã cũng quyết bảo vệ thiên thần bé nhỏ này. Cho dù vẫn hôn mê, nhưng con bé còn sống.

Anh sẽ bảo vệ con, Naoko ạ. Anh sẽ che chở cho Monami. Hirasuke không ngớt thì thầm trong tâm trí như đang niệm chú. Gã định chống chọi với nỗi đau của một kẻ vừa mất đi mọi thứ bằng cách đó.

Gã dùng cả hai tay nắm lấy bàn tay Monami. Gã muốn siết thật mạnh nhưng bàn tay của đứa con gái mười một tuổi nhỏ tới mức gã sợ sẽ làm nó gãy mất.

Gã nhắm mắt. Bao nhiêu hình ảnh cũng theo đó sống dậy trong tâm trí gã. Toàn những kỷ niệm vui. Gương mặt đang tươi cười của Naoko và Monami là những thứ duy nhất gã thấy trong dòng hồi ức ấy.

Gã đã khóc tự lúc nào. Nước mắt rớt thành giọt xuống sàn. Có vài giọt rơi cả vào tay gã và tay Monami.

Khi ấy...

Gã cảm thấy tay mình nhột nhột. Không phải do nước mắt. Mà hình như có cái gì đang cựa quậy.

Gã kinh ngạc nhìn Monami.

Đứa con gái đang thêm thiếp như một con búp bê đang từ từ mở mắt.

NHÀ RIÊNG CỦA SUGITA HIRASUKE NẪM CÁCH ga Mitaka vài phút xe buýt. Ngôi nhà được dựng trên miếng đất hai mặt tiền nằm về phía Đông Bắc của một khu dân cư có những con đường hẹp chạy đan chéo nhau thành những hình thù phức tạp. Gã mua ngôi nhà nhỏ cũ kỹ cùng với thửa đất ngót nghét một trăm mét vuông này sáu năm trước. Hồi ấy, gã chẳng bao giờ tính tới chuyện mua một căn nhà riêng, nhưng đó là nguyện vọng tha thiết của Naoko. Nàng cho rằng thay vì phải trả tiền thuê nhà, họ có thể dùng chỗ tiền đó cho khoản vay trả góp.

“Ngay từ bây giờ nếu mình vay trả góp trong vòng ba mươi năm thì có gì phải lo. Ba mươi năm nữa chắc chắn anh vẫn còn làm việc cơ mà.” Nàng lập luận như vậy khi Hirasuke tỏ ra ngần ngại trước viễn cảnh phải vay một khoản tiền không nhỏ.

“Ồ công ty anh, sáu mươi tuổi là phải về hưu rồi.”

“Không sao. Xã hội ngày càng nhiều người cao tuổi. Đến lúc đó thì sáu năm, bảy mươi mới phải về hưu.”

“Có chắc không?!”

“Chắc chứ sao. Thế sáu mươi tuổi rồi thì chồng em không định làm việc nữa à? Như thế là vô trách nhiệm đấy nhé.”

Bị nàng nói vậy, Hirasuke chẳng còn biết đối đáp ra sao.

“Tóm lại là phải mua ngay bây giờ. Nếu không mua bây giờ, em e là chẳng bao giờ mình mua được nhà nữa, chồng ạ. Sẽ mãi mãi thuê nhà thôi. Anh không thích thế đúng không nào? Anh muốn có một ngôi nhà riêng đúng không nào? Thế thì phải mua ngay. Ngay bây giờ.”

Nàng cứ lải nhải như một chú chó nòi Spitz khiến gã đành phải gật đầu. Và hành động tiếp sau đó của Naoko thì không thể chóng vánh hơn. Ngay thứ Bảy, hai vợ chồng Hirasuke đã liên hệ với văn phòng bất động sản và đi xem một vài ngôi nhà, tuần tiếp theo, họ đã trả xong tiền cọc. Mọi bước chuẩn bị từ đàm phán vay tiền tới việc chuyển nhà đều do một tay Naoko lo liệu đến nỗi khi nhận ra thì gã đã vào ở trong ngôi nhà mới. Việc duy nhất gã làm được là chuẩn bị một vài thứ giấy tờ theo yêu cầu của nàng.

Nhưng tới giờ, gã đã thấm thía sự đúng đắn của quyết định mua nhà hồi ấy. Nếu hồi ấy không mua nhà, số tiền tiết kiệm chắc cũng chẳng thêm được đồng nào. Và hơn tất cả, giá bất động sản thì cứ tăng đều đều. Đặc biệt là cái kiểu tăng giá gần đây không khỏi khiến người ta phải trở mắt. Theo các chuyên gia thì vẫn còn tăng nữa. Cách nhà Hirasuke khoảng hai trăm mét có một ngôi nhà cũ khác đang rao bán nhưng với cái giá đó vào thời điểm này thì chịu không thể mua nổi.

“Em nói đã đúng chưa nào? Cứ để chồng em quyết định thì có mà hỏng ăn.” Naoko lúc nào cũng nói vậy với vẻ đắc thắng.

Nàng khá ưng ý về ngôi nhà, tất nhiên rồi vì chính nàng đã chọn nó. Khu vườn đặc biệt khiến nàng thích thú. Có rất nhiều chậu hoa cảnh do nàng trồng trong cái khoảnh đất con con ấy. Nàng có thói quen âm ừ các bài hát như Chú chó cảnh sát hay Bạn lưng ở núi Genkotsu giữa lúc chăm chút cho đám cây

hoa trong vườn. Chắc vì nàng hay xem chương trình thiếu nhi cùng với Monami. Còn khi đi vòng từ vườn ra cửa trước lấy bưu phẩm, nàng thường ngân nga bài Bác bưu tá sơn dương.

Bốn ngày sau vụ tai nạn, Hirasuke kê ban thờ ở vị trí có thể trông ra khu vườn và đặt di cốt của Naoko trên đó. Ngay hôm sau vụ tai nạn, thi thể Naoko được quản tạm tại bệnh viện, đến ngày hôm qua thì được đưa về quản tại nhà và hôm nay, gã đã cử hành đám tang cho nàng tại một nhà tang lễ gần đó. Kỳ thực gã muốn tổ chức đám tang tại đây, ngôi nhà mà Naoko yêu quý, song con đường trước nhà vừa chật chội cũng lại do số người dự tính tới viếng tương đối đông, thành ra gã buộc phải từ bỏ ý định này. Mà quả thực quyết định đó là đúng đắn. Khách khứa tới viếng đông một phần, ngoài ra còn đám truyền hình chẳng biết đánh hơi được ở đâu cũng đổ xô đến làm náo loạn cả nhà tang lễ mất một lúc. Chuyện âm ỉ ấy mà diễn ra tại khu dân cư yên tĩnh này thì chắc gã đã phải sang hàng xóm xin lỗi từng nhà một.

Ngay cả khi đám tang đã kết thúc, giới đưa tin vẫn cứ bám theo Hirasuke. Đi đâu, làm gì, gã cũng ngập chìm trong ánh đèn chớp. Tuy nhiên, suốt hai ngày nay, gã chẳng còn sức lực đâu để mà cảm thấy phiền toái về chuyện đó nữa.

Mặc dầu không ít gia quyến có người thân tử nạn, song Hirasuke đặc biệt được giới báo chí đeo bám là bởi câu chuyện đậm chất câu khách của gã: cùng một lúc, gã vừa bất hạnh vừa may mắn. Khỏi phải bàn nhiều về nỗi bất hạnh bởi đó là cái chết của vợ gã, còn niềm may mắn chính là chuyện hồi sinh thần kỳ của Monami.

“Sau đám tang, anh cảm thấy thế nào?”

“Anh nhìn nhận thế nào về phát biểu của giám đốc Công ty Vận tải Okuro?”

“Chúng tôi được biết có rất nhiều lá thư động viên gửi tới anh từ mọi miền đất nước, xin anh chia sẻ với họ đôi lời.”

Thực ra các câu hỏi của bọn họ cũng chẳng lấy gì làm đa dạng cho lắm. Thành thử Hirasuke không phải suy nghĩ nhiều, chỉ cần lặp lại y nguyên một câu trả lời là đủ. Gã cho rằng cũng có thể do năng lực của tay phóng viên đặt câu hỏi, nhưng nhìn chung là do sự hạn chế về trí tuệ của giới này.

Duy chỉ có một câu hỏi luôn khiến gã lúng túng.

“Anh định nói gì với bé Monami về mẹ cháu?”

Gã muốn bảo bọn họ rằng gã mới là người nên đặt câu hỏi đó. Gã vẫn băn khoăn vì không tìm ra phương án hợp lý. Bất đắc dĩ, gã đành phải trả lời rằng, tôi sẽ suy nghĩ.

Rốt cuộc anh nên nói gì với con bé bây giờ - gã hướng về phía bài vị của vợ lắm bầm. Đạo này gã gần như không có thời gian trò chuyện với con. Là một ông bố, gã biết phải làm thế nào với trái tim mong manh và dễ bị tổn thương của cô con gái mới lớn? Ngay cái cảm giác mong manh và dễ tổn thương ấy gã cũng đâu được trực tiếp trải nghiệm mà chỉ phỏng đoán qua những gì nghe được. Thậm chí trước đó, gã còn chưa bao giờ tưởng tượng xem nó mong manh thế nào và dễ tổn thương ra sao.

Và gã nảy ra một ý nghĩ hoàn toàn vô nghĩa: nếu kẻ chết đi là gã, ắt hẳn Naoko sẽ khéo léo hơn nhiều khi thông báo chuyện đó với Monami.

Sau khi bài trí xong ban thờ, gã thay tang phục sang trang phục thường ngày. Chiếc đồng hồ treo tường chỉ năm giờ ba mươi lăm phút chiều, sắp đến giờ cơm tối của bệnh viện, gã nghĩ bụng rồi nhét ví và chìa khóa xe vào túi. Gã thầm mong cho con bé ăn uống khá hơn.

Ý thức của Monami đã phục hồi một cách kỳ diệu nhưng vẫn chưa hoàn toàn trở lại trạng thái ban đầu. Con bé đã bỏ quên một vài thứ trên bờ vực của cái chết. Đó là sự biểu cảm và ngôn từ. Và cả cái

kiểu phản ứng của một thiếu nữ mới lớn. Monami có thể biểu lộ ý muốn bằng cách gật hoặc lắc đầu nhưng con bé vẫn chưa cho gã được nghe cái giọng nói tươi tắn của nó. Mặc gã bắt chuyện thế nào, con bé cũng chỉ lơ đãng nhìn lên không trung bằng đôi mắt vô hồn.

Kết quả chẩn đoán của bác sĩ cho thấy hoàn toàn không có sự bất thường nào về mặt y học. Mặc dù đã từng có lúc người ta lo ngại rằng con bé sẽ lâm vào trạng thái sống thực vật, song chức năng của não bộ đã phục hồi hoàn toàn.

Bác sĩ cho rằng nguyên nhân có thể là một cú sốc tinh thần. Và bổ sung thêm rằng sự kiên trì và tình yêu là liệu pháp hiệu quả duy nhất.

Hôm qua, Monami được chuyển tới bệnh viện chuyên khoa não Koganei và kết quả chẩn đoán ở đó cũng chẳng khác gì. Thậm chí vị bác sĩ phụ trách còn lấy làm kinh ngạc vì Monami hầu như không bị thương tật gì sau một thảm họa như thế.

Đúng sáu giờ chiều Hirasuke tới bệnh viện. Sau khi tấp xe vào bãi, gã kiểm tra xem có phóng viên nào ở đó hay không. Giới truyền thông đang nhóng lên muốn ghi lại hình ảnh cũng như giọng nói của Monami, cô bé trở về từ ranh giới của cái chết. Tuy nhiên gã đã nhiều lần yêu cầu bọn họ tạm thời tha cho gã vì đây chưa phải lúc có thể trả lời phỏng vấn. Có vẻ như tối nay bọn họ giữ lời.

Lúc gã tới phòng bệnh của Monami cũng là lúc cô tạp vụ đem bữa tối vào. Thực đơn hôm nay gồm cá rán rau hầm và xúp miso. Hirasuke đỡ lấy khay cơm rồi đặt lên chiếc bàn cạnh giường, nhìn con gái. Monami đang ngủ.

Hirasuke mang ghế lại gần và ngồi xuống. Gã cảm thấy rất rõ rệt sự mệt mỏi của mấy ngày hôm nay đang chồng chất như lớp bùn đọng trong mình.

Monami trông như không thở lúc ngủ. Ngực và bụng chẳng mảy may phập phồng. Có những lúc gã tưởng như hơi thở của nó đã ngừng hẳn. Nhưng may thay đôi má ửng hồng đã xóa tan mối bất an ấy. Sắc diện con bé trông cũng khá hơn hẳn hôm qua.

Khỏi phải nói, việc Monami được cứu sống là niềm an ủi lớn lao nhất đối với Hirasuke. Gã tin rằng mình sẽ phát cuồng nếu mất nốt cả con bé.

Tuy vậy, khi ngồi bên đũa con gái thoát chết một cách kỳ diệu, nỗi đau vì mất Naoko mới là cảm giác đè nặng trong tâm can gã chứ không phải sự cứu rỗi. Và một niềm phẫn uất dâng đầy trong gã. Tại sao tai họa này lại giáng xuống gia đình gã? Có vận may nào cho gia đình nhỏ này chẳng? Không, chỉ toàn bất hạnh, bất hạnh đến khôn cùng.

Hirasuke yêu vợ.

Dạo gần đây nàng hơi béo lên, những vết chân chim đã bắt đầu nổi rõ, song gã yêu cái khuôn mặt tròn trịa và yêu kiểu ấy. Nàng nhiều lời, hùng hổ, chẳng bao giờ chịu nể mặt chồng, nhưng được cái nét không nhỏ nhen hay tráo trở nên ở bên nàng gã cảm thấy rất dễ chịu và vui vẻ. Nàng cũng là một người đàn bà thông minh. Và chắc chắn là một người mẹ tốt đối với Monami.

Trong lúc ngắm nhìn gương mặt đang ngủ của con, gã lần lượt hồi tưởng lại những kỷ niệm về Naoko, về cái giây phút gặp gỡ đầu tiên, về cái buổi gã ngỏ lời rủ nàng đi chơi, về cái lần đầu tiên gã bước chân vào căn hộ của nàng.

Naoko vào công ty sau gã ba năm. Họ yêu nhau hai năm. Lời cầu hôn của gã chỉ vồn vện có một câu: “Em cưới anh nhé.” Nghe thấy thế, Naoko cười lẩn lộn. Và sau khi cơn cười lắng xuống, nàng trả lời gã: “Được thôi.”

Cuộc sống mới cưới, rồi Monami chào đời, và...

Bất chợt cái đêm trông xác vợ ở bệnh viện Nagano mấy hôm trước vụt hiện lên trong trí nhớ gã. Có một người đàn ông đến bắt chuyện trong lúc gã ngồi một mình trên ghế. Người đàn ông có vẻ ngoài trạc ba mươi tuổi, vóc người cao lớn tự xưng là cảnh sát phòng cháy chữa cháy địa phương. Theo câu chuyện sau đó thì nhóm của anh ta đã đưa Naoko và Monami từ dưới vực lên.

Hirasuke liên tục cúi đầu cảm ơn. Nếu không có họ hẳn Monami đã mất mạng.

Song anh ta lắc đầu, bảo: “Ồ, không. Người cứu mạng cháu không phải chúng tôi.”

“Ý anh là?”

Thấy Hirasuke tỏ ra khó hiểu, anh ta nói tiếp.

“Khi chúng tôi tìm thấy chị nhà thì có vẻ như chị ấy là người nằm dưới cùng, song quan sát kỹ hơn, chúng tôi lại phát hiện thêm một cháu gái ở bên dưới. Nghĩa là chị nhà nằm phủ lên trên như cố muốn che chở cho cháu. Chị nhà bị rất nhiều mảnh vỡ đâm trúng, khắp người đầm đìa máu, còn cháu gái hầu như chẳng bị thương tích gì.” “Vì biết đó là vợ và con gái anh,” người đàn ông nói tiếp, “nên tôi mới kể cho anh nghe câu chuyện này.” Nghe xong câu chuyện, Hirasuke cảm thấy như có cái gì đứt tung trong lồng ngực. Và gã bật khóc. Gã khóc to thành tiếng.

Nhớ tới chuyện đó lúc này, Hirasuke lại bắt đầu khóc. Thực tình, mấy ngày gần đây, đêm nào gã cũng khóc. Chẳng qua hôm nay gã khóc sớm hơn mọi ngày mà thôi. Gã rút chiếc khăn tay nhàu nhĩ trong túi ra, bùng mắt. Nước mũi cũng bắt đầu chảy ra nên gã lau cả mũi. Chiếc khăn đã ướt sũng tự bao giờ.

“Naoko, Naoko, Naoko ơi...”

Cổ họng gã bật lên những tiếng rên ư ử. Gã gục người trên ghế, ôm đầu.

Khi ấy, có một giọng nói cất lên.

“Hira...”

Hirasuke giật thót mình nhìn ra cửa. Gã cứ ngỡ ai đó bước vào phòng. Nhưng cửa vẫn đóng. Cũng chẳng có tiếng động nào ngoài hành lang.

Đúng lúc gã tự nhủ rằng mình nghe nhầm, thì lại có giọng nói cất lên.

“Ở đây... ở đây cơ mà.”

HIRASUKE SUÝT NHẢY DỪNG LÊN VÌ KINH NGẠC. Người gọi gã chính là Monami. Đứa con gái mới rồi còn thiêm thiếp như búp bê giờ đang nằm trên giường nhìn gã. Đôi mắt ấy không còn vô hồn như hôm qua nữa. Chúng đang cố diễn đạt điều gì.

“Monami... Monami. Con nói được rồi à. Thế là tốt rồi. Tốt rồi.”

Hirasuke đứng dậy, cúi xuống nhìn Monami, khuôn mặt gã lem nhem vì nước mắt. Thế rồi gã tự nhủ phải mau mau gọi bác sĩ và tắt tả chạy ra cửa.

“Khoan đã...” Monami yếu ớt gọi.

Hirasuke ngoảnh đầu lại trong lúc tay vẫn đặt trên nắm đấm cửa. “Con đau ở đâu sao?”

Monami khẽ lắc đầu. “Lại... đây đã. Phải... nghe chuyện này đã.” Con bé cố gắng cất lời tuy không thật liền mạch.

“Bố sẽ nghe con nhưng phải đi gọi bác sĩ đã.”

Con bé lại lắc đầu.

“Không gọi ai hết... cứ lại... đây đã.”

Hirasuke hơi lưỡng lự, nhưng rồi gã quyết định làm theo yêu cầu của con. Gã nghĩ con bé muốn làm nũng.

“Đây, bố ở bên con rồi. Có chuyện gì nào? Kể cho bố nghe đi.” Gã dịu dàng thúc giục.

Nhưng Monami không vội mở miệng mà chăm chú nhìn vào mặt gã. Ánh mắt ấy chợt khiến Hirasuke có một cảm giác kỳ lạ. Sao con bé nhìn mình lạ vậy, gã thầm nghĩ. Ánh mắt ấy chẳng giống Monami chút nào, hay đúng hơn, chẳng giống của trẻ con chút nào. Nhưng gã thấy trong đó cái cảm giác quen thuộc. Ai có ánh mắt như vậy được? “Anh... sẽ tin những gì em nói chứ?” Monami hỏi. “Ồ, tin chứ. Mọi điều Monami nói bố đều tin hết.” Hirasuke đáp và cười với con. Nhưng sau đó, gã bỗng thấy nghi hoặc. Sao lại là “anh” và “em”?

Monami vẫn chăm chú nhìn gã và nói. “Em, không phải là Monami.”

“Sao cơ?” Gã vẫn giữ nguyên nụ cười trên khuôn mặt như bị đông cứng.

“Em không phải Monami. Anh có hiểu không?”

Lần này thì cơ mặt gã bắt đầu co thắt. Mặc dầu vậy, gã vẫn cố giữ nguyên nụ cười.

“Con gái nói gì ngốc nghếch thế. Ha ha.. Định trêu bố đấy à? Ha ha ha... ha ha...”

“Em không nói đùa đâu. Em không phải Monami thật mà. Anh nhận ra em, đúng không? Là em đây. Naoko đây.”

“Naoko?”

“Đúng vậy. Là em đây.” Vẻ mặt Monami như thể vừa khóc vừa cười.

Hirasuke nhìn mặt con gái. Rồi gã lẩm nhẩm lại lời con bé trong đầu. Gã hiểu lớp vỏ ngôn từ, nhưng khi cố suy xét hàm ý, đầu gã rối loạn. Cơ chế phản vệ tâm lý trong gã đang phát tác. Rốt cuộc, gã quyết định sẽ cười một lần nữa.

“Thôi nào, thôi nào.” Gã nói. “Bố không mắc lừa trò ấy đâu nhé.”

Song chỉ ít giây sau, chính gã phải tự rút lại tiếng cười ấy. Vì gã nhìn thấy nét mặt đau buồn thực sự của Monami.

Hirasuke đứng dậy rồi lảo đảo bước ra phía cửa. Gã định đi gọi bác sĩ. Gã tin chắc con bé đã phát điên. Hoặc không thì chính gã phát điên.

“Anh không được đi.” Monami cất tiếng. “Không được gọi ai hết. Phải nghe em nói đã.”

Hirasuke ngoảnh đầu lại. Con bé tiếp tục.

“Em đúng là Naoko. Em biết điều này khó tin. Ngay cả em cũng không tin nổi, nhưng đó là sự thật.”

Monami khóc. Không phải, mà là cô bé đội lốt Monami đang khóc.

Thật ngớ ngẩn, Hirasuke tự nhủ. Không đời nào có chuyện đó.

Lý trí gã đang dao động mãnh liệt. Không phải vì không tin điều con bé nói. Mà ngược lại. Vì giọng nói ấy chính xác là của vợ gã. Nghĩ vậy, gã nhìn lại lần nữa thì quả nhiên ở Monami không có bóng dáng của một học sinh tiểu học. Đó là một cô gái trưởng thành điềm đạm. Hơn nữa, Hirasuke nhận thấy rất rõ cái cảm giác thân thuộc ấy.

“Không, à mà nhưng... làm sao... ừm... lại có chuyện... như thế...”

Hirasuke vò đầu bứt tóc. Thế rồi gã thậm chí còn không dám nhìn Monami nữa.

Con bé vẫn tiếp tục khóc. Tai gã nghe thấy tiếng nấc. Gã đảo mắt về phía chiếc giường.

Con bé đang lấy tay trái bưng mắt khóc. Trong khi bàn tay phải khẽ đặt lên trên. Đồng thời, ngón giữa của bàn tay phải tựa như đang vuốt ve phần gốc ngón đeo nhẫn của bàn tay trái.

Hirasuke chột dạ. Thói quen ấy đúng là của Naoko. Nàng thường làm động tác này trong lúc khóc khi hai vợ chồng to tiếng. Vì đó là vị trí của chiếc nhẫn cưới.

“Em còn nhớ lần đầu anh rủ em đi chơi không?” Hirasuke hỏi.

“Em làm sao quên được,” con bé trả lời trong nước mắt. “Chúng mình cùng nhau đi xem một bộ phim có chiếc tàu ngầm bị đắm.”

“Không phải tàu ngầm, mà là tàu chở khách hạng sang.” Hirasuke nói.

Sau đó hai người còn xem bộ phim The Poseidon Adventure nhiều bận nữa, song Naoko không lần nào là không gọi con tàu Poseidon đó là tàu ngầm. (Tại Việt Nam, bộ phim này thường được biết đến với cái tên Con tàu tuyệt mệnh. (Mọi chú thích lè của người dịch)

“Rồi sau đó chúng mình đi đến công viên Yamanoshita.”

Đúng là như vậy. Gã và nàng đã ngồi trên ghế đá ngắm thuyền.

“Thế còn cái bữa anh đến phòng em lần đầu tiên?” “Em nhớ chứ. Đó là một ngày rất lạnh.”

“Ừ, lạnh thật.”

“Anh cởi quần âu ra và em thấy anh đánh cả một cái pyjama bên trong nhé.”

“Vi buổi sáng anh không kịp thay đồ.”

“Rõ là mặc thay quần chèn mà còn lý sự.” Nói rồi con bé cười khúc khích.

“Anh thề là anh nói thật. Thời buổi này ai còn mặc quần chèn chứ?”

“Hôm ấy anh cũng sừng cò lên và cãi bay cãi biến như thế này.”

“Em toàn nhớ những chuyện vớ vẩn.”

Hirasuke lại bên giường, quỳ gối xuống sàn. Cô bé đội lốt Monami nhìn gã không dứt. Gã nhìn thẳng vào ánh mắt ấy và nhẹ nhàng áp hai bàn tay lên má con bé.

“Và đêm đó,” con bé tiếp tục nói trong tay gã, “anh cũng làm thế này với em, đúng không?”

“Ừ, phải rồi.”

Đêm ấy, gã cứ để thế mà hôn nàng. Nhưng hôm nay thì không. Trước mắt gã không phải là khuôn mặt của Naoko. Thay cho hành động đó, gã hỏi.

“Có thật là Naoko không?” Giọng gã run run.

Con bé cả quyết gật đầu.

5

NAOKO KỂ LẠI RẰNG SAU KHI ĐƯỢC CHUYỂN TỚI phòng bệnh ít lâu thì nàng bắt đầu hiểu ra sự thể đã xảy đến với mình. Còn trước đó, đầu óc nàng hoàn toàn mông lung, không thể nhận thức được việc mình đã gặp tai nạn cũng như đã bước đến ranh giới của sự sống và cái chết.

Thế rồi khi ý thức đã trở nên rõ ràng, nàng lại băn khoăn không hiểu có sao mọi người lại gọi mình là Monami.

Nàng muốn nói, không, tôi không phải Monami, mà là Naoko. Nhưng có điều gì đó đã ngăn nàng lại. Một cách bản năng, nàng cảm thấy sẽ xảy ra một chuyện không thể cứu vãn nổi nếu làm thế. Vì vậy, nàng đành giữ im lặng.

Chẳng bao lâu sau, nàng phát hiện ra rằng thân xác của mình đã được thay thế bởi thân xác của con gái, song nàng tự nhủ hoặc mình đang thấy ác mộng, hoặc mình bị điên và nóng lòng mong sớm trở lại trạng thái bình thường.

Nhưng hôm nay, khi thấy Hirasuke khóc bên mình, nàng bắt đầu chấp nhận rằng đó không phải ác mộng hay gì hết mà là hiện thực.

“Thế nghĩa là...” Sau khi nghe hết câu chuyện của nàng, Hirasuke hỏi. “Monami đã chết?”

Nàng vẫn nằm im và chỉ gật nhẹ cằm. Vành mắt bắt đầu hoe đỏ.

“Vậy ư...” Đầu Hirasuke gục về phía trước. “Thật vậy ư? Monami đã chết rồi sao?”

Nàng - tức Naoko trong thân xác Monami, kéo chăn lên che mặt. Tiếng sụt sịt khóc lọt ra từ trong chăn.

“Xin lỗi... Em xin lỗi. Giá mà Monami được cứu sống chứ không phải em. Em có sống sót cũng chẳng ích gì...” “Em đừng nên nói thế. Có rất nhiều người đã chết. Em phải biết rằng chỉ một mình em sống sót cũng là may mắn lắm rồi. Chỉ một mình em...”

Hirasuke nghẹn lời vì nước mắt. Việc nhìn thấy thân thể còn sống của Monami trong khi thực tế con bé đã chết gây cho gã một nỗi đau hoàn toàn khác với việc phải chứng kiến tận mắt cái chết ấy.

Hai người im lặng và cùng khóc hồi lâu.

“Không, không. Anh vẫn chưa thể tin được rằng một chuyện như thế này lại xảy ra.” Khóc được một lúc, Hirasuke bắt đầu nhìn chòng chọc vào mặt con gái. Không, phải nói là mặt vợ thì đúng hơn.

“Ngay cả em cũng chưa tin vào chuyện này mà.” Nàng lấy mu bàn tay quạt đôi gò má đầm nước.

“Chuyện này rốt cuộc sẽ chẳng đi đến đâu phải không?”

“Chẳng đi đến đâu là sao?”

“À không, ý anh là sẽ không chữa khỏi được phải không?”

“Chữa khỏi? Anh nghĩ đây là một căn bệnh?”

“Điều đó thì...”

“Nếu đây là một căn bệnh đặc biệt và uống thuốc hay phẫu thuật có thể giúp ý thức của Monami quay trở lại thì em xin sẵn sàng.” Nàng nói một cách dứt khoát.

“Nhưng rồi ý thức của Naoko sẽ ra sao?” Hirasuke hỏi. “Khi đó ý thức của Naoko sẽ biến mất đúng không?” “Có như vậy cũng chẳng sao.” Nàng đáp. “Nếu Monami sống lại, dù đi đâu em cũng vui lòng.”

Trong đôi mắt đang mở to nhìn gã có những tia sáng chân thành. Gã bỗng nhớ lại nét mặt Monami lúc con bé cương quyết bảo gã rằng: “Con không đi học thêm đâu, rồi con sẽ đạt điểm cao cho bố xem.” Gã thấy đôi mắt kia sao mà giống của con bé khi đó đến vậy.

“Naoko.” Vừa nhìn mặt con gái gã vừa gọi tên vợ. “Đừng có nói ngốc nghếch như thế nữa.”

“Nhưng như thế mới là bình thường. Đáng lẽ ra em mới là người phải chết.”

“Nói điều ấy ra lúc này đâu có nghĩa gì. Vả lại, chẳng làm cách nào để Monami sống lại được.” Nói đoạn, Hirasuke cúi đầu.

Vài giây im lặng trôi qua.

"Anh này," nàng cất lời. “Anh nghĩ chúng mình sẽ phải làm thế nào?"

"Biết làm thế nào bây giờ? Ai mà tin nổi chuyện này chứ. Bác sĩ chắc cũng vậy thôi."

“Sẽ chẳng bất ngờ nếu họ cho em vào bệnh viện tâm thần, anh nhỉ?"

“Chứ sao nữa.” Gã khoanh tay, làu bàu.

Nàng bắt đầu ngó chăm chăm vào mặt gã. Thế rồi như sực nhớ ra điều gì, nàng hỏi: “Vừa làm đám hôm nay hả anh?"

“Hả? À, ừ. Sao em biết?"

“Nếu không anh đã chẳng mặc sơ mi trắng.”

“Ừ nhỉ.” Hirasuke sờ lên cổ áo. Gã đã định thay sang áo phông, nhưng rốt cuộc chỉ khoác chiếc áo len ra ngoài sơ mi trắng.

“Của em à?" Nàng hỏi.

“Gì cơ?"

“Đám tang của em à?"

“Ồ... ừm. Của Naoko.” Gã gật đầu rồi nói tiếp. “Nhưng em vẫn sống. Naoko vẫn sống.”

“Thế có nghĩa là đám tang của Monami phải không?" Nước mắt lại trào ra từ khóe mắt nàng. “Em đã cướp mất thân xác của con bé. Đã đuổi chân vong nó đi..."

“Em đã cứu vớt thân xác Monami, Naoko ạ.” Hirasuke siết chặt bàn tay nhỏ bé của vợ.

TÒA NHÀ HÀO NHOÁNG HƠN GÃ TƯỞNG. HƠN nữa vẫn còn mới. Hóa ra tiền thuê của những thằng như mình được dùng vào chỗ này đây, gã lảm bảm. Và gã tự nhủ, cần quái gì đến một tòa nhà sang trọng cỡ này chứ. Hoặc ít ra thì cóc cần đến cái sân sau chẳng mấy người ngó tới và những đồ trang trí chẳng biết giá trị thế nào kia.

Kể từ hồi cấp III, đến giờ gã mới lại bước chân vào thư viện. Và ngay cả khi ấy, mục đích của gã cũng không phải tìm sách mà là đến để ôn thi cùng với lũ bạn trong phòng tự học có máy lạnh. Nghĩa là, đây là lần đầu tiên gã tới thăm thư viện với đúng mục đích vốn có của nó.

Gã bước thẳng tới quầy đăng ký. Có hai nhân viên sau quầy, một người đàn ông trung niên và một cô gái trẻ. Người đàn ông đang nói chuyện với ai đó qua điện thoại.

“Cho hỏi,” Hirasuke hướng về phía cô gái cất tiếng. “Ở đây có cuốn sách nào viết về não không cô?”

“Não?”

“Vâng, não. Bộ não ấy.” Gã chỉ vào đầu mình.

“Ồ” Cô thủ thư gật đầu ra chiều hiểu ý rồi đi ra khỏi quầy. “Mời anh theo lối này.”

Có vẻ như cô sẽ dẫn gã đi. Cô gái tốt bụng hơn gã tưởng, Hirasuke thở phào nổi gót theo sau.

Phòng lưu trữ khá rộng với vô số các giá sách. Giá nào cũng chật kín những cuốn sách dày. Nhưng số lượng người đứng trước những cái giá ấy thì ít đến kinh ngạc. Tình trạng xa rời sách vở đây mà, gã nghĩ bụng.

Cô thủ thư dừng lại. “Ồ đây anh ạ.”

“Chà, chà...”

Dường như đây là khu vực sách y học. Sách được phân loại theo các cơ quan trong cơ thể, kiểu như bộ máy tiêu hóa, da liễu, đường tiết niệu v.v... Cô thủ thư nói rồi chỉ lên cái giá có những cuốn nói về não người.

Các khu vực khác khá ít người, nhưng riêng ở đây thì ngược lại. Những người đến tìm sách toàn là đàn ông, dung mạo tuy khác nhau song tất cả bọn họ đều mang những khuôn mặt thông minh đến dễ sợ.

Hirasuke hướng ánh mắt lên gáy sách. Về hệ vi sinh vật đại não và khả năng học tập, Hormon não; Não và hành vi học tập... Gã chẳng có dù chỉ một chút hình dung nhạt nhòa về nội dung những quyển sách đó. Mặc dầu vậy, gã vẫn rút một quyển trên giá xuống: Tinh thần và hành vi dưới góc nhìn từ não bộ.

“Người ta gọi các vùng vỏ não rộng vốn không được trao cho những chức năng đặc biệt là vỏ não liên kết đa vùng. Ngành thần kinh học truyền thống đã biết rằng sự liên kết giữa các vùng vỏ não nhằm tạo ra các chức năng đặc biệt hình thành tại đây, dữ liệu sẽ được tích hợp từ các vùng đó. Các thông tin ở thời điểm hiện tại được tích hợp với cảm xúc và ký ức tại vỏ não liên kết đa vùng, nhờ đó con người có thể tư duy, ra quyết định và lên kế hoạch. Ví dụ, vùng liên kết tại thùy trán sẽ tích hợp các thông tin từ vùng cảm giác cơ thể, nghĩa là các thông điệp từ da, cơ, khuỷu, khớp liên quan đến vị trí

và các cử động của cơ thể..

Hirasuke gấp cuốn sách lại. Mới đọc đến đây thôi gã đã thấy đau đầu.

Gã quay trở lại quầy đăng ký. Cô thủ thư ban nãy tò mò nhìn gã.

“Xin lỗi cô,” gã gãi đầu. “Những chuyện lạ được để ở đâu cô nhỉ?”

“Gì cơ?”

“À, ý tôi là những cuốn sách tập hợp các câu chuyện kỳ lạ trên thế giới đó.”

“Không phải anh vừa hỏi về sách y học liên quan tới bộ não hay sao?”

“Vâng, cái đó tôi xem xong rồi. Giờ tôi muốn đọc về các chuyện lạ.”

“Ồ...” Cô thủ thư nghi hoặc nhìn gã. “Loại đó chắc nằm ở góc trong cùng của khu vực sách giải trí.”

“Khu vực sách giải trí?”

“Đằng kia,” cô gái chỉ về phía xa. “Ở góc đó là sách về các hiện tượng phi thường, có cả sách về vật thể bay không xác định và những thứ tương tự.”

Lần này xem ra cô gái không có ý định dẫn gã đi.

“Vậy sao, cảm ơn cô.” Hirasuke đi về phía đó một mình.

Quả là có nhiều các loại sách kiểu như vậy. Vòng tròn bí ẩn, hiện tượng kỳ quái, lục địa Mu... những từ mà gã thường nghe thấy trên các chương trình truyền hình đặc biệt.

Hirasuke cầm lấy một quyển có nhan đề Từ điển các hiện tượng phi thường của Linn Picknett. Ngay cả tên tác giả gã cũng chưa từng nghe nhắc tới bao giờ.

Trước tiên, gã tra phần chỉ mục. Cái gã muốn tìm là các từ “chuyển đổi nhân cách” hay “nhập hồn”. Nhưng chúng không có trong cuốn sách này. Thay vào đó, gã tìm được từ “nhập đồng”.

Giờ tới trang tương ứng, gã thấy mục từ được giải thích như sau:

“Người ta phát hiện ra rằng vào thời kỳ phát triển sơ khai của loài người, khi xã hội bộ lạc bắt đầu xuất hiện, có một số rất ít người đạt được trạng thái mất kiểm soát và nhờ đó mà thu được những thông tin có giá trị. Ở trạng thái này, người ta phát ra một giọng nói khác. Mọi người xung quanh có thể cảm thấy hồn nhập vào trong một khoảng thời gian ngắn. Đó là lúc nhập đồng bắt đầu.”

Có vẻ đao to búa lớn gớm nhỉ, Hirasuke thầm nghĩ. Nhưng không thể phủ nhận rằng những gì được viết ra ở đây gần giống với điều đã xảy ra với Monami. Qua trò chuyện, quả tình gã có cảm giác như hồn của Naoko đã nhập vào Monami.

Tuy nhiên, cụm từ “trong một khoảng thời gian ngắn” dường như không chính xác. Đã hai ngày kể từ khi Monami, à không, Naoko thú nhận cái sự thật choáng váng kia, song chẳng có gì khác lạ xảy ra. Con bé vẫn tự nhận mình là Naoko.

Hirasuke đọc tiếp. Có vẻ như cách nhập đồng cũng rất đa dạng tùy theo khu vực và văn hóa. Ở những nền văn minh nguyên thủy, người ta coi nhập đồng là “sự can thiệp của thần thánh”, tuy nhiên vào thế kỷ thứ năm trước Công nguyên, Hippocrates lại chủ trương rằng, nhập đồng “cũng giống như những căn bệnh khác của thể xác chứ không phải hành vi của thánh thần.”

Một mặt, ở Israel cổ đại, người ta tin rằng “đó là trạng thái nhập hồn, mà đa số trường hợp là hồn xấu.” Mặc dù các tín đồ Thiên Chúa giáo thờ sơ khai cũng tin rằng “hiện tượng thánh nhập là điều may mắn,” song chẳng bao lâu sau cách nghĩ “nhập đồng là trò ma quỷ” lại trở nên phổ biến. Vì thế người ta mới tiến hành các lễ trừ tà.

Hirasuke nhớ lại bộ phim The Exorcist (Tên tiếng Việt là Quỷ ám) mà gã từng xem. Có cái gì đó trùng lặp ở đây. Nhưng gã không dám tin kẻ tự xưng là Naoko đang trú ngụ trong thân xác của Monami lại là ác quỷ. Đó đích thị là người vợ mà gã biết rõ.

Một trong các ghi chép nổi tiếng về hiện tượng này là “sự kiện nhập đồng tập thể của các thầy tu” xảy ra vào những năm 1630 tại Loudun, nước Pháp. Các thầy tu bị nhập đồng kể lại như sau: “Mặc dù miệng chúng tôi phát ra những lời lẽ tục tĩu và báng bổ thánh thần song dường như có một cái tôi thứ hai đang chứng kiến và lắng nghe sự việc đó. Hơn nữa, chúng tôi không sao có thể ngăn những lời lẽ ấy khỏi tuôn ra từ miệng mình. Thật là một trải nghiệm quái lạ.”

Kể từ đó, người ta bắt đầu coi nhập đồng là biểu hiện của chứng tâm thần phân liệt hay đa nhân cách.

Hirasuke rời mắt khỏi cuốn sách và cau mày.

Tâm thần phân liệt...?

Cách giải thích này dù sao cũng mang tính khoa học. Thế rồi gã thử phân tích xem tình trạng của Monami hiện thời có ứng hợp với cách giải thích này không. Nghĩa là, gã cho rằng không phải Naoko đang nói mà đó là sự phát lộ của một nhân cách khác trong con người Monami.

Song gã liền nhận thấy có một điểm không thỏa đáng. Và cuốn sách gã đang cầm trên tay cũng đề cập tới vấn đề này.

“Tuy nhiên, chẳng bao lâu sau người ta phát hiện ra rằng có một dạng thức phổ biến nhất của hiện tượng nhập đồng không thể giải thích bằng cách này. Đó là việc phán truyền. (Lược) Việc phán truyền này cung cấp những thông tin mà khi không ở vào trạng thái lên đồng thì người ta không thể nào biết được...”

Chính thế. Có vài chi tiết trong câu chuyện phát ra từ miệng Monami mà Monami không thể nào biết được. Chẳng hạn như cuộc hò hẹn đầu tiên giữa gã và Naoko...

Như vậy thì không thể cho rằng nhân cách của Monami đã biến đổi thành nhân cách của Naoko, mà phải khẳng định nhân cách của Naoko đã nhập vào Monami mới là hợp lý.

Hirasuke tiếp tục lật trang. Sau “Nhập đồng” là mục từ “Đa nhân cách”. Đọc tiếp, gã thấy ở đó liệt kê một số ví dụ không thể giải thích thỏa đáng nếu chỉ tiếp cận trên phương diện tâm lý học.

“Một trong những ví dụ kịch tính nhất là sự kiện kỳ lạ ở Watseka. Năm 1877 tại thành phố Watseka thuộc bang Illinois nước Mỹ, cô bé Lurancy Venum mười ba tuổi bất ngờ lên cơn động kinh, nguyên nhân khiến cô rơi vào tình trạng hôn mê. Ở trạng thái xuất thần này, cô đã bị vô số hồn ma nhập vào. Hồn ma chiếm đoạt và điều khiển Lurancy lâu nhất là của Mary Roff, cô gái chết cách đó mười hai năm. Mary nhập vào Lurancy trong ngót nghét một năm trời khiến cô bé có những hành động mà theo lời nhà Roff là hết như Mary lúc còn sống. Cô bé còn cho thấy mình rất tường tận gia cảnh nhà Roff. Qua một năm, ‘Mary’ phán cô ta phải lên Thiên đường và tức thì Lurancy trở lại như cũ.”

Hirasuke mở to mắt, đọc lại đoạn đó một lần nữa. Gã bắt đầu nghĩ đó chính xác là những gì đã xảy ra với thân xác của Monami.

Trong sách còn nêu thêm một ví dụ nữa khiến gã lưu tâm. Đó là hiện tượng xảy ra với cậu bé Jasbir Lal Jat vào năm 1954. Cậu bé được cho là đã chết vì bệnh đậu mùa bỗng sống dậy một cách kỳ diệu. Tuy nhiên, cậu bé lại mang trong mình một nhân cách khác. Có vẻ như hồn ma của một cậu bé khác thuộc đẳng cấp Balamon tử vong vào cùng thời điểm đã nhập vào xác của Jasbir. Jasbir biết rất rõ về cậu bé đã chết kia. Trạng thái đó tiếp diễn trong vòng hai năm thì Jasbir trở lại với nhân cách

thực của mình.

Hirasuke gật gù. Trường hợp của Naoko và Monami hầu như trùng khớp với những ví dụ này. Mặc dù hy hữu nhưng đã có một vài tiền lệ.

Có thể dự đoán rằng trạng thái hiện thời sẽ tiếp diễn ít lâu, sau đó nhân cách của Naoko sẽ đột ngột biến mất và Monami sẽ sống dậy. Đó mới thực sự là cái chết của Naoko và sự hồi sinh của Monami.

Gã gấp sách lại. Một tâm trạng phức tạp đang chi phối gã. Hồn của Monami sẽ hồi sinh, con bé sẽ trở lại như cũ. Không cần bàn cãi, đó hẳn là điều gã mong muốn. Song, khi ấy, gã buộc lòng phải chia tay với Naoko. Vĩnh viễn...

Gã vò đầu. Gã chỉ muốn hét lên rằng thế là đủ quá rồi. Ban đầu, gã than khóc vì mất vợ, đến giờ, gã lại đau khổ vì mất con. Đẳng nào thì cũng chỉ có thể là một trong hai. Gã muốn ai đó giải thích cho gã rằng rốt cuộc thì gã mất vợ hay mất con. Nếu không trả lời được câu hỏi ấy, nỗi đau vô tận và sự trống rỗng sẽ mãi ám ảnh gã.

Hirasuke để lại cuốn sách rồi nắm mạnh tay vào giá. Bỗng gã cảm thấy có ai đang nín thở bên cạnh. Gã nhìn sang. Một cô gái đứng đó với vẻ mặt thoáng chút sợ hãi.

“Ồ, cô Hashimoto...” Nhận ra người quen, Hirasuke vội sửa lại tư thế, “Cô... ở đó từ khi nào vậy?”

“Thấy anh từ xa, em nghĩ bụng người nào mà giống anh đến vậy nên lại gần xem sao. Anh đang tra cứu gì mà chăm chú thế?”

“À, không, tôi có tra cứu gì đâu.” Hirasuke vừa cười xởi lởi vừa xua tay. “Thấy mấy cuốn sách lạ nên tôi ngó qua chút thôi.”

“Thế ạ?” Cô gái liếc mắt về phía giá sách.

Cô không biết nên phát biểu gì về những cuốn sách lạ lùng xếp la liệt trên giá, nhất là cuốn Từ điển các hiện tượng phi thường.

Hashimoto Taeko là giáo viên chủ nhiệm lớp Monami. Tuổi đời chắc chỉ độ hai mươi. Lần đầu tiên Hirasuke gặp cô giáo đẹp người này là tại đám tang Naoko. Còn trước đó, gã mới chỉ nói chuyện với cô qua điện thoại.

“Cô giáo có việc gì mà lại tới đây?” Hirasuke hỏi.

“Dạ, vì em có thứ cần tra cứu.”

“À, vâng. Các thầy cô giáo đến thư viện đâu có gì là lạ, phải không ạ?”

Hirasuke cất tiếng cười ha hả. Lập tức những ánh mắt lạnh nhạt xung quanh liền đổ dồn về phía hai người.

“Chết thật... Hay là chúng ta ra đằng kia đi. Ở đó có rất nhiều ghế.” Gã chỉ ra cửa.

“Ghế đó là dành cho những người đọc sách mà anh.” Hashimoto Taeko nở một nụ cười gượng gạo, khẽ nói. “Hay ta ra ngoài đi.”

“À, vâng, vâng.”

Ra khỏi thư viện, Hirasuke vươn vai hết cỡ.

“Đến những nơi như thế này luôn khiến tôi căng thẳng. Vai mỏi như hết cả.” Vừa nói gã vừa xoay cổ. “Thế mà cũng có khối người ngủ gật đấy.”

“Vào buổi trưa những ngày thường, có nhiều người là nhân viên công ty tới đây ngủ lắm anh ạ.”

Hashimoto đáp.

“Chà, với những người quanh đây, hóa ra thư viện còn có cả cái tiện ích ấy nữa.”

“Anh Sugita đang làm việc ở nhà máy phải không?”

“Vâng.” Đáp lời xong, Hirasuke nhìn vào mặt cô giáo, “Ồ, mà sao cô biết?”

“Vì Monami viết trong bài tập làm văn của em như vậy. ‘Bố em làm việc trong nhà máy của một hãng sản xuất. Cứ ba tuần thì một tuần làm ca đêm. Em thương bố vì bố phải làm việc trong lúc mọi người được ngủ.’ Hình như thế.”

“Vậy sao? Thế mà tôi không biết con bé lại viết ra những điều ấy.”

Dạo này Monami chẳng bao giờ chịu chủ động bắt chuyện với bố, có lẽ tại con bé đang bước vào giai đoạn chống đối của tuổi dậy thì. Con bé không hề tỏ ra quan tâm tới công việc của bố. Thậm chí, thái độ của nó còn dửng dưng như kiểu, miễn là ông kiếm tiền đầy đủ và đảm bảo tiền tiêu vặt cho tôi thì khỏi ở nhà cũng được. Không chừng nó chỉ cố tạo ra lớp vỏ bề ngoài như thế chứ không hẳn là không để mắt tới bố. Ý nghĩ ấy khiến lòng gã rạo rực đôi chút. Nhưng giờ đây đứa con gái Monami ấy đã không còn nữa.

Trước mặt thư viện có một công viên nhỏ và cả một cái đài phun nước như đồ chơi. Song không có tẹo nước nào. Hirasuke và Hashimoto Taeko ngồi xuống một trong những chiếc ghế đá được xếp như vây lấy đài phun nước. Ngay trước lúc ngồi xuống, Hirasuke chợt nảy ra ý nghĩ là nên trải khăn mùi soa hay cái gì đó dưới chỗ ngồi của Hashimoto nhưng tay gã không làm sao cử động nổi.

“Tình trạng của Monami thế nào rồi anh?” Hashimoto Taeko hỏi khi đã ngồi xuống ghế.

“À, vâng, ơn trời, cháu đang bình phục dần cô ạ. Thành thật xin lỗi cô giáo vì khiến cô phải lo lắng.” Hirasuke cúi đầu.

Qua điện thoại, gã đã thông báo với Hashimoto Taeko về việc Monami có thể nói được rồi. Tuy nhiên, và cũng đương nhiên, gã không tiết lộ rằng nhân cách con bé là của Naoko.

“Em nghe nói tuần sau cháu sẽ ra viện?”

“Vâng. Còn một đợt kiểm tra chi tiết nữa. Sau đó cháu có thể ra viện nếu không phát hiện thấy gì bất thường.”

“Nếu vậy thì sẽ kịp học kỳ mới.”

“Vâng. Con bé cũng háo hức mong được lên lớp Sáu cùng các bạn.”

“Vậy mong anh cho phép em đến thăm Monami trước khi bắt đầu học kỳ mới. Các bạn trong lớp cũng rất lo lắng nên nếu được thì em sẽ đi cùng với mấy học trò nữa.”

“À, vâng. Cô cứ tới lúc nào cũng được. Chắc là Naoko sẽ vui lắm.”

Hashimoto Taeko thoáng chút lúng túng trước câu nói của Hirasuke. Nhắc thấy thái độ ấy, gã thắc mắc tự hỏi không biết có chuyện gì, sau một lát gã mới phát hiện ra mình lỡ miệng.

“À, không, không phải Naoko mà là Monami. Chắc Monami sẽ vui lắm.”

Thế rồi Hashimoto Taeko hơi dịch mông trên ghế, xoay người về phía gã và ưỡn thẳng lưng, về mặt trông mạnh mẽ hơn lúc trước đó bội phần.

“Anh Sugita, em xin chia buồn cùng anh về sự việc lần này. Em hiểu nỗi đau của anh khi mất đi chị nhà. Tuy sức mọn, song em xin sẵn sàng làm người tư vấn tâm lý cho Monami. Và nếu có thể giúp gì được anh thì xin anh đừng ngần ngại chia sẻ với em.”

Hashimoto ra sức thuyết phục gã với ánh mắt chân thành. Gã có thể cảm thấy trong lời lẽ của cô sự

non nót và cái kiêu cố làm ra vẻ đặc trưng ở các thầy cô giáo trẻ. Có lẽ cô tưởng nổi dần vật do mất vợ đã khiến Hirasuke buột miệng gọi tên Naoko.

“Vâng, mong cô giáo giúp đỡ.” Hirasuke thu hai chân lại cho ngay ngắn và cúi đầu. Trong lúc ấy, một ý nghĩ lạnh lùng lướt qua đầu gã: “Chỉ có điều, con người trong Monami bây giờ hơn cô em những chục tuổi cơ đấy.”

HAI HÔM SAU CUỘC GẶP GỠ VỚI HIRASUKE Ở thư viện, Hashimoto Taeko dẫn theo năm đứa trẻ đến bệnh viện. Cụ thể là ba cô bé và hai cậu nhóc. Hình như là những đứa chơi rất thân với Monami.

“Tớ xem trên ti vi thấy tên của Monachan, giật hết cả mình. Ban đầu cứ tưởng đứa nào khác trùng tên trùng họ, nhưng nghĩ hiếm có người tên là Monami, mà lại còn cùng tuổi nữa chứ. Xong rồi tớ định ninh là đằng ấy, tớ chẳng biết làm thế nào, đành khóc òa lên.” Cô bé có khuôn mặt khá hiểu thẳng tên là Kawagami Kuniko nói. Hirasuke biết, mặt cô bé đang cười, nhưng hai mắt thì hoe đỏ. Hẳn là cô bé đang hồi tưởng lại cú sốc khi biết tin vụ tai nạn.

Thế rồi mắt Monami, tức là Naoko, cũng bắt đầu ngấn nước.

“Ừ... Chắc là cháu bất ngờ lắm phải không? Kawagami với Monami lúc nào cũng đi cùng nhau mà. Cô vẫn nhớ, hồi Giáng sinh, con bé đến nhà cháu chơi lúc về còn mang theo một cái bánh ngọt rõ to...” Naoko sụt sịt, lấy hai tay ấn vào khóe mắt rồi tiếp. “Thế rồi ngay trước vụ tai nạn, trên xe buýt, con bé còn bảo sẽ mua quà Shinshu về cho cháu. Ngờ đâu lại thế này...”

Giọng điệu Monami sao lại như một người mẹ mất con vậy nhỉ. Nghe xong, Hirasuke thấy khóe mắt mình cay cay, nhưng ngay lập tức nhận ra có gì bất ổn. Lũ trẻ và Hashimoto Taeko đang nhìn Monami đầy nghi hoặc.

“Ừ, đúng rồi, Monami. Bố cũng nhớ con bảo sẽ mua quà cho bạn trước khi lên đường. Được rồi. Bố vẫn nhớ mà Monami.”

Naoko, trong hình hài Monami, ngơ ngác trước câu nói của Hirasuke, thế rồi liền bùng miệng như nhớ ra điều gì.

“Ừ, à, vâng. Tớ xin lỗi đã làm các cậu lo lắng.” Naoko quay về phía các bạn cùng lớp Monami cúi rạp đầu.

“Cơ thể em đã bình phục hẳn chưa?” cô giáo Hashimoto Taeko hỏi.

“Dạ, khỏe hẳn rồi ạ.”

“Em có đau đầu không? Vì triệu chứng đó thường xuất hiện sau các vụ tai nạn giao thông.”

“Dạ, bây giờ thì ổn rồi ạ. Nhưng cũng chưa biết thế nào. Nghe nói sau tai nạn giao thông có nhiều người bị di chứng hành hạ lắm. Thôi thì từ nay xin chừa xe buýt đi trượt tuyết.”

Có thể Naoko đã cố gắng nói sao cho giống con gái, nhưng toàn bộ những lời lẽ phát ra từ miệng Monami chẳng có vẻ gì là của một cô bé tiểu học. Hashimoto Taeko hơi nhúm mày, nhưng rồi lại lập tức mỉm cười.

“Nghe nói em có thể ra viện khi bắt đầu học kỳ mới, cô rất vui. Nhưng không được làm gì quá sức đấy nhé. Trong người vẫn chưa khỏe thì đừng cố tới trường.” “Vâng, em cảm ơn cô. Được thế thì may quá ạ.” Monami cúi đầu lần nữa thì có cậu nhóc đứng bên cạnh tay cầm hoa tiến lên một bước. “Monami à, đây là hoa bọn tớ mang đến thăm cậu.”

“Ồ!” Nét mặt Naoko bỗng sáng bừng. Nhưng ngay sau đó, ánh mắt nàng liền hướng về phía cậu

nhóc chứ không phải bó hoa. “Có phải Imaoka không?”

Cậu nhóc gật đầu với bộ mặt đang ngẩn tò te.

“Chà chà,” Monami thốt lên đầy vẻ ngỡ ngàng. “Lớn thế này rồi cơ à, hình như lần trước cô gặp cháu là hồi...”

“Hoa to quá nhỉ.” Hirasuke vội cắt ngang trong lúc đón bó hoa. Có vẻ nàng sẽ lỡ miệng nói ra điều gì đó ngớ ngẩn. “Bao giờ con xuất viện ta sẽ mang về cắm ở nhà. Xem này, hoa đẹp quá. Phải không Monami?”

“Hả? À, vâng. Mình phải mua cả lọ hoa nữa.”

Sau đó cuộc trò chuyện còn tiếp diễn thêm một lúc, song cách nói năng kỳ quặc của Monami vẫn không thay đổi. Naoko có vẻ cũng cố gắng bắt chước cách nói của lũ trẻ nhưng chỉ càng làm tăng thêm vẻ thiếu tự nhiên.

“Tôi được nhiều người gửi quà và thư động viên ờ... thế là tớ thấy cần phải cảm ơn, thật đấy. Tớ thấy nên nghĩ ra món đồ gì đó để đáp lễ... Vì lòng biết ơn của tớ không thể diễn tả hết bằng lời...”

Học sinh tiểu học mà nói được “không thể diễn tả hết bằng lời” à, Hirasuke vừa nghĩ bụng vừa thấp thỏm theo dõi câu chuyện.

Cuối cùng Hashimoto Taeko và lũ trẻ cũng đứng lên. Chờ cho họ ra khỏi phòng, Hirasuke liền lẳng lặng bám theo. Họ đang đợi thang máy.

“Monachan làm sao í.” Đó là giọng của Kuniko.

“Thật, cậu ấy nói giống y mẹ mình.” Một cô bé khác tán thành.

“Chắc bạn ấy hơi căng thẳng vì lâu rồi mới được gặp các em.” Cô giáo nói. “Monami mới nói lại được nên chắc vẫn còn khó khăn.”

“Ừ nhỉ. Khô thân cậu ấy.”

Lũ trẻ gật gù trước ý kiến của Kuniko.

Có vẻ như họ đã giải tỏa được mỗi nghi ngờ theo cách riêng của mình, Hirasuke nhẹ nhõm quay lại phòng bệnh. Nhưng dù sao gã cũng phải nhắc Monami, à không, Naoko nên nói năng sao cho giống bọn trẻ hơn chút nữa.

Lúc Hirasuke đặt tay vào nắm cửa, gã nghe thấy tiếng sột sột của Monami. Tim đập mạnh, gã khẽ khàng mở cửa.

Monami đang cúi mặt xuống gối thôn thức. Đôi vai nhỏ hơi rung lên.

Hirasuke lại gần nhẹ nhàng đặt tay lên tấm lưng ấy.

“Naoko!” Gã gọi tên vợ.

“Em xin lỗi.” Nàng nói bằng giọng nghèn nghẹn. “Nhìn thấy lũ trẻ ấy tự nhiên em thấy buồn quá. Chúng không biết Monami không còn trên cõi đời này nữa. Nghĩ thế, em thấy cả lũ trẻ ấy lẫn Monami đều đáng thương...”

Hirasuke lặng lẽ xoa lưng nàng. Gã chẳng nghĩ ra lời nào để đáp lại.

HIRASUKE ĐỊNH KÉO KHÓA SAU KHI DÒN TOÀN bộ chỗ hành lý vào túi thể thao nhưng quả táo gã nhét vào sau cùng cứ lòi ra, không sao đóng lại được. Đó là quả táo của họ hàng tới thăm mang đến. Gã đành móc nó ra, lau qua loa bằng gấu áo rồi cứ thế mà ngoạm. Vài giọt nước táo bắn cả lên má.

“Còn quên gì không?” Gã hỏi Naoko khi đó mới thay đồ xong.

“Không, đủ cả rồi.” Nàng đảo mắt quanh giường.

“Kiểm tra lần nữa đi xem nào. Hồi đi dã ngoại năm ngoái chẳng quên bộ đồ thể thao đấy là gì.”

“Đấy là Monami chứ. Đâu phải em.”

“Hả,” Hirasuke quay lại nhìn vợ trong dáng hình con gái rồi vỗ đánh đét vào trán. “Ồ, anh quên mất.”

“Anh phải quen sớm đi. Bây giờ soi gương thấy mặt Monami em không còn bờ ngõ nữa rồi.”

“Biết rồi. Tại lúc này anh hơi lơ đãng.”

Vừa hay có tiếng gõ cửa. "Xin mời vào", Hirasuke cất k tiếng.

Cửa mở, bác sĩ Yamagishi bước vào.

“Xin cảm ơn bác sĩ.” Hirasuke hạ thấp đầu.

“Một ngày đẹp trời để ra viện phải không.” Yamagishi nói.

“Vâng. Cũng phải có cái gì thuận lợi chứ bác sĩ.”

Yamagishi khẽ gật đầu tán đồng. Độ tuổi trung niên cộng với vóc người mảnh khảnh, lại phần vì cặp kính gọng tròn khiến vị bác sĩ có gì đó hơi bạc nhược. Tuy nhiên, Hirasuke không khỏi kính trọng ông vì sự thận trọng cũng như tinh thần trách nhiệm khi ông quyết định trì hoãn thời điểm ra viện và nhiều lần yêu cầu làm kiểm tra chi tiết mặc dù Monami đã có vẻ bình phục hoàn toàn.

“Lần này chúng tôi thật mang ơn bác sĩ nhiều quá. Chừng nào mọi việc ổn thỏa, chúng tôi xin tới cảm ơn bác sĩ sau ạ.” Naoko trong bộ đồ thể thao cũng cúi gập người cảm ơn.

Bác sĩ Yamagishi gượng gạo cười, nhìn gã.

“Tiểu thư chừng chạc quá. Nói năng cứ như người...”

“Đâu có thưa bác sĩ, cô nàng chỉ được... cái vẻ bề ngoài thế thôi.”

“Làm gì có chuyện đó. Bố cháu chắc phải tự hào lắm chứ.”

“Ồ, không, không. Bác sĩ nói gì vậy. Cô nàng bước sang tuổi sồn sồn rồi nhưng nhiều khi còn trẻ con lắm. Thật là... nhiều lúc đến khó xử.” Vừa cười ha hả xong, Hirasuke liền nhận thấy vẻ mặt ngơ ngác của bác sĩ Yamagishi. Gã lập tức hiểu ra lời lẽ của mình có gì đó hơi kỳ cục. “Áy, đấy...” Gã lắc đầu rồi nói thêm. “Sang năm lên trung học rồi mà không bớt đi cái tính trẻ con thì đến khó xử bác sĩ

a."

“Anh Sugita cứ nghiêm khắc quá. Mà anh cũng khiêm tốn thật đấy.” Vị bác sĩ vừa cười vừa nhìn sang Naoko. “Nghe bố cháu nói đấy nhé, phải cố gắng hồi phục sức khỏe cho tốt. Thấy đau ở đâu thì lại đến đây với bác. Nhớ chưa nào?”

“Vâng, cháu biết rồi ạ. Cảm ơn bác sĩ.” Naoko lại cúi đầu lần nữa. Giọng nàng hơi run.

Sau khi chào hỏi cả các y tá phụ trách xong xuôi đầu đó, Hirasuke xách hành lý trên tay cùng Naoko bước ra khỏi sảnh. Gần như ngay lập tức một đám đông ào đến. Có cả nam lẫn nữ. Vài người trong số họ cầm micro, một số nữa vác camera.

“Chào anh Sugita, chúc mừng cháu đã xuất viện.” Một phóng viên nữ bắt chuyện.

“Cảm ơn chị.”

“Xin anh cho biết cảm xúc lúc này!”

“Đầu tiên là tôi thấy nhẹ nhõm.”

“Bé Monami, cháu nhìn về phía này một chút.” Một tay quay phim nào đó cất tiếng.

“Khi nào anh định ra thông báo việc này trước mặt vợ anh?”

“Cái đó thì phải chờ mọi thứ ổn định đã.”

Cô phóng viên gạt đầu một cái rồi chìa micro sang Naoko.

“Bé Monami, cháu thấy cuộc sống trong bệnh viện thế nào?”

“Không thế nào cả.” Naoko hờ hững đáp.

“Cháu có gặp khó khăn gì không?”

“Không có gì đặc biệt. Chồng tôi... bố cháu chăm sóc cháu rất chu đáo.”

“Bây giờ cháu muốn làm gì nhất.”

“Cháu muốn được đi tắm và thư giãn.”

“Xin lỗi các anh chị, có lẽ câu hỏi cho cháu như thế là đủ rồi.” Hirasuke nói với cô phóng viên.

Lập tức cô phóng viên lại xoay micro sang gã hỏi về việc đàm phán với công ty xe khách. Gã kéo tay Naoko, vừa đi về phía bãi đậu xe vừa trả lời câu hỏi. Cuối cùng, gã bỏ lại bệnh viện sau lưng trên chiếc Toyota Sprinter yêu quý trong sự đưa tiễn của các phóng viên.

Về đến nhà, vừa bước xuống xe và mở cửa liền nghe có tiếng ai đó: “Ô kìa, Monami.” Nhìn ra thì thấy Yoshimoto Kazuko nhà kế bên đang tiến đến với chiếc túi siêu thị trên tay.

“Cháu ra viện hôm nay hả. Thế mà bác không biết.” Gặp ngay phải con mẹ lắm lời, Hirasuke rửa thềm. Người phụ nữ trung niên có một cậu con trai học đại học và một cậu học cấp III này là thông tấn xã của khu phố. Tuy nhiên chị ta không phải hạng người xấu, ngược lại còn thích quan tâm giúp đỡ người khác.

“A, bác Yoshimoto.” Naoko lập tức đáp lại. “Cảm ơn bác đã giúp đỡ gia đình cháu trong lúc hữu sự. Thật là phiền bác quá.”

Yoshimoto Kazuko hơi sững người trước câu nói chẳng giống của trẻ con phát ra từ miệng Monami. Nhưng rồi chị ta lập tức mỉm cười.

“Chết chưa, sao lại khách sáo thế. Quan trọng là sức khỏe đã hồi phục hẳn chưa?”

“Vâng, cũng nhờ trời bác ạ.”

“Vậy hả. Thế thì tốt. Bác cứ lo quá cơ.”

“Cảm ơn bác. Cháu có chút việc phải dọn dẹp bây giờ, mấy bữa nữa cháu sẽ sang cảm ơn bác sau ạ.”

“Thế hả, ừ, ừ. Chúc cháu chóng khỏe nhé.”

Naoko mở cửa rồi nhanh nhẹn bước vào trong. Hirasuke còn nhớ có lần Naoko từng nhận xét về Yoshimoto Kazuko thế này: “Chị ta mà đã mở miệng thì đồ ai thoát được trong vòng một tiếng, không khéo còn theo cả vào trong nhà ấy chứ.”

“Xin phép chị.” chào xong gã cũng toan bước vào nhà thì Yoshimoto Kazuko ghé vào tai nói.

“Không biết sao chứ mới có mấy hôm không gặp mà Monami đã người lớn ghê rồi chú nhỉ. Có khi tại mẹ mất mà con bé cứng chặc hẳn lên đấy.”

“Ha ha ha, em cũng chẳng biết.” Hirasuke cười lấy lòng rồi chuồn vào nhà.

Trong nhà, Naoko đang ngồi chấp tay trước ban thờ. Trên ban thờ là bức ảnh của chính Naoko. Tất nhiên, lúc này cảnh tượng ấy trông chẳng khác gì Monami đang chấp tay trước vong linh của mẹ.

Được một lát, Naoko ngẩng lên và quay về phía Hirasuke. Trên gương mặt ấy phảng phất một nụ cười buồn.

“Ngồi ngắm ảnh mình trên ban thờ thấy thật là buồn cười.”

“Nhưng cũng chẳng thể để ảnh Monami ở đó được.”

“Em biết. Còn có người này người nọ đến thăm viếng nữa mà.”

“Có một việc này, anh nghĩ chắc không vô nghĩa.” Hirasuke cầm lấy khung ảnh nhỏ có tấm hình của Naoko lên tay. Gã gỡ miếng lót và bỏ tấm hình ra. Thực ra là hai tấm. Bên dưới ảnh của Naoko là ảnh của Monami. Ảnh chụp đợt đi dã ngoại năm ngoái. Con bé đang nhìn vào ống kính và giơ hai ngón tay thành hình chữ V. “Em xem này.” Gã đưa vợ xem.

Naoko sau mấy lần chớp mắt liền quay sang nhìn Hirasuke với vẻ mặt nửa cười nửa khóc.

“Lâu lắm rồi em mới có cảm giác như nhìn thấy gương mặt thật của Monami.”

“Anh không định nói Naoko không tồn tại.” Gã nói.

Hirasuke nấu một bữa trưa đơn giản chỉ với mì ăn liền. Gã rải giá đỗ và xá xíu xào lên trên. Naoko khâm phục ra trò vì Hirasuke vốn chẳng biết nấu ăn.

“Thỉnh thoảng để chồng ở nhà một mình cũng hay, chồng nhỉ?” Naoko vừa húp mì vừa nói.

“Đừng đùa. Nếu thích, đây còn nấu được cả món Pháp ấy chứ.”

“Nồ ghê chưa! Thế thì nấu đi.”

“Nhưng mà đây lại không thích.”

Ở nhà Sugita, nguyên tắc là không được bật ti vi trong bữa cơm nếu có Monami. Đó là nguyên tắc do Naoko đặt ra hồi Monami còn nhỏ. Thành ra mặc dù thích xem ti vi song Hirasuke không có ý định sờ tay vào nút công tắc trong lúc ăn mì. Đợi Naoko ăn xong, gã mới nhặt chiếc điều khiển nằm dưới sàn lên. Thế rồi gã chợt nhớ ra là không còn Monami nữa.

Gã bật ti vi, trên màn hình lập tức xuất hiện một khung cảnh quen thuộc. Đó là tòa nhà bệnh viện mà Naoko nằm điều trị.

“A, chồng trên ti vi kìa.” Naoko chỉ lên màn hình. Cảnh tượng Hirasuke và Naoko trong vòng vây của đám phóng viên ban nãy đang được phát đi. cảm giác thật khó tả, sự việc mới xảy ra một, hai tiếng trước mà bây giờ đã lên ti vi.

Trên màn hình, Hirasuke đang nắm tay Monami đi như chạy về phía bãi đậu xe. Các phóng viên bám theo sau.

“Anh định xử lý vấn đề bồi thường như thế nào?” Cô phóng viên hỏi.

“Về cơ bản, chúng tôi đã ủy quyền cho phía luật sư.”

“Anh có nêu yêu cầu gì với phía luật sư không? Ví dụ như số tiền bồi thường chẳng hạn?”

“Tiền không phải vấn đề. Cái tôi cần là thiện chí của họ. Vì tính mạng của Monami đã mất, còn Naoko thì bị chấn thương nặng.” Sau khi nói thật nhanh, Hirasuke ấn Naoko lên xe, rồi tự mình ngồi vào ghế lái.

Camera bắt cảnh chiếc xe của bố con Hirasuke đang xa dần. Sau đó là hình ảnh cô phóng viên.

“Việc bé Monami xuất viện bình an dường như là yếu tố giải tỏa tâm lý cho anh Sugita Hirasuke. Tuy nhiên, mặc dầu bề ngoài có vẻ rất bình tĩnh song anh đã nhầm lẫn giữa tên con gái và tên vợ khi chúng tôi đề cập tới trách nhiệm của hãng xe, chứng tỏ nỗi đau trong lòng vẫn chưa hề lắng xuống. Tin từ hiện trường.”

“Chắc, mình đã nói nhầm cơ đấy.” Hirasuke tắc lưỡi, giờ gã mới biết là mình nhầm.

Màn hình sau đó chuyển sang cảnh phỏng vấn một nam nghệ sĩ vừa bị phát hiện ngoại tình. Hirasuke bấm điều khiển chuyển kênh. Nhưng không tìm thấy đài nào đưa tin về gã nữa. Gã tắt ti vi.

“Anh này,” Naoko lên tiếng. “Sau đây mình làm thế nào?”

“Làm thế nào là sao?”

“Anh nghĩ em nên sống thế nào?”

“Ừm...” Hirasuke khoanh tay.

Một vấn đề hóc búa. Dù sao thì Hirasuke đã dần quen với cảnh ngộ éo le này. Và Naoko, nhìn bề ngoài có vẻ đã chấp nhận thực tế. Chỉ có điều, người ngoài thì khó lòng chấp nhận được chuyện này. Chắc chắn nàng sẽ bị coi là kẻ tâm lý bất thường, không khéo đến cả Hirasuke cũng vậy nốt. Cứ cho là gã sẽ chứng minh được chuyện nhập đồng, nhưng khi ấy cái lũ hóng hớt đồ xô đến vì hiếu kỳ, nhất là đám truyền thông, không nghi ngờ gì nữa, sẽ phá tan cuộc sống của hai người.

Hirasuke thở dài. Gã vừa nảy ra một ý tưởng, nhưng không biết có nên nói ra không.

Vừa hay Naoko cất tiếng. “Anh à. Em thì em định thế này.”

“Ừ, em nói đi.” Hirasuke chuyển từ tư thế ngồi xếp bằng sang quỳ gối.

“Em sẽ,” nàng chăm chú nhìn vào mắt chồng, “tiếp tục đóng vai Monami.”

“Ồ...” Hirasuke vừa mở miệng liền im bặt. Những lời sau đó không bật ra.

“Em sẽ rất buồn khi không còn là Sugita Naoko nữa, nhưng đó là cách tốt nhất. Suy đi tính lại, việc sống cuộc đời của Sugita Naoko bây giờ là gần như không thể. Dù có giải thích thế nào, những người khác sẽ chẳng chấp nhận được như anh đâu.”

“Hắn thế rồi...”

“Thế ý chồng thì sao?”

“Anh cũng nghĩ là nên như thế. Thú thực, anh đi định đưa ra phương án ấy rồi nhưng khó nói quá nên...”

“Vì anh sợ bóng dáng của Naoko sẽ biến mất khỏi cõi đời này?”

“Ừ, đó cũng là một lý do!”

“Nhưng,” Naoko cúi đầu, liềm môi rồi lại ngẩng lên, “đối với anh, em vẫn sống chứ?”

“Chắc chắn rồi. Với anh, Naoko luôn là Naoko.” Nói đoạn, Hirasuke bèn nghĩ đáng lẽ mình nên nói “Monami là Naoko” mới phải. Gã không đánh chính vì không muốn làm hỏng bầu không khí cảm động vừa gây dựng được.

Naoko bắt giác hít một hơi sâu. Sau đó giơ hai tay lên trời và vươn vai một cái thật sảng khoái.

“Nói ra xong nhẹ cả người. Phải mất khối thời gian em mới quyết định được chuyện này đấy.”

“Biết làm thế nào khác được.” “Em đang cố gắng suy nghĩ theo hướng tích cực hơn. Rằng đây là cơ hội để làm lại cuộc đời. Mặc dù trong một cơ thể khác.”

“Nhưng chẳng phải cơ thể của người nào xa lạ.”

“Em biết. Mọi người vẫn bảo Monami rất giống em hồi nhỏ.”

“Người ta còn bảo con bé đẹp hơn bố mẹ.”

“Ừ. Chỉ có điều mũi con bé giống anh, hơi héch lên thế này này.”

“Vớ vẩn. Thế nhìn mới duyên chứ.”

“Hừ, có chắc không đấy.” Naoko nhăn mặt. Nhưng mắt thì đang cười. Hirasuke cũng cười. Kể từ sau vụ tai nạn, đây là lần đầu tiên gã thấy mình cười thực sự.

Naoko nói “em đi pha trà đây” rồi đứng lên và đi vào bếp. Nàng lấy cái ấm tích từ chạn bát rồi đổ lá trà vào. Không thể nào sai được, mọi động tác đều là của Naoko.

Đặt hai tách trà lên khay xong nàng quay trở vào căn phòng kiểu Nhật.

“Monami đã lên lớp sáu rồi nhì. Phải học hành chăm chỉ, đạt điểm cao để khỏi làm con bé xấu hổ.” “Monami đâu có lười biếng. Thế mà Naoko cứ hay mắng con bé.”

“Con bé là con gái mà lại khá môn toán và tự nhiên, trong khi quốc ngữ và xã hội thì hơi yếu. Chắc giống anh.”

“Liệu môn toán và tự nhiên của em có ổn không đấy?” Hirasuke cười tủm tỉm.

“Ổn thì chả ổn, chỉ có cách cố thôi.” Naoko đặt một tách trà xuống trước mặt Hirasuke với vẻ lo âu. “Anh này, không biết ước mơ của con bé là gì nhì?”

“Ước mơ...?” Hirasuke lại đổi về ngồi xếp bằng, khoanh hai tay trước ngực.

“Em muốn giúp con bé đạt được ước mơ ấy. Có mục tiêu rồi thì em sẽ cố gắng.”

“Hình như...” Hirasuke nhấp một ngụm trà. “Hình như, con bé bảo chỉ cần là một người vợ bình thường.” “Một người vợ bình thường?”

“Ừ. Nó từng nói con muốn làm một người vợ bình thường như mẹ.”

“Tưởng gì. Thế thì cứ như bây giờ là được rồi.”

“Không.” Hirasuke vẫn cầm tách trên tay nhìn Naoko. “Như thế thì hơi kỳ.”

“Sao lại kỳ?” Nói rồi nàng mới nhìn xuống tay mình với vẻ thất thần, sau đó lại chuyển ánh mắt sang chồng, và nở nụ cười gượng gạo. “Đừng nói ngốc ngếch thế. Em sẽ luôn ở bên anh mà.”

Nhưng Hirasuke không gật đầu, chỉ nhấp trà.

“À, phải rồi. Nhẫn của em ở đâu ấy nhì?”

“Nhẫn nào?”

“Nhẫn cưới. Lúc trên xe buýt, em nhớ là vẫn còn đeo nó.”

“À, em thử tìm trong ngăn kéo ban thờ xem.” Naoko mở ngăn kéo, lấy ra một túi ni lông nhỏ. Trong đó có chiếc nhẫn vàng thường đeo ở ngón áp út. Một chiếc nhẫn đơn giản tựa như người ta chỉ uốn tròn một cái que bạch kim thôi vậy. Hiện tại Hirasuke cũng đeo một chiếc khác giống như vậy ở ngón áp út.

Naoko lấy chiếc nhẫn ra khỏi túi và đeo thử. Nhưng nó quá rộng so với ngón áp út. Ngón giữa cũng không vừa. Cuối cùng, vàng thử lồng vào ngón cái. Rồi thì cũng vừa.

“Chẳng ai đeo nhẫn vào ngón cái, anh nhỉ.” Naoko nhìn tay mình rồi thở dài.

“Trước khi bàn đến chuyện đó, em có thấy chuyện một đứa học sinh tiểu học đeo nhẫn là kỳ cục không?” Hirasuke nói. “Hơn nữa lại là một cái nhẫn đơn giản như thế.”

“Nhưng em muốn chiếc nhẫn này luôn ở bên mình.”

“Anh hiểu tâm trạng của em, anh rất vui, chỉ có điều...”

“À đúng rồi.” Naoko vỗ tay đánh đét rồi đứng dậy. Vàng rời khỏi phòng và đi lên cầu thang.

Vàng quay trở lại ngay sau đó. Tay phải vàng cầm con gấu Teddy, tay trái vàng xách theo hộp đựng đồ kim chỉ.

“Em định làm gì thế?” Hirasuke hỏi.

“Cứ kệ em.”

Naoko lấy kéo thợ may cắt đường chỉ nổi trên đầu Teddy và banh chỗ nổi ấy ra.

Con gấu Teddy này trước đây là của Naoko làm cho Monami. Naoko rất giỏi khâu vá.

Sau khi giấu chiếc nhẫn cưới vào đầu con gấu, vàng cẩn thận khâu lại như cũ. Động tác vô cùng khéo léo.

“Xong rồi.” Vàng nói.

“Em định làm gì với con gấu bông ấy?”

“Monami rất yêu quý con gấu này. Con bé thường mang theo nó vào trong chăn lúc ngủ. Vì vậy em cũng sẽ không để nó rời xa mình. Như thế, em sẽ luôn ý thức được rằng em là vợ anh.”

Hirasuke không biết tìm từ ngữ nào để đáp lại vợ. Gã tự hỏi liệu điều đó thì có ý nghĩa gì?

“Bí mật về Teddy chỉ hai chúng mình biết thôi anh nhé.” Naoko nói rồi ôm con gấu vào lòng.

KHÔNG MAY CHO NAKO, NGÀY ĐẦU TIÊN ĐẾN trường, trời lại lất phất mưa từ sáng. Đứng trước ngưỡng cửa, nàng băn khoăn không biết có nên đi ủng hay không.

“Giày thể thao cũng được chứ sao. Mưa nhỏ ấy mà.” Hirasuke nói sau lưng nàng.

“Theo dự báo thời tiết, từ chiều trời sẽ đổ mưa rào. Như thế thì giày thể thao sẽ ướt hết. Đôi này em mới mua tháng trước, Monami bảo sẽ cố đợi cho đến khi lên lớp Sáu để đi nên em mới mua cho con bé đôi mới, vậy mà...” Cầm đôi giày mới tinh trên tay, Naoko ngậm ngùi nói.

Hirasuke mở cửa, nhìn lên trời.

“Thời tiết này thì làm gì đã phải đi ủng.”

“Ai biết được ông trời thế nào. Thôi, em quyết rồi.” Nói đoạn, nàng lấy từ trong tủ giày ra một đôi ủng. Naoko đã trúng thưởng đôi ủng màu đỏ được làm từ nhựa pvc, miệng có đường viền màu trắng này trong một lần rút thăm ở siêu thị.

“Đôi ủng ấy hả?”

“Vâng.”

“Như thế thì không ổn đâu.”

“Sao cơ?”

“Monami bảo không thích đi đôi ủng đó vì trông nó quê kệch, em có biết không?”

“Em biết. Nhưng em tiếc của.”

“Đấy, vấn đề là ở chỗ ấy đấy,” Hirasuke đóng cửa. “Đó là cách nghĩ của Naoko, chứ không phải của Monami. Nhưng với mọi người thì Naoko không còn tồn tại, nên mặc gì đi gì, đó phải là lựa chọn của Monami. Vì thế, việc Monami tự mình quyết định đi một đôi ủng quê kệch đến trường chẳng hóa ra rất kỳ quặc hay sao?”

Naoko bần thần nhìn mặt chồng hồi lâu rồi thốt lên: “Ồ nhỉ.”

“Em có hiểu những gì anh nói không?”

“Em hiểu.” Naoko gật đầu, rút lại bàn chân phải đang dút dở vào trong ủng. “Vậy thì em sẽ đi giày thể thao. Như thế là được chứ gì?”

“Anh nghĩ như thế tốt hơn.”

“Chắc, đôi giày này sẽ bê bết bùn đất thôi.” Naoko rên lên trong lúc xỏ giày.

Hôm nay Hirasuke sẽ đi cùng nàng đến trường để cảm ơn cô giáo. Ở trường tiểu học của Monami, cứ hai năm lại thay giáo viên chủ nhiệm một lần, do vậy cô Hashimoto Taeko sẽ theo tiếp đến năm sau.

“Không cần đi cùng em đâu. Em đi một mình được mà.” Naoko nói khi xỏ giày xong.

“Nhưng anh nên đến cảm ơn thì sẽ hợp đạo lý hơn trong những trường hợp như thế này.”

“Thật không đấy?” Naoko nghiêng đầu và liếc mắt sang chồng. “Hay còn có mục đích nào khác?”

“Mục đích gì chứ?”

“Vì cô Hashimoto vừa trẻ lại vừa đẹp này. Mà dáng người thon thả là tiêu chuẩn của chồng đúng không nào?”

“Vớ vẩn. Mau đi thôi. Cứ rề rà rồi lại muộn mất bây giờ.” Hirasuke vừa ấn lưng Naoko vừa nói. Nhưng khác với ngoài mặt, gã thâm thừa nhận rằng vợ gã thật tinh tường. Vì quả đúng là việc được gặp Hashimoto Taeko làm gã hơi thấy háo hức.

Hai người xòe ô và bước ra khỏi cửa đúng lúc Yoshi-moto Kazuko đang đi đổ rác.

“Ô, chào Monami. Hôm nay bắt đầu đến trường đấy hả?”

“Chào bác. Vâng, thật may vì cháu vẫn kịp học kỳ mới.”

“Thế hả? Thế hôm nay bố cháu cũng đi cùng đấy à?” Yoshimoto Kazuko hỏi Hirasuke.

Gã ậm ừ.

“Đã bảo không cần, nhưng anh ấy không nghe, cứ đòi đi cùng.”

“Ồ, vậy hả...” Mặc dù đang cười song Yoshimoto hết nhìn Naoko lại nhìn sang Hirasuke với ánh mắt cực kỳ nghi hoặc.

Sau khi đi được một đoạn khá xa Hirasuke bèn cất tiếng trách cô gọi anh là ‘anh ấy’ trước mặt người khác.” Ntioko lấy tay bịt miệng: “Chết, em nói thế à?” “Chứ sao nữa. Thế nên con mẹ ấy mới ngớ mặt ra thế chứ. Lần sau nhớ chú ý đấy. Thật là...”

“Em xin lỗi. Vẫn chưa quen mà.”

“Anh cùng thế. Cứ định bụng rằng hôm nay mình sẽ không mắc sai lầm nữa là y như rằng lại thấy căng thẳng.” “Không, hôm nay anh phải đi gặp mặt đúng không?”

“Vâng, ở Shiniuku. Chả biết mấy giờ mới về được, nhưng chắc không đến nỗi muộn lắm.”

“Em biết rồi. Cố gắng lên nhé, vì Monami.”

“Vì Monami và Naoko chứ.” Hirasuke nói.

Đó là cuộc gặp mặt của hội những người bị hại trong tai nạn vừa rồi. Một vài cuộc gặp như thế đã được tổ chức ở Tokyo để quyết định phương hướng xử trí. Thông thường là vào ngày nghỉ song lần này do luật sư không thu xếp được thời gian nên đã chuyển sang ngày thường. Hirasuke xin nghỉ có lương sau khi trình bày tình hình với công ty. Và vì thế mà gã có thể đi cùng Naoko đến trường hôm nay.

Hai người đang đứng chờ đèn tín hiệu tại một nút giao thông lớn trên đường tới trường. Khi ấy, có một cậu bé đứng ở va hè bên kia giờ tay vẫy. Mới đầu không để ý, nhưng một lúc sau Hirasuke bỗng nhận thấy là hình như cậu bé đang ra hiệu với Naoko. Một cậu nhóc cao và gầy nhảnh. Khuôn mặt và kiểu tóc đều rất dễ mến.

“Này, hình như thằng nhóc kia có quen biết với Monami đấy.” Hirasuke nói nhỏ.

“Hình như thế thật.” Naoko khẽ đáp lại.

“Thằng nào ấy nhỉ?”

“Để xem.”

“Bằng cách nào...”

Naoko quay ngoắt lại phía Hirasuke và rút ra một tấm ảnh từ túi áo ngực của gã. Đó là bức ảnh tập thể chụp hội Monami đi dã ngoại năm lớp Năm. Hirasuke biết Naoko định dùng bức ảnh này để nhận mặt và nhớ tên các bạn cùng lớp. Vì rất may là Monami đã viết vị trí và tên của các bạn ở phía sau.

"Định làm gì thế? Đèn xanh rồi kìa. Mau qua kéo người ta chú ý."

"Được rồi." Naoko bước đi và đưa cho Hirasuke bức ảnh. "Cầm lấy hộ em."

"Để làm gì?"

"Tìm hộ em tên của thằng bé đó. Tìm ra rồi thì bảo em."

"Ừ."

Cậu bé chăm chú nhìn hai người băng qua làn đường cho người đi bộ. Mặt ánh lên một nụ cười dễ mến. Khuôn mặt ấy có thể đăng trên bìa mấy loại tạp chí của ngành giáo dục, Hirasuke trộm nghĩ.

"Sugita bắt đầu đi học từ hôm nay hả?" Cậu bé hỏi. Giọng ra vẻ người lớn.

"Ừ, tở khỏe rồi." Naoko đáp. Sau đó ngược nhìn Hirasuke và giới thiệu: "Đây là bố tở."

"Cháu chào chú." Cậu bé cúi thấp người.

"Ô, chào cháu." Hirasuke cũng vội làm tương tự.

Cậu bé bắt đầu rảo bước còn Naoko sánh vai bên cạnh. Hirasuke cũng cất bước theo sau. Gã lén nhìn bức ảnh lúc này sao cho cậu bé không phát hiện ra. Địa điểm dã ngoại là núi Takao. Có thể nhìn thấy thiền viện Yakuo phía sau lũy tre. Bức ảnh có lẽ được chụp vào đầu hè, như thế là cách nay khoảng mười tháng.

"Mình định đến thăm Sugita ở bệnh viện nhưng không biết tình hình đăng ấy thế nào nên chẳng dám đi nữa. Nhưng nghe bọn Kawagami kể chuyện bảo đăng ấy khỏe rồi, mình yên tâm hẳn."

"Thế à, tở cảm ơn..."

"Nhưng trông đăng ấy không được khỏe lắm. Có sao không?"

"Không không sao mà." Naoko hơi ngoảnh đầu lại phía sau ra hiệu cho chồng mau tìm tên cậu bé.

Đúng lúc đó Hirasuke phát hiện ra nhân vật cần tìm trong bức ảnh. Bộ dạng nom hơi khác nhưng có thể là vì kiểu tóc. Gã lật mặt sau và tìm thấy ba chữ Hán ở vị trí tương ứng. Có phải đọc là Tajima Tsuyoshi không nhỉ?

"Monami này, bố nhờ một tí," Hirasuke gọi từ đằng sau. Naoko dừng bước, hỏi "Gì thế ạ?" rồi đi về phía gã. Hirasuke lấy ô chắn tầm mắt cậu bé và lật mặt sau bức ảnh cho nàng xem. "Chắc là thằng bé này," gã thì thầm rồi chỉ tay vào dòng chữ Hán.

"Tajima hay Takeshi... Tsuyoshi?" Dưới chiếc ô, nàng cau mày.

"Không hiểu là đọc thế nào."

"Thôi, không cần nữa... Con biết rồi, bố ạ." Naoko cố tình nói to để cậu bé nghe thấy rồi bước đến bên cạnh cậu ta. "Xin lỗi đã bắt cậu phải đợi."

Học sinh tiểu học liệu có nói "xin lỗi đã bắt cậu phải đợi" không nhỉ, Hirasuke nghĩ bụng.

"Có chuyện gì à?"

"Không, chẳng có chuyện gì cả." Nói rồi Naoko liếc sang Hirasuke. "Chả là bố tở muốn biết thêm về Tajima..."

"Hả?" Hirasuke tròn mắt. Nhưng gã lập tức nhận ra ngụ ý của Naoko. Nàng muốn tìm hiểu về cái cậu chàng có vẻ rất thân thiết với Monami này.

"Tại sao hả chú?" Cậu bé hỏi Hirasuke.

"À không, chú chỉ muốn biết một vài điều về các bạn của Monami thôi mà." Hirasuke cười lấy lòng.

“Thế ạ...” Cậu bé tỏ ra bối rối. Hirasuke thì không hề lấy làm lạ về thái độ ấy của cậu bé.

“Nhà làm gì? Nhân viên bình thường hả?”

“Nhà ai hả chú?”

“Thì nhà Tajima ấy mà.”

“Bán cá chú ạ.”

“Ồ, cửa hàng cá hả. Tốt đấy chứ.” Hirasuke nói một câu vô nghĩa. Bản thân gã cũng chẳng hiểu cửa hàng cá thì tốt ở chỗ nào.

“Đợt nghỉ xuân vừa rồi cậu đi đâu?” Naoko hỏi.

“Bán đảo Miura,” cậu bé hớn hờ đáp. “Chú mình có một cái du thuyền, thế là mình theo ra biển câu cá. Câu được bao nhiêu là cá to. Nào là cá tráp, cá sạo xám. Đầy hết cả thùng đá.”

“Thích nhỉ.” Naoko vừa bước đi vừa ra vẻ gật gù.

Ở nhà thường xuyên tiếp xúc với cá mà vẫn đi câu là sao, Hirasuke hơi lấy làm lạ. Hay là vì quen với cá rồi nên thích đi câu?

“Nhiều nhất là cá sạo xám nên mình đem cho hàng xóm mỗi nhà một ít. Ai thấy cũng phải giật mình vì cá to”.

“Thật á... Thế cậu cho không à?” Naoko hỏi.

“Ừ, mình cho không.”

“Thế mà không bán.”

“Mình không làm những việc hám lợi như thế đâu.” Cậu bé phì cười vì câu nói của Monami.

Thế mà không bán, Hirasuke cũng nghĩ thế khi nghe lỏm câu chuyện ở đằng sau. Cá sạo xám vừa lớn vừa tươi giá đâu có rẻ.

“Thế còn...” Hirasuke cất tiếng, "... việc học hành ra sao? Tajima giỏi nhất môn gì?”

“Có lẽ là...” cậu bé nghiêng đầu suy nghĩ, môn toán ạ.”

“Thế cơ à, giỏi quá nhỉ. Điểm toán chắc là khá lắm hả?”

“Nhưng các môn khác cũng khá ạ. Cả môn quốc ngữ, môn nấu ăn và môn xã hội.”

Tự mình nói ra điều ấy thật chẳng hay ho tí nào, gã nghĩ.

“Chà, xuất sắc quá.”

“Vâng.” Cậu bé nói, nét mặt không hề thay đổi. “À, nhưng môn thể dục thì hơi kém ạ.”

“Ồ, thế à.” Nhưng xem ra bề ngoài thì không như vậy, Hirasuke nghĩ bụng khi nhìn thấy đôi chân khá dài của thằng bé.

Càng gần tới trường, số lượng bọn trẻ đi theo cùng một hướng càng tăng lên. Chúng vừa cười đùa vừa chòng ghẹo nhau trên đường. Đúng là vương quốc của bọn trẻ.

“Monachan!” Có tiếng ai đó gọi. Nhìn ra thì thấy Kawagami Kuniko đang vẫy tay và chạy lại gần. Chiếc váy kẻ sọc bay phấp phật.

Kuniko cứ kêu toáng cả lên và thoát cái đã đến bên cạnh Naoko.

“Xem kìa, hai cậu đã đi cùng nhau rồi cơ đấy. Ghen tị ghê cơ.” Cô bé hết nhìn cậu bé lại nhìn Monami rồi quay ra cúi chào Hirasuke.

“Cháu chào chú.”

“Chào cháu,” Hirasuke chưa kịp dứt lời thì cô bé đã quay về phía Naoko. Thế rồi cô bé bắt đầu liền thoảng kể về chương trình ti vi hôm qua. Naoko chỉ im lặng lắng nghe.

Hirasuke nhắm lại trong đầu câu nói mà Kawagami Kuniko thốt ra lúc mới đến: “Hai cậu đã đi cùng nhau rồi cơ đấy.” Như thế là ý gì nhỉ? Giọng nói Kuniko đầy vẻ trêu chọc. Không lẽ chúng yêu nhau? Thật vớ vẩn, cái lũ học sinh tiểu học này.

Ngôi trường hiện ra trước mặt. Đó là ba tòa nhà bê tông đã bạc màu. Hirasuke, tất nhiên, không biết lớp học của Monami ở đâu. Gã tự hỏi liệu Naoko có biết không. Rồi gã nhớ ra rằng nàng đã từng vài lần đến tham quan giờ học.

Một cậu chàng mập mập đi tới. Tiết trời vẫn hơi se lạnh mà thái dương thẳng bé lấm tấm mồ hôi. Thằng bé này chắc bị nóng trong người, Hirasuke nghĩ bụng.

“Ê,” cậu mập cất tiếng hỏi Monami, “khỏe không?”

“Ái chà, mày lại béo lên rồi đấy.” Cậu bé đi bên cạnh Naoko nói.

“Quên đi. Mày thì khác gì.” Cậu mập dẫu môi. Nhưng khi liếc thấy Hirasuke, cậu ta vội rụt cổ lại.

Vừa qua khỏi cổng chính Hirasuke liền chia tay với Naoko và đám bạn. Naoko ngoái đầu lại nhìn gã và nháy mắt như muốn nói: anh cứ yên tâm, rồi đâu sẽ vào đó.

Khi còn lại một mình gã bèn đưa mắt nhìn khắp trường. Xét ra thì ngay cả vị trí phòng giáo viên gã cũng không biết.

Đúng lúc ấy cậu mập quay lại. Cậu ta ngược lên nhìn Hirasuke.

“Chú ơi,” cậu ta lên tiếng.

“Có gì không cháu?” Hirasuke hỏi.

“Chú cần gặp cháu ạ?”

“Sao cơ?” Gã nhìn xuống thằng bé. “Để làm gì?”

“Thì...,” thằng bé cứ chốc chốc lại ngoảnh ra sau, “... các bạn ấy bảo bố bạn Sugita muốn hỏi chuyện cháu...”

“Hả?” Hirasuke há hốc miệng. Ngay sau đó gã liền nhận thức được tình hình. Gã chỉ vào ngực thằng bé hỏi: “Cháu là Tajima phải không?”

Cậu mập gật mạnh đầu.

“Ồ... thì ra cháu là Tajima, con nhà bán cá?”

“Vâng.”

“Vậy đấy. Ha ha ha. Thực ra chú không định hỏi chuyện một mình cháu mà muốn biết về tất cả các bạn trong lớp Naoko... à, Monami cơ.”

“Thế chú không cần gặp cháu nữa chứ ạ?”

“Không cần nữa, mà khoan đã. Cu cậu đi cùng Monami lúc nãy tên là gì ấy nhỉ?”

“Bạn Endo hả chú?”

“Ồ, hóa ra là Endo. Cảm ơn cháu. Thế được rồi học hành chăm chỉ vào đấy nhé.”

Cậu nhóc Tajima ục ịch bước đi với đôi chân vừa ngắn vừa bự sau khi làm một bộ mặt đầy vẻ nghi ngại trước những lời nói của Hirasuke. Nhìn thằng bé từ đằng sau gã phải thừa nhận là nó không giỏi môn thể dục.

Gã rút bức ảnh ra xem lại. Quả đúng thằng bé mà gã tìm thấy trên bức ảnh đồng nhất với cậu mập

vừa rồi. Chỉ có mức độ gầy béo là khác nhau. Cân nặng của Tajima dễ đã tăng gấp đôi trong vòng mười tháng.

Hirasuke lật mặt sau và tìm thấy dòng chữ Endo Naoto từ một loạt tên nằm san sát. Sau khi xác định kỹ vị trí, gã lật lại mặt trước.

Endo đứng ngay cạnh cô giáo chủ nhiệm Hashimoto Taeko. Nhưng khuôn mặt hăng còn non và vóc người thì nhỏ thó, trông Hashimoto Taeko và thằng bé như hai mẹ con. Song trong mười tháng qua, so với Tajima, thằng bé này đã cao lớn và chững chạc hơn hẳn.

Hirasuke ngược nhìn tòa nhà mà Naoko vừa bước vào.

Naoko à, lũ trẻ ấy chẳng vừa đâu, phải cẩn trọng đấy - gã thầm gửi cho vợ một lời nhắc nhở.

VỀ CHIỀU, TRỜI BẮT ĐẦU ĐỔ MƯA THỰC sự. Không khí hơi se lạnh. Hirasuke choàng tấm áo mưa ra bên ngoài bộ vest rồi rời khỏi nhà. Có một vài vũng nước trên đoạn đường buổi sáng gã đi bộ cùng Naoko. Gã tưởng tượng ra cảnh Naoko đang tiếc rẻ vì đã không đi ủng và bật cười dưới ô.

Địa điểm họp là phòng hội nghị nằm bên trong một khách sạn cao cấp cách cửa Tây của ga Shinjuku mười phút đi bộ. Người ta đặt một cái bàn ngay lối vào và một cô gái trẻ đang ngồi đó. Hirasuke ký tên rồi bước vào phòng.

Trong phòng la liệt bàn ghế, dễ có đến gần một trăm chỗ ngồi. Hơn nửa số ghế đã kín. Có hai mươi chín người tử vong và hơn mười người bị thương nặng trong vụ tai nạn còn đang nằm viện. Nên lẽ đương nhiên là phải bố trí một căn phòng rộng cỡ này. Tuy trời đang mưa và không phải là ngày nghỉ song số lượng người tham dự chắc hẳn chẳng vì thế mà bớt đi.

Tai nạn xảy ra trên một chuyến xe buýt đưa người đi trượt tuyết nên nạn nhân phần lớn là thanh niên. Thậm chí quá nửa là sinh viên. Thành thử những người tới dự hầu hết đã ở vào độ tuổi trung niên. Hirasuke thuộc diện khá trẻ trong số đó. Gã nghĩ phần đông sẽ là phụ nữ nhưng hóa ra nam giới chiếm tới hơn một nửa. Ngày hôm nay hẳn là quan trọng tới mức ngay cả những người chẳng bao giờ đi họp tổ dân phố chắc hẳn cũng nghĩ việc để đến dự.

Ngồi chên chéch phía trước Hirasuke là một cặp có vẻ như vợ chồng. Người đàn ông khoảng trên năm mươi, người phụ nữ trẻ hơn chút đỉnh. Mái tóc được cắt tỉa khéo léo của người đàn ông đã bạc gần hết. Ông ta đang nói nhỏ điều gì đó và người phụ nữ khẽ gật đầu đồng ý. Chốc chốc, bà ta lại đưa chiếc khăn mùi soa màu kem trong tay lên lau mắt.

Không biết họ mất con trai hay con gái? Nhưng bất luận là trai hay gái, tuổi đời chắc vẫn còn trẻ lắm, mọi thứ còn đang ở phía trước. Cha mẹ cũng gửi gắm biết bao nhiêu ước mơ lớn lao... Hirasuke nghĩ đến nỗi đau mất Monami của mình và cố hình dung ra tâm trạng của họ, nhưng vô ích. Chẳng ai hiểu được nỗi đau của người khác, gã tự nhủ.

“Anh là Sugita phải không?” Có tiếng người bên cạnh. Hirasuke quay sang và bắt gặp một người đàn ông rám nắng trạc ngũ tuần đang cười với gã, vẻ không chắc chắn.

“Vâng,” gã đáp.

Người đàn ông thở phào: “Đúng là anh thật. Tôi hỏi vậy vì nhìn thấy anh trên ti vi.”

“Vâng,” Hirasuke gật đầu. Gã đã quen với chuyện bị ai đó hỏi vì xuất hiện trên ti vi. “Truyền hình người ta chiếu bất cứ thứ gì bác ạ.”

“Có vẻ là vậy. Thế cháu nhà anh đã khỏe chưa?” “Nhờ trời, cháu khỏe rồi bác ạ.”

“Thế à. Thế thì tốt. Cháu nhà vẫn còn sống là tốt lắm rồi.” Người đàn ông gật gù.

“Xin lỗi, thế còn bác là...”

“Chết thật, tôi xin lỗi,” người đàn ông lấy danh thiếp từ trong túi áo khoác ra. “Xin gửi anh.”

Tên người đàn ông là Fujisaki Kazuo và là chủ một công ty in. Công ty trách nhiệm hữu hạn có trụ sở đặt tại quận Koto.

Hirasuke cũng đưa danh thiếp của mình cho phải phép.

“Vợ anh vừa mất trong vụ tai nạn vừa rồi phải không?” Người đàn ông hỏi trong lúc cất tấm danh thiếp. “Vâng,” Hirasuke đáp. Ông ta gật đầu và nói tiếp: “Vợ tôi cũng chết bệnh cách đây ba năm. Con gái thì mất mạng trong vụ này nên giờ tôi chỉ còn mỗi mình. Đâm ra chẳng thiết làm gì nữa cả.”

Hắn là thế rồi, Hirasuke thầm nhủ và gật đầu. “Nghĩa là trước vụ tai nạn, nhà bác cũng giống nhà tôi

bây giờ phải không. Gia đình chỉ có hai cha con...” Nghe vậy, Fujisaki lắc đầu cười gượng gạo.

“Không, chúng tôi có ba bố con.”

“Ày, nhưng mà...”

“Tôi có hai đứa con gái,” Fujisaki giơ hai ngón tay lên. “Hai đứa sinh đôi. Chúng chết trong hai bộ đồ trượt tuyết giống nhau. Gương mặt lúc chết cũng giống nhau.” Nói đến đó, giọng Fujisaki hơi nghẹn lại. Có gì đó lạnh ngắt và nặng trĩu như chì sinh ra trong lồng ngực rồi chìm xuống đáy dạ dày Hirasuke.

“Giá mà một đứa còn sống, tôi còn có cảm giác đứa kia vẫn ở đó, đằng này lại mất cả hai, ông Trời tàn nhẫn quá.” Nụ cười của Fujisaki đã trở nên méo xệch.

Đúng thế, gã nghĩ. Nếu cái điều đã xảy ra giữa Naoko và Monami cũng xảy ra với cặp song sinh kia thì chắc chẳng ai, ngay cả người trong cuộc, có thể phát hiện ra. Mọi chuyện sẽ kết thúc theo một cách đơn giản là: một người còn sống.

Gã chợt nhận thấy có tiếng người khóc trong phòng. Hirasuke tự nhủ vụ tai nạn vẫn chưa đến hồi kết.

Hội nạn nhân có bốn cán sự. Đó là bốn người tự ứng cử trong cuộc họp đầu tiên. Một nhân vật có vẻ như là trưởng phòng đầy triển vọng của một công ty hạng nhất, một người nữa có vẻ là chủ một cửa hàng buôn bán, một ông lão đã ở vào cái độ tuổi ẩn cư và một bà nội trợ. Tuy bề ngoài khác nhau, nhưng ở họ có chung một vẻ mặt đầy uy lực. Ngay từ đầu Hirasuke đã nghĩ có thể yên tâm phó mặc chuyện này cho họ.

Đầu tiên là vị trưởng phòng đầy triển vọng - thực chất thế nào thì chưa rõ - tên là Hayashida lên trình bày về diễn biến vụ việc cho tới thời điểm này. Rằng công ty vận tải đã thừa nhận sai sót của tài xế và tỏ rõ thành ý về việc giải quyết bồi thường cùng các vấn đề khác trong khả năng có thể. Vị trưởng phòng này cũng đề cập đến nghi án ép buộc tài xế lao động quá sức và việc cần thiết phải điều tra trách nhiệm của công ty. Về chuyện cảnh sát Nagano khám xét công ty vận tải Okuro do nghi ngờ vi phạm luật giao thông đường bộ thì Hirasuke đã nắm được qua tin tức.

Tiếp theo, một nhân vật có tên Mukai đại diện cho bên luật sư tiến lên phía trước. Thề hình đẹp, tóc cắt cua, phong thái giống như một vận động viên Nhu đạo. Anh ta thông báo bằng một giọng đồng dục rằng, dự kiến số tiền bồi thường về cơ bản sẽ như nhau bất phân tuổi tác, giới tính, trường hợp ai không hài lòng về khoản bồi thường áp dụng chung cho hội nạn nhân thì sẽ đàm phán riêng với phía công ty.

“Thế phía luật sư định yêu cầu bồi thường bao nhiêu?” một câu hỏi được nêu ra. “Chúng tôi đang dự kiến ở mức tám mươi triệu yên,” luật sư Mukai không do dự đáp. Theo cách nói này Hirasuke hiểu rằng đó hẳn là mức trần.

Tám mươi triệu yên - một con số chẳng rõ là nhiều hay ít. Tất nhiên, khoản tiền dù lớn đến đâu cũng không làm vui được nỗi đau.

Tuy vậy, trong số các gia quyền có những người suy nghĩ thực tế hơn Hirasuke. “Không được đến một trăm triệu hay sao?” một người khác hỏi. Thấy Fujisaki gật gù khi nghe câu hỏi đó, Hirasuke nghĩ bụng hóa ra có khối người đã dự trù sẵn khoản bồi thường theo các suy đoán riêng.

“Tất nhiên, chúng tôi sẽ cố gắng để đạt được hơn mức đó. Nhưng như các vị cũng biết, đây là thỏa thuận, nên cần có sự nhượng bộ của hai bên. Và lại, chúng tôi thiết nghĩ việc dằng dai hãn cũng không phải chủ ý của các vị.

Nhiều người tỏ ra đồng tình với giải thích của luật sư. Hirasuke cũng nằm trong số đó. Gã không muốn kéo dài. Đúng vậy. Gã muốn sớm kết thúc vụ việc này.

Tuy nhiên - phải thêm cái chú thích tuy nhiên này - ấy là không được phép lãng quên. Gã không muốn dư luận lãng quên. Gã không muốn để vụ tai nạn thương tâm này bị phủ bụi.

Cán sự Hayashida lại đứng lên, lần này thì ông ta nói về phương châm sắp tới. Ông ta cũng thêm vào một lưu ý là nội dung cuộc họp này nhất thiết không được phép tiết lộ ra ngoài, đặc biệt là với giới truyền thông.

“Bởi lẽ mức bồi thường bao nhiêu là mối quan tâm chính của bọn họ, cái mà nhờ đó bọn họ có được một đề tài ăn khách,” - Hayashida nhú mày trong lúc nói. Hirasuke đoán rằng ông ta hẳn cũng bị tổn thương ít nhiều bởi thói vô cảm của giới truyền thông.

“Ngoài ra tôi còn một điều nữa muốn thưa cùng các vị,” giọng nói của Hayashida có chút thay đổi. Nét mặt dường như cũng hơi đanh lại. “Hôm nay, có một người nhất quyết muốn được gặp các vị.” ông ta tiếp tục như thể với những chuyện khó nói thì tốt nhất là cứ tuồn thẳng một mạch ra cho rồi. “Đó là cô Kajikawa.”

Sau một giây im lặng, không khí bỗng trở nên xáo động.

“Có phải cô Kajikawa là...”, ai đó đằng trước cất tiếng. Đó là giọng nói của người phụ nữ trung niên.

“Vâng,” Hayashida gật đầu. “Là vợ của tài xế Kajikawa. Cô ấy đang ở đằng kia chờ cuộc họp của chúng ta kết thúc. Cô ấy ngỏ ý muốn bày tỏ sự xin lỗi tới các vị.”

Bầu không khí xáo động ban nãy giờ trở nên lạnh ngắt. Nhưng chắc chắn máu đang bắt đầu bốc lên ngùn ngụt trong huyết quản mỗi người. Vì chính Hirasuke cũng vậy. Gã cảm thấy mặt mình nóng rực. Vậy mà tay chân thì lạnh đến tê cứng.

Đột nhiên có tiếng động mạnh, người đàn ông ngồi trước Hirasuke đứng phắt dậy. Đó là người đàn ông đi cùng với một phụ nữ trẻ tuổi hơn mà ban nãy gã đoán là hai vợ chồng. Ông ta nói nhỏ với vợ: “Về thôi!” Trong câu nói sắc gọn đó ẩn chứa một nỗi thất vọng khó tả.

Người vợ dường như cũng đồng tình với quyết định của chồng. Bà ta gật đầu một cái rồi nhắc người khỏi ghế. Họ chậm rãi bước về phía cửa hậu trong ánh mắt mọi người. Hayashida không lên tiếng. Bởi chẳng ai có thể ngăn được hai người bọn họ.

Một số khác hưởng ứng theo. Họ bỏ ra ngoài với nét mặt vô cảm tựa như đang đeo mặt nạ kịch Nô.

Hayashida nhìn những người còn lại và hỏi: “Vậy thì tôi mời cô Kajikawa vào được chứ ạ?”

Không ai lên tiếng. Hayashida hơi tỏ ra bối rối. Hirasuke thấy tội nghiệp cho ông ta. Bởi chính Hayashida chắc cũng chẳng sung sướng gì với việc đón tiếp vợ của tay tài xế đã gây tai nạn.

“Được rồi, chị Yamamoto.” Hayashida nói với Yamamoto Yukari - đóa hoa độc nhất trong ban cán sự. Chị ta gật đầu rồi đi ra sau cánh cửa trước.

Sự im lặng đến khó xử kéo dài một, rồi hai phút. Sau đó cánh cửa lại mở ra, Yamamoto Yukari thò mặt vào. “Tôi đã gọi chị ta rồi.”

“Mời cô ấy vào.” Hayashida bảo.

Một người phụ nữ nhỏ thó và gầy guộc nổi gót Yamamoto Yukari bước vào. Trông chị ta tiêu tụy và xanh xao đến đáng thương dưới ánh đèn huỳnh quang. Bờ vai tấm áo len cài khuy ướt nước. Có lẽ chị ta đã đi bộ dưới trời mưa tới đây.

“Tôi là vợ anh Kajikawa.” Chị ta nói, mặt hơi cúi gằm. Giọng nói cũng mỏng manh như cơ thể vậy. “Chỉ vì một sai sót mà chồng tôi đã cướp đi những người thân yêu nhất của các vị, tôi thành thật xin lỗi.” Nói rồi chị ta cúi gập người. Từ vị trí của Hirasuke cũng có thể thấy rõ đôi vai nhỏ bé ấy đang run lên.

Không khí trong phòng nặng trĩu. Toàn bộ sức nặng ấy dường như đang chắt cả lên cái cơ thể nhỏ bé của chị ta và cơ hồ sắp đè nát nó. Nhưng rồi chị ta lại từ từ ngẩng đầu lên. “Chồng tôi tuy đã mất song tôi mong được thay mặt chồng mình tạ tội với các vị bằng mọi khả năng có thể. Chính vì để nói ra điều này mà tôi mới mạn phép có mặt ở đây ngày hôm nay.” Được nửa chừng, giọng chị ta bỗng run lên. Chị ta đưa chiếc khăn mùi soa đang cầm trên tay lên chấm mắt.

“Anh Hayashida!” Đúng lúc đó một người đàn ông mặc áo vest đứng bật dậy nói. “Cớ gì mà anh gọi người này tới đây?”

“Cái đó là vì...”

Hayashida toan giải thích thì chị ta cất tiếng: “Đó là do tôi đề nghị. Tôi đã nói khó với...”

“Cô im đi,” người đàn ông mặc áo vest cắt ngang. “Tôi đang hỏi anh Hayashida.”

Giọng ông ta lạnh lùng đến đáng sợ. Vợ Kajikawa im bật.

“Vâng, vì có hai lý do thế này thưa các vị,” Hayashida nói. “Thứ nhất là vì cô Kajikawa có nguyện vọng được tạ tội. Thứ nữa là, như tôi đã trình bày, để xác định được vấn đề ép buộc lao động quá sức, lời làm chứng của cô Kajikawa là rất quan trọng nên tôi muốn chúng ta sớm gây dựng quan hệ với nhau.”

Giải thích đó hoàn toàn hợp lý. Người đàn ông dường như cũng đã xuôi. Nhưng khi ngồi xuống, ông ta vẫn lẩm bẩm một mình: “Làm sao mà phải gây dựng quan hệ mới chả quan hiếc.”

“Thôi cô ạ, chả phải xin lỗi làm gì.” Một giọng nói từ đâu đó cất lên. Giọng một người phụ nữ. Hirasuke rướn cổ lên nhìn. Một phụ nữ tuổi trạc tứ tuần ngồi ở hàng trên cùng đang hướng về phía vợ Kajikawa. “Người lái xe đầu phải là cô. Thực bụng cô cũng nghĩ thế đúng không nào? Tôi biết, cô tới đây xin lỗi phần vì thể diện phần vì sợ người đời ỉ xèo mà thôi. Cái kiểu xin lỗi hình thức như thế chả khiến ai thỏa lòng cả đâu cô ạ. Tốt hơn là thôi đi.”

“Không, tôi không có...,” vợ Kajikawa toan giải bày.

“Thôi, thôi. Đủ rồi thưa cô. Cô cứ đứng ở đó như vậy thật chả khác nào chúng tôi đang bắt nạt cô.” Nói đoạn người đàn bà tuổi trạc tứ tuần thở hắt ra một tiếng. Căn phòng vắng lặng tới mức có thể nghe rõ âm thanh ấy.

Ý kiến của người đàn bà ấy có lẽ đã đại diện cho tất cả những người khác. Có nhiều tiếng rì rầm tán thành. Hirasuke cũng góp mặt trong đó. Mặc dầu thâm hiểu rằng vợ của Kajikawa cũng mất chồng và cũng đau khổ lắm chứ, nhưng gã không thể coi chị ta là người cùng phe.

“Vâng, tạm thời như thế đã cô Kajikawa nhỉ,” Hayashida nói với người phụ nữ đang rũ xuống bằng

ngũ điệu nhẹ tới độ chẳng ăn nhập gì với hoàn cảnh lúc ấy.

Chị ta khẽ gật đầu. Thấy thế, Hayashida ra hiệu cho Yamamoto Yukari bằng mắt. Yamamoto dắt chị ta hướng về phía cửa trước.

Đúng lúc cánh cửa mở ra thì người đàn ông tên Fujisaki ngồi kế bên Hirasuke đứng dậy và hét lên: “Chồng cô là quân giết người!” Giọng ông ta vang vọng.

Cả căn phòng tựa như một cuốn băng video bị đặt ở chế độ dừng hình. Thế rồi băng tiếp tục quay. Yamamoto Yukari dìu vai vợ người tài xế đang chực khóc và bước ra ngoài. Trong đám gia quyến, có kẻ ngẩng lên nhìn Fujisaki trong khi một vài người khác thì quay đi.

Hirasuke không hiểu mọi người đang nghĩ gì. Nhưng rõ ràng là chẳng ai cảm thấy được cứu rỗi bởi câu nói của Fujisaki. Điều ông ta vừa thốt ra chính là điều cấm kỵ. Nó như cơn gió ớn lạnh luôn qua khe cửa khóa kín căn phòng. Người đàn bà tuổi trạc tứ tuần ngồi ở hàng trên cùng vừa phát ngôn lúc này tỏ vẻ khó chịu ra mặt.

Dẫu thế đi chăng nữa thì cũng không ai trách cứ nổi Fujisaki. Điều duy nhất mọi người có thể làm là vờ như không nghe thấy.

“Và tiếp theo,” Hayashida nhìn khắp một lượt, “có quý vị nào có câu hỏi không ạ?”

MƯA ĐÃ LỚN HƠN LÚC GÃ CHUẨN BỊ RỜI KHỎI khách sạn. Hirasuke xòe ô và một mình rảo bước về phía ga Shinjuku.

Mình mua bánh ngọt cho Naoko đã rồi hăng về, Hirasuke định bụng thế và đi loanh quanh khu vực gần ga Shinjuku. Gã tự thấy thật lạ. Vì hồi Naoko còn mang hình hài của vợ gã, gã hầu như chẳng bao giờ nghĩ đến việc mua quà cho nàng.

Đúng lúc định ghé vào khu bách hóa Odakyu vì không tìm thấy cửa hàng nào ưng ý thì gã phát hiện ra một phụ nữ đang ngồi xổm trong bóng tối của cây trụ đỡ nhà ga. Đó là người vợ của tài xế Kajikawa. Gã tưởng chị ta khó ở nhưng có vẻ như không phải vậy. Chị ta đang hút thuốc, chốc chốc lại gảy tàn xuống chiếc gạt tàn ở ngay bên cạnh. Chị ta ngồi trong tư thế khép gọn hai chân, đầu vậy thì vẫn chẳng dễ coi chút nào khi mà một phụ nữ có tuổi lại ngồi xổm ở nơi công cộng như thế. Có lẽ tại chị ta đã thấm mệt. Tầm lưng chùng xuống như một bà già mặc dầu bề ngoài trông mới chỉ trạc tuổi bốn mươi.

Hirasuke định tỏ lòng nhưng đã muộn. Mắt chị ta dường như đã nhận ra gã. Đôi mắt vô hồn mở to. Miệng chị ta cũng há ra, giống như vừa khê a lên một tiếng.

Bất đắc dĩ Hirasuke đành cúi đầu chào. Chắc là chị ta biết mặt gã qua ti vi.

Chị ta lập tức đứng dậy đáp lễ, rồi hấp tấp định bỏ đi đâu đó.

Nhưng đột nhiên cơ thể chị ta lão đảo như múa và đổ sụp xuống mặt sàn bê tông, hai tay vẫn huơ trong không khí. Tiếp theo đó là một tiếng kêu nhỏ phát ra từ miệng chị ta.

Hirasuke vội chạy lại. Người qua đường tò mò quan sát, nhưng không ai có ý định giúp đỡ chị ta, ngoại trừ gã.

“Chị không sao chứ?” Hirasuke hỏi trong lúc chìa bàn tay phải ra.

“Dạ... vâng, tôi không sao.”

“Chị bị chóng mặt thì phải?”

“Vâng, lúc đứng lên tôi hơi hoa mắt.”

Có lẽ do chị ta đột ngột đứng lên. Vả lại, dường như sức lực cũng đã cạn kiệt.

“Nắm lấy tay tôi,” gã một lần nữa chìa bàn tay phải của mình ra.

“Cảm ơn anh,” chị ta nói rồi nắm lấy bàn tay gã. Nhưng vừa gượng dậy được nửa chừng, chị ta lại nhả mặt và ngồi bệt xuống đưa tay xoa cổ chân bên phải.

“Chị bị trật khớp rồi phải không?”

“Không, tôi không sao. Làm phiền anh quá...” Chị ta toan tự mình đứng dậy. Nhưng vùng cổ chân có vẻ khá đau. Mặc dù cuối cùng thì chị ta cũng đứng lên được nhờ sự giúp đỡ của Hirasuke, song việc bước đi dường như là không thể.

“Nhà chị ở đâu?” Hirasuke hỏi.

“Anh đừng lo. Tôi tự về được mà.” Vừa nói chị ta vừa nhăn nhó.

“Không ai đến đón chị sao?”

“Dạ, tôi sẽ lo liệu được.”

Có vẻ như chị ta nhất định không chịu nhờ vả gã. Gã hiểu quyết định đó, và chẳng chính gã cũng đang muốn biến khỏi đây ngay lúc này, nhưng không thể bỏ mặc chị ta như thế được.

“Nhà chị ở đâu? Chị có định chỉ cho tôi không nào.” Chị ta hơi ngỡ ngàng vì gã có phần lên giọng.

“Ồ... Chofu.”

“Chofu. Thế thì cùng hướng với tôi. chúng ta sẽ đi taxi.”

“Ồ, không, không sao. Tôi đi bộ về được.”

“Không thể được. Mau làm theo lời tôi đi, mọi người đang nhìn chúng ta đấy.”

Đồ đạc của chị ta gồm một túi xách đen, một túi giấy siêu thị và một chiếc ô gấp. Hirasuke gom cả lại và cầm bằng tay phải còn tay trái gã đưa ra để làm điểm tựa cho cơ thể chị ta. Nhờ thế mà cuối cùng chị ta cũng bắt đầu di chuyển được.

Họ hầu như không trò chuyện trong taxi. Chị ta chỉ nói xin lỗi còn gã thì chẳng biết đáp lại ra sao ngoài câu “không có gì” mỗi lần như thế.

Chiếc taxi dừng lại trước khu căn hộ hai tầng. Một tòa nhà đơn giản có lẽ được xây dựng từ những tấm panel đúc sẵn.

Hirasuke định trả tiền nhưng chị ta không chịu nên rút cuộc hai người chia đôi.

Chị ta bảo sẽ xuống ở đây và gã hãy về luôn bằng chiếc taxi đó, nhưng gã quyết định xuống theo vì nghe nói nhà chị ta nằm trên tầng hai.

Sau một hồi vật lộn mới lên được tầng hai, lần này thì chị ta lại mời gã vào nhà uống trà như thể không đành lòng để gã ra về như vậy.

“Ồ không, chị đừng bận tâm. Mang đồ đạc vào nhà xong tôi sẽ về luôn.”

“Ai lại thế, anh đã vất công lên đến tận đây rồi... Để tôi bảo cháu pha trà.”

Câu nói cuối cùng của chị ta khiến Hirasuke hơi tò mò.

Sát ngay cánh cửa có một tấm biển đề tên. Kế bên dòng chữ Kajikaiva Yukihiro là Yukiko và Itsumi. Yukiko có lẽ là tên của người phụ nữ này. Còn Itsumi hẳn là tên con gái. Kajikawa Yukiko vừa mở cửa vừa gọi vọng vào trong: “Itsumi, Itsumi.” Có tiếng động, rồi một cô bé tầm tuổi học sinh cấp II, tóc cắt ngắn, diện áo thể thao với quần jean đi ra. Cô bé nhìn Hirasuke vẻ ngạc nhiên. Kajikawa Yukiko giải thích lý do với con gái. “Nhiều sự,” Itsumi làu bàu và tỏ ra ngán ngẫm.

“Con đi pha trà, rồi mang đem lại đây,” Yukiko ra lệnh. Hirasuke cảm thấy không thoải mái.

“Quả thực là tôi phải cáo lỗi chị thôi.”

Yukiko quay về phía gã cúi đầu nói: “Anh uống hết tách trà rồi hãy đi. Xin anh làm ơn.”

Nhìn gương mặt gầy guộc của chị ta, Hirasuke thấy thật chẳng người lớn chút nào nếu cứ cương quyết từ chối. “Vậy thì phiền chị một lát,” gã nói rồi cởi giày.

Căn hộ nhà Kajikawa hình như được chia làm ba phòng. Ngay bên ngoài là phòng ăn kiêm bếp tương đối rộng, phía trong là hai phòng ngủ kề nhau. Một phòng theo kiểu Âu, phòng còn lại có lẽ theo kiểu Nhật. Hira- suke đoán rằng ban thờ được đặt bên phòng kiểu Nhật vì có mùi hương phảng phất bay ra từ đó.

Thế rồi Kajikawa Yukiko đột nhiên ngồi xuống. Hirasuke ngỡ chị ta lại bị chóng mặt nhưng không

phải. Chị ta quỳ xuống trước mặt gã.

“Anh Sugita... Tôi thành thật mong anh thứ lỗi. Tôi không biết phải nói gì để tạ tội với anh về chuyện chị nhà.” Yukiko áp hân trán xuống mặt thảm.

“Chị Kajikawa, đừng như vậy, tôi không thích chị làm thế. Chị làm ơn dừng lại cho.” Hirasuke nắm lấy hai cánh tay cổ đỡ chị ta dậy. Vừa làm thế gã vừa nghĩ, hóa ra chị ta mời mình vào nhà là để quỳ lạy mình thế này đây.

Bên chân trật khớp chắc là bị đau nên chị ta kêu “ái” một tiếng và nhăn mặt.

“Chết, chị có sao không?” Hirasuke từ tốn nâng chị ta dậy và để chị ta ngồi xuống ghế.

Kajikawa Yukiko buông tiếng thở dài.

“Xin lỗi anh, tôi không thể tạ tội với anh cho đúng phép...”

“Chị thực sự không cần phải làm vậy,” Hirasuke nói.

Sự im lặng đến khó xử tràn ngập căn phòng. Ấm đun nước đang réo xèo xèo. Itsumi tắt bếp gas, lấy ấm chuyên và bắt đầu pha trà.

Tách trà được đặt trước mặt Hirasuke. Chiếc tách có lẽ vốn là một phần thưởng miễn phí hay món đồ khuyến mãi gì đó.

“Cảm ơn cháu. Cháu đang học cấp II phải không?”

“Cháu học lớp Tám.”

“Thế à. Thế thì hơn con gái chú hai tuổi.”

Gã nói điều đó ra không với dụng ý gì đặc biệt, nhưng Kajikawa Yukiko không bỏ sót chi tiết này.

“Khiến con gái anh phải chịu cảnh ngộ này, đáng lẽ tôi phải sớm tới gặp và xin lỗi cháu...” Chị ta nói một cách khó khăn.

Con gái tôi chết rồi. Gã muốn nói với chị ta như thế. Cái còn sống chỉ là thân xác mà thôi. Trong khi vợ tôi thì mất đi thân xác của mình. Tất cả là tại chồng cô “Bố cháu,” đang đứng đó, Itsumi bất chợt cất tiếng “đã làm việc quá sức.”

“Thật sao?” Cô bé khẽ gật đầu trước câu hỏi của gã. “Suốt từ cuối năm ngoái bố cháu không hề được nghỉ, đến nghỉ Tết cũng không có, bố cháu về nhà chỉ để ngủ. Lúc nào trông cũng mệt mỏi. Mỗi lần phải lái xe chở khách đi trượt tuyết, bố cháu lại kêu mệt vì thiếu ngủ.”

“Có vẻ vấn đề ở đây là do lao động quá sức phải không?” Hirasuke nói với Yukiko.

Chị ta gật đầu.

“Tệ nhất là tháng Một và tháng Hai. Nghe nói các khách sạn ở khu trượt tuyết có dành phòng cho lái xe nhưng vào mùa đông khách như những đợt nghỉ dài ngày chẳng hạn thì họ trưng dụng hết cả để làm phòng nghỉ cho khách. Hình như có nhiều khi chỉ kịp chợp mắt một chút ở trong nhà ăn. Tuy xe có hai lái thay phiên nhau nhưng anh ấy bảo trong xe thì chẳng thể nào ngủ say được. Mà mỗi lần ghé vào trạm dừng chân dọc đường thì lại phải lắp hoặc tháo xích chống trượt, thế là hết cả thời gian nghỉ ngơi.”

“Như thế thì vất vả thật,” Hirasuke nói xen vào. Nhưng gã không hoàn toàn thông cảm. Có gì đó nghe như những lời biện hộ về vụ tai nạn này. Gã quyết định châm chọc một chút. “Nhưng giữ gìn sức khỏe cũng là một phần của công việc phải không nào?”

Kajikawa Yukiko trông như vừa bị tát thẳng vào mặt. Chị ta chớp mắt, đầu cúi gằm.

“Vì nhà cháu nghèo!” Itsumi nói. “Bố cháu đã phải cố gắng để kiếm được nhiều tiền hơn.”

“Nghèo thì làm sao có thể sống ở trong một căn hộ như thế này.”

“Đã bảo đó là do bố cháu cố gắng...”, nói đến đây cô bé quay ngoắt người bỏ vào căn phòng kiểu Âu.

“Xin lỗi anh, cháu nhà tôi vô lễ quá.” Kajikawa Yukiko cúi đầu xin lỗi.

“Không sao,” Hirasuke nói rồi nhấp trà. Vị trà gạo nhàn nhạt.

“Thôi, tôi xin phép chị,” vừa lúc gã nhắc người lên thì có tiếng điện thoại. Máy điện thoại nằm trên chiếc kệ nhỏ kiểu tự lắp ráp kê cạnh mép tường.

Yukiko đưa tay định cầm lấy ống nghe thì cánh cửa căn phòng kiểu Âu bật mở, giọng nói cao vồng của Itsumi vọng ra: “Bọn quấy rồi đấy.”

Yukiko có vẻ hơi chần chừ, nhưng cuối cùng cũng nhắc ống nghe và a lô.

Chị ta lập tức nhú mày rồi đẩy cái ống nghe ra xa tai một chút. Rồi sau vài giây, chị ta lặng lẽ đặt nó xuống. “Đúng là điện thoại quấy rồi?” Hirasuke hỏi.

Chị ta khẽ gật đầu. “Gần đây đã ít đi nhiều rồi nhưng đôi khi hình như họ lại nhớ ra.”

Hắn là đã có vài cuộc gọi như thế trong ngày hôm nay và chắc chắn Itsumi đã nghe máy. Hirasuke cảm thấy không thoải mái. Để xua đi cái cảm giác khó chịu ấy, gã cả quyết đứng lên.

“Vậy thôi, tôi xin phép chị.”

“Vâng, cảm ơn anh.”

Gã đang chuẩn bị xỏ giày thì điện thoại lại réo vang. Sau khi ngược lên nhìn gã với vẻ mặt buồn rầu, Yukiko lại đưa tay về phía máy điện thoại như ban nãy.

Từ phía trên, Hirasuke nhẹ nhàng ngăn bàn tay ấy lại. Yukiko hơi ngạc nhiên nhìn gã. Gã gật đầu với chị ta rồi nhắc ống nghe.

“Đồ giết người!”

Gã nghe thấy một giọng nói như đang lằm rằm từ dưới đáy giếng sâu. Âm vực của nó thấp tới mức không thể phân biệt được ngay là đàn ông hay đàn bà.

“Mày còn định sống đến bao giờ nữa? Mày không sớm chết đi thì không bao giờ đền hết tội được đâu. Mày phải treo cổ chết trước hai giờ sáng mai. Nếu không...”

“Thôi ngay,” Hirasuke quát lớn. Kẻ ở đầu dây bên kia vội cúp máy, có lẽ hắn giật mình vì không ngờ người nghe máy lại là đàn ông. Chỉ còn lại những tiếng tút tút.

Gã trả lại ống nghe về chỗ cũ. “Chị đã báo cảnh sát chưa?”

“Chưa, tôi nghe người ta bảo họ không nhiệt tình với những vụ điện thoại quấy rối.”

Cũng có thể là như thế, Hirasuke nghĩ vậy và im lặng. Vả lại, rõ ràng là những trò quấy rối kia có cơ sở và căn cứ nên chị ta cũng khó mà khiếu nại với cảnh sát.

Mắt gã dừng lại ở một vật trông giống như tấm thẻ nhỏ ở bên cạnh máy điện thoại. Gã cầm nó lên. Đó là thẻ nhân viên công ty. Trên thẻ có ảnh của Yukiko và hình con dấu có chữ “hợp đồng”, chắc chị ta là nhân viên hợp đồng theo kiểu lao động thời vụ chứ không phải nhân viên chính thức.

“Xưởng chế tạo Tabata... đây là công ty gia công kim loại phải không?”

“Vâng, sao anh biết?”

“Họ là nhà cung cấp của chúng tôi. Tôi từng qua đó vài lần.”

“Ồ, thế ra anh làm ở BiGood?”

“Vâng,” Hirasuke gật đầu. BiGood là tên công ty của gã. Nghe đâu tên tự của người sáng lập là Đại Mộc, tức Big Wood, sau đó ông ta rút gọn lại thành BiGood để đặt cho công ty.

“Chị làm ở đó từ khi nào?”

“Từ mùa hè năm ngoái.” Kajikawa Yukiko đáp.

“Vây à,” gã hơi bất ngờ. Vì gã nghĩ Yukiko chỉ mới đi làm kể từ khi mất đi trụ cột chính trong gia đình.

“Nói chuyện này ra với anh thật không phải phép, nhưng đúng là nhà tôi không có tiền.” Yukiko nói như dò xét ý tứ Hirasuke. “Chồng tôi làm việc gần như không hề nghỉ vậy mà chẳng hiểu sao tiền cứ đi đâu mất.”

“Tiền cứ tiêu thì khắc hết thôi mà.”

“Tôi không nghĩ là nhà mình tiêu pha gì hoang phí.” “Nếu anh nhà bị buộc lao động quá sức như thế thì hẳn là phụ cấp không hề ít.”

“Nhưng quả thực là lương anh ấy không nhiều. Tôi lúc nào cũng phải chặt bóp để khỏi bị thâm hụt.”

“Thế chị có biết điều khoản hợp đồng liên quan đến mức lương của anh nhà không?” Hirasuke tỏ ra khó hiểu.

“Tôi không biết. Chồng tôi chưa bao giờ cho tôi xem bảng kê lương. Tiền sinh hoạt thì anh ấy rút từ ngân hàng và đưa cho tôi. Nhưng với ngân ấy thì chặt vật quá nên tôi mới quyết định đi làm để bù đắp thêm.”

“Có thể anh nhà là người tiết kiệm. Biết đâu tài khoản tiền gửi ngân hàng vẫn còn một khoản kha khá.” Chị ta lắc đầu trước nhận xét của Hirasuke.

“Khoản tiền gửi chẳng đáng là bao. Thế nên tôi mới phải đi làm.”

Thật là lạ, Hirasuke nghĩ bụng. Nếu tiền công thấp như thế thì còn ai muốn làm nghề lái xe khách đường dài nữa chứ. Tuy nhiên Kajikawa Yukiko chẳng có vẻ gì là nói dối.

“Tôi tin là mọi điều kiện lao động của công ty xe khách tới đây sẽ được làm rõ.” Hirasuke nói với giọng điệu pha chút dừng dưng rồi bắt đầu xỏ giày. Không phải gã không thông cảm, nhưng gã không cho phép mình được đồng cảm với người phụ nữ này. Vì gã thấy như thế là phản bội lại những người cùng cảnh ngộ trong hội nạn nhân mà gã vừa gặp lúc nãy.

“Xin phép chị, mong chị giữ gìn sức khỏe,” nói rồi gã rời căn hộ. Kajikawa Yukiko nói gì đó nhưng gã không nghe thấy.

BỮA TỐI CÓ CƠM MĂNG, TRỨNG HẤP VÀ CÁ TRÁP nướng. Tất cả đều là những món khoái khẩu của Hira- suke.

“Cơm măng có mặn quá không nhi,” Naoko lẩm bẩm một mình nhưng Hirasuke không thấy gì khác lạ so với mọi khi. Naoko khá nhạy cảm với muối nên cứ mở miệng ra là hỏi có mặn hay không.

“Chuyện sáng nay xong rồi thế nào hả em?” “Chuyện sáng nay?”

“Thì về hai thằng nhóc Tajima và Endo ấy. Anh nhầm tên hai đứa đó còn gì.”

“À,” Naoko bật cười. “Hú hồn thật đấy. Nhưng không sao, hình như không ai để ý.”

“Thế thì tốt. Đúng là trẻ con lớn nhanh thật, mới có một năm mà đã thay đổi đến vậy.”

“Đấy, chỉ vì thế mà hôm nay em đến khỏ. Nhất là lên lớp Sáu, nhiều đứa không những cao lớn hơn mà mặt mũi cũng già dặn hẳn đi. Thành thử phải ghi nhớ lại tên với mặt bọn chúng.”

“Em nhớ hết chưa?”

“Chịu. Phải vừa khéo che giấu vừa nhớ dần dần thôi.” Nàng nói trong lúc ăn cơm măng. Nàng cầm trên tay bát cơm của Naoko. Việc đó không phải là bát cơm của Monami khiến gã có cảm giác hơi kỳ cục.

“Thế Endo là thằng bé thế nào? Sao nó lại tỏ ra thân thiết với Naoko... à Monami thế?”

“Anh lo lắng à?” Naoko cười tinh quái.

“Này, cười kiểu gì đấy?”

“Đâu có, chỉ là em đoán anh đang lo lắng thôi mà. Em cũng lo lắng lắm chứ anh tưởng.”

“Đừng có bộ tịch nữa. Em tìm hiểu được những gì rồi?”

“À, thì cái cu cậu Endo ấy là bạn trai thứ nhất của Monami.”

“Thứ nhất? Nghĩa là sao?”

“Kiểu như phu nhân thứ nhất, phu nhân thứ hai của các ông hoàng Ả-rập ấy mà.”

“Nhảm nhí thật. Thế nghĩa là còn có bạn trai thứ hai, thứ ba nữa à?”

“Ừ nhưng ai là thứ hai, ai là thứ ba thì có vẻ không rạch ròi lắm. Chỉ biết thứ nhất hiện giờ là cu cậu Endo thôi. Nghe đâu chúng đột nhiên trở nên thân thiết từ mùa đông vừa rồi.”

“Cái khi gì thế không biết. Mới bé nứt mắt mà đã lảm chuyện.” Hirasuke lau nhàu rồi húp trứng hấp. Nước cốt cá ngừ khiến hương vị thơm ngon hơn hẳn. Đúng là món tủ của Naoko, gã thầm nghĩ.

Naoko đang bụm miệng cười.

“Em nói điều này có khi anh lại cho là tào lao nhưng hóa ra Monami nhà mình làm khỏi cu cậu chết mê. Bao nhiêu thằng con trai lớp khác vẫy tay lúc em đi dọc hành lang đấy.”

“Mấy cái trò đùa cợt vớ vẩn chứ gì.”

“Lũ con trai cấp I ngốc thật. Chúng cứ cố bằng mọi cách thu hút đứa con gái chúng thích, nhưng chỉ tỏ bị ghét mà thôi. Chồng em ngày xưa chắc cũng thế, nhỉ?” “Ba cái chuyện đó anh quên rồi.”

Sau bữa tối, Hirasuke phụ Naoko rửa bát. Gã tráng sạch những thứ Naoko đã rửa qua bằng xà phòng. Nàng trách yêu rằng trước đây gã chưa từng giúp mình thế này bao giờ.

“Vẫn biết em là Naoko, nhưng cứ nhìn thấy đôi tay bé nhỏ này là anh không đành lòng. Chỉ lo em đánh rơi, làm vỡ đĩa.”

“Nói thế thôi chứ chiều cao và khở tay của nó chẳng thua em là mấy đâu. Em thuộc diện nhỏ người mà.”

“Ừ.” Hirasuke nhớ lại dáng người của Naoko. Nàng cao 1m 58, nặng chừng hơn 50 kg.

“Vội lại anh không biết chứ dạo này Monami cũng thành thạo việc nhà ghê rồi đấy. Những món mà em nấu hôm nay có lẽ con bé đã làm được cả rồi.”

“Con bé may vá cũng khéo nữa. Cái cúc áo choàng màu xám than của em là do nó đính đấy. Không thể phân biệt được đúng không?”

“Chịu không phân biệt được, ôi, con bé thật là...” Nói đoạn, gã chăm chú quan sát Naoko, đúng hơn là Monami, và tự nhủ phải giữ gìn cẩn thận cái cúc áo đó.

“Chỉ có điều,” Naoko xoay bả vai phải, “con bé vẫn còn yếu. Mỗi lần rửa bát đĩa xong là mỏi như cả hai tay.” Thì bập tay trên của con bé mới bằng một nửa của em thôi mà, gã nghĩ thầm.

“À, còn cuộc họp hôm nay thế nào anh?”

“Hầu như chẳng có tiến triển gì mới.”

Hirasuke thuật lại câu chuyện về khoản tiền bồi thường. Về như Naoko không hình dung ra được tám mươi triệu yên là bao nhiêu. Nàng chỉ bảo “thế à,” rồi lắc đầu.

“Mục tiêu là tám mươi triệu yên nên thực tế chắc là sẽ ít hơn.”

“Chắc chắn rồi,” Naoko đang tráng qua đôi tay còn dính xà phòng bằng nước nóng sau khi đã rửa xong bát đĩa.

“Thế rồi sau cuộc họp còn có một chuyện kỳ quặc nữa xảy ra.”

“Chuyện kỳ quặc?”

“Ừ,” Hirasuke kể lại việc Kajikawa Yukiko tới cuộc họp và gã đã ghé qua nhà chị ta trên đường về. Naoko chớp mắt liên hồi trong lúc nghe.

“Chồng em hôm nay vất vả quá.”

“Chuyện cũng tình cờ thôi.”

Hai người quay vào căn phòng kiểu Nhật. Thường thì họ sẽ bật ti vi ngay khi vào phòng. Nhưng Naoko đã lên tiếng trước: “Nghe anh kể, em lại nhớ ra một chuyện.” “Gì thế?”

“Chuyện em nghe được trên xe.”

“Chuyện gì?”

“Em nghe thấy hai người lái xe nói chuyện với nhau. Lúc ấy xe đang đậu ở một trạm dừng chân nào đó. Những người khác đều xuống xe cả, chỉ còn em và Monami ở lại. Thực ra là vì Monami đang ngủ ngon quá nên em không nỡ đánh thức con bé. Đang không biết làm thế nào thì có tiếng ai đó nói đằng trước. Ngay phía trước em là ghế nghỉ cho tài xế được thay ca, còn phía trước nữa là ghế lái.”

“Họ nói chuyện gì khác thường à?”

“Không, chỉ có một chi tiết làm em chú ý. Đó là họ nhắc đến việc uống Yunker và cái gì đó như là cafein có còn tác dụng hay không. Nhưng chẳng biết ai nói với ai.” Hirasuke trầm ngâm khoanh hai tay

trước ngực. Chỉ qua những lời ấy cũng đủ thấy họ đã làm việc quá sức.

“Có nên khai báo với cảnh sát chi tiết này không nhỉ?” Gã tỏ ra phân vân.

Thực ra ngay sau tai nạn, cảnh sát Nagano đã đề nghị Hirasuke cho lấy lời khai của Monami. Nhưng gã từ chối với cái cớ là con bé không nói được do bị sốc. Vài ngày sau đó cảnh sát lại đưa ra lời đề nghị tương tự. Hẳn là qua tin tức họ đã biết con bé nói được. Nhưng gã lại tiếp tục từ chối. Gã bảo họ tinh thần của con bé chưa ổn định, vả lại lúc xảy ra tai nạn con bé đang ngủ nên chưa chắc đã thấy được gì. Thực chất của vấn đề là gã không muốn cho Monami gặp người ngoài trong tình trạng thiếu kiểm soát. Lý do thì đã quá rõ.

“Em nghĩ là chẳng sao, chuyện có gì ghê gớm đâu,” Naoko nói.

“Ừ,” Hirasuke gật đầu. Nhưng đầu sao gã vẫn không muốn để Naoko ngồi lên ghế nhân chứng.

“Nhưng chuyện vẫn chưa hết đâu.”

“Còn gì nữa?”

“Một trong số họ còn nói thế này: Cậu làm hăng gớm, hôm nay như thế là nghỉ được rồi còn gì, kiếm nhiều bằng ấy thì tiêu đâu cho hết.”

“Nghĩa là họ ý thức rất rõ về việc lao động quá sức.” “Không phải vậy. Anh không thấy lạ sao? Cái câu ‘kiếm nhiều bằng ấy thì tiêu đâu cho hết’ ấy mà. Chẳng phải vợ của cái nhà anh Kajikawa phàn nàn rằng chồng mình làm việc vất vả thế nào cũng không thấy thu nhập khá hơn là gì?”

“Đúng là vợ anh ta có nói thế.”

“Nếu thù lao ngoài giờ đúng là không đáng kể thì chẳng ai lại nói với nhau rằng ‘kiếm nhiều bằng ấy thì tiêu đâu cho hết’ đúng không nào? Nên theo em rõ ràng là họ được trả tương đối khá.”

“Nhưng thế nào là tương đối khá thì còn tùy vào cảm giác của mỗi người.”

“Anh thấy nhà họ không khá giả lắm đúng không?” “Ừ, có vẻ bình thường.”

Một căn hộ ba phòng, rộng chừng 40m². Đồ gỗ đóng sẵn rẻ tiền. Chiếc tách trà có vẻ như đồ khuyến mãi.

“Vậy là sao nhỉ? Kiếm khá mà nhà lại chẳng có tiền.”

“Thì có chuyện chứ sao.”

“Ý em là tay tài xế Kajikawa không mang tiền về nhà mà tiêu pha vào chỗ khác?”

“Có lẽ thế.”

“Cờ bạc chẳng?”

“Cũng có thể là gái.”

“Ồ,” gã phải thừa nhận khả năng đó là rất cao. “Vợ anh ta hoàn toàn không đề cập tới chuyện đó.”

“Có thể do chị ta không biết hoặc cố tình tỏ ra không biết mà thôi.”

“Chắc là vậy,” Hirasuke nhớ lại gương mặt sắt se của Kajikawa Yukiko. Nom chị ta không có vẻ nói dối. Hoặc là chị ta diễn kịch quá tài.

Naoko bỗng nhiên tùm tùm cười. Hirasuke ngạc nhiên nhìn vợ. Vì xem ra không có gì đáng buồn cười. Đôi mắt to hơi xéch, đặc trưng của Monami, đang nhìn xa xăm vào không trung. Có chuyện gì thế, gã hỏi.

“Thật đáng xấu hổ,” nàng đáp. Nụ cười khó cắt nghĩa vẫn bám trên khóe môi.

“Xấu hổ gì?”

“Thì đây,” nàng nhìn Hirasuke, “anh cứ thử nghĩ đến nguyên nhân vụ tai nạn xem có đáng xấu hổ không? Chẳng biết để đem tiền cho gái hay để ném vào mấy vụ đua xe, đua ngựa mà phải cố sức làm việc như thế, kết cục là gây ra tai nạn làm bao nhiêu người chết. Khiến em và Mon-ami thành ra thế này.”

"Một cái chết thật vô nghĩa", nàng nói thêm. Câu nói sắc lạnh như một mảnh băng vỡ.

“Anh sẽ tìm cho ra nhẽ,” Hirasuke nói. “Sẽ vạch rõ trắng đen xem tiền của cái tay tài xế Kajikawa kiếm được đi đâu hết rồi.”

“Thôi mà, chồng em không cần phải làm thế. Em xin lỗi, chỉ vì em cứ hay lảm lời,” Naoko tủm tỉu cười. Nhưng lần này nụ cười có vẻ rất tự nhiên.

“Không, anh cũng không thể chấp nhận được chuyện này,” nói rồi Hirasuke nhìn xuống bức ảnh Naoko đặt trên bàn thờ.

NÓI HÙNG HỒN VẬY NHƯNG SUỐT HAI TUẦN sau đó, Hirasuke chẳng tìm hiểu gì thêm về tay lái xe Ka- jikawa. Gã biết mình phải làm gì đó nhưng chẳng lấy đâu ra thời gian. Kinh tế Nhật Bản đang vào thời kỳ phát triển nên công ty hay phải làm thêm giờ, số lượng những ngày nghỉ mà vẫn phải đi làm cũng tăng lên.

Hirasuke đang làm ở nhà máy sản xuất thiết bị phun nhiên liệu điện tử. Đây là thiết bị kiểm soát lượng xăng truyền đến động cơ thông qua máy tính. Thiết bị này sẽ thay thế cho bộ chế hòa khí. Gã nghĩ đây sẽ là biểu tượng cho xu hướng thời thượng.

Vào giờ nghỉ trưa thứ Ba, như thường lệ, Hirasuke giải khuây bằng cách chơi bài ở điểm hẹn quen thuộc cùng với những thành phần quen thuộc. Điểm hẹn quen thuộc ở đây là phòng nghỉ ở ngay công nhà máy. Trong phòng kê một chiếc bàn, xung quanh là vài cái ghế. Thành phần quen thuộc ở đây là những người làm cùng dây chuyền sản xuất. Có người kỳ cựu với ba mươi năm kinh nghiệm nhưng cũng có người chưa đến hai mươi.

Bọn gã chơi bài seven-bridge. (Một kiểu chơi bài dành cho từ hai đến sáu người. Người chơi sẽ được chia bảy quân bài. Sau đó, mỗi người lần lượt rút một quân từ số bài còn lại và đánh đi một quân từ số bài của mình sao cho những quân còn lại trong bài có thể xếp thành những bộ ba. Khi xếp thành được bộ ba, người chơi sẽ hạ bộ ba này xuống, đồng nghĩa số quân bài của mình sẽ bớt đi. Cứ như vậy, ai hết bài sớm nhất người đó sẽ thắng.)

Tất nhiên là chơi ăn tiền. Thường đến cuối tháng sẽ tính toán cả thẽ nhưng Hirasuke nhớ rằng mình hầu như không có quả nào trúng đậm.

“Lại thế rồi!” Chỉ còn một bước nữa là thắng nhưng Hirasuke lại bị cậu thanh niên ngồi cạnh qua mặt. Tên cậu ta là Takuro, vào công ty được hai năm. Hirasuke ném mấy lá bài xuống bàn.

“Các chú phải thông cảm cho anh chứ. Đợt tới anh đâu có đi làm đêm được.”

“Ồ, thế tuần sau bọn em lại làm đêm à?” Takuro hỏi. Cậu ta lúc nào cũng đội mũ công nhân lệch sang một bên để không làm hỏng mái tóc được vuốt keo chẵn chu.

“Chỉ có anh mới không làm đêm thôi. Các chú thì phải làm. Cố hộ anh đi!”

“Hả? Sao mỗi tổ trưởng không phải lắm?”

“Sao với giảng gì, vì không làm được chứ sao.”

Có vẻ Takuro chưa hiểu lắm nên định nói gì đó. Thấy thế, Nakao Tatsuo đứng bên cạnh đập đập vào cánh tay cậu ta, tỏ ý bảo “chú mày thật chậm hiểu”.

“Trưởng phòng đã đồng ý chưa?” Nakao hỏi. Nakao hơn Hirasuke hai tuổi. Khác với mọi người ở đây Nakao từng theo học nghề làm sushi.

“Sếp OK rồi. Em sẽ giúp thêm bên tổ B.”

“Thế à. Thấy bảo bên đấy đang thiếu người. Cậu sang giúp thì cũng đỡ.”

Takuro hình như đã hiểu ra nên cúi đầu, không nói năng gì.

Ngày hôm đầu tiên đi làm sau vụ tai nạn, Hirasuke đã đến trình bày với trưởng phòng Kosaka về việc đi làm ca đêm. Nếu gã đi làm ca đêm thì Naoko sẽ phải ở nhà một mình suốt cả tuần lễ. Để phụ nữ một thân một mình ở nhà đã không yên tâm rồi, đằng này Naoko, với vẻ bề ngoài hiện tại, mới chỉ là học sinh tiểu học.

Ông Kosaka bảo sẽ suy nghĩ. Hôm vừa rồi, ông đã có câu trả lời cho gã. Không còn tiền trợ cấp làm ca đêm nữa kể cũng tiếc nhưng nhớ mà có chuyện gì thì hối cũng không kịp.

“Kìa! Vừa mới nhắc đến xong.” Nakao nhìn ra phía cửa. Kosaka đang đến.

“Biết ngay là các cậu đang chơi. Ai được thế?” Kosaka nhìn vào bảng tính điểm hỏi. Kosaka có dáng người thấp, mặt to. Cổ ông ta ngắn đến nỗi trông cái đầu như thể bị nuốt chửng bởi thân người, “Ồ, Takuro à? Thế cậu Hirasuke thì sao?”

“Vẫn như thường lệ.” Tiếng của Hirasuke. Mọi người cười ồ lên. Điều đó có nghĩa là gã không thắng.

“Giờ mới là lúc đây, cứ đợi xem.” Hirasuke quay vành mũ ra phía sau, đưa tay lấy bài được chia.

“Xin lỗi vì làm phiền cậu đúng lúc cậu đang hăng thế này.” Kosaka nhìn Hirasuke. “Tôi có việc muốn nhờ cậu đây.”

Hirasuke tắc lưỡi, rút lại bàn tay đang chia ra lấy bài, đứng lên: “Gì thế sếp, em đang sắp ăn đến nơi.”

“Bọn em mới tiếc chứ. Tự nhiên lại mất một con gà.” Hirasuke làm bộ đánh vào đầu Takuro rồi rời khỏi chiếu bực. Gã cùng với Kosaka ngồi xuống một chiếc ghế đá cách đó không xa.

“Tôi muốn chiều nay cậu đến xưởng Tabata.” Kosaka nói. “Giờ chúng ta đang để bên đó làm thử bộ phun kiểu D. Nhưng bên đó họ gặp trục trặc, đại khái kiểu như không biết nên để lỗ vòi phun ở vị trí nào. Sẽ có người bên kỹ thuật tới xem, có cậu đi cùng nữa thì tốt.”

“À vâng. Được thôi. Em cũng nghĩ mình nên đến xem thế nào.”

Bộ phun kiểu D là mặt hàng sẽ được chính thức đưa vào sản xuất từ năm sau. Hiện tại xưởng chế tạo Tabata đang sản xuất bộ phun này. Các nhà nghiên cứu bên BiGood đang cho chạy thử sản phẩm này nhiều lần để kiểm tra lần cuối cùng. Khi sản phẩm được chính thức đưa vào sản xuất, Hirasuke sẽ phụ trách dây chuyền này.

Chính vì vậy, gã cần phải nắm rõ những vấn đề phát sinh trong quá trình sản xuất thử nghiệm.

Ngay lập tức, Hirasuke nghĩ tới một việc khác ngoài chuyện công việc. Kajikawa Yukiko hiện đang làm ở xưởng chế tạo Tabata.

“Cậu nhận lời thì tốt rồi. Tôi sẽ nói với nhân viên kỹ thuật.”

“Dạ vâng.”

“Mà này, - ông trưởng phòng hơi hạ giọng, - Tình hình con gái cậu sao rồi? Đã bình tâm lại chưa?”

“Cũng ổn ổn.” Hirasuke trả lời. Cứ nhắc đến chuyện này là gã lại cúi gằm mặt xuống.

“Thế à? Vậy là tốt. Cứ lo lắng mãi cũng chẳng giải quyết được gì.” Kosaka tiếp tục sau khi nghĩ lấy hơi. “Nhưng mà gà trống nuôi con cũng khó đấy. Nhất là con gái nữa.”

“Em cũng biết thế.” Hirasuke trả lời cho xong. Thực ra trong đầu gã bây giờ không có khái niệm là mình đang nuôi con gái. Gã có cảm giác là hai vợ chồng đang sống với nhau.

“Giờ thì chưa nhưng sẽ có lúc cậu cần phải suy nghĩ nghiêm túc về chuyện này. Có gì lúc đó cứ nói với tôi một tiếng nhé, đừng ngại.” Kosaka vỗ vỗ vào đầu gối Hirasuke.

“Sao ạ?” Hirasuke nhìn gương mặt bành bạnh của Kosaka. “Sếp bảo gì cơ?”

“Còn gì nữa. Chuyện tái hôn chứ sao. Chuyện tìm mẹ mới cho con gái cậu ấy.”

“Dạ...” - Hirasuke há hốc mồm, lấy tay xua xua trước mặt Kosaka. “Không không. Em chưa có ý định đó đâu.” “Được rồi được rồi.” Kosaka nói. “Giờ thì sao mà nghĩ tới chuyện đó được. Nhưng cứ cất tạm vào trong đầu cái đã. Khi nào cậu muốn thì đến chỗ tôi.”

Bị vỗ vào vai nên Hirasuke đành ậm ừ cho qua chuyện.

“Thế cậu nhé.” Kosaka đứng dậy, rời khỏi nhà máy. Nhìn theo dáng của Kosaka, Hirasuke nhớ tới hai điều. Thứ nhất, Kosaka rất thích giúp người khác. Thứ hai, Kosaka chính là người làm mối cho gã với Naoko.

Buổi chiều, Hirasuke và hai người phụ trách kỹ thuật đi ô tô đến xưởng chế tạo Tabata. Gã biết rõ cả hai người này. Kijima kém gã vài tuổi còn Kawabe khoảng tầm hăm lăm, hăm sáu. Khi nào dây chuyền đi vào hoạt động, chắc chắn gã sẽ phải giáp mặt với hai người này tới mức phát ngáy cho mà xem.

Xưởng Tabata nằm ở Fuchyu. Cảm giác như nó mọc lên ở chính giữa cánh đồng. Mái nhà xây theo hình lượn sóng, giống hệt hình được in trong sách giáo khoa môn xã hội.

Ở BiGood các dây chuyền sản xuất được xếp theo dãy, còn ở đây máy móc được xếp theo các chủng loại. Nói vậy không có nghĩa là máy móc được đặt một cách vô tổ chức mà có vẻ như chúng được xếp có hệ thống, nhằm đáp ứng những đòi hỏi từ phía công ty mẹ bất cứ lúc nào.

Hirasuke, Kijima và Kawabe quan sát công đoạn mở lỗ vòi phun của bộ phun kiểu D và nghe người phụ trách của xưởng giải thích. Vì người từ công ty mẹ xuống tận nơi kiểm tra nên có thể thấy rõ ông tổ trưởng - trông có vẻ hơn tuổi Hirasuke - đang khá căng thẳng. Gã rất muốn nói với ông ta rằng bọn gã cũng chẳng có gì là ghê gớm đâu.

Buổi nói chuyện liên quan tới các vấn đề nảy sinh kéo dài khoảng tiếng rưỡi. Đối với ông tổ trưởng thì đây quả thực là buổi nói chuyện ý nghĩa. Có khá nhiều vấn đề và việc giải quyết thuộc về những người phụ trách kỹ thuật sản xuất. Kijima và Kawabe vừa uống cà phê hòa tan, vừa nói chuyện với vẻ mặt rất nghiêm túc.

Hirasuke cáo lỗi, bảo muốn đi chào người quen một lát. Gã đi một vòng quanh phân xưởng. Đại đa số công nhân ở xưởng cơ khí có trên một nghìn người này là nam giới. Nữ giới thường làm công việc văn phòng nhưng cũng giống như BiGood, chắc chắn ở đây không có nhân viên văn phòng nào làm việc bán thời gian.

“Chỗ có nhiều công nhân nữ chắc là chỗ cuộn dây.” Gã vừa đi vừa nhẩm tính. Trong mô tơ có nam châm điện, thao tác cuộn dây quanh trục nam châm có vẻ là hợp với nữ giới nhất.

Tổ cuộn dây nằm ở góc phân xưởng. Khoảng mười công nhân nữ đang quay mặt vào chiếc máy cuộn dây làm việc. Tất cả đều đội mũ và đeo kính bảo hộ nên không nhìn rõ mặt. Gã tiến lại gần, cố gắng để không bị nghi ngờ rồi kín đáo quan sát mặt tất cả số công nhân.

Lập tức, một nữ công nhân ngừng tay, dăm dăm nhìn vào mặt gã. Bắt gặp ánh mắt của Hirasuke, chị ta vội vàng cúi xuống. Chiếc mũ và kính bảo hộ nhìn quá to so với khuôn mặt, có lẽ tại chị ta quá gầy.

Chị ta rời khỏi chỗ làm, tiến đến chỗ người đàn ông có vẻ là người phụ trách và nói điều gì đó. Ông ta nhìn về phía Hirasuke, gật đầu đồng ý.

Chị ta vội vàng chạy tới chỗ gã. Sau khi chị ta bỏ kính ra, gã nhận thấy đúng là Kajikawa Yukiko.

“Hôm trước rất cảm ơn anh. May mà có anh.” Chị ta cúi đầu.

“Chân chị thế nào rồi?”

“Đỡ nhiều rồi ạ. Xin lỗi anh, hôm đó phiền anh quá.”

“Không có gì. Mà chị bỏ việc ra đây có sao không?”

“Tôi đã nói với người phụ trách rồi.”

“Vậy hả?” Hirasuke bỗng tò mò muốn biết xem chị ta đã nói gì.

Để không khiến các đồng nghiệp của chị ta để ý, hai người đi về phía máy phát điện cao tần. Cái máy hình hộp to như cái tủ này, theo như Hirasuke quan sát, có lẽ được dùng để tôi trực bằng sóng cao tần.

“Tôi có việc đến đây, nhân tiện tìm gặp chị luôn”, Hirasuke nói.

“Vậy ạ.” Kajikawa Yukiko có vẻ căng thẳng.

“Sau hôm đó, tôi có nghĩ tới chuyện chị nói nhưng nói thật là không tài nào chấp nhận được.”

Yukiko ngẩng lên nhìn gã. Trông chị ta có vẻ như bị tổn thương.

“Tôi nghĩ là thu nhập của chồng chị không ít so với việc anh ấy làm đâu. Chuyện này tôi đã nghe từ một nguồn tin. Ít ra thì không có chuyện ít đến mức khiến chị phải đi làm để kiếm thêm.”

“Nhưng mà - chị ta lại cúi xuống - thật sự là không có nhiều tiền đâu anh ạ.”

“Nhờ chồng chị dùng vào việc khác thì sao?” Hirasuke nói mặc dù biết là hơi tàn nhẫn.

Yukiko khẽ liếc nhìn gã. “Ý anh muốn nói tới chuyện ngoại tình?”

“Cũng có thể là cờ bạc. Hoặc anh ta có một khoản nợ mà chị không biết.”

Chị ta lắc đầu.

“Không có đâu. Theo như tôi biết thì tuyệt đối không.” Hirasuke không thể nói với chị ta rằng có rất nhiều ông chồng nợ một khoản kếp xù mà vợ không hề hay biết.

“Chị bảo là chưa từng nhìn thấy bảng kê lương của anh nhà phải không?”

“Vâng.”

“Chưa bao giờ? Chả nhẽ chị không muốn biết lương chồng mình là bao nhiêu à?”

“Tôi xin lỗi.” Kajikawa Yukiko cúi đầu, như thể vừa bị thầy giáo mắng.

“Thật không thể tin được.” Hirasuke thở dài. Đây là lời rất thật lòng của gã. Nếu là Naoko, nàng sẽ trả lời được ngay lương tháng này của gã là bao nhiêu.

“Anh ấy - Yukiko nhả từng lời - chẳng mấy khi nói cho tôi biết chuyện của mình.”

“Nhưng hai người sống với nhau bao nhiêu năm rồi còn gì?”

“Sáu năm.”

“ Bao nhiêu?”

“Vâng, sáu năm kể từ khi lấy nhau.”

“À,” trong đầu Hirasuke hiện lên gương mặt Itsumi. “Như vậy con gái...”

“Là con riêng của tôi.”

“Thế à? Tức là chị và người chồng trước đã ly dị?” “Không, bố Itsumi mất vì bệnh ung thư khoảng mười năm trước.”

“Ra thế.”

Gã bỗng thấy người phụ nữ trước mặt mình thật tội nghiệp. Đồng thời gã cũng thấy thương cho cô bé Itsumi kia. Không biết sáu năm qua, cô bé đã quen được với người bố mới chưa.

“Thế anh nhà lấy chị là người đầu tiên à?”

“Không, thấy bảo anh ấy đã từng có vợ trước đó rất lâu rồi. Nhưng anh ấy hoàn toàn không kể gì cho tôi nên tôi cũng chẳng rõ.”

“Thế sao?”

Hirasuke tự hỏi không biết mình đang làm gì. Đây đâu phải lúc gã nghe chuyện của chị ta ở một chỗ như thế này.

“Như vậy anh nhà không có vẻ gì là ngoại tình hay đánh bạc?”

“Không có chuyện đó đâu.” Chị ta trả lời bằng giọng nhỏ nhưng dứt khoát.

Không thể để chị ta nghỉ làm quá lâu, Hirasuke nhìn đồng hồ đeo tay.

“Tôi sắp phải đi rồi. Xin lỗi đã làm phiền chị vào giờ làm.”

Ngay lập tức chị ta nói:

“Anh đợi tôi một chút được không? Tôi sẽ quay lại ngay.”

“Gì thế?”

“Dạ, một chút thôi...” Chị ta nhanh chân chạy đi đâu đó, ngược hoàn toàn với hướng chỗ chị ta làm việc.

Vài phút sau chị ta quay lại, trên tay cầm một bọc màu trắng.

“Tôi có món quà này cho con gái anh. Xin lỗi anh vì thực ra đây cũng là quà tôi được cho thôi.”

Đó là một gói to chùng cuộn băng video. Từ những dòng chữ in ngoài vỏ bọc, có thể biết bên trong là gì. Sô cô lô trắng. Có lẽ là quà từ Hokkaido của ai đó.

“Thôi, chị cứ mang về cho con gái chị đi. Chắc người tặng chị cái này cũng muốn thế.”

“Không sao. Họ cho tôi những hai gói cơ. Với cả con bé Itsumi nhà tôi không thích đồ ngọt lắm.”

Kajikawa Yukiko ấn hộp quà vào tay Hirasuke. Một công nhân đẩy xe đi ngang qua tò mò nhìn hai người.

“Thôi thì tôi xin vậy.” Từ chối nữa thì hơi khó coi nên Hirasuke đành nhận.

“Xin phép anh nhé.” Kajikawa Yukiko quay về chỗ làm. Không biết có phải đạt được mục đích lớn không mà sắc mặt chị ta trông vui hẳn lên.

Ba người quay về BiGood bằng xe do Kawabe lái. Trong xe, Hirasuke mở gói quà ra, mời hai người còn lại ăn sô cô la trắng. Gã định nếu không ăn hết sẽ mời cả những người ở xưởng nữa. Naoko thích đồ ngọt nhưng nếu là quà Kajikawa Yukiko thì chắc nàng sẽ không vui.

“Anh Sugita không ăn à?” Kijima vừa cầm hộp vừa nói.

“Ừ làm một miếng vậy.” Hirasuke bẻ một miếng to bằng quân cờ rồi cho vào miệng. Vị ngọt ấm nồng lan tỏa trong miệng. Không biết bao năm rồi gã chưa động đến một miếng sô cô la nào. Naoko không mấy khi cho Monami ăn sô cô la vì sợ con bé sâu răng.

GẦN CHÍN GIỜ HIRASUKE MỚI VỀ TỐI NHÀ. Gã định về sớm nhưng lại phải làm thêm hai tiếng.

Naoko đang xem ti vi trong phòng kiểu Nhật. Trông thấy Hirasuke, nàng đứng lên: “Anh về rồi à, em chuẩn bị bữa tối ngay đây.”

Hirasuke đi lên phòng ngủ trên tầng hai, gã thay áo nỉ, quần thể thao rồi đi xuống nhà. Khi xuống, gã ngửi thấy mùi thơm bốc ra từ trong bếp.

“Chà, hôm nay có món Oyakodon à?” Hirasuke khịt khịt mũi.

“Đúng rồi. Thêm cả xúp miso nấu với hến nữa.” “Ngon thế.” Hirasuke ngồi vào bàn ăn. Cả hai món này đều là món ưa thích của gã.

Gã định vợ lấy tờ báo lên đọc thì nhìn thấy mấy quyển sách và vở vứt trong góc phòng. Gã với tay cầm lên. Đó là sách và vở môn toán. Giữa quyển sách có kẹp một tờ giấy in bài tập.

“Em vừa học bài à?” Hirasuke hỏi với vào bếp.

“À, bài tập của em đây.” Naoko lớn tiếng trả lời. Có lẽ tại tiếng quạt gió ồn quá. “Mai phải nộp rồi.”

“Chà, mệt đấy nhỉ! Cảm ơn em nhé!”

“Cảm ơn gì, anh phải giúp em đây.” Naoko bung chiếc khay bên trên có hai bát tô vào. Cánh tay nhỏ dường như đang quá sức.

“Sao, anh giúp á?”

“Đương nhiên rồi. Làm gì còn ai khác nữa.” Sau khi đặt hai bát tô lên bàn, Naoko quay lại bếp. Chắc là để bung xúp miso vào.

“Em chả bảo không được giúp con làm bài tập còn gì?”

“Em có phải là con của anh đâu.” Naoko bung xúp miso vào. “Anh cứ thử xem xem. Khó lắm đấy.”

“Không phải khó, mà phải nói là xa xưa lắm mới đúng. Bài toán hạc và rùa đây mà.” Hirasuke nhìn vào tờ giấy in bài tập.

“Anh biết hả? Đúng là tốt nghiệp cao đẳng nghề có khác.”

“Dù gì thì toán lớp Sáu em cũng phải làm được chứ?”

“Không đâu. Tính toán đơn giản em còn làm được chứ toán đồ hay hình học em kém lắm. Xưa đã thế rồi.”

“Hừm.”

“Thôi ăn đã.” Hirasuke khẽ chấp tay trước mặt rồi cầm đũa. Món Oyakodon và xúp miso đều ngon tuyệt. Gã có thể chắc chắn một điều rằng tay nghề nấu nướng của Naoko không hề mấy may giảm sút.

Gã thầm nghĩ, nấu ngon thế này thì không biết làm toán cũng chẳng sao. Nhưng xét trên thực tế thì không thể như vậy được.

“Em này, Monami ngày xưa có làm được bài này không nhỉ? Hình như con bé từng có lần đến khóc lóc với anh là không hiểu thì phải.”

“Em nghĩ là không có đâu. Con bé giống anh, khá môn toán lắm. Nhưng nói thật, chính vì thế mà giờ lại hóa dở.” Naoko nhú mày. Nét mặt nàng không hề thích hợp với một học sinh tiểu học.

“Có chuyện gì à?”

“Cũng không hẳn là chuyện, chỉ là em thấy đang có một áp lực vô hình thôi. Hội bạn xung quanh cứ nghĩ em là đứa giỏi toán trong khi sự thật lại hoàn toàn khác. Em còn muốn bọn nó dạy em ấy chứ. Mà em không thể bảo bọn nó là tự nhiên em dốt đi được. Đến cô giáo còn nhìn em như thể ‘Bài này quá đơn giản với Sugita’ cơ. Giờ em cứ làm bộ cười cười vậy chứ cứ nghĩ một lúc nào đó bị lộ tẩy là lại thấy lo.”

Hirasuke làu bầu rồi húp xúp miso.

“Đây là toán tiểu học mà...”

“Anh đừng nói kiêu như thế.”

“Thì em cũng ba mươi sáu tuổi rồi.” Nói đến đây, Hirasuke bỗng ngậm miệng lại. Gã không biết phải nói Naoko bây giờ là bao nhiêu tuổi nữa.

Về phía Naoko, có vẻ nàng chẳng muốn phản đối khi bị nói là ba mươi sáu tuổi.

“Ba mươi sáu tuổi thì có những thứ không hiểu vẫn hoàn không hiểu. Có phải cứ lớn lên là giải được bài toán hồi tiểu học không giải được đâu.”

“Em nói cũng phải.”

Hirasuke đưa đũa gấp món dưa shibazuke trong cái đĩa nhỏ. Ti vi bắt đầu giờ chiếu phim truyền hình kéo dài hai tiếng. Chỉ cần nhìn diễn viên cũng đoán được ai là thủ phạm.

“Thế ăn tối, nghỉ ngơi xong anh sẽ kèm em môn toán nhé.”

“Nghe nặng nề quá nhưng biết làm sao.” Naoko cũng với đũa gấp shibazuke. Miệng hai người phát ra tiếng nhai lao xao.

Sau bữa ăn, hai người tắt ti vi rồi bắt đầu luyện toán trên chiếc bàn ăn ban nãy. Hirasuke mới chỉ bắt đầu giảng được chừng một tiếng thì đã ra một kết quả bất ngờ.

“Gì thế này, đơn giản quá.” Naoko nói sau khi đã hoàn thành hết tờ bài tập. Mắt nàng mở to: “Đây là lần đầu tiên trong đời em giải bài tập toán tron ưu thế này đây. Đúng là chồng có khác, giảng dễ hiểu thế.”

“Có gì đâu. Bình thường ấy mà.”

“Ừ, nhưng mà em thấy dễ hiểu lắm. Đến nỗi mà em chẳng hiểu tại sao trước đây em lại không làm được.” “Có lẽ vì - Hirasuke nhìn Naoko rồi lại nhìn lên phía trên - bộ não của em thay đổi chẳng?”

“Sao cơ?” Naoko bắt giắc sờ lên đầu mình.

“Về mặt ý thức thì vẫn là Naoko nhưng não là của Monami. Não quyết định những thứ như năng khiếu, môn học sở trường nên đương nhiên em bây giờ có những năng khiếu giống như của Monami.”

“À, chắc là vậy.” Naoko có vẻ như cũng hiểu ra. Một khi thân xác đã thay đổi, chắc chắn sẽ có chuyện đó. Giá như nàng nhận ra điều đó sớm hơn.

“Nhưng em không thể thích toán hay mấy môn tự nhiên như Monami đâu.”

“Chắc là thế rồi. Thế sau khi anh kèm toán thế này, em thấy thế nào? Cũng khác chút ít chưa hả?”

Hay em vẫn không thích?”

Naoko nhìn vào bàn tay mình đang đặt trên bàn. Hàng lông mi đang cụp xuống nhìn thật dài.

“Em không biết nữa.” Naoko ngẩng lên. “Có vẻ như giờ bụng em không còn đau âm ỉ khi biết mai có giờ toán nữa.”

“Lúc trước em đau à?”

“Rất đau ấy.” Naoko cười tủm tỉm. “Thôi em đi pha cà phê nhé.”

“Ừ, ý hay đấy!”

Naoko nhắc một bên đầu gối lên, định cứ thế đứng dậy. Nhưng bất ngờ, mặt nàng bỗng sa sầm, Nàng nhú mày, nghiêng nghiêng cổ. “Lạ quá!”

“Em sao thế?”

“Em thấy lạ quá!”

“Anh đang hỏi tại sao mà.”

“Tại...” Naoko từ từ đứng dậy. Nàng nhìn xuống Hirasuke, chớp chớp mắt rồi bước đi. Nàng ra hành lang rồi vào nhà vệ sinh.

Hirasuke vừa bật ti vi vừa nghĩ thầm chắc Naoko lại đau bụng. Ti vi bắt đầu chương trình tin tức, bây giờ là lúc thông báo kết quả các trận bóng chày chuyên nghiệp. Gã tạm thời hướng sự chú ý vào đó. Gã là một cổ động viên của đội “Những người khổng lồ”.

Hết bản tin thể thao, ti vi chuyển sang chương trình quảng cáo nhưng Naoko vẫn chưa quay lại. Mãi đến chương trình dự báo thời tiết nàng mới từ trong nhà vệ sinh đi ra.

Nét mặt nàng có vẻ dăm chiêu. Như thể đang suy nghĩ điều gì, mà cũng có vẻ nàng vừa phát hiện ra điều gì đó khó hiểu. Tuy vậy, tình hình có vẻ không đến nỗi nghiêm trọng lắm nên Hirasuke hỏi mà không mấy lo lắng: “Em sao thế?”

“Ừ...”

“Chỗ nào không ổn à?”

“Không, không phải là không ổn.” Naoko quay lại chỗ của mình. Naoko trông không được bình tĩnh lắm. Bỗng nàng nhìn Hirasuke chăm chú. “Mai ăn cơm gạo đỏ nhé?”

“Sao cơ?” Hirasuke không hiểu ngay được Naoko nói gì. Nhưng gã cũng không đến nỗi thiếu nhạy cảm đến thế. Ngay sau đó, gã hiểu ra ý của Naoko. Gã mở to mắt, ngả người ra phía sau: “À, chuyện đó hả?”

“Vâng.” Naoko gật đầu. “Mà trước đây con bé chưa có đâu. Bạn nó đưa nào có sớm thì từ hồi lớp Năm cơ.”

“Hừm.” Đây quả là chuyện mà Hirasuke không biết phải bình luận thế nào. “Ừ, thế sao rồi?”

“Sao là sao?”

“Thế thấy có khó chịu trong người không. Tức là bị như thế í?”

“À,” Naoko khẽ cười, “không sao đâu. Em quen với chuyện này rồi. Dù gì thì em cũng chung sống với nó hơn hai mươi năm nay còn gì. Với cả, lần đầu tiên nên cũng không nhiều lắm.”

“Thế giờ làm sao?”

“Bây giờ á? Em dùng băng rồi. Của em vẫn còn mà. Tuy hơi to một chút.”

“Hừm.”

Hirasuke đưa tay gãi đầu, gã chỉ biết ậm ừ trong trường hợp này mà thôi. Giả sử ngay cả trường hợp Monami thật gặp chuyện này thì chắc gã cũng chỉ biết ậm ừ như vậy.

“Chúc mừng nhé.”

“Cảm ơn anh.” Naoko khẽ cúi đầu rồi tủm tỉm cười. “Như vậy là cơ thể Monami đang dần trở thành thiếu nữ. Giá mà nó giống em, không bị đau mỗi khi đến ngày. Nhưng mà thế này thì con nó cũng đâu có giống chồng nhỉ.”

“Đúng rồi.” Hirasuke không cười nổi trước câu nói đùa của Naoko. Câu nói “đang dần trở thành thiếu nữ” của Naoko ban nãy cứ lớn vồn trong đầu gã. Về mặt ý thức, Naoko đã hoàn toàn trưởng thành, và sắp tới, nàng sẽ có thêm cả một cơ thể trưởng thành nữa. Nếu vậy không biết nàng với gã sẽ thế nào.

PHÒNG TẮM NHÀ SUGITA KHÁ RỘNG SO VỚI diện tích toàn bộ ngôi nhà. Bồn tắm đủ dài để người lớn duỗi chân nằm thoải mái. Chỗ tráng người cũng rộng rãi. Có vẻ gia đình sống ở đây trước kia rất thích tắm. Lý do đầu tiên Hirasuke thích ngôi nhà này cũng là vì có phòng tắm rộng như vậy.

Hirasuke nằm trong bồn tắm, đưa mắt nhìn quanh. Trên cái móc nhỏ gắn trên tường bằng miếng cao su treo chiếc mũ trùm đầu khi tắm. Có lẽ mới đây Naoko vẫn còn dùng nó. Gã nhìn thấy trên giá để xà phòng và dầu gội đầu có một chiếc dao cạo cán màu hồng. Đây không phải là loại gã dùng. Mỗi buổi sáng, gã thường dùng dao cạo bằng điện. Cái màu hồng đó là của Naoko, nàng dùng để cạo lông nách. Giờ chắc nó không còn cần thiết nữa.

Theo thông lệ ở gia đình Sugita này, hằng ngày mọi thành viên trong gia đình đều tắm chung. Tối nay, do đến ngày nên Naoko không vào. Kể từ khi Naoko nằm viện, Hirasuke tắm một mình. Trước vụ tai nạn, trừ những tuần phải đi làm thêm, bao giờ gã cũng tắm chung với Naoko hoặc Monami. Gã muốn tận dụng tối đa diện tích của phòng tắm.

Nhưng gã biết là mình không thể tắm chung mãi với Naoko được. Tất nhiên nếu là vợ chồng thì có làm như vậy tới lúc nhắm mắt cũng chẳng vấn đề gì. Nhưng hiện tại, Naoko lại không hẳn là Naoko. Bề ngoài của Naoko lại là con gái gã - Monami.

Trong số người quen của Hirasuke, cũng có những người có con gái tầm tuổi Monami. Bọn họ đều than phiền bây giờ con gái chẳng chịu vào tắm với bố nữa.

Nếu Monami còn thì chắc cũng sắp đến lúc như vậy. Đến lúc đấy, biết là chẳng có ai nhìn nhưng có lẽ tắm chung cũng không hay lắm, dù là ở nhà mình.

Càng nghĩ gã càng thấy rối bời, đầu óc trở nên mờ đục. Gã nhúng ướt khăn mặt, đắp lên trán rồi cứ thế bước ra khỏi phòng tắm.

Trong căn phòng kiểu Nhật, Naoko đang chuẩn bị cho buổi học ngày mai. Naoko vừa nhìn tờ thời khóa biểu để trên bàn, vừa soạn sách vở cho vào cặp.

“Sao em lại học ở đây nhỉ, anh cứ thắc mắc từ nãy đến giờ.” Hirasuke lấy lon bia 350 ml trong tủ lạnh ra.

“Sao cơ? Không được à?”

“Không phải là không được, chỉ là anh nghĩ Monami có phòng riêng cơ mà.”

Phòng Monami trên tầng hai, rộng sáu chiếu, kiểu Âu.

“Vâng, em biết rồi.” Naoko lí nhí.

“Có vấn đề gì à?”

“Không phải. Chỉ là em không muốn dùng căn phòng đó thôi.”

“Tại sao?”

“Ừ thì... lý do vớ vẩn ấy mà.” Naoko nhìn Hirasuke “Phòng đó vẫn hệt như hồi Monami còn sống.”

“Sao cơ?”

“Em cố gắng để mọi thứ nguyên như cũ, từ vật dụng trên bàn đến chăn gối... Em chỉ động vào những thứ bắt buộc phải động đến như sách vở thôi, còn lại em cố gắng không dịch chuyển bất cứ thứ gì.” Naoko nhìn vào bàn tay mình.

Hirasuke đang định mở lon bia nhưng gã dừng tay. Gã không thắc mắc tại sao Naoko làm vậy. Trái lại, gã thấy buồn vì sự vô tâm của chính bản thân bấy lâu nay, gã không bao giờ bận tâm xem phòng Monami ra sao. Naoko vừa phải đóng vai Monami để đi học, vừa phải dọn dẹp nhà cửa nên chắc hẳn hằng ngày nàng rất khổ tâm khi không biết phải làm gì với phòng con gái.

“VẬY Ạ.”

“Em xin lỗi. Em cũng biết là mình thật ngớ ngẩn.”

“Để anh lên xem thế nào.” Hirasuke nhòm dậy.

“Phòng của Monami á?”

“Ừ.”

“Vâng.”

Hirasuke đứng dậy. Naoko cũng đứng lên.

Tầng hai nhà Sugita c01 hai phòng. Hai bên cầu thang có hai phòng đối diện nhau. Bên phải là phòng Monami, bên trái là phòng của hai vợ chồng.

Gã chậm rãi mở cửa phòng Monami. Trong phòng thoang thoang mùi hương như mùi dầu gội. Bên trong tối đen, gã dò tìm trên tường công tắc đèn thì Naoko đứng bên cạnh đã với tay tay ra bật công tắc. Chiếc đèn huỳnh quang nhấp nháy một lần trước khi tỏa ánh sáng màu trắng khắp căn phòng.

"Ra là vậy." Hirasuke nhả từng chữ.

Đây rõ ràng là phòng của Monami rồi. Trên chiếc bàn đặt cạnh cửa sổ có cuốn tạp chí với hình bìa là một nhóm nhạc nam mới nổi đang tươi cười. Trên tường cũng treo một bức ảnh của nhóm này. Mới gần đây thôi, Monami còn chỉ cho Hirasuke biết tên của nhóm này là "Đội thiếu niên". Trên giá sách là một hàng truyện tranh dành cho con gái. Chiếc giường bé xinh xinh trải tấm ga kẻ vuông, cạnh chiếc gối là chú gấu bông Teddy - con gấu bông ấy. Phần mặt ga bị lõm xuống, có lẽ là vết tích của Monami khi nằm ngủ. Gã cứ cảm giác nếu chạm vào đó thì vẫn cảm nhận được hơi ấm của con gái.

"Em có dọn dẹp gì không?"

“Em chỉ dùng máy hút bụi để hút qua sàn nhà thôi. “

“Thế thì chỗ này sẽ đầy bụi mất”

"Vâng!", Naoko gật đầu. “Em biết là không thể để mãi thế này”.

“Ừ.” Hirasuke thở dài thành tiếng. Gã đưa mắt nhìn chiếc ghế Monami từng ngồi. Mặt ghế là tấm đệm ngồi nhỏ xinh may bằng vải có trang trí hình quả dâu. Gã vẫn nhớ tấm đệm này. Hồi Monami còn nhỏ, chiếc ghế này thấp quá nên Naoko may tấm đệm này. Sau này, ngay cả khi lớn lên, con bé vẫn dùng nó.

“Naoko này, em ngồi vào đó đi.”

“Vào cái ghế kia á?”

“Ừ.”

Naoko cẩn thận kéo chiếc ghế ra, như thể không muốn động vào những chỗ không cần thiết rồi từ từ

ngồi xuống. Nàng nhìn Hirasuke: “Thế này được chưa?”

Gã chống tay ngang hông, ngắm Naoko. Hình ảnh Monami bỗng ủa về với gã. Gã cảm thấy như đang nhìn vào một bức ảnh thân thương ngày xưa. “Monami...” Gã thì thào.

Không phải là Naoko không hiểu chồng mình đang nhìn gì. “Em nhờ một chút - Naoko nói - mang hộ em cái gương lại đây với.”

“Gương à?” Gã cũng đoán được ngay suy nghĩ của Naoko. “Không biết để đâu nhỉ.”

“Cái nào thật to ấy.”

“Biết rồi.” Bỗng gã nảy ra một ý. “Đợi anh chút.” Hirasuke rời khỏi phòng, lao thẳng sang phòng đối diện. Phòng bên này là phòng kiểu Nhật. Phía tường kê hai chiếc tủ. Cạnh cửa sổ là bàn trang điểm của Naoko.

Tất cả đều là do Naoko mang về khi hai người lấy nhau.

Gã tiến lại phía bàn trang điểm, hai tay ôm lấy phần gương, dùng hết sức để nhấc nó lên. Từ hồi chuyển nhà, gã đã biết phần gương này có thể tháo ra được.

Gã nhấc toàn bộ phần gương ra, bê sang phòng Monami.

“Ôi anh tính ý quá.” Naoko thán phục.

Hirasuke dựng chiếc gương xuống sàn, quay về phía Naoko: “Thế nào?”

“Lên cao chút nữa. Hơi sang bên trái, ừ, được rồi.” Naoko có vẻ rất thành công khi thể hiện hình ảnh của con gái trong gương. Sau khi ngắm mình trong gương, nàng hướng đôi mắt ngấn nước về phía Hirasuke: “Em muốn chụp ảnh!”

“Đề anh đi lấy máy.”

“Thôi khỏi.” Giọng nàng như thể chụp ảnh giờ cũng chẳng có ý nghĩa gì. Naoko lại ngắm nhìn hình ảnh con gái trong gương. Chốc chốc, nàng lại thay đổi tư thế.

“Em dùng phòng này đi.” Hirasuke nói. “Dọn dẹp sạch sẽ vào...”

Naoko cúi đầu. Sau đó nàng ngẩng lên, mỉm cười: “ừ, phải rồi.”

Sẵn đang ở trên tầng hai, Hirasuke định đỡ chần ra để đi ngủ luôn. Sau khi lấy nhau, gã và Naoko thường dùng chung một tấm chăn đôi.

Hirasuke đang gà gât thì bị vỗ vai. Gã mở mắt thì thấy Naoko đang chăm chú nhìn mình. “Sao thế?” Hirasuke hỏi với giọng ngái ngủ.

Sau một chút ngập ngừng, Naoko lên tiếng: “Chồng này, cái kia kia, thế nào?”

“Cái kia? Sao cơ? Cái kia làm sao?”

“Thì cái đó đó.”

“Cái đó?” Gã không hiểu Naoko đang nói gì. Nhưng khi gã hiểu ra thì cơn buồn ngủ lại kéo đến. Gã mở to mắt:

“Chuyện đó à?”

“Vâng. Thế nào hả chồng?”

“Thế nào là thế nào. Sao mà làm được. Vì sự thể đã thế này rồi.”

“Ừ, làm thế nào được.”

“Đương nhiên rồi. Em đừng có nói vớ vẩn. Chuyện đó... với con gái mình. Lại còn mới học tiểu học nữa.”

“Nhưng chồng này, chồng chịu đựng được không? Nếu hoàn toàn không làm chuyện đó ấy. Nó sẽ tích tụ lại thì sao?”

“Chịu được hay không thì cũng biết làm thế nào. Kể cả biết bên trong là Naoko nhưng với bề ngoài thế này, anh làm sao mà nghĩ tới việc đó được? Anh đâu có bị biến thái chứ?”

“Ừ. Tức là chồng sẽ làm chuyện đó với người khác phải không?”

“Ừm.” Hirasuke ngồi dậy, vắt hai chân lên trên tấm chăn. “Anh chưa từng nghĩ tới chuyện đó. Thế em thì sao hả Naoko? Em có ham muốn không?”

Naoko trả lời trước đây thì có. Có lần lúc gã ngủ, nàng còn quay sang huých vào mạng sườn gã để rủ gã làm chuyện ấy.

“Nói vậy thôi nhưng em không có hứng gì cả. Kể cả có tưởng tượng ra chuyện này thì em cũng không tập trung được. Cơ thể chẳng phản ứng gì.”

“Cũng lạ nhỉ. Nhưng có lẽ điều đó là đương nhiên thôi.” Hirasuke nghĩ, nếu ngược lại, mới nghĩ đến chuyện đó mà cơ thể của một học sinh tiểu học đã có phản ứng thì mới là vấn đề. “Chẳng còn cách nào cả đâu. Tốt nhất là dẹp đi thôi.”

“Vâng.” Naoko gật đầu với vẻ mặt không vui. “Có thể dùng tay hoặc miệng nhưng chắc vẫn không ổn nhỉ.” “Em nói linh tinh gì thế. Anh xin em đừng nói vớ vẩn thế nữa. Dù em thấy bình thường nhưng anh vẫn nghe những lời đó từ miệng Monami đấy.”

“À ra vậy. Em xin lỗi. Vậy coi như chuyện kia chưa có nhé.”

“Ừ.” Hirasuke lại cho chân vào chăn. Tuy nhiên, trước khi trườn hẳn chăn lên người, gã nói: “Anh có ý này.”

“Gì cơ?”

“Về cách gọi nhau của chúng ta. Giờ ở nhà, anh vẫn gọi em là Naoko, còn em gọi anh là 'anh' hoặc 'chồng'. Anh nghĩ mình nên thay đổi đi.”

“Tức là gọi giống như khi đi ra ngoài?”

“Ừ, anh nghĩ cần phải tạo thói quen đó. Còn tính về lâu về dài nữa.”

“Chồng nói cũng phải...” Naoko nhìn lên trần nhà, ngẫm nghĩ trong giây lát. Hirasuke nhìn bộ đồ ngủ của Naoko. Trên đó có hình các con mèo, con đang tức giận, con đang khóc, con đang cười, con đang trông rất thờ ơ.

“Em hiểu rồi.” Cuối cùng Naoko lên tiếng. “Em cũng nghĩ nên như thế.”

“Thế hả?”

“Từ tối nay em sẽ không gọi là ‘chồng’ nữa mà gọi là ‘bố’ nhỉ?”

“Phải đấy.”

“Chúc bố ngủ ngon nhé.”

“Chúc ngủ ngon... Monami.”

Hirasuke chui vào chăn. Tuy nhiên cơn buồn ngủ ban nãy đã biến đi đâu mất. Gã nghe rõ hơi thở đều đặn của Naoko. Trẻ con quả thật là dễ ngủ.

Đầu óc hoàn toàn tỉnh táo, Hirasuke nhìn vào bóng tối, thầm nghĩ không biết gã vừa mất vợ hay mất con gái.

MÁ CỦA NGƯỜI ĐÀN ÔNG VỪA ĐỨNG DẬY HƠI co giật. Từ xa vẫn có thể nhận ra mặt ông ta nhể nhại mồ hôi dầu. Mái tóc mỏng trông như miếng rong biển dán vào đầu cũng nhớp nháp mồ hôi. Chắc ông ta mê chơi golf hay sao mà cả một vùng trán rộng râm nắng hết cả. Tuy vậy trông ông ta vẫn khá nhợt nhạt.

“Bốn mươi đến bốn tư triệu...” Người đàn ông nói. Giọng ông ta nghe hơi lạ. Câu nói ấy đã phá vỡ bầu không khí tẻ ngắt. Nói cách khác, đó là dấu hiệu bắt đầu một cuộc giải phóng. Hirasuke không muốn ở đây chút nào. Nhưng gã không thể trốn được.

“...là khoản tiền chúng tôi định bồi thường. Tất nhiên cũng tùy theo độ tuổi và giới tính nữa để điều chỉnh thêm.”

Người vừa nói là Tomi, trưởng phòng hành chính công ty vận tải Okuro. Mặc dù ở phía nạn nhân nhưng Hirasuke thấy thương cho ông ta vì phải đảm nhận một vai diễn chẳng lợi lộc gì thế này. Ông ta không phải là người gây ra vụ tai nạn.

Như thường lệ, buổi đàm phán về số tiền bồi thường giữa gia đình các nạn nhân và công ty Okuro diễn ra tại phòng họp của một khách sạn ở Shinjauku. Đã ba tháng trôi qua kể từ sau vụ tai nạn. Phía gia đình nạn nhân có mặt khá đông đủ, cũng bởi hôm nay là thứ Bảy. Bên phía công ty vận tải, ngoài ông Tomi ra còn có năm người đại diện và luật sư cố vấn. Người phía công ty vận tải ngồi phía trên, đối diện là hàng ghế của gia đình các nạn nhân. Hirasuke nghĩ, trông thật giống một cuộc họp báo.

“Số tiền đó được quyết định dựa trên căn cứ nào vậy?” Murkai, luật sư phía gia đình các nạn nhân hỏi.

Ông Tomi, ban nãy đã ngồi xuống, giờ lại đứng dậy để trả lời:

“Vâng, chúng tôi đã đối chiếu với các vụ tai nạn trước đây. Mong các vị coi số tiền này gần như là mức tối đa công ty chúng tôi có thể chi trả. Bộ Giao thông vận tải cũng đã chỉ đạo chúng tôi phải bày tỏ thành ý hết mức có thể.”

Ông Hayashida, đại diện cho người nhà nạn nhân giong tay:

“Mức tối đa này là tính trong trường hợp không may xảy ra những vụ tai nạn không lường trước được mà về cơ bản là công ty không có lỗi? Chẳng hạn như thời tiết đột nhiên xấu đi, bị xe khác cản đường v.v... Nhưng vụ tai nạn lần này có phải như thế đâu.”

“Ý ông là sao?”

“Đây không chỉ đơn thuần là vụ tai nạn, chúng tôi cho rằng đó là lỗi do con người. Mà chúng tôi còn coi nó tương đương với tội ngộ sát. Thì đúng là thế rồi còn gì. Để cho một tài xế mệt mỏi vì phải làm việc liên tục, không được nghỉ ngơi, lái một chiếc xe buýt như thế thì việc một lúc nào đó sẽ xảy ra tai nạn là điều rõ như ban ngày còn gì. Lấy tiền của khách rồi cho khách lên một cái xe như thế thì không phải là phạm pháp thì là gì nữa? Các anh cứ mặc kệ khách muốn ra sao thì ra à. Các anh làm một việc gần như là giết người như thế rồi bảo là giống như các vụ tai nạn trước đây, coi bộ ngon ăn quá nhỉ.”

Sau khi nói liền một hơi với giọng đầy phấn khích, ông Hayashida ngồi phịch xuống ghế.

Lẽ dĩ nhiên, gương mặt những người phía công ty vận tải đều trở nên khổ sở khi nghe vậy. Chẳng vui vẻ gì khi phải nghe những tò như “ngộ sát”, “giết người”, nhưng cũng có những sự thật mà họ không thể phủ nhận.

Cách đây vài hôm, Cục Tiêu chuẩn Lao động thông báo rằng họ đã gửi hồ sơ lên Viện Kiểm sát Tokyo vì nghi ngờ hai nhân viên của công ty vận tải Okuro đã vi phạm Luật Tiêu chuẩn Lao động. Trước đó, sở Giao thông Vận tải Kanto đã tiến hành cuộc điều tra đặc biệt về an toàn lao động đối với công ty Okuro và kết luận rằng công ty đã vi phạm công tác đảm bảo an toàn vận tải vì không thực hiện đúng lệnh cấm lái xe làm việc với cường độ cao. Kết quả là tám chiếc xe buýt của công ty bị cấm sử dụng trong bốn mươi ngày. Ngoài ra, kết quả điều tra còn cho thấy có bốn lái xe làm việc liên tục gần một tháng mà không có ngày nghỉ. Điều này đã vi phạm điều luật cấm lái xe làm việc quá sức trong Quy định vận tải bằng xe ô tô.

Ngoài ra, cảnh sát tỉnh Nagano tiếp tục điều tra trụ sở công ty Okuro với cáo buộc vi phạm Luật Giao thông đường bộ. Tùy thuộc vào kết quả điều tra mà họ sẽ có những biện pháp xử lý tiếp theo.

Những điều này chắc hẳn có lợi cho phía nạn nhân nên ông Hayashida mới có thể mạnh mẽ phát biểu như vậy.

“Thật là dơ bẩn. Không chịu nhận lỗi gì cả.” Người đàn ông ngồi bên cạnh Hirasuke nói. Đó là Fujisaki, người vừa mất cả hai cô con gái sinh đôi.

“Hôm kia tôi đọc trên báo, các anh bảo lái xe làm việc quá sức là do lỗi của chính họ à.”

“Vâng, chuyện đó là thế này.” Một người đàn ông phía công ty vận tải đứng lên. Từ đầu buổi họp, Hirasuke đã nghe giới thiệu ông ta là Kasamatsu, trưởng phòng quản lý vận tải của công ty. “Ý chúng tôi là việc làm quá nhiều không phai do phía Công ty yêu cầu hay ép buộc gì. Chính lái xe Kajikawa đã yêu cầu người lập thời gian.

Hirasuke nhìn Kasamatsu.

“Thật thế hả?” Fujisaki nói với giọng nghi hoặc. “Không biết có ai ham tiền đến độ muốn làm việc mà không cần nghỉ ngơi gì như thế hay không?”

“Sự thật là như thế. Chúng tôi đã tìm hiểu rồi.”

Giọng ông Kasamatsu có vẻ hơi nóng nảy.

Hirasuke nghĩ có lẽ đó là sự thật. Naoko đã nghe một trong hai lái xe nói với người còn lại là: “Anh kiếm nhiều tiền thế để làm gì?” Rõ ràng người này đang nói tới việc anh lái xe kia làm việc nhiều hơn mức bình thường.

Như vậy đúng là Kajikawa cần tiền. Nhưng không biết anh ta dùng tiền đó vào việc gì?

“Giả sử thế đi nữa thì người chịu trách nhiệm vẫn là phía công ty.” Đại diện phía gia đình các nạn nhân, luật sư Mukai nói. “Luật về tiêu chuẩn lao động không chỉ cấm việc ép buộc lao động quá sức mà còn cấm cả việc đồng ý khi chính người đó xin được lao động quá sức nữa.”

“Vâng, điều đó thì đúng như anh nói.” Kasamatsu cúi đầu. “Không phải chúng tôi muốn trốn tránh trách nhiệm, chúng tôi chỉ muốn nói rõ hơn vì có người hiểu lầm bài báo hôm trước. Nghĩa là chúng tôi không ép buộc gì anh Kajikawa cả.”

“Nhưng thế cũng gần như ép buộc rồi.” ông Hayashida nói. Trong tay ông ta cầm một mẫu giấy gì đó. “Tôi có sổ liệu của năm kia đây. Thời gian làm việc một tháng của tài xế xe buýt nhiều hơn thời

gian làm việc trung bình của các ngành khác trên sáu mươi giờ. Thời gian làm việc ngoài giờ trung bình là năm mươi giờ nhiều gấp ba đến năm lần so với các ngành khác. Tại sao lại có tình trạng như vậy, đó là do lương cơ bản của họ thấp hơn các ngành khác. Vì vậy chỉ còn cách làm thêm để bù vào. Đặc biệt, xu hướng này có vẻ thấy rõ ở những người tầm ba, bốn mươi tuổi vì họ phải nuôi con. Công ty Okuro chắc cũng vậy phải không?”

Phía công ty Okuro im lặng, không ai lên tiếng phản đối. Có người còn cúi gằm mặt xuống.

“Thưa các vị,” thấy câu chuyện đi chệch hướng nên ông Tomi, trưởng phòng hành chính, người bị gạt ra ngoài lề từ ban nãy lên tiếng, “Vậy phía gia đình nạn nhân muốn số tiền bồi thường là bao nhiêu?”

Bốn người đại diện, trong đó có ông Hayashida thì thăm hỏi ý với luật sư Mukai. Bọn họ ngồi cùng một hàng ghế. Về cơ bản, những gia đình khác đều tỏ ý để họ quyết định mọi việc.

Cuối cùng luật sư Mukai lên tiếng:

“Về tiền bồi thường thì tất cả các gia đình đều nhất trí rằng sẽ chia đều, không phân biệt tuổi tác và giới tính. Cụ thể là bao nhiêu thì sau khi đã bàn bạc nhiều lần, chúng tôi đã thống nhất được số tiền và không muốn một con số thấp hơn. Đó là tám mươi triệu yên.”

Những câu chữ được thốt ra như một cú búa tạ giáng xuống những người phía công ty vận tải. Họ cúi gục xuống. Ông giám đốc, người có trách nhiệm cao nhất ở đây ôm lấy mái đầu bạc trắng, ông này mới được bổ nhiệm thay ông giám đốc cũ rút lui mấy hôm trước, nhưng có thể thấy là ông ta chẳng vui vẻ gì khi ở cương vị mới.

Hirasuke chán nản khi thấy cuộc thương lượng sẽ còn kéo dài.

Cuộc đàm phán hôm nay dừng lại ở việc phía công ty Okuro sẽ xem xét đề nghị của phía nạn nhân. Hirasuke không rõ mọi việc có phải đang diễn ra theo chiều có lợi cho phía gia đình các nạn nhân hay không. Tuy nhiên nhìn vẻ mặt của mấy người đại diện và luật sư Mukai thì có vẻ như họ đã tiến được một bước.

Hirasuke ra khỏi phòng họp thì thấy người phía công ty Okuro đang sắp xếp tài liệu ở hành lang. Ông trưởng phòng quản lý vận tải Kasamatsu đang một mình ghi chép gì đó ở một góc riêng. Hirasuke tiến lại gần phía ông Kasamatsu: “Xin lỗi ông.”

Nét bối rối hiện lên trong mắt Kasamatsu, có lẽ ông ta không ngờ có người từ phía gia đình nạn nhân gọi mình. Sau khi nhìn Hirasuke một lượt từ chân lên đầu, ông ta trả lời: “Vâng.”

“Ban nãy ông có bảo tài xế Kajikawa tự mình muốn làm việc thêm giờ phải không?”

“Vâng.”

“Phải chăng anh Kajikawa cần tiền cho việc gì đó nên mới làm vậy? Hoặc ông có nghe được chuyện gì đó xung quanh việc này không?”

“Tôi cũng không nghe được chi tiết gì liên quan đến chuyện đó từ người phụ trách.” Ông Kasamatsu không giấu vẻ bối rối. Có lẽ ông ta đang tự hỏi tại sao một người phía gia đình nạn nhân lại quan tâm tới việc này.

Đúng lúc ấy có tiếng gọi từ phía sau lưng Hirasuke: “Anh Sugita!”

Gã quay lại thì thấy ông Hayashida. Hirasuke cảm ơn ông Kasamatsu rồi quay lại chỗ ông Hayashida.

“Anh Sugita này, làm thế không hay đâu. Anh đừng nói chuyện riêng với người phía bên đó.” Ông

cán sự nhũ mày.

“Vâng, tôi xin lỗi.” Gã thầm nghĩ đây không phải là chuyện cá nhân mà là chuyện liên quan đến nguyên nhân vụ tai nạn.

Đối với Hirasuke thì số tiền bồi thường bao nhiêu chẳng quan trọng. Tất nhiên không phải là gã không muốn nhận, đương nhiên càng được bồi thường nhiều thì càng tốt. Nhưng gã không muốn tốn thời gian và nghĩ nhiều về chuyện này. Điều khiến gã sốt ruột hơn chính là nguyên nhân vụ tai nạn vẫn chưa được làm rõ. Người ta đã phát hiện ra rằng do tài xế làm việc quá sức nên gây ra tai nạn. Tuy nhiên nguyên nhân tại sao đã làm nhiều rồi mà anh ta vẫn muốn xin làm nữa thì vẫn còn chưa sáng tỏ. Vì muốn có tiền? Thì hẳn là thế rồi. Nhưng sao lại muốn có tiền? Vì muốn ăn tiêu? Vì nợ nần? Vì có bồ? Hay vì cò bạc? Hirasuke muốn biết tại sao. Chừng nào chưa tìm hiểu rõ được điều đó thì gã chưa hoàn toàn chấp nhận được tình cảnh hiện tại.

Gã trông thấy Fujisaki đang hỏi chuyện luật sư Mukai. Gã nghe lồm bồm câu được câu chẳng. Có vẻ như ông Fujisaki muốn bảo đòi ít nhất một trăm triệu yên cũng được chứ sao. Tay luật sư thoáng ngại ngần, giải thích rằng tám mươi triệu yên cũng là một con số khá lớn rồi.

HIRASUKE ĐANG ĐỊNH MUA VÉ TÀU ĐIỆN ĐỂ ĐI từ ga Shinjuku về nhà thì nhận ra mình không có tiền lẻ. Trông thấy một kiot bán hàng, gã liền tiến lại. Gã định mua tạm một cuốn tuần san để đọc trong lúc đi tàu.

Tuy nhiên gã không tìm thấy cuốn tuần san mà gã hay đọc. Thay vào đó, đập vào mắt gã là bìa một cuốn tạp chí dành cho đàn ông. Nói cụ thể hơn thì thứ thu hút ánh mắt của gã là bức ảnh một cô gái với tư thế kêu gọi. Nguyên cái tên “Chòm sao khoái lạc” cũng đủ nói lên cuốn tạp chí đó có giá trị tồn tại thế nào.

Hirasuke chưa bao giờ mua tạp chí tình dục kiểu này. Có lần gã trông thấy có cuốn tạp chí kiểu thế nằm lẫn lóc trong phòng thay đồ công ty nhưng không hề đụng đến.

Gã định bụng sẽ mua thử. Nhưng sự thật là gã thấy ngại. Nhân viên bán hàng là một người phụ nữ phốp pháp trạc tuổi ngũ tuần. Gã hơi lo không biết chị ta có nghĩ gì không.

Càng băn khoăn gã càng thấy ngán ngại. Cuối cùng, gã vớ một cuốn tạp chí khác mà gã chẳng hề muốn đọc. Gã mở ví tiền.

Đúng lúc ấy một anh chàng trông có vẻ là dân văn phòng dừng lại ngay bên cạnh gã. Sau khi nhìn một lượt, anh ta với tay lấy cuốn “Chòm sao khoái lạc” mà chẳng hề đắn đo rồi lấy một nghìn yên ra trả. Chị bán hàng thân nhiên đưa tiền thừa với vẻ mặt chẳng buồn quan tâm đến cuộc mua bán vừa rồi.

À, thì ra cứ đàng hoàng mà mua thôi.

Hirasuke ra về giờ mới nhận ra có cuốn tạp chí kia rồi đưa tay với lấy. Gã đặt lên trên cuốn tạp chí ban nãy đang cầm trên tay và rút ra tờ mười nghìn yên. Gã muốn thật nhanh chóng rời khỏi chỗ này nhưng chị bán hàng cứ đếm đi đếm lại số tiền thừa. Tất nhiên là chị ta cũng chẳng hề quan tâm xem là gã mua cuốn gì.

Ngồi trên xe điện về nhà, gã đọc cuốn tạp chí bình thường kia. Cuốn “Chòm sao khoái lạc” gã để trong cặp cùng với tập tài liệu thương lượng tiền bồi thường. Tâm trạng gã giống như một cậu học trò mới mua được món đồ chơi ưa thích vậy.

Gã xuống tàu điện, đi bộ về nhà. Gần về đến nơi thì gã trông thấy Hashimoto Taeko đang từ cổng nhà gã đi ra. Mái tóc dài hung hung màu hạt dẻ nhẹ bay trong gió. Có vẻ cô giáo cũng nhận ra gã. Cô đứng lại, khẽ cười. Một nụ cười rất tự nhiên.

“Ôi chào cô giáo. Lâu lắm mới gặp cô.” Hirasuke cúi đầu chào.

“Anh Sugita à, thật ra em vừa qua nhà anh. Có vẻ cả nhà đi vắng hết. Em định hôm khác sẽ tới.”

“Vậy à. Nếu không vội thì mời cô vào luôn.”

“Nhưng anh vừa mới về, chắc cũng mệt.”

“Việc tôi vừa làm cũng không đến nỗi mệt thế đâu. Mời cô.”

“Vậy thì xin phiền anh một lát.”

Hashimoto Taeko xoay người lại. Cả hai người đứng cạnh nhau, quay mặt về phía nhà Sugita.

“Monami không có nhà, chắc là cháu đi đâu chơi?”

“Có lẽ là không.” Hirasuke nhìn đồng hồ. Sắp đến năm giờ chiều. “Có thể con bé đi mua đồ ăn tối. Cũng sắp đến giờ ăn rồi mà.”

“À,” Hashimoto Taeko gật đầu với vẻ đã hiểu. “Gần đây Sugita đã có thể thay mẹ làm việc nhà được rồi nhỉ.”

“Vâng, nó cũng giúp được việc này việc nọ.”

“Con bé thật giỏi. Giờ em vẫn còn ăn cơm mẹ nấu cho đây.”

“Cô giáo sống cùng bố mẹ à?”

“Vâng ạ. Bố mẹ em cứ giục mau mau ra khỏi nhà đi thôi.”

“Cô giáo mà muốn thì sẽ có nhiều ứng cử viên mà.”

“Không có đâu ạ. Trường học là môi trường hạn hẹp lắm.” Hashimoto Taeko lấy tay xua xua trước mặt, vẻ mặt rất nghiêm túc.

Hirasuke định đùa rằng “thế thì tôi xung phong làm ứng cử viên nhé” nhưng gã lại thôi. Cô giáo chẳng có vẻ gì là sẽ hiểu câu đùa của gã. Làm thế thật thiếu lễ độ.

Hirasuke thử nhấn chuông cửa. Không có tiếng Naoko trả lời qua loa.

“Hình như con bé vẫn chưa về. Có Monami ở nhà thì tốt hơn hả cô giáo?” Hirasuke hỏi. Gã nghĩ, dù là cô giáo đi nữa nhưng một phụ nữ trẻ như vậy vào nhà đàn ông chắc cũng không tiện.

“Dạ, có lẽ chỉ cần có bố cháu là được ạ.”

“Vậy à? Thế mời cô, nhà có hơi chật chút.”

Hirasuke mở khóa, mời cô giáo vào nhà trước. Hashimoto Taeko không hề tỏ ra ngần ngại, nói xin phép rồi bước vào. Lúc cô đi ngang qua mặt, Hirasuke thoáng ngửi thấy mùi dầu gội đầu.

Gã mời cô vào phòng kiểu Nhật ở tầng một. Hirasuke ngó vào tủ lạnh, thầm trách đáng lẽ nên mua nước hoa quả hay gì đó để đề phòng những lúc có khách thế này. Trong tủ chỉ có bia và trà lúa mạch. Từ trước đến giờ, Naoko hiếm khi mua nước ngọt vì cho rằng thứ ấy không tốt cho răng trẻ con. Đến bây giờ Naoko vẫn duy trì thói quen ấy, trong khi bản thân nàng giờ đã thành một đứa trẻ.

Cuối cùng, gã đành rót trà lúa mạch ra cốc. Hashimoto Taeko cúi đầu cảm ơn. Cô ngồi xuống tấm đệm đặt ngay trước ti vi. Tấm đệm ngồi dùng cho khách này là một trong những món đồ Naoko mang theo khi lấy chồng. Trước đây nó không được sử dụng nhưng sau vụ tai nạn, do có nhiều khách tới viếng thăm nên Hirasuke đã lấy nó ra khỏi góc tủ. Giả sử như không có biến cố đó thì có lẽ hôm nay Hashimoto đã phải đợi ở ngoài để gã cuống lên đi tìm cái đệm ngồi rồi.

“Thế có chuyện gì vậy cô? Naoko gây ra chuyện gì ở trường à?”

“Không không.” Hashimoto vừa xua tay, vừa lắc đầu. “Không có gì quan trọng đâu. Chỉ là em muốn hỏi ý kiến của anh Sugita thôi.”

“Ồ.” Hirasuke gãi gãi vào bên thái dương. Gã cảm thấy giọng Hashimoto Taeko hơi ngập ngừng. “Chuyện gì hả cô?”

“Hôm nọ cháu có đến nói chuyện với em.”

“Vâng.”

“Cháu bảo muốn học cấp II ở trường tư.”

“Hả?” Hirasuke ngửa người ra sau. Tay gã đang cầm cái cốc nên suýt nữa thì trà sánh ra ngoài.

“Trường tư tức là trường Azabu hay Kaisei đó hả?”

“Vâng. Nếu trường nam sinh thì là những trường như thế. Tất nhiên, nếu là những trường bình thường hơn thì cũng không khó vào lắm.”

Như vậy Azabu hay Kaisei là những trường khó vào chẳng. Gã hoàn toàn không hiểu gì về lĩnh vực này. Gã biết tên trường Azabu và Kaisei cũng là do có lần nghe Naoko nhắc đến thôi.

“Có cả trường nữ đúng không cô?”

“Vâng, tất nhiên là có. Trường Sakurakage hay Shirayuri chẳng hạn.”

“Ô.” Gã đưa cánh tay ban nãy gãi thái dương lên trên đầu. “Nghe có vẻ như toàn trường tốt nhỉ.”

“Vâng.” Hashimoto Taeko gật đầu. “Những trường như vậy trình độ khá là cao. Điểm chuẩn cần phải trên sáu mươi điểm.”

“Thế cơ à?” Gã định nói đệm từ gì đó nhưng không nghĩ ra. Thật ra Hirasuke không hiểu lắm về khái niệm “điểm chuẩn” mà thiên hạ vẫn âm ỉ bấy lâu nay.

Vài giây sau, gã mở mắt: “Nghĩa là Monami nói muốn vào những trường như vậy sao?”

“Em chưa hỏi cháu tên trường cụ thể. Cháu bảo là cháu chưa quyết định. Cháu chưa nói gì với anh về chuyện này ạ? Em cứ nghĩ là cháu phải bàn với bố rồi mới quyết định.”

“Tôi hoàn toàn không biết gì cả.”

“Ra vậy. Tức là Sugita một mình quyết định.” Hashimoto Taeko nhấp một ngụm trà. Hirasuke quan sát miệng của Hashimoto. Trong đầu gã thoáng hiện ra ý nghĩ không biết dấu son môi có bám trên mép cốc hay không. Tuy nhiên chiếc cốc mà Hashimoto đặt xuống không có dấu son nào cả.

Hirasuke đưa mắt khỏi chiếc cốc, khoan tay lại “Con bé nói với cô thế nào về chuyện này?”

“Cháu bảo là do nghĩ đến tương lai.”

“Hả?”

Hirasuke tưởng tượng ra gương mặt của Naoko cùng với hai từ “tương lai”. Ngay lập tức gã cảm thấy có gì đó rất khó chịu mà không hiểu tại sao. Đây không phải là vấn đề có thể giải quyết một cách dễ dàng mà không cần suy tính. Một khi đã có hình hài mang tên Monami học lớp Sáu đang tồn tại thì chắc chắn cũng sẽ tồn tại tương lai của Monami ấy. Và tương lai đó, đương nhiên không phải là tương lai của Sugita Naoko. Nó cũng không xảy ra đồng thời với tương lai của Hirasuke. Gã biết điều ấy, nhưng trước giờ gã vẫn luôn lẩn tránh, bởi gã không muốn nghĩ tới. Gã muốn bằng cách nào đó trì hoãn chuyện này lại. Nhưng Naoko thì không. Đối với nàng, đó là vấn đề của nàng nên lẽ dĩ nhiên, nàng không muốn trì hoãn.

“Ý của con bé tức là muốn vào trường tư vì nghĩ đến tương lai?”

“Vấn đề là ở chỗ đó ạ.” Hashimoto Taeko nhìn thẳng vào Hirasuke. Đôi mắt cô lúc này đúng là đôi mắt của một người giáo viên chủ nhiệm. “Sugita nói đã suy nghĩ rất nhiều và thấy rằng nếu cố gắng vào được trường tư, tương lai sẽ có nhiều sự lựa chọn hơn.”

“Lựa chọn...”

“Vâng, Sugita nói là sự lựa chọn. Đạo này, cô bé sử dụng từ ngữ người lớn hẳn lên làm em nói chuyện với cô bé lắm lúc cũng suýt quên mất là nó vẫn còn trẻ con.” Dù biết rõ điều này nhưng Hirasuke vẫn giả vờ. “Chỉ là nó cố tỏ ra người lớn thế thôi.”

“Không, em nghĩ trường hợp của cô bé lại khác. Không phải là cô bé làm ra vẻ người lớn đâu mà thực sự từ bên trong cô bé đã có vẻ gì đó rất chín chắn rồi. Hôm nọ cô bé có nhắc nhở các bạn nam

làm ồn trong khi trực nhật, giọng của cô bé ra dáng hơn em rất nhiều.” Nói đến đó, Hashimoto Taeko đưa tay che miệng: “Em xin lỗi vì lạc đề.”

“Không có gì. Thế cô giáo nghĩ sao?”

“Em nghĩ không phải cứ vào trường tư thì sẽ có nhiều lựa chọn hơn. Trường công cũng có những ưu điểm của trường công. Trong hệ thống trường ở quận này có trường Trung học Cơ sở số Ba. Trường đó về kỷ luật trường lớp không có vấn đề gì, trình độ học lực cũng khá cao. Tuy nhiên có vẻ Sugita rất quyết tâm nên em muốn tôn trọng ý kiến cô bé. Vì vậy em mới đến hỏi ý kiến của anh. Xin lỗi vì đến tận nhà anh thế này.”

“Tôi cũng chẳng biết nói gì, vì giờ mới biết.”

“Vâng. Em cũng rất ngạc nhiên.”

“Thế nếu thi vào trường tư thì có phải làm gì đặc biệt không cô?”

“Cần phải chuẩn bị rất nhiều. Phải tập hợp tài liệu để chọn trường, Monami cũng cần học để ôn thi. Cô bé nên tham gia thi thử nữa.”

“Ồ” Hirasuke rướn người ra đằng trước. “Thi? Vào cấp II mà cũng phải thi à?”

“Vâng, có đấy ạ.” Hashimoto Taeko mở to mắt, như thể muốn nói gã không biết chuyện đó sao.

“Chắc chỉ là mấy bài kiểm tra trí thông minh thôi nhỉ? Kiểu như là đồ vui ấy.”

Cô giáo trẻ lắc đầu.

“Có trường chỉ cần làm bài luận là xong, nhưng chỉ một số ít thôi. Hầu hết các trường đều có thi môn quốc văn và toán. Thường thì có bài luận đi kèm theo. Cũng có trường thi môn tự nhiên và xã hội.”

“Thế thì chẳng khác gì với thi vào cấp III.”

“Vâng. Thế nên thi vào cấp II cũng coi là một lần thử sức trước kỳ thi vào cấp III. Sự lựa chọn của Monami cũng bao gồm cả lựa chọn sẽ không thi vào cấp III.”

“Ra là vậy.”

Hirasuke nghĩ bụng không biết Naoko nghĩ tới chuyện đó từ lúc nào. Gã tìm thấy ngay câu trả lời. Chắc chắn là khi gã đang ngập đầu trong công việc.

“Nhưng em thì không tán thành lắm việc các em học sinh bị cuốn vào cạnh tranh thi cử khi còn quá nhỏ như thế. Vì vậy em đã nói với cô bé là cứ suy nghĩ thêm.”

“Tôi hiểu rồi. Tôi sẽ nói chuyện với con bé.”

“Vâng, nhờ anh. Nói thật là em không muốn Monami chuyển lớp chút nào. Bây giờ cô bé đang là một lãnh đạo rất cừ. Nếu cô bé quyết định thi vào trường tư thì chắc không thể chơi với các bạn được nhiều nữa. Như thế thì thật đáng tiếc.” Hashimoto Taeko mỉm cười.

Hashimoto chuẩn bị đứng lên ra về thì có tiếng mở cửa. Sau đó là tiếng của Naoko.

Hashimoto Taeko nhìn Hirasuke. Lại là tiếng của Naoko ngay sau đó: “Sao lại có đôi giày này ở đây thế?” vẫn là tiếng của Naoko, nhưng to hơn: “Em tìm thấy một thứ rất hiếm ở siêu thị này. Rau khoai nước đấy. Cách đây mười năm, nhà mình ăn rau này ở nhà bác dưới Osaka nhỉ. Hôm nay ở siêu thị có đấy. Lạ thật, ở Tokyo mà cũng có.”

Naoko đi vào hành lang, miệng vẫn nói cho đến lúc dừng trước cửa phòng khách, nàng im bặt, như thể một con búp bê bị hết pin.

“Ôi cô, sao cô lại ở đây?” Naoko trong dáng hình của Monami nhìn Hirasuke và cô giáo chủ nhiệm.

“Ừ, cô có chuyện muốn nói với bố em.” Vừa nói, Hashimoto Taeko vừa đưa mắt nhìn túi đồ Naoko cầm trên tay. Trong túi nhỏ ra cuống rau màu đỏ có đường kính khoảng hai centimet. “Đó là rau khoai nước hả?”

“Vâng, ngọn khoai nước ạ.”

“Ồ...” Mặt Hashimoto Taeko tỏ vẻ chưa hiểu rõ sự tình.

“À, khoảng một năm..., vâng, một năm trước, nhà tôi có được ăn ở nhà một người họ hàng dưới Osaka.” Hirasuke vội vàng chữa cháy. “Monami, con nói gì mà tận mười năm trước.”

“Ôi con nói thế ạ. Con xin lỗi. Vâng, một năm trước một năm trước.”

“À, năm ngoái hả? Thế món đó thế nào? Làm nộm à?”

“Không, nấu lên ạ. Khó nhất là để nó ra vị chất, nhưng cũng không khó lắm đâu.”

“Em làm được hả? Giỏi thế!”

“Mười..., quên, một năm trước em có giúp bác em nấu. Hình như em vẫn giữ bản ghi chép cách nấu món này.” “Giỏi quá, lần sau chỉ cô với nhé.”

“Vâng, lúc nào cũng được ạ. Bọn trẻ bây giờ... tất nhiên là cả em nữa, bây giờ không mấy ai nấu được món này đâu.”

Động tới chuyện nấu ăn nên ngôn từ của Naoko cũng hết vẻ trẻ con. Hirasuke vô cùng lo lắng.

“Này Monami, cô giáo đang chuẩn bị về đấy, con cứ thế thì cô không về được đâu.”

“Vâng vâng.” Naoko quay trở lại bậc thềm, tay vẫn cầm túi đồ.

“À, vừa nãy em nói gì nhỉ? Đôi giày làm sao à?” Hashimoto Taeko hỏi Naoko sau khi xỏ chân vào đôi giày lười.

“À, đôi giày của cô giống của mẹ em nên em tưởng giày mẹ em đang để ở ngoài.” Naoko trả lời.

“Đôi giày này hả? Thật không? Thế hả?”

“Thật thế à?” Hirasuke hỏi.

Naoko gật đầu. “Đôi giày này mẹ rất thích. Nhưng cô giáo đi hợp hơn nhiều. Nó quá nổi bật so với mẹ. Chân phải thon như cô giáo cơ.”

“Ôi, hai bố con đừng nhìn chằm chằm thế.” Hashimoto Taeko lùi lại rồi quay về phía Hirasuke, cúi chào ra về: “Dạ em xin phép.”

“Chào cô giáo.”

Sau khi Hashimoto Taeko ra về, Hirasuke khóa cửa lại. Gã không thấy bóng dáng Naoko đâu. Lúc quay vào nhà, gã trông thấy Naoko đứng ở bồn rửa, đang lấy rau từ trong túi đi chợ ra.

“Anh chẳng nghe gì về chuyện em định thi vào trường tư cả.” Hirasuke hỏi Naoko từ phía sau.

“Em đang định sẽ nói với anh.” Naoko quay người lại.

“Thế là thế nào? Tại sao em lại lẳng lặng quyết định?”

“Em chưa quyết định. Em định sẽ bàn với anh.”

“Cho anh biết tại sao. Tại sao em lại muốn thế?”

“Thứ nhất, đây là việc em đã tính đến từ lâu.”

“Từ lâu?”

“Tức là trước khi thành ra thế này ấy.” Naoko mở cánh tay sang hai bên. “Ý em là từ hồi Monami còn sống. Em tính lên cấp II sẽ cho con bé vào trường tư. Trường mà có thể lên thẳng được đại học. Em không muốn con bé phải vất vả thi vào cấp III rồi đại học.”

“Tức là bản thân em không muốn tương lai phải vất vả nên em chọn con đường dễ dàng ngay từ bây giờ?” Lời Hirasuke có pha chút gì đó giễu cợt.

“Anh cứ nghe hết đã. Đúng là em có tính lên cấp II sẽ học ở trường tư, một phần do từ trước em đã có ý định cho Monami đi học trường tư rồi. Nhưng bây giờ mọi chuyện hoàn toàn khác. Bây giờ người lên cấp II chính là em. Em muốn kiểu gì cũng phải vào trường tư vì một lý do khác nữa.”

“Lý do khác đó là gì?”

“Đơn giản thôi.” Naoko ngả người vào bồn rửa, vắt hai chân vào nhau. “Em muốn học.”

“Hả?” Hirasuke nhìn chằm chằm vào Naoko. Câu trả lời của Naoko là điều gã chưa bao giờ nghĩ tới. Sau cảm giác ngạc nhiên, một cảm giác kỳ lạ dâng lên trong gã. Gã cười. Vừa cười gã vừa khoanh chân lại. “Em nói thật đấy à? Không phải giải được toán cấp I là vào được đại học Tokyo đâu.”

Nhưng không một thớ thịt nào trên má Naoko nhúc nhích. Naoko nói, mặt không biểu lộ cảm xúc:

“Em đang nói rất nghiêm túc đấy.”

Một giọng nói lạnh lùng. Cộng với vẻ bề ngoài là một đứa trẻ càng khiến cho giọng nói đó trở nên lạnh lùng hơn. Giọng cười của Hirasuke tắt ngấm.

“Đã ba tháng rồi kể từ khi em thành thế này. Anh nghĩ giờ em đang cảm thấy thế nào? Anh nghĩ là em hằng ngày cứ than thân trách phận rằng tại sao lại ra nông nổi này ư?”

“Không.” Hirasuke lắc đầu.

“Tất nhiên là có lúc em thấy buồn. Có thể em từng là một người nhút nhát nhưng em muốn sống đúng với bản thân mình. Nếu có thể, em muốn tiếp tục cuộc đời đó. Em muốn được trở lại khi chúng ta có ba người với nhau hơn bất kỳ điều gì. Nhưng đó là điều không thể. Nếu không thể trở lại được thì chỉ còn cách là nghĩ xem sẽ sống cuộc đời thứ hai này thế nào thôi. Chính vì thế mà em đã suy nghĩ. Ngày nào em cũng nghĩ xem nên làm gì. Và em đã có câu trả lời. Đó là phải sống mà không hối hận như ngày trước.”

“Hối hận?”

Naoko mỉm cười trước câu hỏi của Hirasuke.

“Xem kìa, thỉnh thoảng anh vẫn nói là giá mà hồi trẻ học hành nhiều hơn còn gì. Không phải là em không nghĩ tới điều tương tự đâu.”

“Thế hả?”

“Cha mẹ hay gửi gắm ước mơ của mình cho con cái. Em không biết anh thế nào nhưng em có gửi gắm ước mơ của em cho Monami. Ước mơ đó không phải là những thứ kiểu như trở thành nghệ sĩ piano, thành tiếp viên hàng không này nọ. Em chỉ muốn con bé trở thành một phụ nữ độc lập. Không chỉ về mặt tinh thần mà cả về mặt tài chính. Nếu có thể, em muốn con bé phải thuộc nhóm những người phụ nữ hàng đầu.” Naoko nói bằng một giọng dứt khoát.

“Vậy Naoko,” Hirasuke liếm môi trước khi nói tiếp, “không hài lòng vì phải phụ thuộc vào anh à? Em hối hận vì điều đó?”

“Không phải. Em rất mãn nguyện khi được là vợ anh. Với em như thế là đủ. Ý em không phải là bỏ

bê việc nội trợ để lao vào công việc.”

“Nhưng em không muốn Monami sống như mình còn gì?”

Naoko chậm rãi lắc đầu.

“Không phải vậy. Phụ nữ độc lập vẫn có thể làm nội trợ. Điều em không thích chính là hình mẫu những người phụ nữ không có khả năng tự lập, buộc phải ở nhà làm nội trợ. Giả sử có không thích chồng mình,” anh dừng hiểu lầm nhé, đây chỉ là ví dụ thôi, “giả sử vậy thì có rất nhiều phụ nữ không thể thoát khỏi gia đình vì họ không thể tự lo cho mình. Đúng không nào? Em không muốn Monami sống như vậy. Anh không nghĩ một cuộc đời chỉ biết dựa vào đàn ông là rất khổ sao? Em thì may mắn rồi. Vì em có anh. Nhưng giả sử chồng em không phải anh mà là một người kinh khủng thì không biết sẽ thế nào. Rốt cuộc, thì người phụ nữ có hạnh phúc hay không, đều hoàn toàn phụ thuộc vào người chồng.”

“Em đã từng nghĩ thế là khổ à?” Hirasuke thử đặt câu hỏi.

Naoko thở dài. Nàng nhìn thẳng vào mặt chồng: “Giờ có ra về ta đây cũng chẳng ích gì, em nói thẳng luôn nhé. Em từng nghĩ thế. Nhiều lần rồi.”

“Ra vậy!” Hirasuke thở dài.

“Em xin lỗi. Em không có ý làm chồng buồn. Anh chẳng có gì sai cả. Em mới là người sai. Em cứ sống an nhàn, chẳng mục đích gì, giờ cũng chẳng có gì là khổ với sở cả.”

“Sống như Naoko là bình thường mà. Anh nghĩ thế.” “Tất nhiên em nghĩ mình chẳng có gì là khổ sở cả. Đúng vậy, rất bình thường. Khổ hay không là tùy thuộc vào người đó thôi.”

Hirasuke gõ đầu ngón tay xuống mặt bàn. Gã không biết nên đáp lời Naoko thế nào.

“Chính vì thế,” Naoko nói, “em quyết tâm trở thành một phụ nữ độc lập thay cho Monami. Chẳng có ai lại có được cơ hội làm lại cuộc đời thế này đâu. Em không muốn bỏ lỡ điều kỳ diệu này.”

Nhìn Naoko sôi nổi giải thích, Hirasuke nhớ lại ngày xưa đã từng có một cô gái như vậy. Gã học chung với Naoko từ lớp Bảy, đến học kỳ một năm lớp Chín, Naoko đã trở thành Chủ tịch hội học sinh.

“Ừ, anh hiểu mà.” Hirasuke nói. Gã thấy xấu hổ vì không tìm ra lời nào hợp lý hơn.

“Cảm ơn anh. Nhưng một khi đã quyết vậy, để thực sự chú tâm vào việc học, em quyết định là phải đặt mình vào môi trường học hành thực sự.”

“Tức là trường tư?”

“Tạm thời là thế. Nhưng không phải trường nào cũng được. Phải là trường có trình độ tầm tầm một chút. Kể cả trường đó có luôn cấp III và đại học thì em cũng không muốn cứ thế mà lên thẳng đâu. Em muốn lúc đấy sẽ chọn trường nào tốt nhất mà mình có thể thi vào được.”

“Hừm... em nói năng có vẻ khí thế quá nhỉ. Cảm tưởng như anh sẽ bị bỏ rơi ấy.” Hirasuke gãi đầu, làm bộ mặt cười cười. Lời gã nói có pha chút bông đùa nhưng thực sự gã cảm thấy thế. Bản thân gã cũng nhận ra mình đang thực sự lo lắng.

“Phải thế thôi. Thi cử là chiến đấu mà.” Nói xong, Naoko gật đầu tỏ vẻ hài lòng với những gì mình vừa nói.

“Nhưng cứ phải từ cấp II à? Cứ học cấp II ở đây, khi nào lên cấp III rồi thì có được không? Cô Hashimoto bảo trường số Ba cũng không tệ đâu.”

“Không được.” Naoko lắc đầu dứt khoát.

“Cô ấy còn trẻ, không hiểu được đâu.”

“Trẻ gì, cũng dạy được mấy năm rồi đấy.”

“Không được. Cô ấy tốt thật nhưng làm sao thoát khỏi cái bóng tiểu thư. Chính vì thế mà suy nghĩ về chuyện đời của cô ấy đơn giản lắm.”

Tuy bề ngoài là một cô bé tiểu học nhưng bên trong Naoko đã là một phụ nữ ba mươi sáu tuổi. Giọng chỉ trích cô giáo trẻ của nàng có chút gì đó gay gắt.

“Đừng có nói cô giáo thế. Cô ấy lo cho em nên mới đến đây đây.”

“Ôi?” Naoko hơi nghiêng mặt, nhìn Hirasuke, “Chồng bệnh cô giáo nhỉ?”

“Em bảo sao?” Hirasuke mím môi.

“Không có gì.” Naoko quay mặt đi rồi lại nhìn Hirasuke.

“Chính vì thế, em muốn anh chấp nhận việc em sẽ học cấp II ở trường tư. Học phí ở đó cao hơn bên trường công nên con muốn bố hiểu và ủng hộ con.”

Naoko đột nhiên thay đổi cách gọi từ “anh” sang “bố”. Hirasuke nghĩ mình chỉ được coi là “bố” vào những lúc cần thiết thế này hay sao. Tuy vậy gã không thể nói ra điều này.

“Cứ làm như em thích.” Hirasuke trả lời. Gã không nghĩ ra được câu nào khác.

“Cảm ơn anh.” Naoko tỏ ra vui mừng thực sự. “Em sẽ cố gắng. Thôi em đi nấu canh rau khoai nước nhé.” Nàng quay người lại bồn rửa, với tay lấy cái thớt. Bữa tối hôm đó, ngoài món canh rau khoai nước còn có món cá nục nướng muối và quả đỗ luộc. Món nào cũng ngon. Đặc biệt là món rau khoai nước thấm đậm vị nước dùng. Hirasuke vô cùng khâm phục trước tay nghề của Naoko khi tái hiện lại xuất sắc món được ăn từ mười năm trước. Gã nghĩ, nấu ăn giỏi thế này thì cần gì phải cố sống cố chết thi vào trường giỏi.

Ăn tối xong, Naoko bắt tay vào dọn dẹp ngay. Hirasuke ngồi xem trận đấu trên ti vi thì tiếng rửa bát của Naoko dưới bếp làm gã chú ý.

“Em đâu cần phải làm ồn lên thế. Nhẹ nhàng hơn chút đi.”

“Vâng, nhưng mất thời gian lắm.” Naoko trả lời, tay vẫn không ngừng dọn rửa.

Mãi đến khi Naoko rửa bát xong gã mới hiểu “mất thời gian” nghĩa là gì. Naoko lau tay rồi cứ thế đi lên gác, không hề ngồi nghỉ lấy một giây.

“Em đi đâu thế?” Hirasuke hỏi.

“Em lên phòng.” Naoko trả lời. “Từ hôm nay em quyết định sẽ học ít nhất hai tiếng mỗi ngày.”

“Hôm nay? Từ hôm nay luôn?”

“Làm ngay thì mới may chứ.” Sau khi nói một câu hoàn toàn không thích hợp với một cô bé mười hai tuổi, Naoko đi lên gác.

Hirasuke đành quay trở lại với màn hình ti vi. Đội “Những người khổng lồ” đang vất vả chống chọi với đội Hiroshima. Đội kia đánh ra ngoài nên đội “Những người khổng lồ” được hưởng quả runner bên chót số Hai và số Ba. Người ném bóng là Yamamoto Koji, bắt bóng là Egawa. Bình thường, Hirasuke sẽ đắm mình vào trong trận đấu như thể cũng đang có mặt trên sân. Nhưng hiện giờ gã không tài nào tập trung nổi.

Gã đưa mắt về phía chiếc cặp để ở góc phòng. Gã với tay lấy nó, mở nắp, nhẹ nhàng lôi ra tờ “Chòm sao khoái lạc”.

Gã lật trang bìa, lập tức bộ ngực của cô gái đập vào mắt gã. Đôi gò bồng đảo đầy đặn xếp cạnh nhau với hai đầu vú màu hồng nhạt. Thân hình mảnh dẻ với cặp chân dài. Có lẽ cô người mẫu này chưa đến hai mươi tuổi.

Có tất cả sáu trang ảnh của cô người mẫu này. Ảnh nào cũng chụp với tư thế kêu gọi dục vọng của phái nam. Về mặt thích thú của cô gái khiến người xem liên tưởng cô ta đang trong một cuộc mây mưa.

Cái đó của gã cương lên. Bàn tay gã lần tìm tới chỗ đó một cách vô thức.

Gã nhăm tính xem bao lâu rồi mình chưa làm chuyện đó. Lần cuối gã làm với Naoko là trước hôm xảy ra vụ tai nạn. Nàng chui vào nằm bên cạnh gã, bảo “Để anh không tìm cô gái khác khi em đi vắng.”

Hirasuke đứng dậy, tay vẫn cầm tờ tạp chí. Gã đi vào nhà vệ sinh, cố gắng không gây ra tiếng động.

Vừa ngắm cô người mẫu khóa thân với thân hình mảnh dẻ, gã vừa thủ dâm. Gã tưởng tượng trên thân hình khóa thân kia chính là gương mặt của Hashimoto Taeko.

ĐÃ BƯỚC SANG THÁNG BẢY. THỜI GIAN VỪA rồi trời mưa suốt. Tuy nhiên hôm nay, mới sáng sớm mà trời đã hửng nắng.

“Hôm nay có vẻ nóng đây. Mọi người chắc vui ra trò.” Naoko dừng đĩa, nhìn ra ngoài. Bữa sáng hôm nay có cơm với tempura còn thừa từ tối qua. Bình thường sẽ có thêm cả xúp miso nhưng sáng nay thì không. Vì Naoko ngủ dậy muộn. Hirasuke không thể lấy lý do đó để trách nàng vì gã biết Naoko đã thức khuya học bài.

“Tại sao trời nóng lại vui?”

“Tại hôm nay có trò này mà.” Naoko làm động tác trườn bò trong khi tay vẫn cầm đĩa.

“À, bơi hả? Hay đây?”

“Bao năm rồi em chẳng bơi gì. Có khi quên mất rồi cũng nên.”

“Không quên được đâu, cũng giống như đi xe đạp ấy mà.” Hirasuke và cơm. Bỗng gã ngẩng lên như chợt nhận ra điều gì.

“Monami bơi được nhỉ?”

“Được chứ. Con bé học bơi mà. Bơi ngựa hay bơi ếch nó đều bơi được hết...” Nói đến đó, mặt Naoko bỗng biến sắc: “Ồi bơi ếch...”

“Không vấn đề gì chứ?”

“Sao không.” Naoko lắc đầu. “Trời ơi, làm thế nào bây giờ?”

Hirasuke biết rõ Naoko chỉ biết bơi ngựa. Ngày trước khi đi biển với nhau, lúc đầu Naoko bảo rằng không muốn nhúng mặt xuống nước nên hẳn cứ xuống biển là chỉ có bơi ngựa. Hồi đấy cơ thể Naoko trẻ trung và tràn đầy sức sống. Khác với bây giờ.

“Hình như năm ngoái Monami có tham gia kỳ thi bơi trong trường nhỉ. Lại là bơi ếch nữa.”

“Chết rồi. Làm sao bảo với họ là năm nay tự nhiên không bơi ếch được nữa đây. Chỉ còn mỗi cách là bảo do đến ngày thôi. Được hôm đẹp trời thế này nữa chứ.” Naoko xỉ mặt xuống, trông giống hết một cô học sinh tiểu học thực thụ.

Hirasuke ra khỏi nhà trước Naoko một chút. Đi giày xong, bỗng nhiên Naoko vỗ tay:

“À có chuyện quên chưa nói với bố. Chiều qua bố có điện thoại.”

“Ai thế?”

“Cô Kajikawa. Có phải vợ của tay tài xế gì đó không?”

“Nếu là Kajikawa thì đúng rồi. Cô ấy bảo sao?”

“Con không hỏi. Cô ấy bảo sẽ gọi lại.”

“Hừm,” Hirasuke nghĩ không hiểu có chuyện gì. Từ sau hôm gặp ở xưởng chế tạo Tabata, gã chẳng nói chuyện với chị ta nữa.

“Tối bố thử gọi lại xem.” Naoko nói.

“Con có hỏi số điện thoại không?”

“Ôi, con không hỏi. Con cứ nghĩ là bố biết.”

“Bố không biết. Nhưng không sao. Chắc cô ấy sẽ gọi lại thôi.” Vừa nói Hirasuke vừa đoán xem lý do Kajikawa Yukiko gọi điện cho gã. Nhưng gã không nghĩ ra được lý do nào.

Tuy vậy, khi tới chỗ làm, ông trưởng phòng Kosaka hỏi hôm nay gã có tới xưởng chế tạo Tabata được không.

“Tôi nghe nói vấn đề xem xét vị trí đặt lỗ vòi phun D lần trước đã giải quyết xong. Tôi muốn cậu đến xem tình hình thế nào. Thấy bảo họ dùng khuôn gì đó đặc chủng, cậu xin được bản vẽ về cho tôi thì tốt quá. Nếu cậu bận thì nhờ ai đó đi cũng được.”

“Không, em đi được. Em cũng muốn biết tình hình cụ thể thế nào.”

“Thế thì tốt. Tôi sẽ báo với bên họ.” Kosaka trông như trút được gánh nặng. Sau đó ông cười tủm tỉm như thể nhớ ra điều gì. Khuôn mặt của một cấp trên chuyển sang khuôn mặt của một ông chú thân thiện. “Mà này, tôi có chuyện này hay lắm.”

“Chuyện hay?”

“Cô này ba năm tuổi. Tức là ít tuổi hơn người vợ đã mất của cậu nhĩ. Mà lại chưa lấy chồng. Tôi xem ảnh rồi. Được lắm.”

Nhận ra Kosaka đang nhắc tới chuyện gì, Hirasuke vội xua tay. Gã lắc đầu:

“Em hoàn toàn chưa nghĩ gì tới chuyện đó.”

“Tôi biết rồi. Người trong cuộc thì là thế. Nhưng chính vì lẽ đó mới phải cần người ngoài quan tâm chứ. Thì cậu cứ thử gặp mặt một lần xem.”

“Không, dù gì thì vẫn còn quá sớm.”

“Thật hả? Cậu nói thế thì tôi không ép nữa.” Nói rồi Kosaka ghé vào tai Hirasuke. “Thế chuyện kia thì sao? Cũng tích tụ lại rồi còn gì nữa?”

Hirasuke hiểu “chuyện đó” nghĩa là gì.

“Sao cơ? Không, hoàn toàn không có đâu. Nói thật là em không hề thấy muốn.”

“Thế à? Khó tin nhĩ.” Kosaka lắc đầu tỏ vẻ nghi hoặc.

“Được rồi, em đến xưởng Tabata cái đã.” Hirasuke chạy biến trước mặt Kosaka.

Mượn được xe ô tô của công ty, gã tự lái tới xưởng chế tạo Tabata. Gã thích đi đến các xưởng hoặc nhà máy của các nhà thầu khác. Nói chính xác là gã thích quãng thời gian di chuyển. Cứ làm ở một nơi, ở cùng những bạn đồng nghiệp và làm cùng một công việc mãi, đôi khi gã cảm thấy như mình bị thế giới bỏ quên. Những lúc như thế, chỉ cần ra khỏi công ty một chút thôi là gã có thể xác định lại được rằng mình đang ở đâu.

Công việc ở xưởng Tabata chỉ mất độ hơn một tiếng. Lần này gã đến không phải có sự cố mà chỉ để xem sự cố đã được giải quyết nên công việc khá nhẹ nhàng. Tay phụ trách còn khá trẻ ở xưởng lộ rõ vẻ tự hào.

Sau khi trao đổi công việc xong, Hirasuke rảo bước về tổ cuốn sợi. Gã nhớ ra Naoko bảo hôm qua Kajikawa Yukiko gọi điện cho gã.

Tuy nhiên trong hàng nữ công nhân đang đứng làm việc, gã không nhìn thấy ai giống Kajikawa. Gã tiến lại gần chỗ một người đàn ông đang ngồi, người này có vẻ là phụ trách ở đây. Trên bàn ông ta đặt tấm biển ghi “Phụ trách”. Khuôn mặt chữ điền, vuông vắn nhưng ánh mắt rất hiền. Hirasuke đoán có lẽ

người này rất chu đáo với chị em. Nếu không thì hẳn ông ta không thể phụ trách phân xưởng này được.

“À, cô đẩy dạo này nghỉ suốt.” ông phụ trách trả lời ngay khi Hirasuke hỏi về Kajikawa Yukiko. “Có lẽ cô ấy không khỏe lắm. Tôi cũng lo.”

“Cô ấy nằm viện à?”

“Không, tôi chưa nghe thấy chuyện đó.” Ông chủ nhiệm lắc đầu. “Anh cần gặp cô ấy có việc gì à?”

“Không, tôi chỉ quen biết sơ sơ cô ấy thôi.” Hirasuke cảm ơn rồi ra về.

Gã nhớ lại thân hình mảnh khảnh và khuôn mặt nhợt nhạt của Kajikawa Yukiko. Có lẽ chị ta đã phải làm việc quá sức liên tục. Đã thế còn phải chịu sự ghẻ lạnh của thiên hạ nữa. Bên tai gã văng vẳng tiếng chuông điện thoại gọi tới nhà Kajikawa để chửi rửa.

Nghĩ đến đó, gã càng băn khoăn không hiểu sao chị ta lại gọi điện cho mình.

Ra khỏi phân xưởng, gã chui vào xe ô tô. Gã nổ máy, chuẩn bị cài số thì nhìn thấy bản đồ chỉ đường trong ngăn ở cửa xe. Gã lấy nó ra, mở sang trang phóng to vùng Tây Tokyo.

Nhà Kajikawa Yukiko ở Chofu, ngay gần chỗ này.

Gã nhìn đồng hồ. Mười một giờ sáng. Giờ này có phóng nhanh về công ty cũng đến giờ nghỉ trưa rồi.

Gã vào số, từ từ cho xe lăn bánh.

Lần trước gã đưa chị ta về bằng taxi nên vẫn nhớ đường. Gã dừng xe ở con đường ngay trước khu tập thể.

Gã lên cầu thang, nhấn chuông cửa ngôi nhà có ghi “Kajikawa”. Nhà này không có loa điện đàm với bên ngoài.

Không có tiếng trả lời. Gã nhấn chuông lần nữa thì nghe thấy có tiếng vọng ra: “Vâng?”

Giọng của cô con gái. Tên cô bé hình như là Itsumi.

“Tôi là Sugita, xin lỗi vì đến đường đột thế này.”

Cửa hé mở. Dây xích vẫn treo. Đằng sau cánh cửa là gương mặt của Itsumi, căng thẳng hết như một cậu bé mới lớn.

“Chào cháu. Mẹ cháu có nhà không?”

Cô bé bảo Hirasuke đợi một chút rồi đóng cửa. Tuy nhiên cô bé không tháo xích cửa ra ngay mà một lát sau Hirasuke mới nghe thấy tiếng kim loại lạch cạch của xích cửa. Có lẽ cô bé vào nói với mẹ về cuộc viếng thăm của Hirasuke.

“Mời chú.” Itsumi mời Hirasuke, nét mặt khô khốc. “Chú xin phép.”

Hirasuke toan cởi giày thì tấm cửa ngăn cách phòng bên trong mở ra. Khuôn mặt hốc hác của Kawajima Yukiko đang gượng cười để che giấu sự ngạc nhiên. Chị ta mặc một cái váy liền dài, may bằng vải cotton.

“Anh Sugita. Sao anh lại tới đây?”

“Tôi ghé qua xưởng Tabata thì chợt nhớ ra là hôm qua chị có gọi cho tôi. Không may tôi lại không biết số điện thoại của chị, vì vậy mới đường đột ghé qua thế này.”

“Vậy ạ. Lần trước đến cuộc họp gia đình các nạn nhân, tôi có nhận được bản danh sách nên biết số điện thoại nhà anh.”

“Ra là thế.” Hirasuke gật đầu tỏ vẻ đã hiểu. “Mà chị nghỉ làm à?”

“Dạ vâng, tại tôi không khỏe... Kia, mời anh vào chơi... Tôi sẽ pha thứ gì đó uống cho mát.”

“Thôi khỏi. Mà chị gọi điện có việc gì thế?” Hirasuke vào luôn chủ đề chính. Trước khi đến đây, gã đã tự hứa với bản thân là sẽ không vào nhà.

Có lẽ nhận ra việc Hirasuke không muốn nước nôi để nói chuyện tào lao nên Kajikawa Yukiko không nói gì nữa. Chị cúi đầu bảo đợi một chút rồi biến vào bên trong căn phòng kiểu Nhật.

Itsumi, suốt từ ban nãy đứng rửa cái gì đó ở bồn rửa, bưng tới chiếc khay trên có cốc trà lúa mạch. “Mời chú.”

“A... cảm ơn cháu.” Hirasuke vội vàng đỡ lấy chiếc cốc. “Mẹ cháu không khỏe à?” Hirasuke hỏi nhỏ.

Thoáng chút ngập ngừng, Itsumi trả lời: “Vâng, về tuyến giáp...”

Không biết trả lời sao, Hirasuke đành gật đầu, miệng nhấp ngụm trà.

Cô bé đã nói cụ thể là tuyến giáp thì chắc đây là do bệnh viện chẩn đoán thế. Nhưng tuyến giáp có vấn đề thì sẽ thế nào, tên bệnh đó ra sao thì Hirasuke hoàn toàn không biết. Mà gã thậm chí còn không biết tuyến giáp là bộ phận nào, nằm ở đâu trong cơ thể nữa.

“Cảm ơn cháu. Thế hôm nay trường cháu được nghỉ à?”

“Không ạ. Hôm nay mẹ cháu yếu hơn mọi khi...”

“Nên cháu nghỉ học?”

Itsumi khẽ gật đầu. Bất giác Hirasuke thở dài. Đúng là một gia đình bất hạnh. Chắc chắn ở thời điểm hiện tại, mẹ con Kajikawa là những người kém may mắn nhất thế giới.

Mất đi trụ cột gia đình, giờ mẹ lại đổ bệnh, không biết cô bé này giờ sẽ sống thế nào. Nghĩ tới đó, Hirasuke bỗng cảm thấy nhói đau.

Kajikawa Yukiko từ phòng bên trong đi ra. Trên tay chị ta cầm một tập giấy.

“Tôi tìm thấy thứ này trong đồng đồ đạc của chồng tôi.”

Hirasuke đỡ lấy tập giấy. Đó là tập giấy biên nhận gửi tiền. Tên người nhận ở các tờ đều giống nhau: Negishi Noriko. Xem kỹ thì thấy ngày gửi thường là cuối hoặc đầu tháng. Số tiền vào khoảng từ một trăm đến một trăm hai mươi nghìn yên. Cũng có khi hơn cả một trăm hai mươi nghìn. Ngày gửi xa nhất là tháng Một năm ngoái. Có cả một tờ giấy ghi chú, bên trên ghi địa chỉ ở Sapporo. “Đây là...” Hirasuke nhìn Kajikawa Yukiko.

Cầm Kajikawa chậm chạp chuyển động. “Tôi chỉ nghe chồng tôi nhắc tới cái tên Negishi duy nhất một lần. Nếu tôi nhớ không lầm thì đó là họ thời con gái của vợ trước của chồng tôi.”

“Tức là người này là vợ trước của anh nhà chị?”

“Tôi nghĩ thế.”

“Tức là anh ấy gửi tiền cho vợ trước?”

“Vâng.” Kajikawa Yukiko gật đầu.

Hirasuke phần nào hiểu được nụ cười buồn trên khóe miệng Kajikawa. Chắc hẳn chị ta đang cảm thấy trống rỗng và cô độc khi biết tình cảm của chồng mình không chỉ dành cho hai mẹ con chị.

“Chồng chị ly hôn với người vợ trước khi nào?”

“Tôi không biết chính xác, có lẽ khoảng mười năm trước.”

“Tức là anh ấy gửi tiền cho vợ cũ suốt thời gian đó?”

Nếu thế thật thì anh ta quả là một người đàn ông chu đáo. Hirasuke đã từng nghe chuyện các ông chồng khi ly hôn đều hứa sẽ chu cấp tiền sinh hoạt phí và nuôi con mỗi tháng nhưng chẳng có mấy ông giữ được lời hứa quá một năm.

“Tôi không rõ. Nhưng theo tôi đoán thì chỉ khoảng một, hai năm nay thôi.”

Chắc chị ta muốn nói chỉ một, hai năm nay tiền sinh hoạt gia đình mới trở nên khó khăn như vậy.

“Chồng chị không nói cho chị biết về việc này phải không?”

“Vâng. Hoàn toàn không.” Kajikawa Yukiko gục xuống.

“Gia đình trước quan trọng hơn mẹ con cháu.” Itsumi đột nhiên lên tiếng. Giọng cô bé sắc lạnh nhưng âm hưởng vẫn có gì đó u ám. “Itsumi.” Kajikawa nhắc con.

Itsumi lúc này đang ngồi ở bàn ăn. Cô bé xô ghế đứng dậy, bỏ vào phòng trong, đóng sầm cửa lại.

“Xin lỗi anh.”

“Không sao đâu.”

“Vậy là tôi đã hiểu lý do tại sao chồng tôi lại làm

việc nhiều đến thế. Tôi muốn báo cho anh biết. Vì anh Sugita có vẻ băn khoăn không biết chồng tôi lao vào kiếm tiền như vậy để làm gì.”

“Thì ra là vậy. Xin lỗi chị vì tôi cứ nghĩ anh ấy đánh bạc hay ngoại tình.”

Kajikawa lắc đầu:

“Thà như thế còn hơn.”

Trước lời tâm sự như bật ra từ đáy lòng của Kajikawa, Hirasuke không biết nói gì. Gã nhìn chị. Chị ta đang cắn chặt môi như thể hối hận về câu nói của mình. “Người vợ trước này có liên lạc gì với chị không?” “Không. Tôi nghĩ chị ấy chắc cũng khó khăn khi không có tiền gửi nữa.”

“Hắn chị ta phải biết về vụ tai nạn nhỉ?”

“Có lẽ vậy.”

“Nếu biết thì chị ta cũng nên đến thấp cho anh ấy một nén nhang chứ. Dù gì thì anh nhà đã giúp chị ta như thế còn gì.”

“Nhưng cũng không tiện mà. Chị ấy chắc cũng biết chồng mình đã lấy vợ hai.”

Hirasuke định thốt ra câu “Kể cả thế đi nữa” nhưng gã kìm lại được. Gã biết mình mà cũng tức giận thì không hay. Nhưng gã vẫn không đồng ý. Trong lòng gã vẫn thấy ảm ức.

Gã nhìn vào tập giấy biên nhận trên tay:

“Tôi xin một tờ được không?”

“Vâng,” Kajikawa Yukiko mở to mắt vì ngạc nhiên, “Anh cứ lấy.”

“Tôi muốn cho con gái xem. Con bé cứ muốn biết tại sao chú lái xe lại gây tai nạn.”

“Dạ vâng.”

Hirasuke lấy một tờ biên nhận, ghi lại địa chỉ từ giấy ghi chú vào tờ biên nhận rồi trả lại cho Kajikawa.

“Chị khỏe chứ? Con gái chị hình như phải nghỉ ở nhà để chăm sóc mẹ.”

“Không có gì nghiêm trọng đâu ạ. Con bé cứ lo quá lên thôi.” Kajikawa Yukiko xua tay, động tác chẳng có chút sức lực nào.

“Có gì khó khăn chị cứ nói. Việc chợ búa thế nào? Thức ăn tối nay có gì chưa?”

Kajikawa Yukiko giơ cả hai tay lên.

“Không sao. Anh không cần phải lo thế đâu.” Kajikawa bối rối. Nhìn nét mặt chị ta, Hirasuke chợt nhớ ra sự khác biệt về vị thế giữa hai người. Có lẽ với chị ta, bản thân việc phải mặt đối mặt với người nhà nạn nhân như thế này đã khó khăn lắm rồi.

“Thôi chị giữ gìn sức khỏe nhé. Cho tôi gửi lời chào con gái chị nữa.” Hirasuke cúi đầu chào rồi mở cửa bước ra ngoài.

“Cảm ơn anh đã đến.” Kajikawa Yukiko gật đầu liên tục. Nét mặt cười như sắp khóc của chị ta đập vào mắt Hirasuke.

Hirasuke quay trở lại xe, định nổ máy thì chợt nhớ ra lại quên chưa hỏi số điện thoại nhà Kajikawa. Nhưng gã vẫn cho xe lăn bánh. Gã nghĩ mình sẽ không còn gặp lại hai mẹ con chị ta nữa.

Tối hôm đó, khi sắp sửa ăn xong bữa tối, Hirasuke kể với Naoko chuyện này. Naoko vừa nghe, mắt vừa nhìn vào tờ giấy biên nhận.

“Chuyện là như thế. Lý do lái xe Kajikawa làm việc quá sức không phải là đánh bạc hay trai gái gì.” Hirasuke đặt đĩa xuống, khoanh tay lại. Gã còn khoanh cả chân nữa.

“Hừm.” Naoko đặt tờ biên nhận lên bàn. “Ra vậy.” Phản ứng của Naoko có vẻ hơi chậm. Hirasuke nghĩ chắc Naoko bất ngờ trước sự thật này.

“Kể cũng lạ khi cô Negishi này không liên lạc gì. Nếu biết về vụ tai nạn thì chắc cô ta cũng muốn đến dự đám tang chứ?”

“Ừ...” Naoko nghiêng đầu, ăn nốt bát canh trà.

“Bố định sẽ viết thư cho cô ta,” Hirasuke nói, “Nói thật, bố lấy tờ biên nhận về cũng vì mục đích đó.”

Naoko ngừng đùa, nhìn Hirasuke với gương mặt lộ rõ vẻ ngạc nhiên: “Thư gì cơ?”

“Thì đầu tiên là để thông báo cho cô ta biết Kajikawa gặp tai nạn. Biết đâu cô ta lại chưa biết. Tiếp theo là gợi ý cô ta nên đến viếng chú ấy. Ai lại cứ để thế này.”

“Tại sao phải làm thế?”

“Tại sao à... Vì bố thấy không thoải mái thôi. Chả có câu ‘Đã đâm lao rồi thì phải theo lao’ là gì.”

Naoko đặt đĩa xuống, duỗi đôi chân đang quỳ về phía Hirasuke.

“Con nghĩ bố không cần làm thế đâu. Con cũng thấy tội cho cái cô Kajikawa đó. Chồng mất, bản thân thì bệnh tật. Chắc hẳn là khó khăn rồi. Nhưng bố thứ lỗi, con không thể thông cảm cho cô ta được. Bởi chúng ta, chúng ta đây cũng đâu có may mắn gì hơn họ.”

“Bố biết. Nhưng dù gì thì ta vẫn còn xoay xở được.” “Bố nói đơn giản quá. Bố có biết con đã phải vượt qua mọi chuyện thế nào không?”

Trước những lời của Naoko, Hirasuke cảm thấy như bị một cánh tay vô hình tát mạnh vào má. Gã không biết nói gì, chỉ nhìn xuống.

“Con xin lỗi,” Naoko lập tức xin lỗi. “Nhưng tính bố là thế. Bố không để mặc những người đang gặp khó khăn bao giờ.”

“Bố con không được thế đâu.”

“Vâng, con hiểu. Bố rất công bằng. Bố không ghét bỏ ai. Không như con, toàn giận dỗi chuyện đâu

đâu.” Naoko thở dài. “Thành thật mà nói thì nghe chuyện này xong, con thất vọng lắm.”

“Thất vọng?”

“Vâng. Thật ra con mong câu chuyện sẽ là chú Kajikawa đó thiếu tiền vì đánh bạc hay trai gái, nên phải làm quá sức, để xảy ra tai nạn. Nói là mong thì nghe hơi buồn cười nhưng nói thật là con thấy thế thì hơn.”

“Tại sao? Trước con chẳng bảo không thể tha thứ cho những lý do như thế còn gì.”

“Thì đó.” Naoko cười mỉm. “Nếu là thế thì con có thể dễ dàng ghét chú tài xế đó được. Mỗi lần thấy buồn, con chỉ cần trút giận vào chú ấy. Con chẳng biết nữa nhưng khi thấy không thể chấp nhận hoàn cảnh của mình, con chỉ mong có ai đó để trút căm hờn lên thôi.”

“Bố hiểu.”

“Nhưng nếu chú ấy gửi tiền cho vợ trước thì con không ghét chú ấy được. Con không còn chỗ để xả bực tức nữa. Có khi con phải lấy bố ra làm bia đỡ thôi.”

“Cứ việc.”

“Thôi bố cứ viết thư đi.” Naoko nói. “Nếu bố muốn thì bố cứ làm. Mà có lẽ cô kia cũng không biết là chú Kajikawa đã mất rồi đâu.”

“Được rồi. Bố nghĩ rồi, như thế là xía vô chuyện nhà người khác.” Hirasuke vò tờ biên nhận trong tay.

GẦN TỐI TRƯỜNG HỌC ĐÃ NGHE THẤY TIẾNG hò reo của học sinh. Thịnh thoảng còn nghe được tiếng cô giáo nào đó trên loa nữa. Không phải là tiếng của Hashimoto Taeko. Trên loa đang phát bài hát “Thiên đường và địa ngục”. Đại hội thể thao bây giờ chẳng khác gì so với ngày xưa, Hirasuke nghĩ.

Lúc gã đến trường thì đã gần mười hai giờ. Học sinh khối nào đó đang thi kéo co. Ngay cả tiếng hò dô ta cũng giống hệt ngày xưa.

Hàng ghế dành cho phụ huynh đã chật kín người. Hầu hết các ông bố tay đều cầm máy ảnh. Có ông mang theo máy quay phim. Hirasuke thuộc nhóm những ông bố cầm máy ảnh.

Gã chậm rãi đi lại trong sân trường để tìm Naoko. Trời râm mát, cực kỳ thích hợp cho hoạt động thể thao. Tuy nhiên mãi đến sáng nay, trước khi ra khỏi nhà, Naoko vẫn tìm cớ để nghỉ. Nàng bảo không muốn phí sức vô ích.

“Đại hội thể thao thì chỉ tập hợp những đứa thích tham gia là được rồi. Đây lại bắt tất cả phải tham gia rõ vớ vẩn.” Naoko phàn nàn lúc ra khỏi nhà.

Hirasuke biết lý do Naoko muốn ở nhà. Dạo này nàng quá mệt mỏi vì phải học thi liên tục. Chắc hẳn nàng cảm thấy rất khổ sở khi phải dậy sớm vào ngày Chủ nhật.

Gã tìm thấy nơi tập trung của học sinh lớp Sáu. Gã tìm Naoko. Nhưng trước khi tìm được Naoko thì gã lại trông thấy Hashimoto Taeko. Cô giáo đang kiểm tra số bóng được ném vào thùng ở trò chơi ném bóng.

Hashimoto Taeko ngẩng lên, như thể nhận ra ai đó đang nhìn mình. Cô nhận ngay ra Hirasuke, liền cười và tiến về phía gã. Các cô giáo khác đều mặc quần dài để giấu đôi chân đi, nhưng riêng Hashimoto lại mặc quần soóc trắng.

“Anh không phải đi làm à? Sugita nói bố hay phải đi làm vào ngày nghỉ nên có thể sẽ không tới được.”

“Vâng, hôm nay tôi được nghỉ.” Hirasuke đưa tay lên gãi đầu.

Hôm vừa rồi khi thủ dâm, gã toàn tưởng tượng ra gương mặt của Hashimoto Taeko. Gã tưởng tượng ra mình bắt cô làm những hành vi của gái làng chơi. Có lẽ vì thế mà khi đối diện với Hashimoto, gã không thể nhìn thẳng vào cô được.

“Trận kéo co này sắp kết thúc rồi. Sau đây sẽ là giờ nghỉ trưa.” Nói xong Hashimoto nhìn tay Hirasuke. Gã không cầm gì cả. “Anh không mang theo cơm hộp à?”

“Cũng vì chuyện đó đây. Tôi không chuẩn bị được nên định dẫn cháu ra ngoài ăn.”

Nếu có bố mẹ đi cùng thì học sinh được phép ra ngoài ăn.

“Thế cũng được.” Hashimoto Taeko đưa tay lên cầm như thể suy nghĩ điều gì.

Đúng lúc ấy cuộc thi kéo co trên sân kết thúc. Loa thông báo sẽ nghỉ trưa đến một giờ chiều.

“Anh Sugita này, nếu anh tìm thấy Monami thì hai bố con cứ ở đây nhé.”

“À, vâng.”

Hirasuke vẫn còn đang ậm ừ thì Hashimoto Taeko đã chạy đi đâu mất. Bất đắc dĩ, gã đành đứng tần ngần ở đó thì có tiếng gọi: “Bố ơi.” Naoko, đầu quần chiếc băng đỏ, tay vẫy vẫy tiến lại gần.

“Bố đứng ngần ngừ ở đây làm gì thế?”

“Không, chuyện là...” Hirasuke kể cho Naoko về cuộc nói chuyện với Hashimoto Taeko. Naoko chỉ đáp lại một tiếng: “ừm.”

Cuối cùng thì Hashimoto Taeko cũng quay lại, trên tay xách một chiếc túi màu trắng, loại ở cửa hàng tiện lợi.

“Hai bố con ăn cái này đi. Cô làm đấy. Không được ngon lắm.” Hashimoto đưa chiếc túi ra. Có vẻ như bên trong là cơm hộp.

“Ồi, không được đâu. Đây là cơm của cô giáo mà.”

“Em có hộp khác rồi. Em mang thêm một hộp nữa để phòng khi những lúc thế này. Hai bố con cứ cầm đi.”

“Vậy à? Thế nào hả con?” Hirasuke hỏi Naoko. “Con thì sao cũng được!” Naoko vừa trả lời vừa vuốt tóc.

“Vậy thì bố con tôi không khách khí. Cảm ơn cô nhiều.”

“Có cả lon trà trong này nữa đấy.” Nói xong Hashimoto Taeko quay về chỗ dành cho giáo viên.

“Làm giáo viên chủ nhiệm vất vả nhỉ. Phải lo cả chuyện này nữa.”

Naoko ngược nhìn Hirasuke với cặp mắt chán nản. “Bố làm sao thế. Có phải cố ý làm thừa ra đâu mà.” “Ồ, cô giáo vừa nói thế còn gì?”

“Không nói thế thì chúng ta đâu có nhận. Con nghĩ cô ấy sẽ phải ăn bánh mì dành cho nhân viên.”

“Thế ư? Thế thì không hay rồi. Đem trả lại thôi.” “Thôi thôi. Giờ mà đem trả còn dở hơn.” Naoko dẫn Hirasuke đi ra phía sau trường. Hai bố con ngồi xuống bậc cầu thang ngay lối ra vào. Từ chỗ này hoàn toàn không nhìn thấy sân trường.

“Ngồi ở đây chẳng cảm giác gì là đang có đại hội thể thao. Hay quay lại chỗ ghế dành cho phụ huynh đi.”

“Ồ đây cũng được mà. Không bị bụi. Cho con trà với. Con đang khát.”

Hirasuke lấy trong túi ra lon trà Nhật đưa cho Naoko. Sau đó gã mở nắp chiếc hộp nhựa. Bên trong có cơm nắm và thức ăn đầy màu sắc.

“Ngon.” Hirasuke cắn một miếng cơm nắm. Bên trong có trứng cá.

“Nhìn thì có vẻ bình thường nhỉ.”

“Mà tại sao cô giáo lại cho chúng ta cơm hộp?”

“Thì...” Naoko tu lon trà, “cô giáo thích bố mà.” Hirasuke nuốt nửa thì ghen.

“Con đừng nói linh tinh. Nói đùa thì cũng tùy thôi chứ.”

“Con không đùa đâu. Cô ấy thực sự để ý đến bố ấy. Cô ấy cứ hỏi đi hỏi lại con là hôm nay bố có đến không.”

“Bố phải nuôi con mà.”

“Nhưng bố đang độc thân. Tuổi tác không phải là vấn đề. Giờ chỉ xem có ưng hay không thôi.” Naoko chăm chú quan sát gương mặt của Hirasuke. “Kể cả bố có thích cô ấy thì con cũng không lấy

làm lạ đầu.”

“Không có chuyện đó được. Thôi Naoko cũng ăn đi.” Hirasuke đưa chiếc hộp nhựa về phía Naoko.

“Gọi con là Monami đi. Ít nhất là trong ngày hôm nay.” Naoko khẽ nói sau khi đưa mắt nhìn xung quanh.

“Ồ, bố xin lỗi, Monami...” Mặc mà Hirasuke không thể gọi vợ mình bằng tên của con gái.

Naoko chìa tay ra, nhón tay bốc miếng trứng rán rồi cho cả vào miệng.

“Hơi ngấy nhỉ. Chắc là lớn lên ở khu buôn bán đây” Naoko lắc đầu.

Hirasuke thấy vui khi nghĩ đến Hashimoto Taeko. Phải rồi. Chắc là vẫn có hy vọng. Nhưng gã cũng tự hỏi nếu thế thì phải làm sao. Gã đã có Naoko. Gã không thể để cho Naoko thấy là gã đang vui.

“Mà đại hội xong định thế nào? Đi cùng bố không?” Hirasuke lái câu chuyện sang hướng khác?”

“Đi ký hả?”

“Ừ, ở khách sạn chỗ Shinjuku.”

Cuộc đàm phán về số tiền bồi thường gần như đã đạt được thỏa thuận. Hôm nay là ngày để ký thỏa thuận đó. Tối hôm qua, Hirasuke đề xuất là Naoko nên có mặt với tư cách là gia đình nạn nhân trong buổi họp cuối cùng này.

“Con không đi đâu.” Naoko giờ lon trà đang uống dở ra.

“Thế hả?”

“Con không muốn chứng kiến giây phút định giá số phận của con. Dù giá đó có cao thế nào đi nữa.”

“Được rồi,” Hirasuke đón lấy lon trà, uống nước trà đã nguội.

Loa thông báo hết giờ nghỉ trưa, Naoko vội vàng quay trở lại sân trường. Hirasuke đi tìm Hashimoto Taeko để cảm ơn về suất cơm. Gã trông thấy cô ở cạnh lối

Khi gã tiến lại gần thì Hashimoto chạy lại với vẻ mặt ngạc nhiên: “Cơm thế nào ạ?”

“Ngon lắm. Cảm ơn cô nhiều.” Hirasuke liên tục gật đầu cảm ơn.

“Vậy ạ. Tốt quá rồi. Cho em xin cái hộp.” Hashimoto chìa cả hai tay ra.

“Không - Hirasuke xua tay. Tôi rửa xong sẽ trả lại cô. Con gái tôi bảo thế mới phải phép.”

“Sugita nói thế à? Đúng là cô bé chẳng chặc thật.” Hashimoto Taeko mỉm cười.

Hirasuke nghĩ có lẽ nên nói chuyện gì đó khác. Có thể cô ấy cũng mong thế. Nhưng gã không nghĩ ra được đề tài nào. Đúng lúc ấy thì một cô giáo khác gọi tên Hashimoto. Hashimoto đáp lại.

“Xin phép anh nhé.”

Hirasuke nhìn theo đôi chân Hashimoto khi cô chạy đi.

Sau giờ nghỉ trưa, trận thi đấu thứ ba là cuộc thi chạy của học sinh lớp Sáu. Hirasuke tiến lên phía trước hàng ghế dành cho phụ huynh.

Sau tiếng súng hiệu lệnh, lần lượt năm em học sinh bắt đầu chạy. Cự ly là năm mươi mét. Các em sẽ phải chạy qua hàng ghế của phụ huynh. Các phụ huynh trở nên phấn khích, hò reo ầm ĩ.

Hirasuke nhận ra một trong những người đang cầm dải băng đợi ở đích là Hashimoto Taeko. Tất nhiên là cô không nhìn về phía gã. Với khuôn mặt hiền hậu, cô đợi các em học sinh đang hăng hái chạy tới.

Naoko xuất phát ở lượt gần cuối. Nàng cao nên dễ nhận ra. Naoko trông không hẳn là căng thẳng lắm. Nói đúng hơn trông nàng như thể đang coi chạy là việc gì đó rất phiền hà.

Tiếng súng vang lên. Năm học sinh đồng loạt xuất phát. Hai em chạy vượt lên trước. Naoko chạy thứ ba. Nàng giữ vị trí đó cho đến khi cán đích. Trong lúc Naoko chạy, Hirasuke chụp hai kiểu ảnh.

Hirasuke nhớ lại lần nào Monami cũng ở vị trí này. Cho dù con người bên trong không phải là Monami nhưng cơ thể không thay đổi nên kết quả như vậy là lẽ dĩ nhiên, về đến đích, Naoko đưa mắt tìm Hirasuke. Khi thấy gã, nàng gượng cười, khẽ vẫy tay. Gã cũng vẫy tay đáp lại.

Cuối cùng, gã cầm máy ảnh lên. Người mà gã nhắm qua màn hình là Hashimoto Taeko, lúc này đang cầm dải băng. Gió thổi làm những sợi tóc màu hạt dẻ của cô xòa xuống mặt. Cô kín đáo đưa một tay lên vén tóc.

Đúng khoảnh khắc ấy, Hirasuke bấm máy.

Năm mươi hai triệu yên.

Nhìn vào số tiền được in trong bản thỏa thuận, Hirasuke vẫn không hình dung nổi con số đó là thế nào. Sau số năm và số hai là sáu số không. Gã chỉ hình dung ra thế.

Gã không tài nào cảm nhận được ý nghĩa của chúng. Tuy nhiên đây là con số có ý nghĩa thắng lợi. Con số mà công ty vận tải Okuro đưa ra dựa trên các vụ tai nạn trước đây cũng như từ công thức Huffman mới ít hơn rất nhiều. (Một công thức để tính số tiền bồi thường trong các vụ tai nạn).

Nhưng gã không hề cảm thấy có gì gọi là thắng lợi ở đây cả. Thế là câu chuyện về những người thân yêu ra đi coi như đã xong.

“Các vị thấy được chưa ạ?” Người đàn ông ngồi đối diện với gã hỏi. Gã từng gặp người này một lần. Cả người ngồi bên cạnh gã cũng đã gặp. Khi Hirasuke bước vào căn phòng này, hai người bọn họ đang đứng cúi rạp chào mọi người. Họ muốn thể hiện rằng mình có lỗi nhưng thực sự trong lòng họ cảm thấy hối hận hay không thì không ai biết. Mấy tháng sau vụ tai nạn, nhân sự ở Okuro, kể cả giám đốc đều thay đổi rất nhiều. Những người đang đứng ở đây chỉ là nhân viên của Okuro, hoàn toàn chẳng có trách nhiệm gì với vụ tai nạn.

Hirasuke cảm thấy rồi mọi chuyện sẽ rơi vào quên lãng. Chỉ có mảnh giấy trước mắt gã sẽ là bằng chứng của bi kịch này.

Hirasuke ký tên vào chỗ quy định rồi lấy con dấu mang theo đóng vào chỗ mà luật sư Mukai ngồi bên cạnh chỉ cho. Gã ghi số tài khoản ngân hàng để nhận tiền bồi thường. Vậy là xong thủ tục.

“Cảm ơn anh. Như vậy là xong.” Luật sư Mukai nói. Anh ta mỉm cười. Đây quả thực là một việc không nhỏ đối với nhân vật này. Về mặt anh ta trở nên nhẹ nhõm hơn cũng là điều dễ hiểu.

“Cảm ơn anh rất nhiều.” Hirasuke cảm ơn Mukai. Gã đứng lên thì hai người phía đối diện cũng đứng lên và cùng lên tiếng: “Vô cùng xin lỗi gia đình anh.” Gã muốn nói với họ rằng “Các anh không cần xin lỗi đâu. Chẳng liên quan gì đến các anh” nhưng gã im lặng, cúi đầu đi ra khỏi phòng.

Sau khi tất cả các gia đình ký tá xong, mọi người cùng tập trung lại phòng họp lớn. Luật sư Mukai giải thích cặn kẽ một số việc. Anh ta hỏi thêm về việc nên phát biểu thế nào với báo giới.

“Cụ thể là về số tiền bồi thường.” Mukai nói. “Tôi nghĩ đó là điều báo chí muốn biết nhất.”

“Có lợi gì khi chúng ta công bố không?” Hayashida, đại diện cho các gia đình nạn nhân hỏi.

“Tôi nghĩ đây sẽ là tiền lệ cho các vụ án tương tự nếu có sau này. Số tiền lần này chắc không thể

có được khi ra tòa đâu.”

“Tức là chúng tôi chẳng được lợi gì đúng không?”

“Vâng.” Luật sư Mukai nhìn xuống.

Cuối cùng thì việc này được lấy theo ý kiến số đông. Tất cả mọi người đều không muốn công bố số tiền.

“Còn ai có câu hỏi gì nữa không?” Luật sư Mukai nhìn tất cả một lượt.

Hirasuke có điều muốn hỏi. Gã băn khoăn không biết có nên hỏi ở đây không. Nhưng cũng chẳng còn nơi nào để gã hỏi.

“Nếu không có gì thì chúng ta kết thúc tại đây.” Đúng lúc luật sư Mukai nói thì Hirasuke giơ tay. Anh ta nhìn gã, tỏ vẻ ngạc nhiên. “Gì vậy anh?”

“Nhà Kajikawa trả bao nhiêu vậy?” Hirasuke hỏi.

“Kajikawa?” Có vẻ như tay luật sư không nhớ được ngay đó là ai.

“Lái xe. Tay lái xe buýt ấy.”

“A,” luật sư Mukai gật đầu. Gần chỗ Hirasuke cũng có người thốt ra tiếng tương tự.

“Tôi không biết. Vì việc đó không liên quan đến gia đình nạn nhân.”

“Vậy hả?”

“Tôi nghĩ có lẽ là tiền thăm hỏi gì đó thôi. Tôi không rõ. Có chuyện gì à?”

“Không, không có gì,” Hirasuke đành ngồi xuống.

Những người khác nhìn Hirasuke ngờ vực.

“Thì chính hẳn ta là tác giả vụ tai nạn còn gì.” Ai đó nói.

Cuộc đàm phán tiền bồi thường kéo dài bảy tháng như vậy là đã kết thúc, cảm ơn luật sư và ban đại diện xong, các gia đình quay sang chào những người biết mặt rồi lần lượt ra về. Không một ai có vẻ như đã hoàn thành xong sứ mệnh. Hirasuke trông họ dường như tiếc nuối vì thế này là họ đã phải kìm cơn tức giận lại. Gã nhớ lại có lần Naoko bảo mỗi khi cảm thấy không thể chấp nhận hoàn cảnh của mình, nàng chỉ muốn có ai đó để trút cơn giận dữ.

Gã ra khỏi khách sạn thì bên ngoài trời đã tối. Gã bỗng thấy muốn đi uống chút gì. Nhưng nghĩ đến Naoko đang một mình đợi gã, gã lại thôi.

Gã rảo bước về phía ga, nghĩ bụng sẽ mua bánh su kem về cho Naoko.

HƠI THỞ CỦA HIRASUKE PHẢ RA TRẮNG XÓA. Gã cho hai tay vào túi áo khoác, bước từng bước nhỏ. Không phải chỉ vì thấy lạnh. Gã còn thấy hồi hộp nữa.

Gã muốn than phiền rằng mình không hề nghĩ phải trải qua việc này sớm thế. Gã đã xem thường việc sớm muộn thì Monami cũng sẽ lên cấp II.

Gã nhìn xung quanh. Hầu hết học sinh đều có phụ huynh đi theo. Các bậc phụ huynh trông có vẻ thuộc tầng lớp trí thức và giàu có. Con cái họ trông cũng thông minh. Gã thấy lo vì hình như mỗi bố con gã lạc lõng ở đây.

Một túi giấy ăn chìa ra trước mặt gã. Bàn tay đeo găng màu đỏ của Naoko đang cầm nó. “Nước mũi bố chảy kìa.”

“À,” Hirasuke rút ra một tờ giấy ăn lau nước mũi. Nhìn thấy quanh không có thùng rác nên gã cho vào túi áo khoác.

“Con có vẻ bình tĩnh nhỉ?” Hirasuke nhìn Naoko.

“Giờ có ganh đua cũng có giải quyết được gì đâu. Có kết quả rồi mà.”

“Ừ thì thế.”

“Với cả,” Naoko gật đầu rồi tiếp tục, “sẽ ổn thôi. Có lẽ thế.”

“Tự tin gớm.”

“Con mà trượt thì không ai đỡ đâu. Chắc chắn thế.” “Nếu mà trượt thì đây là do bố rồi. Tại bố trả lời không trôi chảy lúc phỏng vấn.”

Lúc được hỏi về lý do thi vào trường, gã đã trình bày rất trôi chảy bài đã chuẩn bị sẵn từ trước, nhưng đến đoạn cuối, đáng lẽ phải nói “Sau khi bàn với con gái, tôi đã chọn trường này,” thì gã lại bảo “Sau khi bàn với vợ.” Giáo viên phỏng vấn rất đổi ngạc nhiên. Đương nhiên là họ biết rõ nhà Sugita chỉ có bố và con gái.

“Việc đó không ảnh hưởng gì đâu.”

“Thế hả?”

“Có khi còn được việc hơn ấy chứ. Bố có biết trường này bình dân lắm không?”

“Bình dân?”

“Tức là ít người nổi tiếng ấy. Kiểu như nhà văn hay người làm nghệ thuật chẳng hạn.”

“Thế thì sao?”

“Con nghĩ bố lỡ lời như vậy lại có tác dụng gọi cho họ nhớ lại mình là nạn nhân của một vụ tai nạn nổi tiếng. Nếu mà để trượt thì tội nghiệp lắm. Có khi còn phải lo cả giới truyền thông ấy chứ.”

“Nếu mà họ nghĩ cho như vậy.”

“Nhưng chắc chắn là không bắt lợi đâu. Sẽ ổn thôi.” Naoko huých vào tay Hirasuke.

Hôm nay là ngày công bố kết quả thi lên cấp II của Naoko. Kỳ thi vừa kết thúc ngày hôm qua.

Trước và sau khi thi, nét mặt Naoko hoàn toàn không thay đổi. Nàng chỉ nói với Hirasuke là chuẩn bị tiền nhập học.

Cuối cùng một tờ giấy trắng cũng được dán lên bảng thông báo. Các con số được viết chi chít bằng bút dạ đen. Các bậc phụ huynh cùng con em họ đồng loạt đổ về phía đó.

Hirasuke đảo mắt tìm số báo danh Naoko nói với gã. Số 236. Gã nhớ theo cách hai lần ba là sáu như trong bảng cửu chương.

“Con thấy rồi.” Naoko nói trước gã. Giọng nàng nghe như thể đó là chuyện của người khác.

“Đâu cơ?”

“Bố nhìn đi đâu thế? Bên trái kia kia.”

Gã đưa mắt theo hướng Naoko chỉ. Đúng là ở đó có số 236.

“Rồi. Thấy rồi. Này, con giỏi thật đấy.” Hirasuke giờ nắm đấm lên.

“Thì con bảo rồi mà. Nhanh đi làm thủ tục nhập học rồi về đi thôi.” Naoko vội vã quay đi, bước từng bước dứt khoát.

Hirasuke đuổi theo Naoko, giờ gã mới thấy nhẹ cả người. Nếu như người đỗ ngày hôm nay là Monami thật và Naoko có mặt ở đây thì hẳn nàng sẽ vui đến phát khóc. Naoko đã thay đổi rồi, gã nghĩ.

Làm thủ tục nhập học xong, hai người tới Kichijoji. Trường cấp II này ngay gần Kichijoji. Hai người đi mua sắm rồi ăn luôn tại đó.

“Lâu lắm rồi ta mới vào nhà hàng Pháp xịn nhỉ. Bao năm rồi chẳng biết.” Naoko hồ hởi nói lúc ngồi vào bàn.

“Từ hồi sinh Monami xong nhà mình toàn ăn ở quán gia đình.”

“Thì con bé thích hăm bơ gơ mà.”

Lúc Hirasuke gọi rượu vang đỏ loại chai nhỏ thì Naoko nói mình cũng muốn uống.

“Em có uống được rượu đâu.”

“Vâng, nhưng giờ em muốn uống. Mà giờ cơ thể em khác với trước mà. Gia đình em vốn dị ứng với các loại thức uống có cồn, nhưng giờ thêm gien di truyền của bố nó nữa thì chắc là được thôi.”

“Em đang là học sinh cấp I đấy.”

“Cấp II rồi!” Naoko cầm ly lên, đưa về phía Hirasuke “Rót đi nào.”

“Anh không biết đâu đấy.” Vừa nhìn xung quanh, Hirasuke vừa rót một ít vào chiếc ly to cho Naoko.

Không biết học được ở đâu mà Naoko đưa chiếc ly lại gần mũi, xoay nhẹ, ngửi mùi xong rồi mới uống. Ngay lập tức mặt nàng trông như vừa đưa miếng mơ muối vào miệng.

“Thế nào?” Hirasuke hỏi.

“Chẳng ngọt gì.”

“Thì đúng rồi. Có phải nước hoa quả đâu.”

“Nhưng mà,” Naoko nhấp một ngụm nữa, chép chép miệng, ra vẻ đang thưởng thức, “được lắm.”

“Thế à?”

Rót cuộc thì Naoko uống hơn một phần ba chai.

Hai người bắt taxi trước nhà hàng. Trên đường về nhà, Naoko bắt đầu buồn ngủ. Đúng là rượu đã có tác dụng. Nhưng có vẻ như đúng là Naoko uống được. Nhìn khuôn mặt đang ngủ của Naoko,

Hirasuke có cảm giác thật lạ. Dù tâm hồn là Naoko nhưng bên trong cơ thể kia chắc chắn có dòng máu của gã đang chảy.

Hai người về nhà lúc hơn chín giờ. Hirasuke dìu Naoko lên tầng hai, vất vả thay cho nàng bộ đồ ngủ rồi cứ thế để nàng ngủ luôn trên giường. Không biết do ngủ mơ hay say mà Naoko luôn mồm nói “Chồng ơi, xin lỗi nhé,” xong, nhưng nằm xuống là đã ngủ ngay.

Hirasuke vào phòng tắm, gã ngâm mình thật lâu trong nước lạnh. Sau đó, gã xem tin tức thể thao và uống một lon bia. Ti vi đưa tin về buổi cắm trại của đội “Những người không lồ.”

Trước khi đi ngủ, gã ngó vào phòng Naoko. Nàng đang ôm chăn ngủ. Hirasuke kéo lại chăn cho Naoko tắt đèn rồi đi ra ngoài.

Vào phòng mình, Hirasuke chui vào chăn, nhắm mắt lại. Nhưng gã không thấy buồn ngủ. Gã bật chiếc đèn bàn ngay đầu giường. Cạnh đó có quyển sách. Gã với tay ra nhưng rồi rút lại ngay sau đó. Cuốn trinh thám này gã đã đọc xong từ mấy hôm trước. Giá sách ở ngay cạnh đó nhưng chẳng có cuốn nào gã muốn đọc.

Gã nằm sấp người, tí cảm vào gối. Gã lơ đãng nhìn xuống chiếu trải sàn. Hồi mới chuyển đến đây, những tấm chiếu này còn màu xanh mới, giờ đã ngả sang màu nâu. Thời gian vẫn cứ trôi đi một cách đều đặn. Và sẽ còn tiếp tục trôi đi nữa. Màu chiếu kia sẽ sẫm thêm, mình cũng sẽ già.

Bỗng nhiên một cảm giác cô đơn khó diễn đạt thành lời xâm chiếm gã. Cảm giác như gã bị bỏ lại một mình trong một đường hầm tối đen. Không thấy Naoko, người vẫn luôn song hành cùng gã bấy lâu nay đâu. Chỉ nghe thấy tiếng của nàng. Nàng đã sang thế giới khác. Chỉ còn mình gã ở lại.

Cùng lúc ấy, gã bỗng nổi cáu. Gã thấy mình như đang trở thành vật hy sinh cho một sự việc vô lý. Cuộc đời của gã đang ở đâu? Gã sẽ cứ như thế này suốt sao?

Hirasuke thò cánh tay phải ra khỏi chăn, với lấy cuốn sách “Quản lý chất lượng”. Đây là sách chuyên môn, nhưng đương nhiên là gã không hề muốn đọc lúc này. Gã lật tờ bìa cuối sách, trong đó có kẹp một tấm ảnh. Gã lấy nó ra.

Hashimoto Taeko đang cười. Gã chụp trộm tấm ảnh này hôm đại hội thể thao. Gã đưa tay xuống dưới quần. Lúc gã nắm lấy chỗ đó thì cũng là lúc nó từ từ cương lên.

Mình yêu người khác cũng được chứ sao. Mình có quyền được yêu chứ. Mình chẳng có gì hết. Vợ không. Người chia sẻ niềm vui thể xác cũng không. Những gì mình có chỉ là một số phận méo mó.

Vừa ngắm gương mặt của Hashimoto Taeko, gã vừa tưởng tượng những chuyện tục tĩu. Gã định tự mình làm chuyện đó. Thật ra gã đã cảm tấm ảnh này và làm như vậy mấy lần rồi.

Tuy nhiên, tối nay gã không làm được. Thứ đó trong tay gã nhanh chóng yếu dần đi.

Gã bỏ dở, kẹp lại tấm ảnh vào cuốn sách rồi úp mặt vào gối.

Gã choàng tỉnh vì cảm thấy có gì đó lạnh lạnh. Gã mở mắt thì trông thấy gương mặt của Monami. Ánh sáng đèn ngủ chiếu vào mặt con gái gã. Naoko đang nhìn Hirasuke, mỉm cười.

“Xin lỗi vì làm chồng thức giấc.” Naoko chui vào trong chăn.

“Giờ là mấy giờ rồi?”

“Mới ba giờ sáng thôi.”

“Em sao thế?”

“Chẳng biết nữa, tự nhiên thì tỉnh. Không biết em đã ngủ bao lâu rồi?”

“Em ngủ từ lúc còn ngồi trên taxi cơ. Chắc năm sáu tiếng gì đó.” Hirasuke ngáp,

“Lâu rồi em mới ngủ ngon thế. Bình thường em ngủ có sáu tiếng thôi.”

“Chắc thi xong thấy nhẹ người đấy mà.”

“Có lẽ vậy.” Naoko nằm nép vào Hirasuke, má chạm vào ngực gã. “Chồng này,” Naoko liếc Mirasuke, khuôn mặt như thể sắp tiết lộ âm mưu gì đó. “Em làm bằng tay cho chồng nhé.”

Hirasuke sững người. Hay có khi ban nãy Naoko đã nhìn thấy gã tự làm chuyện đó.

“Đã bảo là đừng có đùa thế rồi cơ mà.”

“Em không đùa đâu. Nếu chồng không muốn nhìn mặt em thì em sẽ che mặt đi.”

“Không được. Không là không.”

“Vậy sao?”

“Ừ.”

“Hừm. Thế thì thôi vậy.” Naoko trườn lên. Gương mặt thân quen của Monami ghé sát vào mặt gã. Đó là khuôn mặt của con gái gã. Cô con gái gã đã yêu thương suốt bao năm qua.

Nàng nhìn gã chăm chú, vẻ mặt như thể đang tập trung suy nghĩ điều gì. Gã nằm im, nghĩ bụng có lẽ sắp được nghe một lời thú nhận quan trọng nào đó đây.

Tuy nhiên mắt Naoko lại ngược lên trên, tay vờ ra lấy cái gì đó:

“Gì thế này. Chồng đọc cái này trước khi ngủ à?”

Đó là cuốn “Quản lý chất lượng”. Gã quên không cất lại giá sách. “Chết rồi!” Gã nghĩ.

Naoko lật nhanh các trang sách ngay phía trên đầu gã. Hirasuke không rõ là Naoko đang xem ở trang nào.

“Toàn số là số.”

“Đúng rồi. Có gì hay đâu.”

Lúc Hirasuke nói vậy cũng là lúc nét mặt Naoko đột nhiên bất động. Miệng nàng vẫn mở nhưng mắt lại đang dò xét một thứ gì đó, đôi mắt dần dần đỏ lên. Hirasuke nhận ra điều ấy.

Chắc chắn nàng đã nhìn thấy bức ảnh của Hashimoto Taeko. Hirasuke cố nghĩ ra vài lý do. “Anh không nhớ chụp nó khi nào, anh định đưa cho cô giáo nhưng quên mất. Lúc đọc sách, vì không có kẹp sách, sẵn có nó ở gần nên anh dùng luôn để kẹp. Chỉ vậy thôi.”

Tuy nhiên lý do này trở nên không cần thiết nữa. Naoko không nói gì, gấp cuốn sách lại. Nàng vùi mặt vào ngực Hirasuke.

Khoảng một phút sau, nàng vội vã chui ra khỏi chăn, mỉm cười nói: “Xin lỗi làm phiền chồng khi chồng đang ngủ nhé.”

“Em đi à?”

“Vâng. Chồng ngủ ngon nhé.”

“Ừ, em cũng thế nhé.”

Sau khi Naoko ra khỏi phòng, Hirasuke nhìn cuốn sách ở trên gối. Cuốn “Quản lý chất lượng” đã được đóng lại nhưng một phần bức ảnh, độ năm milimet vẫn lộ ra. Gã để lại cuốn sách lên giá, vờ tay tắt đèn ngủ.

MỨC ĐỘ CẦN TRỌNG KHI LÁI XE CỦA TÀI XẾ ĐÃ được nâng lên tối đa. Có vẻ ngay cả động tác nhả tay phanh cũng chứa đựng hàm ý không được phép lơ là cho tới phút cuối. Giá mà Kajikawa khi đó có được sự cần trọng này. Nhưng giờ có nói cũng chẳng giải quyết được gì.

Tròn một năm sau vụ tai nạn. Một người đại diện trong hội gia đình các nạn nhân đề xuất ý kiến tất cả sẽ cùng làm lễ giỗ đầu. Họ thỏa thuận với bên công ty vận tải Okuro, đề nghị phía công ty đưa tất cả các gia đình tới nơi xảy ra vụ tai nạn. Phía Okuro không thể phản nản điều gì. Ngay cả tiền nghỉ lại cũng do phía công ty chi trả.

Cửa mở, người đầu tiên xuống xe là nhân viên công ty Okuro với vai trò hướng dẫn viên.

“Vâng, xin mời người phía trước xuống trước. Xin mọi người đừng vội. Bên dưới là tuyết nên rất trơn. Đề nghị mọi người cầm vào tay nắm và bước từng bước một thôi.”

Những người ngồi hàng ghế trước lần lượt xuống xe theo chỉ dẫn, sắp đến lượt bố con Hirasuke.

“Đi thôi,” Hirasuke gọi Naoko đang ngồi ở ghế cạnh cửa sổ. Naoko đang mặc chiếc áo khoác có mũ.

Bên ngoài gió thổi nhẹ. Lò sưởi trong xe ô tô khiến đầu óc Hirasuke hơi mơ màng. Gió lạnh bên ngoài làm gã dễ chịu hơn. Tuy nhiên, ngay lập tức gã thấy đau hai bên má.

“Lạnh thật đấy!” Hirasuke lầm bầm. “Buốt hết cả tai.”

“Mới lạnh có thể này thôi mà?” Naoko nói. Hirasuke nhớ ra chỗ này chẳng khác quê Naoko là bao nhiêu.

Hiện trường vụ tai nạn đã được sửa sang lại hoàn toàn. Dải phân cách bị đổ đã từng được nhiều báo đăng tải, nay đã được thay mới. Từ chỗ dải phân cách mới, Hirasuke nhìn xuống chỗ vực nơi chiếc xe buýt rơi xuống.

Độ dốc chỗ này có lẽ chừng ba mươi đến bốn mươi độ. Tuy vậy, khi nhìn xuống lại có cảm giác dốc dựng thẳng đứng. Thành dốc chạy dài tới mấy chục mét. Một con sông nhỏ chảy tí dưới đáy vực mà có cảm giác như nó ở ngay dưới chân mình.

Giờ đang là buổi trưa, ánh nắng chiếu vào lớp tuyết trên đường chói đến nhức mắt. Mặt nước sông cũng lấp lánh. Vụ tai nạn xảy ra lúc rạng sáng. Khu rừng đã cản bớt ánh sáng nên chỗ vực này lúc đó chắc tối đen như mực.

Hirasuke tưởng tượng ra cảnh chiếc xe buýt lăn xuống vực trong đêm tối. Bụng gã co thắt lại vì sợ. Thật không thể hình dung được những người đi chiếc quan tài khổng lồ đó đã cảm thấy thế nào.

Bắt đầu có tiếng nước nổ. Có người hướng về phía vực, vỗ tay cầu nguyện. Naoko chỉ đứng nhìn trân trân xuống đoạn dốc.

Nhà sư trẻ đi cùng đoàn từ Tokyo bắt đầu tụng kinh. Mọi người nhắm mắt, chìm đắm trong những suy tưởng của riêng mình. Tiếng nước nổ vẫn không dứt. Đôi vợ chồng già đứng cạnh Hirasuke cũng khóc tức tưởi.

Naoko ngẩng lên hỏi: “Này, anh tin không?”

“Gì cơ?”

“Lúc đây em nghĩ mình sẽ chết thôi. Có một điều rất lạ ngay lúc ấy, em lại hình dung ra cảnh mình sẽ chết thế nào. Cơ thể em sẽ bị đâm nhiều chỗ, đầu vỡ toác ra như quả dưa hấu.”

“Thôi đi.”

“Nhưng em nghĩ chẳng vấn đề gì. Em không muốn Monami phải chết. Nếu điều đó xảy ra, em sẽ không còn mặt mũi nào nhìn chồng nữa. Em sẽ có lỗi với chồng. Vợ vẫn thật đấy. Vì em sẽ chết mà, cần gì phải lo chuyện đó. Lúc đây em chỉ nghĩ kiểu gì cũng phải cứu con. Kể cả phải hy sinh bản thân.”

“Chồng có tin không?” Naoko hỏi lại.

“Tin chứ.” Hirasuke trả lời. “Em đã cứu Monami còn gì”

“Chỉ một nửa thôi.” Naoko nhún vai.

Nửa còn lại là việc của mình, Hirasuke thầm nghĩ. Mình được giao cho sứ mệnh chăm lo cơ thể của Monami và tâm hồn của Naoko.

“Đồ ngốc.” Tiếng ai đó hét lên. Hirasuke nhìn về phía có tiếng hét. Đó là Fujisaki - người đã mất hai cô con gái sinh đôi. Ông ta dùng hai tay làm loa, hét lại lần nữa: “Đồ ngốc.”

Được Fujisaki khơi mào, một số người khác cũng làm theo. Mỗi người hét một kiểu. Có một phụ nữ nào đó hét: “Vĩnh biệt.”

Hirasuke cũng muốn hét theo. Gã nghĩ ra câu: “Ngủ ngon nhé.” Gã nghĩ câu đó cũng không tồi.

Gã đứng quay mặt về phía vực, hít một hơi dài. Đúng lúc ấy, Naoko kéo tay áo gã.

“Làm thế quê lắm.”

“Hả? Vậy sao?”

“Ừ, đi thôi.”

Naoko quay về xe, Hirasuke bước theo sau.

Sau hôm đi viếng là lễ tốt nghiệp tiểu học. Buổi lễ được tổ chức ở một phòng học lớn. Hirasuke ngồi ở quãng giữa chỗ ghế dành cho các bậc phụ huynh được kê ở phía sau, nhìn bọn trẻ lần lượt lên nhận bằng tốt nghiệp.

“Sugita Monami.” Tên con gái gã được gọi.

“Có ạ.” Naoko trả lời dứt khoát rồi đứng dậy. Nàng đi lên sân khấu nhận bằng và cúi chào hiệu trưởng giống như các học sinh khác. Hirasuke quan sát hết cả quy trình này.

Sau buổi lễ, sân trường trở thành nơi để các học sinh chia tay. Naoko được rất nhiều bạn cùng lớp vây quanh. Nàng chuyển lên học ở trường tư thục nên không còn gặp các bạn nữa. Đứng cách xa một quãng, Hirasuke quan sát nàng được các bạn bắt tay và đưa sổ để ký. Có cả một cô bé đang khóc. Naoko vỗ vai cô bé đó và nói điều gì đó như an ủi. Cung cách của Naoko giống như một người mẹ hơn là bạn cùng lớp.

Người được vây quanh nhiều hơn cả Naoko là Hashimoto Taeko. Không chỉ có học sinh mà cả phụ huynh cũng đến chào cô. Gò má trắng của cô hơi ửng đỏ, nhưng không có nước mắt.

Sau một hồi chào hỏi, học sinh và phụ huynh đồng loạt ra về theo lối cổng chính. gương mặt các giáo viên, bên cạnh sự xúc động còn thấy được cả vẻ nhẹ nhõm vì đã hoàn thành một phần công việc.

Cuối cùng Naoko cũng tới chỗ Hirasuke, tay cầm chiếc phòng bì màu nâu bên trong có bằng tốt

nghịệp.

“Xin lỗi vì để bố phải đợi.” Naoko cười, nét mặt trông hơi mệt mỏi.

“Phải bắt tay nhiều nhỉ.”

“Đau hết cả tay thì có.” Naoko nhìn về phía nhóm học sinh vẫn còn đang tụ tập: “Bố chào chưa?”

“Chào ai?”

Naoko khẽ nhú mào.

“Chào cô ấy chứ còn ai nữa.” Naoko hơi hất hàm. Phía ấy là Hashimoto Taeko.

“À,” Hirasuke đưa tay ra gỡ sau gáy. “Đúng là nên chào cô giáo một câu nhỉ.”

Naoko thở dài, đưa mắt ra chỗ khác, hơi ngược lên trên. “Bố đi đi. Con đợi ở đây.”

“Bố đi một mình hả?”

“Vâng.” Lần này thì Naoko nhìn xuống, chân đạp lớp đất khô phía dưới. “Chả phải có nhiều chuyện để nói còn gì. Đây là cơ hội cuối cùng để nói chuyện mà không cần khách khí đây.”

Đúng lúc này Hirasuke mới hiểu ra. Đêm hôm đó Naoko đã nhìn thấy tấm ảnh kẹp trong quyển sách. Sau đấy không thấy nàng đã động gì đến chuyện này nhưng chắc chắn nàng đã nghĩ ngợi nhiều. Không biết nàng có chấp nhận tình yêu của Hirasuke không.

“Được rồi,” Hirasuke nói, “chúng ta sẽ đi cùng nhau.”

“Hả?” Naoko ngẩng mặt lên.

“Chúng ta sẽ cùng đi chào cô giáo.” Gã nhắc lại. “Không vấn đề gì chứ?”

“Không. Nếu không đi mới có vấn đề ấy.”

“Nào,” Hirasuke chìa tay phải ra. Naoko ngập ngừng nắm lấy tay Hirasuke.

Hai người cùng đi đến chỗ Hashimoto Taeko. Gã nói những lời theo phép xã giao thông thường như: cảm ơn cô rất nhiều, chúc cô mạnh khỏe.

“Cô cũng chưa quan tâm được tới Sugita đầy đủ. Sugita giữ gìn sức khỏe nhé.” Hashimoto Taeko tươi cười. Nét mặt không vượt quá giới hạn của một giáo viên dành cho bố của học sinh.

Hirasuke nắm tay Naoko suốt dọc đường về nhà. Lâu lắm rồi gã mới nắm tay nàng đi thế này. “Lạ thật!” Gã nghĩ. Trước vụ tai nạn, lúc nào đi với Monami, gã cũng nắm tay cô bé.

Naoko không nói một lời nào về Hashimoto Taeko. Hai người về đến cổng thì nhân viên bưu điện cũng vừa tới. Ông ta định cho thứ gì đó vào thùng thư. Hirasuke gọi và lấy luôn bưu phẩm. Một tấm bưu thiếp chuyển phát nhanh.

Nhìn chỗ tên người gửi, gã hơi giật mình.

“Của ai vậy?” Naoko hỏi.

“Kajikawa Itsumi.”

“Kajikawa?”

“Con gái của tài xế Kajikawa.” Hirasuke nhìn phía sau tấm bưu thiếp.

Mạch máu khắp cơ thể gã đang co giật. Gã sờn gai ốc.

“Có chuyện gì vậy?” Naoko lo lắng hỏi.

Hirasuke đưa tấm bưu thiếp cho Naoko.

“Kajikawa Yukiko chết rồi.”

TANG LỄ CỦA KAJIKAWA YUKIKO Được TỔ CHỨC tại một hội trường trong khu phố chị ta đang ở. Đó là gian nhà một tầng có lối vào chật hẹp. Dọc bên đường leo tèo vài vòng hoa.

Hôm qua Hirasuke nhận được thư báo của Kajikawa Itsumi. Tấm thiệp chỉ ghi vắn vắn vài chữ: “Mẹ cháu mất sáng nay. Tang lễ sẽ được tổ chức vào ngày Chủ nhật. Cảm ơn chú nhiều.” Trên đó không hề ghi tang lễ sẽ được tổ chức ở đâu, mấy giờ.

Chính vì thế hôm qua, gã đã lái xe tới căn hộ của Kajikawa Yukiko ngay lập tức. Gã gõ cửa nhưng không có ai trả lời.

Gã định thò tay vào gỗ cánh cửa bên trong thì người phụ nữ sống phía dưới nhà Kajikawa Yukiko chỉ cho gã biết lễ tang được tổ chức ở đâu. Gã hỏi người phụ nữ có biết làm sao Kajikawa Yukiko chết không thì chị ta nhú mày:

“Nghe nói là bị suy tim. Buổi sáng cô ấy đang mở cửa định đi làm thì bị ngất.”

“Đi làm gì cơ ạ?”

“Thấy bảo đi lau dọn vệ sinh ở các tòa nhà gì đó.”

Gã đoán chắc Kajikawa Yukiko đã nghỉ việc ở xưởng chế tạo Tabata nhưng ngay lập tức gã bác bỏ ý nghĩ này. Không phải chị ta nghỉ việc mà chắc là bị bắt nghỉ việc.

Về tới nhà, Hirasuke hỏi Naoko rằng mai đi viếng có được không. Nàng trả lời sao lại hỏi thế, tất nhiên là được rồi. Lối vào hội trường ở gần góc đường. Hirasuke đi vào thì trông thấy Kajikawa Itsumi dẫn vào một cụ ông khoảng gần bảy mươi tuổi đang đứng bên phía tay trái lối vào. Hirasuke không đoán ra ông cụ là ai. Nhìn tuổi tác thì có lẽ là bố của Kajikawa nhưng gương mặt thì không giống lắm.

Vừa vào thì tới lượt gã thấp nhang luôn. Khách đến viếng vốn dĩ cũng không đông lắm.

Kajikawa Itsumi mặc bộ đồng phục học sinh cấp II, đứng im lặng, mắt cụp xuống. Tay cô bé cầm chiếc khăn mùi soa trắng. Chắc con bé dùng để lau nước mắt, Hirasuke nghĩ.

Đúng lúc gã đi qua Itsumi, cô bé bất ngờ ngẩng lên.

Chắc cô bé nhận ra điều gì. Cô bé hơi ngạc nhiên khi bắt gặp ánh mắt gã. Đôi mắt đã to nay còn mở to hơn. Hirasuke suýt nữa thì đứng lại.

Itsumi không nói gì, cúi đầu xuống. Không thấy cô bé ngẩng lên nữa. Vậy nên gã cứ đi tiếp mà không dừng lại. Trong phòng nồng nặc mùi hương.

Thứ Bảy của tuần lễ sau đám tang Kajikawa Yukiko Hirasuke nhận được điện thoại của Itsumi. Hôm đó là ngày nghỉ nhưng gã phải đi làm, mãi tới hơn bảy giờ tối mới về. Itsumi như thể biết rõ điều này hay sao mà khoảng tám giờ thì gọi điện tới. Có lẽ Kajikawa Yukiko đã nói với con gái rằng có thể gã phải đi làm vào ngày thứ Bảy.

“Cảm ơn chú đã tới viếng mẹ cháu.” Itsumi nói giọng khô khốc. Hirasuke hình dung ra nét mặt của cô bé.

“Không có gì. Cháu chắc cũng vất vả.” Hirasuke thầm nghĩ thật may là cô bé đã gọi tới. Gã đến đám tang nhưng rốt cuộc chẳng biết được chuyện gì, cũng chẳng nói chuyện được với Itsumi.

“Cháu muốn... biết nói thế nào nhỉ... cháu muốn giả lễ chú.”

“Giả lễ?”

“Vâng, cháu muốn đưa tận tay cho chú.” Cô bé nói thẳng luôn. Có vẻ như cô bé đang bực với chính mình vì không diễn đạt được điều muốn nói.

“Cháu không cần phải khách sáo thế đâu.” Hirasuke nói. “Số tiền chú phúng viếng cũng không nhiều nhận gì. Cháu không cần phải làm thế đâu.”

“Mọi người cũng bảo vậy nhưng mà...” Itsumi lí nhí. Mọi người ở đây chắc là những người lớn tuổi đứng ra tổ chức đám tang. Hôm tang lễ Hirasuke không để ý nhưng có lẽ họ hàng nhà cô bé cũng đến.

“Chú nhận tấm lòng của cháu là được rồi. Cảm ơn cháu.”

“Nhưng cháu muốn đưa cho chú... Cháu có thứ này muốn đưa cho chú.”

“Thứ muốn đưa? Cho chú?”

“Vâng,” Cô bé trả lời, giọng cả quyết.

Hirasuke định hỏi là thứ gì nhưng lại thôi. Gã mà hỏi xong thì rất khó để nói là nhận hay không nhận.

“Cháu nói thế thì chú sẽ nhận vậy. Cháu định thế nào? Chú đến nhà cháu nhé?”

Itsumi ngừng một lát trước khi trả lời: “Cháu không còn nhà nữa.”

“Sao cơ?”

“Cháu chuyển từ hôm qua rồi. Giờ cháu đang ở nhà họ hàng.”

“Thế à? Thế nhà họ hàng cháu ở đâu?”

“Ở Shiki ạ.”

“Shiki? Dưới Saitama ấy hả?”

“Vâng!”

Nghe từ Shiki nhưng Hirasuke chẳng hình dung ra được điều gì. Tên đó thì gã biết nhưng nó chẳng có liên quan gì với gã từ trước đến giờ. Gã vừa cầm điện thoại vừa với tay lấy tập bản đồ.

“Chỗ nào ở Shiki hả cháu? Gần đây có gì dễ nhận ra không?”

Itsumi trầm xuống.

Nghe vậy thì Hirasuke cũng đoán được hẳn đó không phải là họ hàng thân thiết gì. Có lẽ sắp tới cô bé sẽ vất vả đây. Nghĩ đến đó, Hirasuke bỗng thấy xót xa. Cuối cùng Hirasuke hẹn gặp cô bé ở nhà ga rồi đặt máy.

Chiều Chủ nhật tuần sau, Hirasuke dẫn theo Naoko đi xe điện tới ga Shiki trên tuyến Tobutojou. Ban đầu gã định đi một mình nhưng Naoko nói muốn đi cùng. Gã không hỏi lý do. Gã có cảm giác Naoko sẽ không trả lời được câu hỏi đó.

Kajikawa Itsumi đang đứng dựa lưng vào tường ngay gần cửa soát vé. Cô bé mặc một chiếc áo khoác thể thao màu đỏ với phần cánh tay màu trắng. Thấy Hirasuke, cô bé cúi đầu chào rồi quay sang nhìn Naoko. Ánh mắt bỗng sáng bừng lên.

“Chúng ta vào đâu đó nhé. Cháu có đói không?” Itsumi bối rối không biết trả lời thế nào. Cô bé

hơi nghiêng đầu. Ngay lập tức, Naoko lên tiếng:

“Giờ này chắc là chị ấy đói rồi mà. Vào chỗ nào ăn được đi bố.”

“VẬY HẢ? ĐỂ TÌM XEM CÓ QUÁN NÀO KHÔNG NHÉ.” Bên ngoài ga Shiki rộng hơn nhiều so với Hirasuke nghĩ. Trước mặt là một con đường lớn, bên kia đường là các dãy nhà san sát với một siêu thị rất to. Ngay cạnh ga là một quán ăn kiểu gia đình. Hirasuke cùng Naoko, Itsumi vào quán đó.

“Chị ăn thật nhiều vào, đừng ngại nhé.” Naoko nói với Itsumi xong quay sang nhìn Hirasuke. “Bố vừa mới trúng quả đậm ở vụ đua ngựa mà nhỉ.”

“Ồ,” Hirasuke quay sang nhìn Naoko. Gã chưa bao giờ chơi cá ngựa cả. Naoko nháy mắt với Hirasuke. Nhìn cử chỉ ấy gã hiểu ra ngay.

“Ừ đúng rồi. Chú mua thử cho vui, nào ngờ trúng lớn. Chú đang định tiêu luôn đây.”

Nét căng thẳng trên khuôn mặt Itsumi giãn ra đôi chút. Cuối cùng cô bé cũng đưa mắt về phía thực đơn.

Tuy vậy, Itsumi chỉ gọi món cơm cà ri. Có lẽ cô bé cố chọn món nào mình thích mà giá lại rẻ. Tiếp sau Itsumi, Naoko gọi mấy món khoái khẩu của trẻ con như bánh hăm bơ bơ, gà rán rồi quay sang Itsumi hỏi: “Chị ăn bánh kem hay kem gì không?” Itsumi ngại ngần trả lời: “Chị thế nào cũng được.” Lập tức Naoko gọi luôn thêm hai phần bánh kem sô cô la.

Hirasuke hiểu ra một trong những lý do Naoko muốn đi cùng. Giả sử gã đi một mình thì lúc vào quán ăn thế này, gã sẽ không biết phải xử sự ra sao khi Itsumi tỏ ra ngại ngại thế kia.

“Chắc cháu cũng vất vả vì chuyện của mẹ. Giờ cháu nhẹ lòng hơn rồi chứ hả?” Hirasuke hỏi ướm.

Itsumi gật đầu. “Chuyện cũng hơi bất ngờ với cháu.” “Chú nghe nói mẹ cháu bị suy tim.”

“Vâng. Hình như là bệnh gì đó phức tạp hơn thì phải nhưng có vẻ là chứng đau tim.” Cô bé nghiêng nghiêng đầu.

“VẬY HẢ?” Hirasuke nhấp ngụm nước. Gã biết không có bệnh nào tên là “chứng đau tim”.

“Buổi sáng, cháu đang dọn bát đĩa thì nghe tiếng động ở bậc thềm. Ngó ra thì thấy mẹ cháu đã ngã nằm lăn ra rồi. Chân mới đi được một chiếc giày.”

“Cháu gọi cấp cứu ngay chứ?”

“Vâng. Nhưng không kịp. Có lẽ mẹ cháu đi ngay từ lúc cháu còn đang gọi điện rồi.” Itsumi gục đầu xuống. “Lúc đấy trông mẹ cháu như đang nằm ngủ.”

Itsumi mở cái túi nhỏ đeo chéo trên người, lấy ra một thứ được gói bằng giấy ăn. Cô bé đặt thứ đó lên bàn.

“Đây ạ,” Itsumi nói.

“ĐỂ GIẢ LẼ À?” Hirasuke hỏi. Cô bé gật đầu.

Gã cầm thứ đó lên, mở giấy gói ra. Bên trong là một chiếc đồng hồ bỏ túi đã cũ.

“Ồi, thứ này hiếm đây.”

Chiếc đồng hồ có đường kính khoảng năm centimet, màu bạc, bên sườn có gắn đầu rồng.

Hirasuke định mở nắp lên xem. Tuy nhiên gã không tài nào mở ra được, hình như bị vướng gì đó.

“Chắc nắp nó bị hỏng rồi ạ.”

“CÓ VẼ THẾ.”

“Ông ấy... à quên bố cháu lúc nào cũng cầm theo cái đó. Lúc tai nạn cũng vẫn cầm theo nên mới bị

hồng.”

“Thế à.” Hirasuke vừa nghịch đồng hồ trong tay vừa lẩm bẩm.

“Bố cháu bảo nó có giá lắm. Đó là thứ có giá nhất trong số những thứ bố có, bố cháu bảo thế.”

“Nếu quý như vậy thì cháu nên giữ lại chứ.”

Itsumi lắc đầu.

“Nếu họ hàng cháu tìm ra, biết đó là đồ của bố thì họ sẽ vứt đi...”

“Làm gì có chuyện đó.”

Nhưng không có vẻ gì là Itsumi đang nói quá lên. “Thật đấy ạ!” Cô bé buồn rầu nói.

Hirasuke bỗng thấy buồn. Có lẽ đối với những người họ hàng kia, anh tài xế Kajikawa đúng là thứ bệnh dịch.

“Với cả,” Itsumi ngẩng lên, má hơi ửng đỏ, “cháu muốn tặng chú thứ gì đó. Cháu rất vui vì chú đã đến đám tang.”

“Nhưng mà...” Hirasuke nói đến đó thì Naoko đá vào chân Hirasuke. Nàng muốn bảo Hirasuke cứ im lặng mà nhận đi.

Hirasuke cầm chiếc đồng hồ, “Chú nhận được chứ?”

Itsumi gật đầu.

“Thôi thì chú nhận, không khách khí nữa vậy.” Gã cẩn thận gói lại chiếc đồng hồ bằng tờ giấy ăn rồi cho vào túi quần.

Ngay sau đó thức ăn lần lượt được mang ra.

Ăn xong, Kajikawa Itsumi đưa bố con Hirasuke đến tận cửa soát vé. Lúc chia tay cô bé, Hirasuke muốn nói điều gì đó để tỏ vẻ quan tâm nhưng gã không nghĩ ra được lời nào. Gã mà nói điều gì đó kiểu cách thì thế nào cũng bị Naoko kêu là “nhà quê”.

“Cháu giữ gìn sức khỏe, cố gắng nhé.” Gã chọn một câu an toàn.

Kajikawa Itsumi cúi đầu, không nói gì, mím chặt môi.

Qua cửa soát vé, Hirasuke quay sang hỏi ngay Naoko: “Sao con biết chị ấy đang đói?”

Naoko ngẩng lên nhìn Hirasuke, thờ dãi:

“Giờ chị í đang phải đi ở nhờ còn gì. Bố không biết bài thơ: ‘Phận ở ké. Đến bát ba. Phải chia thật khế’ à? Con nghĩ chị í chắc chỉ dám xin thêm một bát thôi í.”

“Ra là vậy.”

Hirasuke quay lại phía sau. Kajikawa Itsumi vẫn đứng ở cửa soát vé. Cô bé đang hướng đôi mắt ngoan ngoãn về phía bố con Hirasuke.

Hirasuke vẫy tay. Naoko cũng làm theo.

Nét mặt Kajikawa Itsumi chực bật khóc.

CUỘC SỐNG KHI LÊN CẤP II CỦA NAOKO, THEO như Hirasuke nhìn nhận thì có thể tạm coi là thuận buồm xuôi gió. Naoko đã kiểm soát được sự khác biệt giữa cơ thể và ý thức. Cách sử dụng từ ngữ không tự nhiên ngày trước giờ không còn là vấn đề đối với một nữ sinh vào tuổi trưởng thành học tại một trường tư thục nổi tiếng nữa.

Lý do gã nghĩ từ “thuận buồm xuôi gió” chưa thực sự phù hợp là vì kết quả học tập của Naoko. Một kết quả không tồi. Ngược lại mới đúng. Ngay trong lần kiểm tra giữa kỳ đầu tiên, Naoko bắt ngờ xếp thứ bảy toàn khối, và suốt từ đó về sau, nàng luôn trong top mười. Lần kiểm tra cuối học kỳ ba, Naoko vượt hẳn lên đứng thứ ba.

“Anh cho cháu đi học thêm ở đâu à?” Trong buổi họp phụ huynh, thầy giáo chủ nhiệm lớp đã hỏi Hirasuke vậy. Có vẻ thầy thực sự ngạc nhiên trước học lực của một học sinh bình thường như Sugita Monami.

Khi gã trả lời là không cho cô bé đi học thêm ở đâu, thầy giáo càng tỏ ra ngạc nhiên hơn. Gã bị thầy giáo hỏi rất nhiều về cách học và phương pháp sư phạm tại nhà. Thầy giáo còn bảo chắc trong gia đình có dòng máu khoa học.

“Cháu có vẻ chăm học nhưng nói thật tôi ít khi can thiệp lắm. Tôi cũng chưa bao giờ bắt cháu học. Ở nhà hầu như tôi chẳng bao giờ hỏi cháu về kết quả học tập cả.”

Nhưng chẳng ai tin lời Hirasuke. Có vẻ mọi người nghĩ rằng đằng sau học lực của Sugita Monami chắc phải có một bí quyết gì đó như phương pháp sư phạm đặc biệt hoặc thuê gia sư thượng hạng nào đó. Cứ mỗi khi họp mặt phụ huynh là Hirasuke lại bị các bà mẹ đầy nhiệt huyết trong việc giáo dục con cái tới tấp đến hỏi han.

Nhưng đúng là Naoko chẳng có cách học gì đặc biệt. Chỉ có điều là nàng học không hề ít. Naoko không lơ là một chút nào trong việc học hành. Học khi không làm việc nhà, học xong lại tắt tả với việc nội trợ. Tất nhiên là Naoko vẫn xem ti vi và chơi. Nhưng đó chỉ là để xả hơi thôi. Chẳng hạn, Naoko tự đặt ra một ngày chỉ xem ti vi một tiếng rưỡi. Kể cả có chương trình hay đến mấy thì nàng cũng không phá vỡ quy định này.

Có lần Hirasuke thử hỏi sao Naoko lại cố gắng thế. Naoko, lúc đó đang gọt táo đã trả lời một cách không do dự thế này:

“Nếu phá vỡ quy định một lần thì sẽ có lần thứ hai, thứ ba. Dần dần rồi sẽ hỏng hết. Cuộc đời em trước đây là một ví dụ điển hình đấy. Kết quả là từ tiểu học cho đến khi học cao đẳng, suốt cả mười bốn năm, mặc dù học toàn trường có tiếng cả nhưng em chẳng có được kỹ năng sống nào. Em không muốn lặp lại việc đó. Em thà chết còn hơn là phải hối hận thêm lần nữa.”

Naoko bỏ quả táo được gọt vỏ rất khéo ra làm tư, lấy nĩa xiên một miếng rồi đưa cho Hirasuke: “Bố này.” Hirasuke vừa ăn táo vừa nghĩ: “Cuộc đời trước kia khiến Naoko hối hận ư?”

Naoko không chỉ nghĩ tới mỗi việc học. Có vẻ như nàng nhận thức được rằng cũng phải để ý tới cả những chuyện khác nữa. Nàng đọc nhiều sách hơn hẳn. Nàng còn lau chùi dàn máy mini bấy lâu nay

bấm đầy bụi để nghe nhạc.

Mỗi khi đọc được cuốn sách hoặc bài hát nào khiến mình xúc động, Naoko lại khoe với Hirasuke, mắt long lanh bảo: “Thế giới này có bao nhiêu thứ tuyệt vời. Chẳng cần tốn nhiều tiền mà vẫn có thể dễ dàng có được những thứ khiến mình hạnh phúc hay khiến mình phải thay đổi cách nhìn. Không biết tại sao từ trước tới giờ em không nhận ra điều đó nhỉ?”

Naoko cũng rất quý bạn bè. Đương nhiên là nàng rất tích cực làm bạn với những đứa chưa chín chắn bằng mình. Naoko học giỏi, lại hay quan tâm đến người khác nên được rất nhiều bạn bè quý mến.

Có hôm Chủ nhật nàng mời mấy người bạn đến chơi. Nàng tự tay nấu ăn thết đãi các bạn. Đương nhiên là tất cả đều trở mặt kinh ngạc trước những món ăn được bày biện ra.

“Monami giỏi quá. Sao mà cậu làm được thế?” “Cũng không có gì đâu. Các cậu muốn làm là làm được ngay thôi. Bây giờ có bao nhiêu dụng cụ, tiện lắm. Ngày xưa có phải nhà nào cũng có lò vi sóng đâu. Toàn phải dùng nồi hấp, rất vất vả. Các bà mẹ bây giờ sướng nhiều rồi.”

“Khiếp, Monami nói năng như bà cụ ấy.”

"Thì tớ cũng phải cảm ơn vì có những thứ đó mà." Naoko giờ rất điêu luyện trong việc chống chế mỗi khi lỡ lời.

“Mấy đứa đó là cô giáo của em đấy.” Có lần Naoko đã nói với Hirasuke như thế sau khi các bạn ra về.

“Ý em không phải bảo tụi nó là hình mẫu để em xử sự cho đúng một học sinh cấp II. Ở với bọn chúng, em có cảm giác giá trị quan xưa trong em cũng thay đổi. Cứ như thể những nụ thần kinh không biết đến sự tồn tại của những giá trị quan đó đang nảy mầm. Chơi với mấy đứa đó xong, chắc chắn hình ảnh về thế giới của em sẽ đổi màu.”

Hirasuke hiểu hết ý nghĩa các từ Naoko nói, nhưng xét về mặt cảm giác, đó là một thể loại câu chuyện vượt tầm hiểu biết của gã. Gã chỉ nói được mỗi câu: “Thế à! Hay nhỉ?” Gã buộc phải thừa nhận rằng giữa gã và nàng đang xuất hiện những khoảng cách vô hình.

Gã hiểu rằng dù con người kia là Naoko nhưng học lực cũng như cảm xúc của Naoko đang bị bộ não còn non trẻ của Monami chi phối. Có những điều chỉ ở tuổi mới lớn mới nhận ra, khi có tuổi người ta sẽ không thể nhận ra nữa. Đó chính là những điều mà hiện giờ Naoko đang cảm nhận được.

Rắc rối ở đây là bản thân Naoko lại không hiểu hết được sự thay đổi về mặt cảm xúc này. Và đương nhiên là Hirasuke cũng không theo được sự thay đổi đó. Đối với gã, Naoko cho dù vẻ bề ngoài là Monami đi nữa thì nàng vẫn là vợ của gã.

Hôm đó, Hirasuke về nhà muộn hơn mọi ngày. Có một buổi liên hoan chào đón hai nhân viên mới đến xưởng. Gã về lúc giữa tăng hai nhưng cũng phải gần mười một giờ mới về đến nhà. Gã hơi ngà ngà say và thấy rất sáng khoái.

Gã cởi giày ở tiền sảnh, gọi với vào trong nhà: “Xin chào!” Không có tiếng trả lời. Gã đi thẳng vào chỗ bồn rửa mặt, thấy trong phòng tắm có ánh sáng đèn và tiếng vòi hoa sen đang chảy.

Hirasuke mở cửa. Gã nhìn thấy tấm lưng nhỏ của Naoko.

Đang gội đầu bằng vòi hoa sen, Naoko giật mình quay lại. Chiếc vòi hoa sen tuột khỏi tay nàng, nước chảy tung tóe, bắn cả lên tường. Naoko vội vàng tắt vòi.

“Chồng làm em giật cả mình. Đừng có tự nhiên mở cửa thế chứ.” Naoko nói, giọng hơi the thé.

“À, anh xin lỗi.” Hirasuke nghĩ chẳng lẽ gã nên gõ cửa. “Anh vừa mới về, cho anh tắm cùng luôn

nhé.”

“Em... em sắp xong rồi.”

“Anh muốn tắm luôn. Người đang đầy mùi thuốc lá.” Nói đến đó thì Hirasuke cũng bắt đầu cởi quần áo.

Lâu rồi gã không tắm cùng Naoko. Những lúc gã định đi tắm thì nàng lại đang bận học bài.

Hirasuke cởi hết cả quần áo, đi vào phòng tắm. Naoko đang rửa mặt. Hirasuke dùng chậu tráng qua người rồi ngâm mình trong bồn tắm. Tự nhiên cổ họng gã phát ra tiếng rên cố hữu của lứa đàn ông trung niên, tiếng rên như bật ra từ đáy lòng.

“Ngày hôm nay thật là tệ.” Hirasuke thả người chìm đến ngực. “Ông trưởng phòng đổi vì chẳng ai mời ông ta đi nhậu nhẹt. Việc gì phải quan tâm đến cái ông rách việc đấy chứ. Ai cũng phải gò lưng ra để làm vừa lòng ông ấy rồi còn gì.”

“Hừm, mệt đấy nhỉ.” Giọng Naoko lơ đãng. Nàng vắt khô chiếc khăn tắm đã bị ướt rồi lau tóc và mặt. Nàng xoay người, quay lưng về phía Hirasuke.

Rồi nàng bắt đầu lau người, lưng vẫn quay về phía Hirasuke. Thấy thế, Hirasuke lấy làm lạ.

“Sao thế? Em không vào tắm à? Bao giờ gội đầu xong em cũng tắm lần nữa cơ mà?”

“Vâng, nhưng hôm nay thì thôi.” Naoko nói, vẫn không quay người lại.

Đúng lúc Naoko đứng lên để đi ra ngoài, Hirasuke thoáng nhìn thấy chỗ đó.

“Ồi kìa.” Hirasuke nói với ra từ trong bồn tắm.

Naoko ngoái cổ lại nhìn nhưng không xoay hẳn người lại, điệu bộ như muốn hỏi có chuyện gì.

“Chỗ đó mọc rồi đấy hả?” Gã chỉ về phía dưới bụng Naoko. “Cho anh xem nào.” Hirasuke nhòm người lên.

“Chỗ đó thế nào mà chả được.” Naoko quay ngoắt hông về phía Hirasuke.

“Gì thế. Cho anh xem cũng được chứ sao.” Hirasuke vờ tay về phía hông Naoko. Gã túm được phần xương hông của Naoko, định kéo về phía mình.

“Anh đừng động vào.” Naoko hất tay Hirasuke ra. Nàng còn ấn cả vai gã xuống.

Hirasuke mất thăng bằng, ngồi bệt xuống bồn tắm, nước chui cả vào mũi.

Naoko ra khỏi phòng tắm, đóng sầm cửa lại. Nàng ra ngoài mà không mặc quần áo.

Hirasuke ngồi thẩn trong bồn tắm một lúc lâu. Gã không biết vừa xảy ra chuyện gì.

Thế là thế nào?

Mình là chồng cơ mà? Chồng nhìn vợ không mặc quần áo thì có gì là xấu?

Vì đó là cơ thể của Monami ư? Nhưng Monami là con gái mình cơ mà? Lúc trước mình chả thay bỉm cho nó là gì.

Nổi tức giận vì bị hất hủi búa vẩy lấy gã. Tuy vậy nó cũng không kéo dài lâu. Gã không biết diễn tả tình trạng này thế nào, nhưng gã hiểu có vẻ như gã đã ngáng chân vào sợi chỉ mong manh đang chạy qua tâm hồn Naoko.

Gã ra khỏi phòng tắm mà chẳng thèm tráng qua người. Lúc đấy gã mới sực nhớ là gã chưa chuẩn bị đồ lót và đồ ngủ để thay. Gã đã định nhờ Naoko lấy đồ cho gã.

Không còn cách nào khác, gã đành mặc lại đồ lót ban nãy, xỏ chân vào chiếc quần mặc đi làm rồi ra khỏi phòng tắm.

Naoko không có ở phòng dưới tầng một. Hirasuke lên tầng hai. Gã thay đồ lót, mặc bộ đồ ngủ ở nhà rồi nhẹ nhàng mở cửa phòng của Naoko.

Naoko đang mặc bộ đồ ngủ màu đỏ, ngồi ở giữa phòng, tay ôm đầu gối, lưng xoay về phía Hirasuke. Trong tay Naoko là con gấu Teddy. Chắc chắn là Naoko biết cửa mở nhưng nàng chẳng mấy may nhúc nhích.

“Em này, ừ, chuyện ban nãy, anh xin lỗi nhé.” Hirasuke gãi đầu. “Anh hơi say ấy mà. Đạo này anh uống kém thật.”

Nói xong gã cười lớn. Nhưng Naoko vẫn không phản ứng gì.

Gã định quay ra thì Naoko lên tiếng: “Chồng thấy lạ đúng không?”

“Sao cơ?”

“Chồng thấy lạ đúng không?” Naoko nhắc lại. “Vì có thể thôi mà em cũng câu.”

“Không...” Hirasuke không nói tiếp được nữa. Naoko ngẩng lên. Nhưng nàng không quay lại nên Hirasuke không nhìn thấy mặt.

“Em xin lỗi.” Naoko nói. “Chẳng hiểu sao em lại không thích.”

“Em không thích anh động vào à?”

“Vâng, với cả...”

“Nhìn cũng không?”

“Vâng.” Naoko gật đầu.

“Vậy hả?” Hirasuke thở dài, gãi gãi vào bên thái dương. Gã chột nhìn vào đầu ngón tay. Đầu ngón tay gã bóng lên vì dầu. Nguyên nhân là do gã vào nhà tắm nhưng chưa rửa mặt đã đi ra. Gã tự trách đúng là bệnh ở bản của đàn ông trung niên.

“Con xin lỗi.” Naoko nhắc lại. “Con cũng chẳng biết tại sao nữa. Không phải là con ghét bố đâu.”

Hirasuke không biết phải nói gì. Không hiểu trước mắt gã bây giờ là vợ hay con gái nữa.

Dù là ai đi nữa thì gã chỉ có một thái độ để lựa chọn. “Bố hiểu rồi. Con đừng bận tâm. Giờ ai tắm riêng người đấy nhé. Bố không tự tiện mở cửa nữa đâu.”

Naoko sụt sịt. Bờ vai nhỏ khẽ rung lên từng nhịp. “Có gì đâu mà khóc.” Hirasuke cố giữ giọng vui vẻ. “Có lẽ phải thế này mới là bình thường.”

Naoko từ từ quay lại. Mắt nàng đỏ hoe.

“Cứ thế này rồi chúng ta sẽ tan vỡ mất thôi.”

“Đừng nói linh tinh. Chẳng có gì tan vỡ ở đây cả.” Giọng Hirasuke hơi bức.

CHIẾC ĐỒNG HỒ BỎ TÚI MÀ KAJIKAWA ITSUMI tặng vẫn nằm trong ngăn kéo tủ ở phòng khách suốt một năm rưỡi. Khi Hirasuke bắt ngờ được cử đi công tác ở Sapporo, gã mới lôi nó ra.

Làm trưởng dây chuyền sản xuất như Hirasuke họa hoằn lắm mới phải đi công tác. Những lần hiếm hoi đó thường là đi xem những kỹ thuật mới được ứng dụng. Chuyến công tác lần này cũng vậy.

Nhà máy của Hirasuke đang sản xuất vòi phun xăng vào động cơ theo chu trình máy tính, sắp tới, nhà máy của gã định đưa vào sử dụng thiết bị đo tức thời lượng xăng phun được là bao nhiêu. Vì vậy gã và Kijima, Kawabe - phụ trách kỹ thuật sản xuất - phải đi xem thiết bị đo này. Trụ sở của hãng sản xuất ở Sapporo.

“Nếu muốn thì đi về trong ngày cũng được. Nhưng hôm đó là thứ Sáu rồi, cũng chẳng cần vội về làm gì. Cậu lâu rồi cũng chẳng đi du lịch gì, Hirasuke nhỉ. Mùa thu ở Hokkaido đẹp lắm đấy. Có lá đỏ này.” Ông trưởng phòng Kosaka chuyển giọng thì thầm: “Mà ở Sapporo có chỗ đấy đấy.”

“Chỗ đấy?”

Hirasuke nghiêng đầu tỏ vẻ chưa hiểu thì ông Kosaka đã nhăn mặt chê gã là đồ chậm hiểu.

“Nói đến Sapporo là nói đến Susukino còn gì!”

“À, cái đó à.”

“Sao mà ghê ra thế? Từ khi vợ mất, cậu chẳng chơi bời gì cả. Thi thoảng cũng phải đến đó để nạp lại năng lượng chứ.” Kosaka hạ giọng. “Các nhà chứa ở Susukino nghe nói có nhiều gái đẹp lắm đấy,” rồi mỉm cười nhe hàm răng bắt đầu ố vàng.

Hirasuke chẳng hề nghĩ gì tới nhà chứa ở Sapporo, nhưng gã thấy thích vì được đi Sapporo. Gã chưa từng đặt chân đến Hokkaido bao giờ.

Đáng lo nhất là Naoko, nhưng việc đó được giải quyết khá đơn giản, chị gái Yoko của Naoko dưới Nagano sẽ lên Tokyo khi Hirasuke đi Sapporo. Mùa xuân vừa rồi, con gái của Yoko lên Tokyo học đại học. Yoko rất muốn có dịp lên Tokyo thăm con.

“Em phải gọi chị mình là bác à. Sẽ vui lắm đây.” Naoko cười một mình.

Nhắc đến Sapporo, Hirasuke nhớ ra một chuyện. Gã mở ngăn kéo riêng của gã ở tủ trong phòng khách, lấy ra một tờ giấy được gấp nhỏ lại. Đó là tờ biên lai gửi tiền mà tài xế Kajikawa gửi cho người vợ trước. Gã đã định vứt đi rồi nhưng cuối cùng lại cất trong ngăn kéo.

Địa chỉ ghi quận Toyohira, thành phố Sapporo. Gã xem bản đồ thì thấy cũng không xa ga Sapporo là bao.

Đến tận bây giờ, Hirasuke vẫn không quên được mẹ con nhà Kajikawa. Xét về khía cạnh mất đi người thân, mẹ con nhà họ không khác gì với các gia đình khác. Nhưng hai mẹ con đó không thể chia tay ra xin ai đó cứu giúp. Thậm chí họ còn phải cúi mặt vì xấu hổ cho đến phút cuối cùng.

Tài xế Kajikawa vẫn gửi tiền cho người vợ trước. Chính vì thế mà anh ta đã làm việc đến kiệt sức để rồi gây ra vụ tai nạn thảm khốc. Thế nhưng sau khi anh ta chết, người vợ trước không hề liên lạc gì

với gia đình Kajikawa. Cũng chẳng rõ là chị ta có biết về cái chết của Kajikawa không nữa.

Hirasuke thấy hồi hận. Sau khi biết việc Kajikawa gửi tiền cho vợ trước, lẽ ra gã nên liên lạc với người phụ nữ có tên là Negishi Noriko kia. Ít nhất thì gã cũng phải xác nhận xem chị ta có biết việc Kajikawa Yukihiro đã chết hay không.

Gã định nhân chuyến đi công tác lần này sẽ tìm gặp người phụ nữ tên là Negishi Noriko đó. Gã muốn làm rõ điều mà mình chưa hiểu.

Nhưng đã hai năm rưỡi trôi qua kể từ vụ tai nạn. Giờ làm vậy thì có ích gì. Có lẽ chẳng ích gì thật. Kajikawa Yukiko không sống lại được, Itsumi cũng chẳng thể hạnh phúc. Việc đó chỉ đem lại sự thỏa mãn cho một mình gã mà thôi.

Đúng lúc định từ bỏ ý định thì gã chợt nhớ tới chiếc đồng hồ bỏ túi. Gã tìm trong ngăn kéo lấy nó ra.

Vào hôm thứ Năm, tức trước hôm đi công tác, theo thông lệ Hirasuke được công ty cho nghỉ. Gã đến Ogikubo. Gã có việc cần đến cửa hàng đồng hồ ở đó.

“Chiếc đồng hồ hiếm có đấy.” Matsuno Kozo, chủ cửa hàng nhìn chiếc đồng hồ rồi cười bảo. Hai bên gò má chảy xệ của ông ta, râu ria mọc lún phún trông giống như hạt vừng được rắc lên.

“Chắc nó cũng đáng giá chú nhỉ?”

“Ừ, sao anh có nó thế hả Hirasuke?”

“Cháu được một người tặng.”

“Tức là không phải anh mua à?”

“Không phải cháu mua đâu. Sao thế ạ?”

“À không... tại cái nắp không mở được.” Kozo kiểm tra đồng hồ bằng kính lúp. “Hình như cái móc bị hỏng.” “Chú sửa được thì tốt quá.” Hirasuke nói.

Matsuno Kozo có họ hàng xa với Naoko. Naoko kể rằng ông đã giúp đỡ nàng rất nhiều khi nàng từ Nagano lên Tokyo xin việc. Tất nhiên ông cũng đến viếng Naoko khi lễ tang được tổ chức ở Tokyo. Hirasuke vẫn nhớ gương mặt đầy nếp nhăn của Matsuno Kozo trở nên rúm rỏ khi ông bật khóc thành tiếng, bất kể lúc đó có đông người xung quanh.

Kozo không có con. Ông sống cùng người vợ cũng đã luống tuổi tại ngôi nhà kiêm luôn cửa hàng, cách ga Ogikubo chừng vài phút đi bộ. Ông treo biển cửa hàng là “Tiệm đồng hồ” nhưng việc sửa kính có vẻ là việc chính. Ngoài ra ông làm cả đồ trang sức nữa. Tuy nhiên hầu hết toàn là đặt hàng. Chẳng hạn, khách đưa bức ảnh chụp chiếc nhẫn Tiffany và yêu cầu làm giống hệt thì ông sẽ làm y hệt vậy. Nhẫn cưới của Hirasuke và Naoko cũng đặt làm tại đây.

Lý do Hirasuke mang chiếc đồng hồ đến đây là vì gã muốn biết giá trị của nó. Nếu chiếc đồng hồ có giá trị thì gã sẽ đưa nó cho Negishi Noriko. Gã có thể giải thích với chị ta rằng: “Tôi nhờ người ta xem thì thấy đây là chiếc đồng hồ có giá trị. Vì thế tôi không thể giữ nó được. Tóm lại, gã muốn có được lý do để đến gặp Negishi Noriko.

Người mà gã muốn thuyết phục nhất chẳng ai khác là chính bản thân gã.

“Mở được rồi.” Kozo nói sau khi loay hoay với chiếc nắp bị hỏng. Trên tay ông là chiếc đồng hồ đã được mở nắp.

“Đáng giá phải không chú?” Hirasuke rướn người qua tủ trưng bày.

“Ừm,” Kozo nghiêng đầu. Ông cười, “Cái đó thì không thể nói được.”

“Nghĩa là thế nào? Không thể định giá được ạ?”

“Giá à? Chắc khoảng 3.000 yên gì đó thôi.”

“Thế thôi ạ?”

“Loại này ngày xưa bán nhiều lắm. Mà nó cũng được sửa mấy lần rồi. Tiếc là nó cũng chẳng phải loại cổ gì.”

“Vậy ạ...”

“Ừ. Nhưng nó có giá trị khác đây. Có lẽ ai đó sẽ cần đến nó.”

“Tức là sao?”

“Có cái này này. Nhìn xem.” Kozo đứng lên, đưa chiếc đồng hồ đang mở nắp ra trước mặt Hirasuke.

Hirasuke đỡ lấy chiếc đồng hồ. Bên trong chiếc nắp có dán một bức ảnh.

Đó là bức ảnh của một đứa bé chừng năm tuổi. Đứa bé trông không giống Kajikawa Itsumi. Đó có vẻ là một cậu bé.

HIRASUKE NHÌN XUỐNG MẶT ĐẤT QUA CỬA sổ máy bay. Bao năm rồi gã mới đi máy bay. Gã hy vọng sẽ nhìn thấy biển nhưng chỉ toàn mây là mây. Chỗ gã ngồi lại ngay gần cánh máy bay nên tầm nhìn bị che khuất một nửa.

“Mai anh định làm gì hả Sugita?” Cậu Kawabe ngồi bên cạnh hỏi. Cạnh Kawabe, là Kijima, ngồi ở ghế sát lối đi.

“Tôi định ghé qua một nơi. Qua đấy xong thì khoảng sáng ngày kia tôi sẽ về. Các cậu thì sao?”

“Bọn em định mai đi thăm Sapporo cả ngày. Bọn em sẽ về vào chiều tối ngày kia.”

“Bỗng lộc chỉ có chừng ấy thôi mà.” Kijima ngồi bên cạnh xen vào.

Khi máy bay hạ cánh xuống sân bay Chitose thì đã có xe ô tô chờ sẵn. Đó là chiếc xe ô tô thuê lái màu đen. Ba người ngồi ở hàng ghế sau vẫn thấy khá thoải mái. Hirasuke bảo “Bọn mình cứ như chính trị gia,” khiến hai đồng nghiệp cười lớn. Anh chàng phụ trách bên phía đối tác ngồi hàng ghế trên cũng cười.

Hirasuke cùng hai đồng nghiệp chạy thử máy đo ở phòng dịch vụ ngay cạnh trường Đại học Hokkaido. Nếu thuận lợi thì việc chạy thử rất đơn giản, tuy nhiên công việc kiểu này hay phát sinh những sự cố không lường trước được nên đúng như gã dự liệu, việc lấy số liệu khá mất công. Phía bên Hirasuke dần ít nói hơn hẳn. Bên đối tác có lẽ muốn xoa dịu tinh thần ba người bọn Hirasuke nên buổi trưa đã chuẩn bị một bữa thịnh soạn. Đương nhiên việc đó không làm cho ba người Hirasuke thấy thoải mái hơn. Kawabe phàn nàn: “Ăn món Pháp mà không có rượu thật là khổ.”

Khoảng hơn sáu giờ chiều, việc lấy số liệu cũng hoàn tất. Phía đối tác mời ba người Hirasuke ăn tối tại một nhà hàng Sushi bên trong thành phố Sapporo, sau đó thì tới uống rượu tại một câu lạc bộ gần công viên Odori. Việc đã xong, giờ uống rượu mới gọi là nhất. Một em tiếp viên trẻ đến ngồi cạnh Hirasuke, cứ hỏi này hỏi nọ gã. Chiếc áo khoét sâu cổ, lộ phần lớn bộ ngực và cặp đùi dưới chiếc váy ngắn khiến gã mất tập trung. Gã cảm thấy lâu rồi tim mình mới đập nhanh thế.

Hơn mười hai giờ gã mới về đến khách sạn. Tuy biết là muộn rồi những gã vẫn thử gọi điện về Tokyo. Naoko nhắc máy ngay. Có vẻ như nàng chưa ngủ.

“Không sao đâu. Con đang nói chuyện với bác.” Giọng Naoko có vẻ hồ hởi. “Đợi con chút để con chuyển máy nhé.”

Khi Yoko nghe máy, Hirasuke nói cảm ơn bà chị. Đương nhiên là Yoko không nhận ra cô bé mình đang ở cùng chính là em gái mình. Tuy vậy Yoko đã nói với Hirasuke thế này:

“Monami càng ngày càng giống Naoko. Từ cách nói chuyện đến cử chỉ. Vừa nãy con bé bóp vai cho chị, cả cách bóp vai của nó cũng giống Naoko. Ngạc nhiên thật đấy!”

Hirasuke nhớ ra có lần Naoko kể rằng trước hay bị chị mình nhờ bóp vai. Chắc chắn Naoko ngồi gần đó đang cố nén cười.

“Mọi việc nhờ bác giúp nhé.” Hirasuke nói rồi cúp máy.

Hôm sau, Hirasuke ngủ dậy muộn. Gã ăn sáng rồi trả phòng khách sạn. Gã gọi một chiếc taxi. Gã

nói với người tài xế địa chỉ ghi trên tờ giấy biên nhận gửi tiền. Người tài xế trả lời là có biết. “Quanh đây có chỗ nào ngắm lá đỏ đẹp không anh nhỉ?” Hirasuke hỏi.

Người tài xế hơi luống tuổi nghiêng nghiêng đầu: “Gần đây có Moiwayama đấy nhưng tầm này chưa có đâu. Đợi đến ngày Thỏ dục thỏ thao mới là đẹp nhất.”

“Thế chắc tuần sau đến thì vừa nhỉ?”

“Ừ, phải rồi. Tuần sau là cũng bắt đầu có rồi.”

Hiếm lắm Hirasuke mới bắt chuyện với tài xế taxi. Thật ra không phải gã muốn xem lá đỏ. Gã chỉ muốn đỡ căng thẳng hơn.

Hirasuke xuống xe ở chỗ tài xế đưa đến. Đó là bên trong một khu phố với dãy cửa hàng nhỏ. Gã vừa đi vừa nhìn biển từng ngôi nhà. Cuối cùng gã dừng lại trước một cửa hàng.

Đó là một quán mì ramen bé xiu. Tấm biển cửa hàng đề “Kumakichi”. Nhưng cửa hàng lại đang đóng. Trên cửa treo một tấm biển nhỏ ghi “Nghỉ không bán”. Gã nhìn lên phía trên tấm cửa chớp được đóng kín thì thấy có bảng tên đề “Negishi”.

Hirasuke gõ cửa hai, ba lần nhưng không có tiếng trả lời. Phía trên tầng hai trông có vẻ là phòng để ở nhưng cửa sổ cũng đang đóng.

Gã nhìn tấm biển hiệu, thấy một dòng chữ nhỏ ghi số điện thoại. Gã lấy từ trong cặp ra quyển vở ghi số liệu hôm qua, ghi luôn số điện thoại vào góc bìa.

Hirasuke quay ra vừa lúc gặp một chiếc taxi. Gã nói với tài xế tên khách sạn gã định ở tối nay. Ngay sau đó gã nhận ra là vẫn chưa đến giờ nhận phòng.

“Anh tài xế này, tháp đồng hồ Sapporo có xa đây không?”

“Tháp đồng hồ?” Qua gương chiếu hậu, Hirasuke thấy tay tài xế nháy mắt hai lần. “Không, cũng gần đây thôi.”

“Thế cho tôi đến đó đi. Tôi muốn giết thời gian chút.”

“Vậy hả...” Tay tài xế gãi cằm. “Cũng được thôi, nhưng mà không giết thời gian được ở tháp đồng hồ đâu anh ạ.”

“Sao thế?”

“Anh chưa nghe bao giờ à? Nơi đó nổi tiếng nhất về việc nhìn thấy là thất vọng ngay đấy.”

“Tôi chỉ nghe nói nó cũng không được to lắm thôi.” “Thôi anh cứ đến xem thì biết.” Một lát sau, taxi dừng lại bên lề một con đường lớn. Hirasuke đang chưa hiểu sao lại dừng ở đây thì tay lái xe chỉ sang bên kia đường: “Kia anh kia.”

“Kia á...” Hirasuke nhăn nhó. Quả thực nó khác xa với trên ảnh. Đó chỉ là một ngôi nhà kiểu Âu màu trắng, bên trên có gắn chiếc đồng hồ.

“Còn thời gian thì anh đến tòa thị chính cũ mà chơi. Cứ đi thẳng về bên phải con đường ở đằng kia là tới. Nếu vẫn còn thời gian, anh đi thẳng tiếp sẽ đến Vườn Đại học Hokkaido.” Lái xe taxi vừa nhận tiền vừa nói.

Những lời khuyên của tay lái xe quả thực là có ích. Hirasuke dừng khoảng mười phút ở tháp đồng hồ, hai mươi phút ở tòa thị chính cũ, ba mươi phút ở Vườn Đại học Hokkaido. Sau đó gã lên taxi về khách sạn thì vừa đúng giờ nhận phòng.

Vào đến phòng gã nhắc ngay điện thoại, gọi tới số đã ghi lại ban nãy. Chuông ở đầu dây bên kia reo ba hồi thì có tiếng trả lời.

“Vâng, nhà Negishi đây ạ.” Giọng nam giới. Có vẻ là thanh niên.

“A lô, tôi là Sugita từ Tokyo tới. Xin hỏi có chị Negishi Noriko ở nhà không?”

“Mẹ cháu giờ đang đi vắng.” Cậu thanh niên trả lời. Có vẻ như đó là con trai của Negishi Noriko.

“Thế hả? Cháu có biết bao giờ mẹ về không?” “Chắc khoảng tầm chiều. Có việc gì thế ạ?” Giọng cậu thanh niên có vẻ cảnh giác. Có lẽ cậu ta chẳng nhớ có ai tên là Sugita và cách giới thiệu “đến từ Tokyo” của Hirasuke cũng khiến cậu ta nghi ngờ.

“Thật ra là về chuyện của Kajikawa Yukihiro.” Hirasuke thành thật nói.

Ngay lập tức đầu dây bên kia im lặng. Cảm giác như sắc mặt cậu ta cũng thay đổi.

“Chuyện gì cơ?” Cậu thanh niên hỏi. Giọng cậu ta chùng xuống. “Người đó giờ chẳng liên quan gì hết.” “Chú biết. Nhưng dù thế nào chú cũng muốn gặp trực tiếp mẹ cháu để nói chuyện. Cháu và mẹ có biết anh Kajikawa đã mất rồi không?”

Cậu thanh niên không trả lời ngay. Có vẻ cậu ta đang suy nghĩ xem nên trả lời thế nào.

“Biết.” Cuối cùng thì cậu ta cũng lên tiếng. “Nhưng việc đó cũng chẳng liên quan gì.”

“Cháu nghĩ thế à?”

“Ý chú là sao?”

“Tóm lại là chú muốn gặp mẹ cháu. Chú có vật này muốn đưa cho mẹ cháu. Cháu bảo khoảng chiều mẹ cháu về nhì. Tầm đấy chú sẽ gọi lại.”

“Đợi chút. Giờ chú đang ở đâu?”

“Khách sạn cạnh ga Sapporo.” Hirasuke nói tên khách sạn.

“Được rồi. Cháu sẽ bảo mẹ gọi lại. Chú ở khách sạn suốt chứ?”

“Ừ. Nếu mẹ cháu gọi lại thì chú sẽ đợi.” Hirasuke trả lời. Vậy là việc tìm hiểu Sapporo của gã coi như kết thúc.

“Vâng, khi nào mẹ cháu về cháu sẽ bảo mẹ cháu gọi lại. Chú tên là Sugita phải không?”

“Ừ, Sugita.”

“Được rồi.” Nói xong con trai của Negishi Noriko ngắt luôn điện thoại.

Hirasuke ngả người chợp mắt một lát. Gã gập vài giấc mơ vớ vẩn, chẳng hiểu mang ý nghĩa gì. Tiếng chuông điện thoại làm gã choàng tỉnh.

“Anh Sugita phải không?” Gã nghe thấy giọng đàn ông, có lẽ là người khách sạn.

“Vâng, tôi đây.”

“Có khách đang đợi anh ở lễ tân, họ bảo tên là Negishi. Anh đợi chút nhé.”

Có vẻ như máy điện thoại được chuyển cho người khác. Hirasuke cảm thấy bối rối khi nghĩ rằng Negishi Noriko đến tận đây.

“A lô, cháu Negishi đây.” Giọng của con trai Negishi Noriko.

“À, ban nãy cảm ơn cháu nhé.” Hirasuke nói. “Mẹ cháu về rồi hả?”

“Về chuyện đó đây ạ. Cháu có chuyện quan trọng, chú xuống dưới này được không?” Giọng cậu thanh niên dứt khoát hơn rất nhiều so với ban nãy.

Hirasuke nắm chặt điện thoại. Gã suy nghĩ về những lời của cậu thanh niên.

“Mẹ cháu không đi cùng à?” Gã hỏi.

“Vâng, mẹ cháu không đến. Chỉ có mình cháu thôi.”

“Thế à. Được rồi, chú xuống đây. Cháu ở đâu thế?”

“Cháu đang đợi ở lễ tân.”

“Ừ.” Hirasuke đập máy rồi lao vào nhà tắm. Gã rửa mặt để cho đầu óc tỉnh táo.

Gã xuống tầng một, đưa mắt nhìn quanh quầy lễ tân. Khách đang xếp hàng để nhận phòng. Đứng cách đám khách một đoạn là một thanh niên. Cậu ta mặc áo thể thao và quần bò. Dáng người cao, khuôn mặt nhỏ. Khuôn mặt chấy nắng nên nhìn càng nhỏ hơn. Cậu ta chừng hai mươi tuổi. Hirasuke chắc đó là con trai Negishi Noriko.

Cậu thanh niên chậm rãi quay đầu nhìn xung quanh, khi thấy Hirasuke, cậu ta dừng lại. Nét mặt như muốn hỏi: “Là chú à?”

Hirasuke tiến lại gần cậu ta. “Cháu là Negishi...?”

“Vâng.” Cậu ta nói. “Chào chú.”

“Chào cháu.” Hirasuke cúi đầu. Gã lấy danh thiếp ra, dùng bút bi ghi địa chỉ nhà riêng và số điện thoại lên đó. “Chú là Sugita.”

Cậu thanh niên nhìn tờ danh thiếp: “Chú đang làm ở BiGood à?”

“Ừ.”

“Xin lỗi. Đợi cháu một chút.”

Cậu ta sải bước về phía quầy lễ tân, viết thứ gì đó lên tờ giấy nhớ ở bàn quầy rồi quay lại.

“Cháu là sinh viên nên không có danh thiếp.” Cậu ta đưa tờ giấy nhớ cho Hirasuke.

Tờ giấy ghi địa chỉ và số điện thoại của quán mì Kumakichi và tên Negishi Fumiya.

Hai người vào trong phòng khách ở bên cạnh. Hirasuke gọi một tách cà phê. Negishi Fumiya cũng gọi đồ uống tương tự.

“Chú đến Sapporo vì công việc. Nhân tiện liên hệ với gia đình cháu.” Hirasuke thành thật nói.

“Chú làm gì ở BiGood thế? Nghiên cứu à?”

“Không.” Hirasuke xua tay.

“Chú làm ở xưởng thôi. Chú làm thiết bị phun xăng. Nó gọi là ECFL.”

“ECFL... Có phải thiết bị phun nhiên liệu điều khiển bằng điện tử không ạ?”

Hirasuke nhìn cậu thanh niên vừa đáp lại lời gã không chút chần chừ: “Cháu biết rõ nhỉ.”

“Cháu đang học khoa ô tô mà.”

“À, cháu học trường gì?”

“Đại học Công nghiệp Hokusei.”

“Năm mấy rồi?”

“Năm thứ ba ạ.”

“Ra là thế.” Hirasuke gật đầu. Đó là trường hàng đầu trong số các trường về cơ khí.

Cà phê được mang tới. Hai người gần như đưa lên uống cùng một lúc.

“Thế mẹ cháu đâu?” Hirasuke bắt đầu.

Fumiya liếm môi rồi nói:

“Thật ra cháu chưa nói với mẹ cháu về chú. Cháu định sẽ nói sau khi hỏi chuyện chú xong.”

“Hả? Tại sao?”

“Vì chuyện của chú có vẻ liên quan đến người đó.” Nói đến từ “người đó”, sắc mặt cậu thanh niên lộ rõ vẻ khó chịu.

“Nhưng anh Kajikawa Yukihiro là bố cháu mà. Nghĩa là chồng của mẹ cháu.”

“Ngày xưa thôi. Giờ cháu không nghĩ thế. Ông ta hoàn toàn là người dung.” Má Fumiya khẽ căng ra. Có lẽ vì thế mà mắt cậu ta trông hơi hung dữ.

Hirasuke đưa tay lấy tách cà phê. Gã nghĩ không biết nên tiếp tục câu chuyện thế nào. Gã cũng đoán trước được ít nhiều, đúng là cậu ta chẳng có ấn tượng tốt đẹp gì về bố mình.

“Thế chú có quan hệ gì với ông ta?” Fumiya hỏi. “Giải thích thì thực sự là hơi khó.” Hirasuke đặt tách cà phê xuống bàn. “Cháu đã biết là anh Kajikawa mất rồi đúng không? Nếu biết thì đương nhiên cháu cũng biết nguyên nhân là gì.”

“Báo chí ở đây cũng đăng rất nhiều về vụ tai nạn đó.”

“Cháu có biết ngay người lái xe đó là bố mình không?”

“Tên và họ đều giống, với cả hồi ở đây ông ta cũng là tài xế xe buýt nên không thể nhầm được.”

“Hóa ra cũng từng lái xe ở đây à,” Hirasuke gật gù. Sau đó, gã nhìn thẳng vào cậu thanh niên và nói: “Vợ chú đã mất trong tai nạn đó.”

Sự ngạc nhiên và bối rối thoáng lướt qua gương mặt Fumiya. Cậu ta cúi mặt xuống rồi ngẩng lên.

“Vậy à. Thật tội nghiệp. Nhưng như cháu đã nói ban nãy, ông ta chẳng liên quan gì đến mẹ con cháu cả.” “Không không.” Hirasuke vừa cười vừa xua tay. “Chú hoàn toàn không có ý trách cứ gì mẹ con cháu đâu. Chú cũng nói trên điện thoại rồi, chú có thứ này muốn đưa cho mẹ con cháu.”

Hirasuke lấy đồng hồ trong túi áo khoác ra rồi đặt lên bàn. Sau đó gã giải thích thật ngắn gọn quá trình gã có được chiếc đồng hồ này. Fumiya im lặng lắng nghe chỉ khi Hirasuke kể về chuyện Kajikawa Yukihiro gửi tiền cho Negishi Noriko, cậu ta mới khẽ kêu lên vì ngạc nhiên. Có vẻ như cậu ta hoàn toàn không biết gì.

Hirasuke mở nắp chiếc đồng hồ, quay bức ảnh bên trong về phía Fumiya.

“Ban nãy khi nhìn cháu, chú nhận ra ngay. Cậu bé trong bức ảnh này là cháu đúng không. Kajikawa lúc nào cũng nghĩ tới cháu nên luôn giữ bức ảnh này bên mình đấy.”

Fumiya nhìn bức ảnh dán trong chiếc đồng hồ một lúc.

“Cháu hiểu chuyện của chú rồi. Cảm ơn vì chú đã cất công đến đây.”

“Không có gì. Cháu cầm lấy đi.” Hirasuke đẩy chiếc đồng hồ về phía Fumiya.

“Nhưng mà,” Fumiya nói, “Cháu không thể lấy nó. Cháu không muốn.”

“Tại sao?”

“Đối với mẹ con cháu, ông ta là người cần phải quên đi rồi. Cháu có lấy thì cũng sẽ vứt đi thôi. Vì thế cháu nghĩ không lấy thì hơn.”

“Cháu có vẻ không ưa gì Kajikawa nhỉ?”

“Nói thật là cháu căm thù ông ta,” Fumiya nói dứt khoát. “Ông ta đã vứt bỏ mẹ con cháu từ hồi cháu còn nhỏ để chạy theo người đàn bà khác trẻ hơn. Chính vì biết mẹ cháu sau đó đã phải vất vả thế nào nên cháu không thể tha thứ cho ông ta được. Giờ mẹ cháu đã mở được một quán mì nhỏ nhưng trước đây mẹ cháu từng phải làm ở công trường xây dựng đấy. Cháu định học cấp III xong sẽ đi làm

nhưng mẹ cháu bảo lo được học phí đại học nên mẹ cho cháu ở nhà để ôn thi.”

Hirasuke thấy miệng đắng ngắt. Hóa ra Kajikawa ly dị là vì vậy. Nhưng người đàn bà trẻ mà Kajikawa Yukihiro chạy theo kia là ai. Có vẻ như không phải là Kajikawa Yukiko.

“Nhưng bố cháu và mẹ cháu đã chính thức ly dị rồi phải không. Nghĩa là mẹ cháu cũng chấp thuận ở một mức độ nào đó nên mới ký tên đóng dấu chứ?”

“Làm sao có chuyện chấp thuận được. Mẹ cháu bảo là ông ta nộp đơn ly dị trong khi mẹ cháu không hề hay biết. Nếu mẹ cháu mà kiện thì đơn đó sẽ bị bác ngay nhưng mẹ cháu thấy phiền hà quá nên thôi. Hồi đấy cháu mà lớn hơn chút nữa thì nhất định không để mẹ cháu cam chịu như vậy đâu.”

Hirasuke nghe chuyện mà thấy xót xa. Nếu đó là sự thật thì Fumiya có căm thù Kajikawa Yukihiro cũng không có gì là quá đáng.

“Như vậy số tiền gửi kia có lẽ là để chuộc lỗi chẳng?”

“Hôm nay là lần đầu tiên cháu nghe về chuyện này. Nhưng kể cả thế thì cháu cũng không thể tha thứ cho ông ta được. Ông ta đã rũ bỏ nghĩa vụ còn lớn hơn thế nhiều.”

“Mẹ cháu cũng thế à?” Hirasuke hỏi. “Mẹ cháu cũng căm thù Kajikawa? Vì thế mà kể cả khi biết Kajikawa mất, mẹ cháu cũng không tới viếng?”

Fumiya nhìn xuống dưới đất. Sau khi im lặng suy nghĩ điều gì đó, cậu ta ngẩng lên.

“Khi biết về vụ tai nạn, mẹ cháu cũng định tới viếng. Mẹ cháu bảo dù đã chia tay nhưng cũng đã có thời là vợ chồng nên muốn tới thắp nén nhang. Có lẽ mẹ cháu làm thế cũng là vì chuyện tiền gửi kia. Nhưng cháu đã ngăn cản. Cháu bảo mẹ đừng có làm việc ngốc nghếch đó.”

“Ngốc nghếch... chẳng...”

Hirasuke hiểu cảm giác của Fumiya. Nhưng gã vẫn muốn kể cho cậu ta biết, để gửi tiền cho mẹ con cậu ta, không chỉ bản thân Kajikawa Yukihiro mà cả vợ con sau này của anh ta cũng đã phải hy sinh thế nào. Nhưng cuối cùng gã im lặng. Chuyện đó chẳng liên quan gì tới mẹ con Negishi. Hơn nữa, tại thời điểm Kajikawa Yukihiro chết, Fumiya vẫn chưa biết về chuyện tiền gửi này. Có lẽ mẹ cậu ta là Noriko đã không kể cho cậu ta biết.

“Vì vậy cháu không thể cầm nó được.” Fumiya đẩy trả lại chiếc đồng hồ đặt trên bàn về phía Hirasuke.

“Cho chú nói chuyện với mẹ cháu được không?” Gã hỏi. “Một chút thôi cũng được.”

“Không được. Cháu không muốn mẹ cháu dính líu tới những việc liên quan đến người đàn ông đó. Hiện giờ mẹ cháu đã hoàn toàn quên đi chuyện ngày xưa rồi nên xin chú hãy để mẹ cháu yên.”

Từ giọng điệu này của Fumiya, Hirasuke hiểu ra ngay từ đầu cậu ta đã không muốn để gã gặp mẹ mình.

“Vậy à,” Hirasuke thở dài. “Cháu nói thế thì cũng đành vậy.”

“Cho cháu hỏi một câu được không?”

“Ừ.”

“Sao chú lại nhiệt tình với chuyện này thế? Kajikawa Yukihiro là người gây ra tai nạn, còn chú là bên phía nạn nhân mà?”

Hirasuke gãi đầu, mỉm cười.

“Chính chú cũng không rõ nữa. Có câu ‘Đâm lao là phải theo lao’ còn gì. Đúng là chú như thế đấy.”

Mặt Fumiya tỏ vẻ không hiểu lắm. Để cậu ta hiểu rõ hơn, Hirasuke cần giải thích rõ về mối quan hệ kỳ lạ với Kajikawa Yukiko. Nhưng có nói ra đây cũng chẳng có nghĩa gì. Gã cũng chẳng đủ tự tin để giải thích được rõ ràng.

“Cháu nghĩ chú không nên theo cái lao đó nữa.” Fumiya chậm rãi nói.

“Có vẻ là thế.”

Hirasuke với tay lấy chiếc đồng hồ. Gã định đóng cái nắp nhưng chợt nghĩ lại, gã nhìn Fumiya.

“Thế cháu giữ cái ảnh này hộ chú nhé. Chú có giữ cũng chẳng để làm gì, với lại chú không thích vứt ảnh người khác đi.”

Fumiya trông hơi bối rối. Có lẽ cậu ta cũng hiểu lời Hirasuke nói.

“Được rồi. Cháu sẽ vứt cái ảnh đó.” Cậu ta nói.

Hirasuke dùng danh thiếp của mình để cạy bức ảnh phía sau chiếc nắp ra. Bức ảnh không được dán bằng hồ mà được cắt để lắp vừa vào chiếc nắp.

Gã đưa cho Fumiya bức ảnh được cắt tròn xung quanh.

“Chú nghĩ Kajikawa chưa bao giờ quên cháu đâu.”

“Việc đó không thể là lý do để cháu tha thứ.” Cậu thanh niên lắc đầu thật mạnh, như thể muốn cắt ngang lời nói của Hirasuke.

CHIA TAY NEGISHI FUMIYA, HIRASUKE QUAY LÊN phòng rồi ngả lưng ra giường. Gã cứ mở ra đóng vào nắp chiếc đồng hồ mà rốt cuộc gã không đưa được cho Fumiya. Khóa đồng hồ đã được ông Kozo sửa lại cẩn thận.

Cuộc nói chuyện với Fumiya cứ quẩn quanh trong đầu gã. Gã cảm thấy mình có nhiều điều cần nói với cậu ta. Có lẽ gã sẽ không gặp cậu ta nữa nhưng gã vẫn muốn nói ra những điều đang lớn vồn trong tâm trí gã.

Gã vẫn không biết tại sao Kajikawa Yukihiro gửi tiền cho Negishi Noriko. Từ những gì Fumiya kể thì đây không phải là vụ ly dị được thỏa thuận đằng hoàng. Cũng khó có khả năng giữa Kajikawa Yukihiro và Negishi Noriko có sự thỏa thuận về tiền nuôi con và trợ cấp sinh hoạt.

Gã buộc phải bằng lòng với suy nghĩ rằng có lẽ đó là để chuộc lỗi. Anh ta đã gửi tiền cho người vợ và con trai mà anh ta đã rũ bỏ. Lý do đó cũng không phải là không có cơ sở.

Tuy nhiên nếu như thế thì Yukiko với Itsumi là gì đối với Kajikawa Yukihiro? Hai người đó chỉ là người mà anh ta chọn để sống cùng suốt nửa quãng đời còn lại? Hirasuke đặc biệt quan tâm tới tình cảm Kajikawa dành cho Itsumi. Không biết anh ta nghĩ về cô bé thế nào? Cô bé chỉ là đứa con của người phụ nữ anh ta đã lấy. Anh ta cân bằng tình cảm thế nào giữa đứa con trai mà mình đã vứt bỏ với con gái của người vợ sau mà mình phải chăm lo?

Hirasuke không tài nào diễn tả bằng lời được những thứ đang bay lớn vồn trong đầu. Gã nhồm dậm, gãi gãi đầu.

Đúng lúc ấy thì có chuông điện thoại. Kijima gọi. Gã có nói với hai người đó là tối nghỉ ở khách sạn này.

Kijima bảo hai người chuẩn bị đi ăn tối, sau đó sẽ đi uống ở khu Susukino, cậu ta hỏi Hirasuke có đi cùng luôn không. Kijima và Kawabe đang ở khách sạn ngay gần đó.

Hirasuke sập nắp chiếc đồng hồ đang cầm trên tay, nói: “Có, tôi đi với”

Sau khi ẩm bụng tại một quán có món lẩu Ishikari rất ngon, cả ba cùng tới một câu lạc bộ mà người quen Kawabe giới thiệu.

“Vào một nơi mà mình hoàn toàn không biết gì thì sẽ bị chém đẹp đấy.” Vừa đi Kawabe vừa nói.

Kawabe và Kijima kể hôm nay đã đi một vòng quanh Sapporo. Khi Hirasuke nói gã có đến tháp đồng hồ thì cả hai cùng cười.

“Thật kinh khủng. Nhìn ảnh đẹp hơn bao nhiêu.” Kijima nói.

“Giống kiểu phim truyền hình ấy. Xem qua màn hình thì cũng không đến nỗi nào nhưng nhìn thật bên ngoài mới thấy hãi vì sự rẻ tiền của nó.”

Hai người kể hôm nay đi núi Okura là thích nhất. Họ đi cáp treo lên tới tận chỗ nhảy trượt tuyết.

Vừa nói chuyện, ba người Hirasuke vừa đi lòng vòng trong khu Susukino nhưng vẫn chưa tới được chỗ cần tới. Có lẽ do nhầm đường nên ba người đi vào một con hẻm tối mờ mờ, không có bóng dáng

một quán rượu nào.

“Chết rồi.” Kawabe khẽ kêu lên.

Một bầu không khí kỳ lạ bao trùm con hẻm nhỏ. Có vài gã đàn ông dáng vẻ đáng ngờ đứng bên lề đường. Bọn họ đứng cách nhau một khoảng nhất định và có vẻ không phải cùng một nhóm.

Ba người Hirasuke đi sâu vào trong hẻm, lập tức một người đàn ông tiến lại. Anh ta mặc một chiếc áo gió mỏng màu trắng.

“Công tác à?” Anh ta hỏi. Không thấy ai trả lời, anh ta hỏi tiếp: “Nếu có thời gian mời các anh ghé qua. Có nhiều em hay lắm. chỗ em là tốt nhất. Giờ này thì vẫn có thể chọn được em mình khoái.”

Kijima im lặng, xua xua tay. Thấy vậy tên kia lui ra xa. Tuy nhiên, khi đi tiếp qua con đường này, lại có thêm hai người đàn ông khác tới mời chào. Ai cũng nói một giọng như nhau khiến Hirasuke khá tò mò. “Nhìn cái cách họ mời chào thế thì chắc có vẻ nhiều người đi công tác rồi đến đây nhỉ?” Kijima nói. “Tôi còn bị người ở công ty trên đây. Họ bảo cậu thế nào cũng đi nhà chứa cho mà xem.” Kawabe cười. Giờ Hirasuke mới hiểu những lời mời chào vừa rồi là mời vào nhà chứa. Gã nhớ lại lời Kosaka bảo khi gã được chỉ định đi công tác.

Cuối cùng họ cũng tìm ra quán rượu cần đến. Đó là một quán khá nhỏ nhưng có tới năm tiếp viên trẻ trung xinh đẹp. Dù hôm nay Hirasuke thấy thoải mái hơn nhiều so với tối qua nhưng gã vẫn bối rối khi nhìn thấy chiếc váy siêu ngắn của cô ngồi đối diện.

Đảm nhận vai trò hoạt náo viên là Kawabe. Các em gái bị thu hút bởi câu chuyện về khu thương lưu Rop-pongi của Kawabe. Nếu mọi khi anh chàng ra dáng một kỹ sư hiền lành thì hôm nay Hirasuke đã thấy một con người hoàn toàn khác.

“Anh Sugita có con chưa?” Cô nàng tiếp viên ngồi cạnh hỏi gã. Cô mặc chiếc váy liền thân bó sát người, để lộ những đường cong trên cơ thể.

“Anh có rồi.” Gã trả lời, tay cầm ly rượu.

“Con trai hay con gái ạ?”

“Con gái.”

“Mấy tuổi rồi?”

“Lớp Tám.”

“Tầm tuổi khó bảo nhất đấy nhỉ.” Cô nàng cười.

“Có lẽ thế.”

“Đúng đấy. Lớp Tám tức là khoảng mười bốn rồi. Tuổi này là ghét bố nhất.” “Gì cơ? Thế hả?”

“Ừ, nói thế nào nhỉ. Kiểu như chỉ thấy bố ở bên cạnh thôi cũng bực mình rồi.”

Ngay lập tức một tiếp viên khác chen vào: “Em cũng thế đấy. Chỉ cần nhìn thấy quần đùi của bố em phơi thôi là em nổi hết cả da gà. Em không bao giờ đi vào toa lét bố em vừa dùng xong, cả sau khi bố tắm ở bồn xong nữa.”

Một em tiếp viên khác cũng tham gia. Các em thi nhau nói xấu bố. Nào là ghét mùi của bố. Nhìn bố mặc quần đùi, lộ cái bụng chảy xệ thật khó chịu. Chỉ nhìn bàn chải đánh răng của bố thôi cũng buồn nôn.

Hirasuke hỏi sao lại ghét thế thì các em bảo chính mình cũng không hiểu. Có lẽ là do tâm lý.

“Phải đến tầm hai mươi tuổi mới hết. Sau đó bố cũng già rồi, thấy tội nghiệp nên cũng nhẹ nhàng với bố hơn.” Cô tiếp viên ngồi cạnh Hirasuke nói.

“Buồn nhĩ.” Kawabe nói bằng một giọng thoáng chút nghi ngại. “Có vẻ làm bố cũng chẳng hay ho gì. Thôi anh chẳng lấy vợ nữa đâu.”

“Làm bố có phải vì nghĩ là sẽ có gì hay đâu.” Kijima nói. Nghe nói Kijima đã có hai con. “Tự nhiên một ngày nhận ra mình có đứa gọi mình là bố. Lúc đấy thì không thể quay đầu lại nữa rồi. Chỉ còn cách cố mà làm bố thôi. Anh Sugita nhĩ?”

Bị hỏi, Hirasuke trả lời ậm ừ.

“Trở thành bố thì dễ lắm. Nhưng tiếp tục làm bố mới gọi là vất vả.” Có vẻ như Kijima hơi ngà ngà say.

Kijima và Kawabe nói sẽ đi tiếp một quán khác. Hirasuke trông hai người có vẻ đang rất hứng khởi nên chắc chưa muốn về. Sau khi tạm biệt hai người, Hirasuke đi bộ một mình.

Mới đi được một lúc gã đã bị lạc đường. Đường phố ở Sapporo thẳng tắp như bàn cờ nên rất dễ đi, vậy mà gã không hiểu là mình đang đi đâu.

Gã cứ đi một cách vô định thì tới con hẻm ban nãy đã đi qua. Đó là con hẻm có mấy tay dốt khách đang đứng gác.

Hirasuke vừa bước thêm một bước vào, ngay lập tức một tay tiến lại. Hirasuke khẽ xua tay, tỏ thái độ từ chối và đi tiếp. Gã cảm thấy hơi lo so với lúc đi ba người như ban nãy.

Gủ đàn ông nhỏ con tiến sát lại Hirasuke, thì thầm vào tai gã: “Có em ngon lắm. Anh sẽ không hối hận đâu.”

“Không không.” Hirasuke xua xua tay.

“Ghé vào chút thôi. Thịnh thoảng cũng phải xả hơi chứ bố trẻ.” Gã trai nói.

Từ “bố” khiến gã bận tâm. Gã dừng bước, nhìn tên dốt mồi.

Có vẻ tên dốt mồi tưởng Hirasuke đồng ý. Hắn ta dựa hẳn người vào Hirasuke.

“Chỉ cần hai năm ngàn thôi. Có em ngon lắm.”

“Không... tôi...”

“Bố đã mất công đến đây rồi thì phải chơi chứ.” Tên dốt mồi vỗ vai Hirasuke.

Hirasuke tặc lưỡi đi theo tên dốt mồi. Gã muốn mau chóng từ chối mà không thốt ra được lời nào. Tên dốt mồi đòi gã trả hai năm ngàn.

Trong đầu gã hiện ra câu “Tôi không đến đó đâu!” nhưng không từ nào được thốt ra thành tiếng.

Một ý nghĩ khác đã khiến gã im miệng. “Thì lâu lâu cũng phải được giải phóng khỏi vai trò ‘bố’ chứ!”

Gã rút ví.

Trước tòa nhà dựng một tấm biển lờ lợc. Tên dốt mồi đi xuống cầu thang dẫn xuống tầng hầm. Hirasuke cũng đi theo.

Cầu thang dẫn tới một cánh cửa. Tên dốt mồi mở cửa, ngay sau cánh cửa là một ô cửa sổ nhỏ. Tên dốt mồi gọi với vào. Cánh cửa bên cạnh mở ra, một người phụ nữ trung tuổi to béo từ trong đi ra.

Hai người trao đổi thì thầm điều gì đó. Trong lúc đó Hirasuke đưa mắt quan sát xung quanh. Phía bên phải là một hành lang mờ mờ tối. Không có tiếng động nào.

Trao đổi xong, tên dốt mồi quay lên trên. Người phụ nữ hỏi Hirasuke: “Quý khách có đi vệ sinh không?” “Hả?”

“Đi vệ sinh. Nếu quý khách muốn đi thì xin mời đi luôn bây giờ.”

“Không cần đâu.”

“Thật vậy hả? Thật sự là không cần phải không?” Người phụ nữ nhấn mạnh. Trong đầu gã hiện lên ý nghĩ sắp phải làm một công việc có tính chất đặc biệt.

Đầu tiên gã được dẫn đến một phòng chờ chật hẹp. Gã lo sẽ có người khác ở đó nhưng chẳng có ai cả. Trên tường có một bức ảnh khỏa thân to tướng.

Người phụ nữ quay lại ngay sau đó. “Mời quý khách đi lối này.” Hai người đi vào hành lang có một dãy phòng. Người phụ nữ dừng lại trước một căn phòng rồi mở cửa. Một cô gái trẻ mặc áo choàng tắm màu đỏ đang quỳ đợi khách. Mái tóc dài được cột gọn ghẽ ra phía sau. Cô gái cởi áo khoác cho Hirasuke.

“Anh không phải người ở đây?” Cô gái vừa treo áo khoác lên mắc áo vừa hỏi.

“Ừ, tôi từ Tokyo tới. Em giỏi nhỉ?”

“Vi áo anh dày thế này mà. Chắc anh nghĩ Hokkaido lạnh lắm.”

Quả đúng là thế thật. Trong va li để ở khách sạn của gã còn có cả áo len nữa.

“Thông minh đấy.”

“Dù đây là tận cùng phía Bắc nhưng đã phải là Bắc Cực đâu. Anli muốn em cởi quần áo cho không?”

“Không, để tôi tự cởi.”

Ngay cạnh cửa phòng có kê một chiếc giường. Góc phòng là một phòng tắm khá rộng. Không hề có tường hay vách ngăn với phòng tắm. Trong lúc Hirasuke chậm chạp cởi quần áo thì cô gái kiểm tra nhiệt độ nước trong bồn. Thoắt cái cô gái đã trút bỏ hết quần áo. Thân hình cô thật mảnh khảnh.

Cô gái đẩy Hirasuke vào bồn tắm. Cô dùng bông tắm cọ vào miếng xà phòng để tạo bọt. Bầu ngực nhỏ nhô ra thấp thoáng. Làn da ngăm đen nhưng căng trẻ và có vẻ mịn màng.

Mấy năm rồi gã không nhìn trực diện thân thể phụ nữ. Đương nhiên, không tính thân thể của Naoko bây giờ. Gã nhìn thân thể Naoko từ trước vụ tai nạn, tính ra cũng đã hai năm rưỡi rồi.

“Suốt thời gian qua, mình không phải là đàn ông. Mình đã làm những gì trong suốt thời gian đó?” Hirasuke nghĩ.

“Lần đầu tiên tôi đến nơi như thế này.” Hirasuke nói.

“Vây ạ? Ông ở ngoài đường dẫn anh vào đây hả?”

“Anh đã trả 25.000 yên?”

“Đúng. 25.000 yên.”

Cô gái cười. “Ông kia sẽ lấy 9.000 yên đấy.”

“Thế à?”

“Lần sau anh cứ trực tiếp tới đây, cho gọi Erika thì chỉ mất có 16.000 yên thôi”

“Hừm,” Hirasuke gật đầu, vừa nghĩ không hiểu tại sao tên dẫn mỗi lại lấy số tiền lẻ là 9000 yên như vậy.

Tắm xong, cô gái nằm lên chiếc thảm cao su loại dùng đi biển. Sau khi thoa kem dưỡng khắp người, cô gái cọ mình vào người Hirasuke. Có lúc phần kín của cô gái dùng ngay trước mắt gã. Lâu

lầm rồi gã mới nhìn vào chỗ đó của phụ nữ. Gã thoáng thấy hoa mắt. Thế nhưng gã vẫn tỉnh táo quan sát chỗ đó và tự hỏi: “Nó có hình dạng thế kia à?”

“Anh có vẻ không khỏe?”

“Ừ, anh xin lỗi.”

“Anh uống rượu à.”

“Ừ, một chút.”

“Chúng mình vào giường nhé.”

Ngang giường có treo một tấm gương lớn. Hirasuke nằm xuống, thấy cơ thể mình trong gương, gã bỗng xấu hổ.

Cạnh gối có đặt một chiếc đồng hồ báo thức. Gã đoán chiếc đồng hồ đó dùng để tính thời gian. Không biết còn bao nhiêu lâu nữa. Nghĩ đến điều đó, đột nhiên Hirasuke thấy bồn chồn.

Sự bồn chồn này gây ảnh hưởng không được tốt lắm. Cô gái tên là Erika đó làm đủ cách nhưng chỗ đó của gã không tài nào cương lên nổi. “Ai uống rượu thì làm thế này là tốt nhất,” vừa nói cô gái vừa dùng khăn mặt thấm nước lạnh xoa vào tinh hoàn của gã. Tuy nhiên việc làm đó cũng không đem lại hiệu quả.

“Anh làm sao thế?” Cô gái có vẻ bị sốc.

“Có vẻ không được rồi.”

“Chẳng phải anh đến đây vì tích tụ bấy lâu sao?”

“Đúng là bị tích tụ đấy.” Gã kìm những từ “hai năm rưỡi rồi” lại.

“Làm thế nào bây giờ? Không còn mấy thời gian đâu.”

“Được rồi. Xin lỗi em. Thế thôi.” Hirasuke ngồi dậy, dựa lưng vào thành giường. “Lấy cho anh quần áo.”

“Thôi ạ?”

“Ừ.”

Erika, nét mặt tỏ vẻ hờn dỗi đặt quần áo bên cạnh Hirasuke. Hirasuke chậm rãi mặc từng cái vào.

“Anh có vợ không?” Erika hỏi.

Gã định bảo là “Không” nhưng nghĩ lại. Một người có tuổi như gã, chưa có vợ, tìm đến chỗ này, vậy mà lại không làm nên trò trống gì thì thật là xấu hổ.

“Có.” Hirasuke trả lời.

“Nếu thế thì,” Erika bấu môi giễu cợt, “Anh chỉ cần làm chuyện đó với riêng vợ anh là được.”

Mặt gã đỏ lựng lên vì bị sỉ nhục. Gã muốn bạt tai cô nàng. Nhưng tất nhiên là gã không làm được, “Ừ.” Gã lí nhí.

Lúc Hirasuke về, người đàn bà trung niên ban nãy lại xuất hiện. Bà ta dẫn gã đến trước thang máy mà khi vào, gã không dùng. “Xuống đến tầng một là ra tới một con hẻm đối diện với con hẻm lúc trước.” Bà ta nói. Gã nghe nói họ phải làm vậy vì tâm lý khách hàng thấy ngại bị nhìn thấy lúc ra hơn là lúc vào.

Hirasuke đi xuống tầng một như được chỉ dẫn. Con hẻm mà gã ra khá buồn tẻ, chẳng có bóng dáng nhà nghỉ nào. Một con mèo hoang đang bới thức ăn trong thùng rác đặt ở lề đường.

Đèn đường mờ, tối nay lại không có trăng. Bóng tối này quả thật là có ích. Gã chậm rãi bước đi.

Gã thầm nghĩ từ giờ không biết gã sẽ sống thế nào. Gã là bố nhưng lại không phải là bố. Là chồng nhưng cũng không phải là chồng. Gã còn không thể cương cứng nổi nữa. Như vậy, gã là đàn ông mà cũng không phải là đàn ông.

Gã thấy quặn lòng vì xấu hổ.

ĐÓ LÀ SÁNG MỪNG MỘT TẾT, KHI NAOKO ĐƯA ra lời tuyên bố. Nàng bày món ăn nàng nấu lên bàn. Thay vì uống rượu Toso, gã và Naoko cùng ly bằng rượu Nhật và nói câu “chúc mừng năm mới.” Sau hôm nhận kết quả đỗ vào cấp II, Naoko đã uống được rượu.

Ti vi đang chiếu chương trình Tết. Mấy nghệ sĩ trẻ ăn khách mặc những bộ trang phục diện Tết, chơi trò chơi và hát. Một nghệ sĩ tấu hài đang bị bắt phạt, các vận động viên thì đang thử sức với các câu đố. Một bầu không khí vui chơi, không mấy may lo lắng riêng trong ngày hôm nay đang bao trùm lên khắp Nhật Bản. Trước khi nghe lời tuyên bố của Naoko, Hirasuke đã hoàn toàn chìm đắm trong bầu không khí đó.

“Thi vào cấp III?” Hirasuke hỏi lại. Vì đang xem ti vi nên gương mặt gã lúc này vẫn còn đang cười.

“Đúng thế” Naoko ưỡn người, hát cầm. “Con muốn bố cho con thi vào cấp III. Mùa xuân sang năm.”

“Đợi chút đã. Con đang học ở trường này, nếu thành tích không đến nỗi quá tệ thì được lên thẳng cấp III còn gì. Sao lại phải thi?”

“Vì con muốn học trường khác.”

“Trường khác? Con thấy không hài lòng với trường bây giờ à?”

“Không phải hài lòng hay không mà là không hợp với mục đích của con.”

“Mục đích?”

“Nói đúng ra là con đường tương lai của con.”

“Con có con đường tương lai hả?”

“Vâng.”

“Đường gì?” Hirasuke tắt ti vi.

“Khoa y.” Naoko trả lời đồng dục.

Ti vi vừa tắt xong nên tiếng Naoko nghe càng to.

Hirasuke nhìn thẳng vào mặt Naoko. Naoko cũng nhìn lại.

“Khoa y. Tức là con muốn làm bác sĩ?”

“Cái đó thì con chưa biết. Nhưng con muốn học y. Tiếc là trường con đang học, ở bậc đại học không có khoa y.”

“Khoa y à?” Hirasuke đưa tay gãi má. Gã không hình dung ra điều Naoko vừa nói. Bản thân từ “khoa y” đối với gã hiện giờ nghe có vẻ xa vời. “Sao tự nhiên con lại muốn thế?”

“Con đã suy nghĩ rất nhiều xem thực sự mình muốn làm gì. Nhưng con không biết là mình thực sự muốn làm gì nên con chuyển sang nghĩ xem mình quan tâm tới điều gì. Thế là con có được câu trả lời, đơn giản hơn con tưởng nhiều. Con quan tâm tới chính con người con. Tại sao chuyện kỳ lạ này lại xảy ra? Sống nghĩa là thế nào? Ý thức và thể xác là cái gì? Đó là những điều con muốn biết. Để thỏa mãn

được mong ước đó thì chỉ còn cách là học ngành y thôi.”

“Hừm, ý thức và thể xác à...”

Một lần nữa, gã nhớ ra rằng Naoko thường xuyên nghĩ về tình cảnh kỳ lạ mà nàng đang gặp phải. Gã cũng hiểu ra rằng đó là vấn đề lớn nhất mà nàng đang quan tâm tới.

Hirasuke khoanh tay. Gã làm ra vẻ như đang nghĩ ngợi nhưng thực tế không phải là gã đang nghĩ tới điều gì cụ thể. Chỉ là gã đang rất bối rối.

“Nhưng đó là chuyện lên đại học cơ mà. Con cứ học cấp III ở trường đó cũng được chứ sao.”

“Không được.”

Lý do Naoko đưa ra là trường hiện giờ đúng là trình độ cao thật, không cần học nhiều thì vẫn nắm chắc là sẽ vào đại học. Vì vậy, học sinh ở đó không cảm thấy áp lực. Lên cấp III xu hướng này còn rõ hơn. Kể cả mình có cố gắng để thi vào khoa y đi nữa nhưng vẫn học ở trường đó thì thế nào cũng bị cuốn theo xu hướng này.

“Nhưng đó là tùy thuộc vào bản thân mình. Nếu muốn thì có thể cố gắng chứ.” Hirasuke nói mà không mấy tự tin. Gã không có kinh nghiệm thi đại học. Học xong cấp II, gã vào học luôn ở trường trung học chuyên nghiệp.

“Thực ra còn có một lý do khác cơ.”

“Một lý do khác?”

“Con muốn học trường cấp III có cả nam và nữ.”

Hirasuke cứng họng. Gã thấy hơi sốc. Đây là việc gã không hề lường trước. Từ lúc Naoko nói là muốn thi vào cấp III, gã đã mừng tưng ra tới điều này rồi. Chính vì vậy mà có thể nói ý kiến của gã nghiêng về hướng phản đối.

Lý do Naoko nói muốn học ở trường có cả nam và nữ hoàn toàn có tính thuyết phục. Tóm lại là vì phần lớn những thí sinh muốn thi vào khoa y là con trai nên học ở môi trường có con trai thì sẽ có quyết tâm học hơn, ngoài ra còn biết chính xác được vị trí của mình nữa.

Hirasuke buộc phải thừa nhận đúng là thế. Một khi đã muốn cạnh tranh thì tốt nhất là nên có đối thủ ở bên cạnh.

Tuy nhiên điều mà gã bận tâm vẫn cứ vương vất trong lòng gã. Gã cảm thấy một sự phản kháng trong lòng không thể diễn tả trước việc phải để Naoko ở cùng môi trường với bọn con trai cùng trang lứa.

Gã muốn hỏi Naoko là có đúng nàng muốn chuyển sang trường đó chỉ vì việc học hay không? Hay đó chẳng qua chỉ là lý do để chơi với bọn con trai còn trẻ ranh kia. Nàng muốn mượn thể xác của Monami để tận hưởng lại tuổi thanh xuân chẳng?

Nhưng gã không thể nói ra được những suy nghĩ này. Nhỡ mà bị nói là nghi ngờ vô cớ thì gã cũng chẳng cãi lại được. Rồi nhỡ mà nàng bảo, nàng muốn vào trường đó là vì ham học thôi thì thế nào gã cũng bị nàng cười vào mặt vì cái trí tưởng tượng nghèo nàn khi suy luận vô lý rằng học ở trường có cả nam và nữ thế nào cũng có mối quan hệ nam nữ. Điều gã lo sợ nhất chính là việc bị Naoko xem thường.

“Được rồi. Thế là lại một năm miệt mài học tập nữa nhì.” Hirasuke thông thả rót rượu vào bát. Gã tỏ ra là một người chồng, một người bố biết thông cảm.

“Con xin lỗi vì cứ thích làm theo ý mình nhé. Nhưng con nghĩ chỉ lúc này con mới có điều kiện để

học ngành y thôi.” Naoko tỏ vẻ ngại ngần.

Hirasuke hiểu ngay những lời Naoko nói. Nàng đang nói tới số tiền bồi thường. Gã hoàn toàn chưa động gì đến số tiền đó. Gã chia nó thành vài phần và đem gửi ngân hàng. Gã và Naoko đã từng nói chuyện với nhau về việc phải làm thế nào để sử dụng số tiền đó hiệu quả nhất, như một sự bù đắp cho ý thức đã mất đi của Monami và thẻ xác không còn của Naoko. Tuy nhiên, gã và Naoko vẫn chưa có câu trả lời. Naoko đã nghĩ ra cách sử dụng hợp lý không thể bàn cãi.

“Chắc Monami cũng sẽ đồng ý thôi.” Hirasuke nhấp một ngụm rượu.

Có thể suy ra từ những việc Naoko làm từ trước đến nay, đúng là nàng hoàn toàn không hề lơ là việc ôn thi vào cấp III. Thứ Bảy, Chủ nhật là ngày nghỉ nhưng bây giờ hầu như không còn những ngày đó nữa. Bạn bè nàng cũng không thấy đến chơi. Nàng bảo nàng nói với tụi bạn là phải ôn thi nên không rủ ai đến chơi cả. Nàng còn bảo nói luôn như vậy thấy tiện hơn là cứ phải từ chối này nọ.

Nàng bảo sẽ không tiêu xài phung phí và bỏ hẳn việc mua tiểu thuyết. Thay vào đó, giá sách của nàng chất đầy sách tham khảo và sách bài tập.

Thú vui giải trí duy nhất của nàng là âm nhạc. Nàng bảo nghe nhạc của Led Zeppelin chẳng hiểu sao nàng giải toán tốt hơn. Học tiếng Anh thì nàng nghe nhạc Mozart, môn xã hội thì nghe Casiopea, môn quốc ngữ thì nghe nhạc Queen(3), môn tự nhiên thì nghe nhạc của Matsutoya Yumi(4). Nhờ vậy mà chỉ cần nghe tiếng nhạc phát ra từ phòng Naoko, Hirasuke cũng biết được là nàng đang học gì.

Naoko không chọn con đường an nhàn mà chọn con đường vất vả, hy sinh cả quãng thời gian vui chơi vì việc học. Sự hy sinh và nỗ lực của nàng đã được đền đáp. Mùa xuân năm sau, nàng xuất sắc thi đỗ vào trường nàng chọn. Lần này Hirasuke cũng cùng với Naoko đi xem kết quả thi.

Khi phát hiện ra số báo danh của mình trên tờ giấy in danh sách đỗ, nét mặt Naoko còn sung sướng hơn cả lúc biết tin đỗ vào trường cấp II.

28

LÂU LẮM HIRASUKE MỚI ĐẶT CHÂN ĐẾN XƯỞNG làm vôi phun. Trong xưởng đang bận rộn điều hòa, không phải để cho công nhân mà là cho máy móc. Ở đây có rất nhiều các loại máy đòi hỏi độ chính xác cao.

Trông thấy Hirasuke, Takuro khẽ cúi đầu chào, tay vẫn không rời băng chuyền. Cậu ta vẫn đội mũ hắt ngược ra sau. Kính bảo hộ của cậu ta cũng không phải loại được cấp mà là loại kính không sổ mua từ cửa hàng bên ngoài.

“Anh đến có việc gì thế? Thị sát à?” Takuro hỏi.

Hirasuke nói. “Đúng rồi. Anh nghĩ chú Takuro mới lấy vợ nên thế nào cũng trốn việc.”

“Chao ôi, mỗi cái việc lấy vợ mà cứ ồn ào cả lên.” Takuro nhún mắt rồi tặc lưỡi. Chắc vừa rồi cậu ta bị trêu nhiều.

Nakao Tatsuo đang tiến lại. Nhìn thấy Hirasuke, Nakao mở to mắt ngạc nhiên.

“Trời, cậu quản đốc. Có chuyện gì thế?”

“À không, không có gì đâu. Đạo này lâu không đến nên em muốn ghé qua chút ấy mà.”

“Hừm... chú uống cà phê nhé?” Nakao làm điệu bộ cầm cốc giấy.

“Ừ cũng được.”

Hai người ra máy tự động mua cà phê rồi vào trong phòng nghỉ. Bên ngoài trời đã tối. Lúc này đã là thời gian làm thêm giờ. Hirasuke đã bấm thẻ tính thời gian làm việc.

“Bạn muốn quay lại xưởng hả Hirasuke?” Nakao hỏi. Vành mũ của Nakao trước đây màu đỏ nhưng giờ là màu xanh đậm. Trước đây Hirasuke đội mũ màu này. Đó dấu hiệu của tổ trưởng.

“Không đâu.” Hirasuke uống cà phê. Vẫn là loại cà phê hòa tan chán ngắt như mọi khi. Tuy vậy, gã thích được ngồi uống với đồng nghiệp vào giờ nghỉ giải lao như thế này.

“Công việc quản đốc thế nào? Đã quen chưa?”

“Ồi dào, thế nào là thế nào.”

Bắt đầu từ tháng Tư, công ty đã có sự thay đổi lớn về nhân sự. Phòng của gã được chia thành nhiều ban và cơ cấu lại toàn bộ. Khi đó Hirasuke lên chức quản đốc. Chuyện này khá bất ngờ.

Làm quản đốc, gã không thể làm việc theo kiểu chỉ cần làm mọi thứ chính xác như được chỉ dẫn hồi trước. Việc của gã bây giờ là nắm rõ tình hình của một số tổ sản xuất, quản lý sao cho các tổ đó làm việc hiệu quả hơn. Nếu xảy ra sự cố, gã sẽ không trực tiếp giải quyết.

Sau khi nắm được tình hình, gã sẽ lên kế hoạch khắc phục, điều chỉnh lại ngày giờ và báo cáo lên cấp trên.

Việc đi thị sát trước khi đưa vào dây chuyền sản xuất mới cũng là một trong những việc chính của gã hiện giờ. Ngày nào cũng có bản sao các biên bản cuộc họp chuyển tới bàn làm việc của gã. Bản thân gã cũng có lúc phải viết các biên bản họp.

Gã nhận báo cáo từ cấp dưới và chuyển cho cấp trên. Gã họp với các phòng ban khác, nội dung các cuộc họp này sau đó lại được chuyển đi đâu không rõ. Ngày này qua ngày khác, hàng tập hồ sơ cứ đi qua trước mắt gã. Về mặt ý nghĩa, điều này khác hẳn với việc các linh kiện, sản phẩm trên dây chuyền sản xuất đi qua trước mặt như hồi còn làm ở xưởng. Hồ sơ là thông tin. Mà thông tin thì không phải là thực thể. Làm việc với thứ không phải thực thể khó hơn nhiều so với linh kiện hay sản phẩm. Chính vì thế mà gã khó đạt được cảm giác thỏa mãn khi làm việc.

“Ồ xưởng lâu, anh có cảm giác sẽ không muốn phấn đấu lên nữa.” Nakao nói. “Có phấn đấu thì cũng chỉ là quản đốc là cùng. Lên nữa thì làm gì có tiền làm ngoài giờ, công việc cũng khác hẳn, có vẻ như chẳng có gì hay ho cả.” “Đúng thế đấy.” Hirasuke thành thật.

“Nhưng làm gì còn cách nào khác.” Nakao nhìn xuống cốc cà phê. “Công ty chính là một trò chơi cuộc đời. Làm ở công ty rồi phấn đấu cũng giống như việc con người ai cũng phải già ấy. Không muốn phấn đấu có nghĩa là không muốn già.”

“Có lẽ vậy.”

“Ai cũng muốn cứ bé mãi. Muốn mình là kẻ khờ. Nhưng xung quanh đâu có cho mình làm thế. Nào là ‘Sắp làm bố rồi đấy, mạnh mẽ lên’, ‘Bình tĩnh nào, đã là ông rồi cơ mà’. Anh bảo ‘Tôi cũng chỉ là một con người thôi’ thì ai thèm nghe chứ. Có con thì mình thành bố, có cháu thì mình là ông. Không thể thoát nổi hiện thực này. Chỉ còn cách là nghĩ xem mình sẽ làm bố, làm ông như thế nào thôi.” “Anh nói thế này nghe có vẻ hơi buồn cười.” Nakao thêm vào.

“Anh lúc nào cũng nghĩ thế hả Tatsuo?”

“Đâu có. Anh vừa nghĩ ra đấy. Anh nói với tư cách là con trai cả thôi.”

“Con trai cả?”

“Ừ. Tổ trưởng là con trai cả. Quản đốc là bố. Trưởng phòng là ông. Còn trên nữa anh không biết nên cứ cho là Đức Phật đi.” Nói xong, Nakao ném chiếc cốc rỗng vào thùng rác.

Gã về đến nhà khoảng gần bảy giờ. Tuy nhiên đèn nhà vẫn chưa sáng, Gã mở khóa tiền sảnh xong thì nhận ra là mình đang nhíu mày. Không khí trong phòng đầy một mùi ẩm ướt và cũ kỹ. Cởi giày xong, gã khởi động ngay điều hòa ở căn phòng kiểu Nhật.

Gã thay quần áo, mặc áo phông và quần nỉ thể thao rồi xem truyền hình trực tiếp trên ti vi. Bây giờ đang là trận giữa đội “Những người khổng lồ” và Yakult. Đột nhiên một cầu thủ bên đội Yakult đánh một cú home-run. Hirasuke gõ gõ tay vào mép bàn.

Tuy nhiên, nội dung trận đấu lọt vào tâm trí chỉ đến đoạn này. Sau đó, gã nhìn đồng hồ treo trên tường nhiều hơn là nhìn vào ti vi.

Đồng hồ chỉ qua bảy rưỡi. Naoko vẫn chưa về. Không biết là Naoko đang làm gì.

Sau khi xuất sắc thi đỗ vào trường cấp III mong muốn, từ mùa xuân, Naoko bắt đầu cuộc sống của một học sinh cấp HI. Có duy nhất một điều mà Hirasuke không lường trước được. Đó là việc Naoko vào câu lạc bộ tennis. Gã đã nghĩ Naoko muốn thi vào khoa y nên đương nhiên là sẽ không tham gia các câu lạc bộ.

Tuy nhiên, vì phải luyện tập tennis nên dạo này ngày nào Naoko cũng về muộn. Có hôm hơn tám giờ mới về. Thật ra lý do hôm nay sau giờ làm việc, Hirasuke ghé qua xưởng cũng là vì không muốn về nhà sớm rồi lại phải ngồi đợi Naoko.

Gã lại nhìn đồng hồ. Đã bảy giờ năm mươi năm phút. Gã bắt đầu dùng đưa đầu gối vì sốt ruột.

Naoko không mấy khi kể chuyện về câu lạc bộ ten-nis. Vậy nên Hirasuke hầu như không rõ trong câu lạc bộ có những ai, luyện tập thế nào. Gã chỉ biết mỗi chuyện là câu lạc bộ khá đông. Đó là lần Naoko đem về một tờ giấy ghi mấy chục cái tên, bảo là phải đánh máy lại danh sách này cho đẹp hơn. Lần ấy, Hirasuke cũng nhận ra là có hơn nửa thành viên câu lạc bộ là con trai.

Gã tưởng tượng ra hình ảnh Naoko mặc váy tennis, cầm vợt đánh bóng. Cứ nghĩ tới việc cặp chân thon dài của Naoko trưng ra trước mắt bọn con trai là gã lại thấy lo lắng không yên. Dạo này cơ thể của nàng, tức là của Monami đã ra dáng thiếu nữ lắm rồi.

Đúng tám giờ thì gã nghe thấy tiếng mở cửa. “Con về rồi đây.” Tiếng Naoko.

Hirasuke đứng dậy, ra cửa đứng đón Naoko.

Naoko, đeo chiếc cặp to, một tay cầm vợt tennis đi vào nhà. Tay bên kia là một chiếc túi của siêu thị. “Ồi bố, bố làm gì mà đứng ở đây thế?”

“Về muộn nhỉ?” Hirasuke nói, không giấu sự không hài lòng.

“À, vâng.” Naoko để cặp và vợt ngoài hành lang, cầm chiếc túi đi chợ đi vào phòng kiểu Nhật. Naoko ngồi xuống, duỗi thẳng hai chân rồi bóp đùi và bắp chân. “Mệt quá. Hôm nay luyện tập mệt quá. Xin lỗi bố nhé, đợi con mười phút thôi. Sau đấy con sẽ chuẩn bị cơm tối ngay.”

Đôi chân trần rám nắng của Naoko khiến Hirasuke sững sờ. Gã đưa mắt nhìn ra chỗ khác rồi ngồi xuống bên cạnh Naoko.

“Đã tám giờ rồi đấy. Con nghĩ sao?”

“Sao cơ? Trước đây thường hơn chín giờ mới ăn tối mà. Tại bố về muộn.”

“Không phải chuyện cơm nước. Học sinh cấp III mà giờ này mới về nhà thì thật không bình

thường.”

“Thì con phải luyện tập mà. Con học lớp Mười nên phải ở lại dọn dẹp nữa. Rồi sau đấy còn phải qua siêu thị mua đồ nên kiểu gì cũng phải giờ này mới về được đến nhà.”

“Nhưng hôm nào cũng thế này thì lạ quá. Thế cái câu lạc bộ đấy là thế nào?”

“Chẳng thế nào cả. Bình thường thôi.” Naoko đứng lên, cầm cái túi đi chợ đi vào bếp. Sau khi rửa tay, Naoko lấy nước cho vào nồi rồi đặt lên bếp.

“Chuyện khoa y thế nào rồi?” Hirasuke hỏi trong khi Naoko vẫn đang đứng quay mặt vào bếp.

“Thế nào là thế nào?”

“Con sẽ thi vào đấy còn gì. Vì thế nên con mới thi vào trường này đúng không?”

“Con sẽ thi, tất nhiên rồi.” Naoko bắt đầu làm cá trên thớt.

“Con làm thế thì liệu có thi đỗ được vào khoa y không?” Hirasuke nói như phun ra một loạt chữ.

Naoko dừng tay, quay hẳn người lại, tay phải vẫn cầm con dao.

“Chuyện thi cử, không chỉ có trí tuệ thôi đâu mà thể lực cũng quan trọng lắm. Đặc biệt là khi một đứa con gái như con phải cạnh tranh với bọn con trai. Có thể bố chưa biết nhưng ở trường con, tỉ lệ thi đỗ luôn vào đại học mong muốn của những người tham gia hoạt động câu lạc bộ cao hơn những người không tham gia đấy. Bố có biết tại sao không?”

Hirasuke im lặng vì gã không biết.

Naoko đưa con dao rồi tiếp tục: “Bởi vì khả năng tập trung khác nhau. Những người không tham gia câu lạc bộ bắt đầu ôn thi từ sớm nhưng do chủ quan là còn nhiều thời gian nên có rất nhiều người giữa chừng lại chệnh mảng việc học. Còn những người tham gia câu lạc bộ, vì biết trước là bị muộn nên không hề lơ là cho đến tận ngày thi. Họ sẽ chạy một mạch từ lúc xuất phát cho tới lúc về đích. Dĩ nhiên khi đó cần phải có cả thể lực nữa. Kết quả là, tỉ lệ đạt hiệu quả học tập cao lại thuộc về nhóm câu lạc bộ.”

“Thế cơ à?”

“Nhưng ít nhất thì chẳng có căn cứ gì để nói là việc tham gia câu lạc bộ sẽ ảnh hưởng tới việc thi cử.” Naoko xoay mặt lại với cái thớt, tiếp tục làm cá.

Nhìn từ phía sau, Naoko bây giờ nhìn giống hệt Naoko hồi còn trẻ. Khi cầm dao thái, lưng hơi gù xuống, còn vai phải hơi nhô lên.

“Nghe con giải thích cứ như thể là chơi tennis là vì thi đại học ấy.”

“Con không bảo là vì thi đại học, nhưng con quyết định tham gia câu lạc bộ cũng là vì nghĩ đến việc đó.” “Không phải vì có mục đích khác lớn hơn à?”

“Mục đích khác?”

“Ở đấy thế nào chả lắm con trai, cho nên con mới vào đấy vì muốn được bọn nó để mắt tới chứ gì?”

Naoko lại dừng tay. Sau khi vặn bớt lửa bếp ga, Naoko quay lại phía Hirasuke.

“Ghê thật. Bố nghĩ ra những chuyện như thế đấy? Rõ là dở hơi.”

“Dở hơi chỗ nào. Việc con chơi trò thổi bong bóng với bọn con trai chắc là không sai hả?”

“Con nói với bố thế này nhé, những người học trên con cực kỳ nghiêm khắc. Không phải mình là con gái mà họ nhường đâu. Đúng là có những đứa tham gia vì lý do như bố nói. Nhưng vì việc luyện

tập quá gắt gao nên những đứa đầy bỏ từ lâu rồi. Bố đừng đánh đồng với câu lạc bộ tennis ở đại học. Câu lạc bộ của con là câu lạc bộ luyện tập thật sự nghiêm chỉnh.”

“Luyện tập hay không thì không biết nhưng làm gì có chuyện bọn con trai lại không có động cơ gì với con gái. Khi nào có cơ hội, thế nào bọn nó chả nhào vô.” “Thật không thể tin được. Không ngờ bố lại nghĩ được ra những chuyện như thế.” Naoko lắc đầu, thọc tay vào túi đựng cá bào khô, bốc một nắm rồi thả vào nồi nước đang sôi. Động tác đó chứa đựng cả sự giận dữ.

“Bọn thanh niên nhìn thấy con gái là chỉ nghĩ mỗi chuyện đó thôi. Con có biết không?”

Naoko không trả lời. Việc nàng quay lưng lại cũng đã thể hiện là nàng không muốn trả lời.

Hirasuke mở tờ báo ở bên cạnh ra đọc. Gã nhìn thấy hàng tit “Giá đất vẫn tăng cao”. Nhưng gã không đọc bài báo đó.

Cảm giác tức giận với bản thân lan tỏa trong lồng ngực. Gã không giận Naoko như gã nói. Nói đúng hơn là hầu như gã không có cảm giác giận Naoko. Gã hiểu những lý do Naoko đưa ra là hoàn toàn chính xác.

Gã hiểu lý do chính khiến Naoko về muộn không phải là chuyện câu lạc bộ mà là do phải đi chợ. Gã cũng biết để tiếp tục tham gia câu lạc bộ trong hoàn cảnh hiện tại cần phải có ý chí rất mạnh mẽ. Naoko không giống như học sinh khác có thể về nhà là lên giường nghỉ ngơi. Chẳng có ai nấu cơm cho nàng ăn cả. Kể cả có một rữ người ra thì nàng vẫn không thể trốn việc nội trợ. Việc Naoko không bỏ câu lạc bộ vì nàng nghĩ đó là việc nàng cần phải làm bây giờ chẳng? Bởi nàng có đức tin như thế chẳng?

Biết là như thế nhưng gã vẫn nói ra những lời quở trách nàng. Tại sao?

Có thể gã đang ghen. Gã ghen với việc Naoko đang có được tuổi trẻ. Gã ghen với những thanh niên có thể tận hưởng được tuổi thanh xuân với Naoko. Đồng thời gã cũng nguyên rủa bản thân vì không thể có được tình yêu cũng như ham muốn xác thịt với nàng.

Bữa cơm tối hôm nay trở thành bữa cơm tồi tệ nhất kể từ khi gã và Naoko cưới nhau. Chẳng ai mở miệng nói với ai câu nào. Cả hai đều im lặng gấp thức ăn. Điểm khác biệt có tính chất quyết định so với những lần hai vợ chồng cãi nhau ở chỗ nguyên nhân của sự không thoải mái này không phải sự giận dữ mà là nỗi buồn. Hirasuke không giận. Gã thấy buồn vô hạn khi nhận ra giữa mình và Naoko có một rãnh ngăn cách không bao giờ san lấp nổi. Gã cũng cảm nhận được Naoko đang có cùng suy nghĩ như thế qua bầu không khí quanh người nàng. Thật giễu cợt làm sao khi chỉ những lúc thế này, cái gọi là “dĩ tâm truyền tâm” của riêng các cặp vợ chồng lại phát huy tác dụng.

ĐÃ VÀO KỲ NGHỈ HÈ NHƯNG NAOKO VẪN ĐẾN trường để luyện tập tennis. Việc luyện tập chỉ đến tầm chiều là xong nên hầu như không có hôm nào Hirasuke về mà Naoko chưa về. Nếu Naoko không có nhà cũng là do nàng quên mua thứ gì cho bữa tối nên phải chạy ra siêu thị gần nhà mà thôi. Thứ Bảy, Chủ nhật không phải luyện tập nên Naoko cũng không để gã phải ở nhà một mình.

Đối với Hirasuke, bình thường những lúc gã ở nhà đều có Naoko ở bên cạnh nên gã cũng chẳng thấy có gì là không hài lòng. Kể ra thì gã cũng không thích lắm việc ngày nào cũng nhìn thấy bộ váy tennis của Naoko vút trong cái gió để cạnh máy giặt hay việc mặt và tay chân nàng càng ngày càng giống màu sô cô la. Mặc dù vậy gã vẫn tránh không nhắc tới đến chuyện tennis. Cứ nghe nàng kể về chuyện tennis là gã lại nghĩ tới những thằng con trai trong câu lạc bộ. Gã biết gã sẽ thấy khó chịu. Thế nào gã cũng sẽ nói gì đó với Naoko. Kết quả là một bầu không khí nặng trĩu sẽ trùm lên cả hai. Rút kinh nghiệm lần trước, gã biết nếu xảy ra chuyện sẽ mất vài ngày để gã và nàng trở lại nói chuyện bình thường.

Có vẻ Naoko cũng giữ ý về chuyện này. Nàng tuyệt nhiên không nói gì về câu lạc bộ nữa. Ngày xưa nàng thường xem các trận tennis chiếu trên ti vi nhưng sau hôm cãi nhau với Hirasuke nàng hoàn toàn không xem. Nàng cũng không vút bừa bãi lịch luyện tập tennis trên bàn ăn hay để vọt lung tung trong phòng khách như trước kia.

Ngoài ra còn có một điều rất may mắn cho hai người. Giữa tháng Tám, công ty Hirasuke có kỳ nghỉ lễ Obon, Naoko bảo lúc ấy câu lạc bộ tennis của nàng cũng nghỉ.

Hirasuke đề xuất việc về Nagano. Về Nagano tức là về quê của Naoko. Hai người chưa về đó lần nào kể từ sau vụ tai nạn. Mặc dù sau đấy một năm, cả hai có về hiện trường vụ tai nạn nhưng không về nhà Naoko.

Hai người không về vì Naoko phải học ôn thi cấp II và cấp III. Tuy nhiên lý do lớn nhất là Naoko sợ gặp bố mình, ông ấy không biết con người bên trong của Monami là Naoko. Đương nhiên ông sẽ vẫn đối xử như là với Monami. Nhìn thấy cháu, chắc ông sẽ phát khóc vì nhớ con gái. Còn Naoko, lẽ dĩ nhiên, dù thấy bố mình như vậy nàng cũng không thể bảo với ông là con gái ông đang ở ngay trước mắt ông đây. Làm thế sẽ khiến người bố vốn đã cao tuổi của Naoko rơi vào cơn hoảng loạn không kiểm soát nổi. Tuy nhiên Naoko cũng bảo, bản thân nàng không tự tin được rằng mình có thể giữ im lặng được mãi.

Lần Hirasuke phải đi công tác ở Sapporo, bà chị Yoko từ quê lên ở cùng Naoko. Lần đó không xảy ra chuyện gì. Thậm chí Naoko còn cảm thấy khá thoải mái khi giả vờ trước mặt chị gái. Nhưng Naoko không biết là với bố thì nàng có làm được như vậy không. Đó là lý do nàng không muốn về quê.

“Không thể làm thế này mãi được.” Hirasuke nói. “Sao có thể tuyệt giao hẳn với quê nhà được chứ.”

Naoko đã suy nghĩ khá nhiều và rồi một hôm, khi đang ăn tối, nàng bảo: “Được rồi, nghỉ lễ Obon về Nagano nhé.”

Gần mười năm rồi hai người mới về quê Naoko vào dịp hè. Đường tắc vượt quá cả sự tưởng tượng nên cả hai mệt bã người khi về tới nhà Naoko. Đi từ sáng sớm mà mãi đến tối mới về được nhà. Vậy mà mọi người trong nhà đều đợi, chưa ai ăn tối.

Mặt và người ông Sanro, bố Naoko trông nhỏ hơn so với lần trước Hirasuke gặp. Cái cổ họng gầy gò nhăn nheo của ông cụ làm gã liên tưởng tới con gà bị vật trụi lông. Tuy vậy ông vẫn cố gắng cười. Có vẻ như ông rất vui vì được gặp lại Monami.

“Chà, trông cháu đã ra dáng thiếu nữ lắm. Đã cao thế này cơ à. Cao hơn cả ông rồi. Cấp III cơ đấy. Phải rồi phải rồi.”

Vừa chăm chú ngắm đứa cháu gái, ông Sanro vừa tuôn ra một tràng xen lẫn niềm vui mừng, sự ngạc nhiên và hoài niệm. Mọi người xung quanh đều biết ông đang nhớ tới điều gì khi nhìn Monami. Tuy vậy không ai nói ra.

Hirasuke lo không biết Naoko phản ứng thế nào. Gã chuẩn bị trước cả tình huống nếu Naoko òa khóc thì gã sẽ làm gì. Nhưng thật may chuyện đó không xảy ra, Naoko đã diễn rất tốt vai đứa cháu gái gặp lại ông. Thậm chí giữa chừng nàng còn liếc về phía Hirasuke, khẽ nháy mắt để không ai trông thấy, ra hiệu cho Hirasuke biết là nàng vẫn ổn.

Nhưng đầu xuôi không có nghĩa là đuôi sẽ lọt. Mặc dù trên thực tế thì mọi chuyện ổn vì Naoko vẫn giữ được bình tĩnh ngay cả ở những tình huống nhạy cảm.

Sự bình tĩnh này bị phá vỡ khi hai người ngồi quây quần ăn tối cùng mọi người.

Bữa tối hôm nay do Yoko, con gái cả và Tomio, con rể của ông Sanro nấu. Đúng là kế nghiệp quán mì soba có khác, cả hai đều nấu ăn rất ngon. Món ăn được bày trên khay của từng người trông tinh tế và tuyệt hảo tới mức biết ngay những món này không thể làm qua loa được.

Đang ăn bỗng Sanro đứng dậy đi ra ngoài. Mọi người cứ nghĩ ông đi vệ sinh nhưng mãi không thấy ông quay lại. Tất cả đang hỏi nhau không biết ông làm gì thì Sanro quay lại. Ông chia phần mì của ông ra làm đôi rồi để sang một đĩa khác.

“Bố làm gì thế?” Yoko hỏi.

“Bố đã hứa với Monami từ ngày xưa.” ông nhìn Naoko mỉm cười.

Ánh mắt Naoko đầy vẻ lo lắng, không hiểu là ông Sanro đã hứa gì.

“Cháu quên rồi à? Cháu chả bảo muốn được ăn mì soba của ông một lần còn gì?”

“À...” Naoko nói, mặt nhẹ nhõm hẳn.

“Thế Monami chưa bao giờ được ăn mì của ông à?” Tomio ngạc nhiên hỏi.

“Hình như chưa phải không?”

Bị Sanro hỏi, Naoko khẽ gật đầu.

“Đúng là nhà bán có khi lại chẳng muốn ăn í nhỉ.” Yoko cười khúc khích.

“Bố lúc nào cũng muốn cho Monami ăn nhưng con Naoko bảo là nó chán mì soba rồi, không cần, nó ăn món khác, đâm ra Monami cũng không được ăn.” Đây là lần đầu tiên ông Sanro nhắc đến tên Naoko kể từ khi Naoko và Hirasuke về. Không ai nói gì về điều này. Tuy nhiên Hirasuke nhận ra nét mặt Naoko thoáng chút ngạc nhiên.

“Cháu ăn thử đi. Ông làm cho cháu đấy. Cả Hirasuke nữa.” Ông Sanro đặt đĩa mì và bát nước chấm trước mặt Naoko và Hirasuke.

“Thảo nào hôm nay con nghe thấy tiếng bố gõ bộp bộp trong cửa hàng, hóa ra là làm cái này.”

Yoko nói.

Hirasuke quyết định ăn mà không khách khí. Ngẫm ra thì đúng là gã cũng chưa được ăn mì ông Sanro làm lần nào.

Sợi mì dai nhưng đưa lên là trôi tuột vào miệng. Lúc ăn có thể cảm nhận được hương vị đặc trưng của mì soba. “Ngon tuyệt!” Hirasuke thốt lên.

Ông Sanro mừng rỡ. Vẫn khuôn mặt rạng rỡ đó, ông quay sang Naoko. “Monami thấy thế nào?”

Gương mặt ông Sanro đột nhiên trở nên hốt hoảng. Hirasuke nhìn Naoko. Nàng đang gục xuống khóc, tay vẫn cầm bát nước chấm và đũa. Nước mắt rơi lã chã, thấm cả xuống chiếu.

Bây giờ không phải lúc để đùa. Chắc Monami cho nhiều mù tạt quá. Không ai nói được câu gì. Tất cả đều nhìn Naoko.

“Sao thế?” Hirasuke lên tiếng.

Naoko khẽ mỉm cười. Nàng lấy khăn mùi soa từ trong túi xách để bên cạnh lau nước mắt.

“Cháu xin lỗi.” Nàng cúi đầu.

“Chắc là ông nói điều gì không phải rồi.” Sanro đặt tay lên mái đầu chẳng còn mấy tóc.

“Không phải đâu. Cháu xin lỗi.” Naoko xua tay. “Tại cháu nhớ mẹ. Mẹ cháu bảo là mẹ thích mì của ông. Cháu muốn mẹ cháu được ăn mì này... thế là cháu khóc.”

Yoko cũng bắt đầu sụt sùi. Ông Sanro tuy không khóc nhưng nét đau buồn hiện rõ trên nét mặt.

Hirasuke và Naoko được xếp ở phòng rộng tám chiếu đối diện với phòng ăn ban nãy, ở giữa là hành lang đi lại. Trước đây phòng này dùng làm nhà kho nhưng giờ đã được dọn dẹp sạch sẽ. Yoko và Tomio mang lại hai bộ chăn đệm, trải cạnh nhau.

Sau khi Yoko đi, Naoko thì thào: “Hồng mắt rồi.”

“Việc em khóc ban nãy á?” Hirasuke hỏi.

“Vâng.” Naoko gật đầu.

“Trước đó em cực kỳ bình tĩnh. Không hề thấy quá xúc động gì cả. Thậm chí em còn suýt phì cười khi nghe bố xưng ông với em cơ. Nhưng món mì soba đó...” Naoko nắm chặt bàn tay đang để trên đầu gối. “Đó là mì soba của bố. Hương vị đó em đã ăn từ hồi còn bé. Bao nhiêu chuyện bỗng nhiên hiện ra trong đầu em, rồi nước mắt cứ thể chảy ra. Em không muốn khóc đâu nhưng không dừng lại được.”

Nước mắt lặn thành vệt dài trên má Naoko. Nước mắt chảy xuống tận cằm và đọng lại thành giọt.

Hirasuke lại gần Naoko, ôm lấy bờ vai nàng. Ngực áo gã thấm ướt nước mắt của Naoko.

“Bố à,” Naoko nói, mặt vẫn áp vào ngực Hirasuke. “Mình mau về Tokyo thôi. Nơi này đúng là quá khổ sở đối với con.”

“Ừ được rồi.” Hirasuke nói, trong bụng thầm nghĩ giờ có hai người Naoko phải gọi là “bố”.

Hôm sau rất đông họ hàng nhà Naoko tới chơi. Bởi hôm nay có lễ cúng nữa. Hirasuke và Naoko có mỗi việc phải chào thôi cũng mệt là cả người. Hầu hết mọi người đều ngạc nhiên khi trông thấy Naoko: “Trời, giống Naoko quá.” Một bà cô trước đây rất yêu chiều Naoko còn khóc lóc bảo: “Cứ như là con Naoko sống lại ấy.”

Sau khi tất cả cùng viếng mộ về, mọi người cùng ăn uống ở phòng khách giống như tối hôm trước. Hôm nay tấm bình phong ngăn với phòng bên cạnh đã được dỡ ra nên phòng trở nên khá rộng.

“Cháu Monami có bạn trai chưa?” Em họ của Naoko hỏi. Đó là một phụ nữ phốp pháp, rất hay

cười.

“Làm gì có ạ.” Naoko trả lời với giọng điệu đúng là của một học sinh cấp III.

“Thế à? Là nhỉ. Dì tưởng dễ thương như Monami thì bọn con trai đâu có để yên cho chứ.”

“Nó vẫn còn trẻ con mà.” Hirasuke nói xen vào. Ông chú Naoko nghe thấy thế liền cười.

“Chỉ có các ông bố mới nghĩ con mình còn bé thôi. Con gái thì phải làm đúng việc cần làm. Như anh Sanro ấy, trước anh ấy cứ nghĩ con bé Naoko chẳng có anh nào thèm ngó ngang tới. Thế mà xem nào. Lên Tokyo kiếm ngay được một anh rồi lấy làm chồng. Hôm cưới con bé á, anh Sanro cứ khóc mãi ở phòng đợi đấy.”

“Cái gì, chú nói linh tinh gì thế. Tôi có khóc đâu.” Sanro nghiêm nghị.

“Anh chả khóc là gì. Anh còn bảo muốn đám cho thẳng đấy một phát nữa.”

“Hả?” Bất giác Hirasuke đặt tay lên má.

“Anh nói thế bao giờ. Chú này, đừng vớ vẩn.” “Được rồi, được rồi.”

Mọi người xung quanh vừa cười, vừa can cuộc cãi nhau vô bổ của hai anh em già cả.

Bữa cỗ kéo dài tới hơn tám giờ tối. Những bà vợ không uống rượu thì lái xe đưa các ông chồng về, ai về nhà nấy. Có người nhà ngay gần đó nên đi bộ về.

Tắm xong, Naoko nằm dài trên chăn đọc truyện. Chẳng mấy chốc đã nghe thấy tiếng thở đều của nàng. Có vẻ Naoko rất mệt.

Hirasuke xem ti vi tới khoảng chín rưỡi thì vào phòng tắm. Nhà này vẫn còn dùng bồn tắm bằng gỗ. Bồn tắm khá rộng, kê đầu lên thành bồn tắm thì có thể duỗi thẳng chân ra được. Hirasuke nhớ lại lần đầu tiên đến ngôi nhà này. Gã cũng đang ngâm mình trong nước ấm giống thế này, chợt nghe thấy tiếng gõ cửa. Gã đáp lại thì cửa mở, Naoko ló mặt vào.

“Nước đủ ấm không anh?” Nàng hỏi.

“Đủ.” Gã trả lời.

“Thế thì tốt rồi. Nếu nguội thì để em cho thêm củi.” “Ở đây vẫn dùng củi à?”

“Vâng. Phòng tắm này như di sản văn hóa ấy.” Nói rồi Naoko đóng cửa lại.

Sau khi tắm và gội đầu xong, Hirasuke vào lại bồn tắm thì nước đã hơi nguội. Nghĩ Naoko vẫn còn ở ngoài nên gã gọi Naoko bảo cho gã thêm củi.

Không có tiếng trả lời. Gã gọi thêm mấy lần nhưng vẫn không ai trả lời. Đúng lúc gã thôi không gọi nữa thì một thứ đập vào mắt gã. Đó là nút làm nóng lại nước trong bồn được gắn trên tường. Hóa ra chẳng phải là củi gì. Đây là bồn tắm dùng ga thông thường. Gã đã bị Naoko cho một vố.

Gã không hiểu có đúng là Naoko định gạt gã hay không. Nếu nghĩ một chút sẽ hiểu ngay Naoko chỉ đùa. Vì gã còn dùng cả vòi hoa sen để gội đầu cơ mà.

Lần đấy, tắm xong gã không nói gì với Naoko. Naoko cũng không thấy nói gì với gã. Vì thế mà chuyện có phải nàng đứng bên ngoài cố nén cười khi nghe gã gọi hay không đến bây giờ gã vẫn không biết.

Tắm xong, gã đang đi về phòng thì nghe thấy tiếng gọi từ phòng khách: “Hirasuke đấy à?” Gã kéo cửa. Sanro đang ngồi một mình uống whisky đã pha loãng với nước. “Bố uống thêm à?” Hirasuke hỏi.

“Hả, gì cơ. Rượu này uống để cho dễ ngủ thôi. Sao? Uống cùng bố nhé?”

“Vâng, cũng được.” Hirasuke ngồi xuống trước mặt Sanro.

“Pha thêm nước nhé?”

“Vâng ạ.”

Sanro bắt đầu chế rượu cho Hirasuke. Trông thấy có chiếc ly sạch và rất nhiều đá để sẵn đó, Hirasuke đoán có vẻ Sanro có ý định uống với gã nên mới ở đây. Thức ăn của bữa cỗ đã được dọn dẹp sạch sẽ, trên đĩa giờ là món cá trích khô nướng.

“Nâng cốc cái đã.”

“Con xin.”

Sau khi chạm nhẹ cốc, Hirasuke uống cốc rượu mà bố vợ pha. Rượu không đậm mà cũng không nhạt, tỉ lệ vừa đủ cho người vừa mới tắm xong. “Người nấu ăn tinh tế ở những lúc thế này đây.” Hirasuke thầm khâm phục.

“Cảm ơn các con đã về. Mọi người vui lắm đấy.” Sanro cúi đầu.

“Đừng mà bố.” Hirasuke xua tay.

Mai Hirasuke và Naoko sẽ về. Chuyện này mọi người đều đã biết.

“Mới lâu không gặp mà thấy Monami lớn hẳn nhỉ? Thế này là ổn rồi. Bố cứ lo mẹ nó mất, không biết sẽ thế nào. Vậy mà một tay anh đã nuôi dạy nó được như thế. Bố nói thế này hơi buồn cười, nhưng thay mặt con Naoko đã mất, bố có lời cảm ơn anh.”

“Con chẳng làm gì đặc biệt đâu ạ. Con vẫn làm như bình thường thôi.”

“Đâu có, cái bình thường đó cũng không dễ dàng gì. Công việc của anh cũng bận rộn nên chắc chắn là vất vả.”

Ông cụ vừa nhai cá trích nướng, vừa nhắc đi nhắc lại từ “vất vả”.

Hirasuke cảm thấy không được thoải mái lắm.

“Với cả là, chỉ mình anh nên chắc có nhiều chuyện cũng không tiện.”

“Không ạ, không sao đâu ạ. Na... Monami làm được rất nhiều việc.”

“Con bé Monami ấy, sau này mới là vất vả đây. Ban nãy bố có nghe nó định thi vào khoa y hả. Nếu thế thì làm thế nào được việc nhà.”

“Vâng, đúng thế ạ.” Hirasuke ngấm thứ chất lỏng màu vàng hổ phách nhạt trong chiếc ly. Gã bắt đầu hiểu ra ý ông cụ là gì.

“Hirasuke này, ông cụ giọng nghiêm trang, con không cần phải làm tròn bổn phận với Naoko đâu.” Hirasuke nhìn mặt bố vợ. Đúng là ông cụ muốn nói đến chuyện đó.

“Con vẫn trẻ. Còn mấy chục năm nữa mới bằng bố bây giờ. Con không cần phải gắng sức suốt đời. Nếu con muốn thì con cứ lấy vợ, không việc gì phải ngại ngần ai cả. Bố sẽ ủng hộ con.”

“Cảm ơn bố. Nhưng con vẫn chưa thể nghĩ tới chuyện đó.”

Hirasuke nói xong, ông Sanro lắc đầu tới hai, ba lần.

“Con nói vậy nhưng thời gian trôi nhanh lắm, bố vừa bảo con còn trẻ nhưng thật ra cũng không còn nhiều thời gian đâu. Bố nghĩ con nên sớm suy nghĩ nghiêm túc về việc này đi.”

“Dạ.” Hirasuke cười ậm ừ.

“À, tất nhiên là bố không ép.”

Thấy ly của Hirasuke hết, ông Sanro liền pha thêm cốc khác.

“Thôi, con chỉ uống một ly thôi.” Hirasuke xin phép.

Lúc gã chuẩn bị về phòng thì mồ hôi trên người cũng đã ráo. Quả đúng là đất Shinshu vì trong phòng không hề bật điều hòa. Gã thay quần áo ngủ rồi chui vào trong chăn.

Naoko xoay mình về phía Hirasuke. Nàng mở mắt hỏi: “Vừa nói chuyện với bố hả?”

“À... ừ...”

“Bị bảo là lấy vợ đúng không?”

“Em nghe thấy à?”

“Thì giọng bố mình to thế mà.” “Bố mình” ở đây chắc là ông Sanro.

“Mệt thật đấy.” Hirasuke nhăn nhó.

“Chồng đã bao giờ nghĩ tới chuyện tái hôn chưa?” Giọng Naoko rất nghiêm túc.

“À, tưởng tượng ra thì có.” Khuôn mặt của Hashimoto Taeko chợt hiện lên nhưng rồi tan biến ngay. “Nhưng chưa bao giờ anh nghĩ một cách cụ thể cả.”

“Chồng đang cố không nghĩ đến à?”

“Chỉ là anh không muốn nghĩ thôi. Vì anh có Naoko rồi.”

Naoko cup mắt xuống, xoay người ngược hẳn lại rồi khẽ nói. “Cảm ơn chồng. Nhưng như vậy ổn không?” “Ổn mà.” Hirasuke nói trong khi Naoko vẫn nằm quay lưng lại.

Sau đấy không thấy Naoko nói gì nữa. Hirasuke cũng nhắm mắt lại.

Gã tự xác nhận lại với bản thân rằng liệu thế này có ổn thật không. “Mình có Naoko rồi. Mình đã có một người vợ mà chỉ mình mình nhìn thấy, người khác thì không. Thế là đủ. Thế là đủ hạnh phúc rồi.”

Đầu óc gã trở nên mơ màng. Rồi gã chìm vào giấc ngủ mà vẫn nghĩ mọi chuyện như vậy là ổn.

Sáng sớm hôm sau, Hirasuke và Naoko chuẩn bị quay về Tokyo. Cứ mỗi lần về quê là lại được cho bao nhiêu là quà nên cốp xe của chiếc sprinter chật cứng. Hàng ghế sau cũng đầy túi giấy và thùng quà.

“Nhớ nghe lời bố cháu đấy. Tết lại về chơi nhé.” Đứng cạnh cửa xe bên ghế phụ, ông Sanro nói.

“Vâng, cháu sẽ về. Ông giữ gìn sức khỏe nhé.”

“Ừ ừ, cảm ơn cháu.” Ông Sanro gật đầu, đôi mắt đang nhắm nghiền trông như một nếp nhăn nằm trên trán.

Hirasuke cho xe chuyên bánh. Ánh nắng chiếu

xuống mặt đường nhựa báo hiệu trời hôm nay sẽ lại nóng bức. Tối qua xem ti vi, gã đã biết bắt đầu xuất hiện cảnh tắc đường do dòng người ồ ạt từ quê lên. Gã đã chuẩn bị sẵn tinh thần.

Đi được một đoạn, Naoko nói: “Đợi chút.” Hirasuke tạt xe vào lề đường.

“Sao thế?” Hirasuke hỏi.

Naoko ngoái lại nhìn đằng sau rồi thở dài.

“Cứ nghĩ sẽ không bao giờ về đây nữa là em lại thấy buồn.”

“Tại sao? Nếu muốn em có thể về mà.”

Naoko lắc đầu.

“Em không về nữa đâu. Gặp mọi người ở nhà em đau lòng lắm. Đối với mọi người, em đã chết rồi.”

Em không còn nữa thì thế giới của những người đó cũng nên khép lại. Có về đó thì em cũng chỉ hiện lên như một linh hồn mà thôi.” Mắt Naoko bắt đầu ngân ngấn nước. Nàng lôi khăn mùi soa ra. “Em xin lỗi. Em chỉ muốn khóc chút thôi. Thôi, không nhõng nhẽo nữa. Chồng cho xe chạy đi, không sao đâu.”

Hirasuke không nói gì, nổ máy cho xe chạy.

Từ tận đáy lòng gã nhận ra, giờ chỉ mình gã mới là gia đình thật sự của người con gái này. Trên cuộc đời này chỉ còn mỗi gã và nàng mà thôi.

ĐÓ LÀ BUỔI CHIỀU CHỦ NHẬT, LÚC CÓ cuộc điện thoại gọi tới. Naoko đang đi mua thức ăn cho bữa tối. Hirasuke, sau khi chăm sóc mảnh vườn nhỏ xong, ngồi dựa lưng bên thềm cửa thông ra vườn, ngắm bầu trời phía Tây. Quảng mây được nhuộm đỏ bởi màu hoàng hôn rực rỡ.

Lâu rồi gã mới có một buổi chiều thu thanh thoi thế này. Gã cảm thấy khoan khoái khi nghĩ ngày mai, gã lại có một tinh thần tươi mới để làm việc.

Vậy mà tiếng chuông điện thoại đó lại mang đến cho gã một dự cảm chẳng tốt đẹp gì. Điện thoại nhà Sugita bình thường không mấy khi đổ chuông. Hồi Naoko vẫn còn là Naoko, người nhà ở Nagano và bạn bè nàng thường xuyên gọi tới nhưng bây giờ thì không còn nữa.

“Chắc lại bên nhà đất rồi.” Hirasuke đứng dậy. Thỉnh thoảng vẫn có những cú điện thoại gọi tới mời mua căn hộ một phòng.

Điện thoại để trên tủ trong phòng khách. Gã nhắc điện thoại lên.

“Vâng, nhà Sugita đây.” Đầu dây bên kia không trả lời ngay. Chính khoảng thời gian im lặng ngắn ngủi này càng khiến Hirasuke càng chắc về dự cảm không hay ban nãy. Bằng trực giác, gã hiểu bên kia trả lời chậm không phải bởi lý do vật chất nào đó mà bởi vì bối rối khi nghe thấy giọng gã.

“A lô,” một giọng nam, “Dạ... Sugita Monami có nhà không ạ?”

Hirasuke đoán chắc cậu này ở trường Monami. Một đám mây đen bỗng kéo đến bao phủ tâm hồn đang rất phấn chấn của gã.

“Giờ thì không.” Gã trả lời. Giọng gã thể hiện rõ sự không hài lòng, nửa như vô tình, nửa như cố ý.

“Vậy ạ.”

Cậu con trai đầu dây bên kia có vẻ sợ sệt. Gã định nếu cậu ta mà dập máy luôn thì gã sẽ mắng cho cậu ta một trận vì cái tội gọi điện tới nhà người khác, không xưng tên tuổi gì đã cúp máy. Tuy vậy, cậu bé này không đến nỗi không biết phép tắc gì như thế.

“Dạ, cháu là Soma ạ. Khi nào Monami về, chú nhắn lại là cháu gọi đến được không ạ.”

“Soma? Soma nào cơ?”

“Dạ Soma ở cùng câu lạc bộ tennis với Monami ạ.”

Miệng Hirasuke đắng ngắt, lại câu lạc bộ tennis.

“Có chuyện gì gấp à?”

“Dạ không, không đến nỗi gấp đâu ạ.”

“Nhưng gọi đến vào ngày Chủ nhật tức là có chuyện gì phải không. Cháu nói cho chú thì chú sẽ nói lại với Monami.”

“Dạ thôi, thế thì phiền quá. Với cả không nói trực tiếp thì hơi khó hiểu. Chú cứ nhắn với Monami cháu gọi là được.”

“Hừm.”

“Xin lỗi chú.”

Cậu bạn xưng tên là Soma kia vội vàng cúp máy.

Đặt điện thoại xuống, một cảm giác khó chịu dâng lên trong lòng gã. Gã nhìn đồng hồ. Naoko vừa ra khỏi nhà. Bình thường phải một tiếng sau nàng mới về.

Hirasuke bật ti vi lên. Kênh NHK đang phát bản tin. Nhưng chẳng nội dung nào lọt được vào đầu gã. Gã chỉ nhìn vào màn hình thôi.

Gã đi lên tầng hai, cứ để nguyên ti vi đang bật. Gã nhẹ nhàng mở cửa phòng Naoko rồi bước vào trong.

Phòng rất gọn gàng, sạch sẽ. Chỉ có trên mặt bàn học là hơi bừa bộn một chút. Sách tham khảo môn lý vẫn đang để mở. Có vẻ như Naoko đang học đến phần động lực. Một bài tập về lực tác động thêm vào vật đặt trên mặt phẳng nghiêng. Hệ số ma sát. Lực và phản lực. Vài thuật ngữ vẫn còn lưu lại trong trí nhớ của Hirasuke. Phía góc bàn là các tập tài liệu, vở, từ điển... được xếp ngăn với nhau bằng những tấm kê sách. Có tất cả năm tập tài liệu với năm màu: đỏ, xanh da trời, vàng, xanh lá cây, da cam. Gáy tập tài liệu không thấy ghi gì nên có lẽ màu được dùng để phân biệt.

Trước đây, Hirasuke có lần nhìn thấy Naoko đặt một tập hồ sơ bên cạnh và nói chuyện điện thoại với bạn trong câu lạc bộ tennis. Có khả năng tập tài liệu ấy có kẹp những giấy tờ liên quan đến câu lạc bộ tennis.

Gã nhớ tập tài liệu đó màu đỏ hoặc màu cam. Gã rút hai tập tài liệu ra, lòng cảm thấy chút tội lỗi. Gã mở ra xem. Màu đỏ là tài liệu các công thức nấu ăn. Có cả những trang cắt ra từ tạp chí, được kẹp bên trong rất gọn gàng.

Đúng như gã nghĩ, tập màu cam có liên quan đến câu lạc bộ tennis. Trang đầu tiên là một tờ giấy có ghi các ngày thi đấu thường kỳ vào mùa thu.

Gã lật nhanh các trang và dừng lại ở trang cuối cùng. Đó là trang có ghi tên và địa chỉ liên lạc của thành viên.

Cậu ta bảo tên là Soma.

Gã dùng ngón tay lần theo phần ghi tên. Cuối cùng gã cùng tìm thấy cái tên Soma Haruki. Cậu ta học lớp Mười một.

Hirasuke mở ngăn kéo bàn. Đồ dùng học tập được sắp xếp gọn ghẽ. Gã xé một tờ từ quyển ghi chú có vẽ hình con mèo, dùng bút bi ghi lại địa chỉ và số điện thoại của Soma Haruki. Gã không có mục đích gì. Chỉ là gã muốn biết thôi.

Gã nhét tờ giấy ghi chú vào túi quần, xếp lại tập tài liệu vào chỗ cũ. Gã cảm thấy khá hài lòng vì đã biết được chút thông tin về cậu con trai đã gọi điện cho Naoko.

Gã mở cửa, đi ra khỏi phòng. Đúng lúc gã đưa tay ra phía sau để đóng cửa thì trông thấy Naoko đi lên. Nàng dừng lại ở giữa cầu thang. “Sao thế ạ?” Naoko hỏi. “Bỏ vào phòng con có việc gì à?” Giọng nàng nghe như trách móc.

Gã nghĩ bụng chẳng lẽ gã không được vào phòng nàng, rồi ý nghĩ gã đã xâm phạm sự riêng tư của Naoko chọt bùng lên trong lòng gã. Ý nghĩ đó biến thành lời nói dối không mấy tự nhiên và buột ra khỏi miệng gã.

“Không... bố muốn mượn cái này... nhưng mà bố không biết chỗ nào nên thôi.”

“Bố muốn mượn gì?”

“À... cái... quyển truyện, ừ, truyện ấy.”

“Truyện? Truyện gì?”

“Truyện gì đó... truyện của Natsume Soseki ấy.” Hirasuke thấy hối hận vì lời nói dối bất cần. Gã hoàn toàn không rõ Naoko đang đọc sách của ai nên gã cứ nói bừa là Natsume Soseki.

“Con mèo hả?” Naoko hỏi.

“Con mèo?”

“Quyển Tôi là con mèo. Của Soseki thì con có mỗi quyển đấy thôi.”

“À, đúng rồi. Quyển ấy đấy.” Hirasuke nói. “Vừa nãy trên ti vi có nhắc đến quyển đấy nên bố muốn đọc thử.”

“Hừm, lạ thật đấy.” Naoko giậm chân bước lên cầu thang rồi vào phòng mình.

Hirasuke đứng ngoài cửa nhìn Naoko. Nàng tiến lại gần giá sách, rút ngay ra một quyển khá dày. “Bố tìm ở đâu? Nó ngay đây còn gì.”

“Ồi thế hả? Bố không thấy.”

“Đây.” Naoko chìa sách ra cho Hirasuke. Hirasuke đỡ lấy.

Naoko định ra khỏi phòng luôn nhưng nàng quay người lại nhìn một lượt khắp căn phòng.

“Gì thế?”

Naoko khẽ nhíu mày, đi lại phía bàn học. “Bố động vào bàn của con à?”

“Đâu, bố có động gì đâu.” Hirasuke giật mình nhưng cố tỏ ra bình thường.

“Hừm.”

“Làm sao à?”

“Không. Nếu bố không động vào thì thôi.” Vừa nói, Naoko vừa đổi lại chỗ hai tập tài liệu màu đỏ và màu da cam.

Rốt cuộc tối hôm đó, Hirasuke không dă động gì tới chuyện Soma Haruki gọi điện cho Naoko. Gã cũng muốn hỏi về cậu bạn có tên là Soma kia nhưng tinh ý như Naoko thì chuyện nàng sẽ liên hệ với việc các tập hồ sơ sai vị trí là điều hoàn toàn có thể xảy ra. Gã không muốn bị Naoko biết chuyện gã tự tiện lục lọi đồ của nàng.

Ăn tối xong, trước mặt Naoko, gã mở quyển Tôi là con mèo mà gã chẳng hề muốn đọc ra. Mới được hai trang thì cơn buồn ngủ đã tấn công gã. Sau đó thì gã phải giả vờ là đang đọc.

Hôm sau, Hirasuke về nhà hơi muộn. Đồng hồ trên tay gã chỉ tám giờ mười lăm phút. Nhưng gã yên tâm khi thấy ánh sáng hắt ra từ cửa sổ. Nếu Naoko mà chưa về chắc gã sẽ lại đứng ngồi không yên.

Thỉnh thoảng vẫn có những hôm Naoko về muộn. Tuy nhiên, sau lần cãi nhau trước, thấy chẳng vui vẻ gì nên Hirasuke cố gắng không than phiền Naoko nữa. Có vẻ như Naoko cũng biết ý nên hầu như nàng không còn về sau tám giờ.

Gã mở cửa vào nhà. Gã tháo giày, định lên tiếng báo cho Naoko biết gã đã về. Tuy vậy, trước khi làm điều đó thì gã nghe thấy tiếng thì thầm nói chuyện. Tiếng của Naoko. Thỉnh thoảng còn nghe thấy cả tiếng cười khúc khích.

Có vẻ như Naoko đang nói chuyện điện thoại. Gã đi dọc hành lang, cố nén tiếng bước chân. Tiếng nói vọng ra từ phòng kiểu Nhật.

“Em nghe thấy chị Arisaka nói vậy mà. Chị ấy bảo anh cười cái túi xách tay của em. Anh thật quá đáng.”

Giọng nói này rõ ràng là của Naoko nhưng ngữ điệu thì khác hẳn khi nói chuyện với Hirasuke. Ngữ điệu ấy không chỉ phá bỏ những từ ngữ của một nữ sinh cấp III.

Nó còn mang âm điệu như thể đang vỗ về phía bên kia.

“Ôi... vậy à? Ôi... thật không thể tin được! Thế lần tới anh đánh đôi với em nhé? Dạ, thật không à? Tuyệt quá! Sao à? Không đâu. Tại sao em phải làm thế chứ?” Vừa nói Naoko vừa cười. Có vẻ nàng cực kỳ vui sướng.

Hirasuke lùi lại vài bước rồi bước tiếp, cố tạo ra tiếng động. “Bố về rồi đây.” Gã lên tiếng. Tuy không trông thấy nhưng có thể cảm nhận được là Naoko đang cố gắng.

“Vâng, thế mai nhé. Vâng ạ. Xin chào.”

Đúng lúc Hirasuke bước vào thì nàng buông điện thoại.

“Chào bố. Ăn tối luôn nhé?” Naoko đi vào bếp. Giọng điệu của nàng trở lại như bình thường.

“Con vừa gọi điện à?”

“Vâng. Với bạn học. Hỏi về bài tập tiếng Anh.”

Hirasuke rửa thềm trong bụng: “Nói dối.” Giọng điệu ban nãy không phải là nói với bạn cùng lớp. Cũng chẳng phải nói chuyện về tiếng Anh. Đó chắc chắn là với một thằng con trai.

“À, hôm qua có điện thoại đấy. Từ một cậu tên là Soma ở câu lạc bộ tennis.”

“Ồ, vậy ạ.”

Hirasuke thấy bờ vai của Naoko, lúc này đang quay mặt vào bồn rửa, khẽ rung lên.

Cậu ta bảo nhắn lại với con là cậu ta gọi nhưng bố quên mất. Hôm nay chắc con gặp cậu ta rồi. Cậu ta bảo gì không?”

“À, hôm nay bạn ấy nói với con về chuyện chuẩn bị trận đấu cho các thành viên mới. Chắc hôm qua bạn ấy gọi về việc đó. Cũng không thấy bạn ấy nói là hôm qua gọi điện.”

“Cậu ta gọi vào Chủ nhật nên chắc phải là việc gấp nhỉ.”

“Không hẳn là gấp mà con nghĩ bạn ấy gọi vì sợ con lại quên mất.”

“Hừm... thôi không sao.”

Hirasuke lên tầng hai. Gã thay quần áo, đầu óc vẫn nghĩ về chuyện cú điện thoại. Người mà Naoko vừa gọi điện chắc chắn là cậu Soma Haruki học lớp Mười một kia. Vấn đề là tại sao Naoko lại nói dối. Tại sao nàng không thể nói một câu: “Đó là điện thoại từ một người trong câu lạc bộ tennis”?

Phải rồi, Hirasuke hiểu ra vấn đề. Chắc chắn hôm nay Naoko có tham gia luyện tập ở câu lạc bộ. Vừa rồi nàng cũng bảo là hôm nay có nói chuyện với Soma. Nếu đúng thế đương nhiên sẽ nảy sinh nghi ngờ là tại sao về nhà rồi lại nói chuyện tiếp với cậu ta trên điện thoại. Và nàng không đủ tự tin để trả lời cho sự nghi ngờ đó.

Chắc chắn Soma là người gọi tới. Không có chuyện Naoko gọi vì nàng không biết bao giờ Hirasuke về.

Hirasuke cho tay vào túi quần. Ngón tay gã chạm phải tờ giấy ghi chú được gấp lại bỏ trong túi. Đó là tờ giấy ghi địa chỉ của Soma Haruki.

“Hay mình gọi cho cậu ta.” Hirasuke chợt nghĩ. Nếu bị một ông bố gọi tới và bảo “Không có việc gì thì đừng gọi cho con gái tôi?” thì chắc phần lớn các cậu con trai sẽ rụt cổ lại.

“Bố ơi, ăn cơm.” Tiếng Naoko vọng lên. Hirasuke đáp lại với giọng rất to, bỏ tay ra khỏi túi quần.

“Con nói luôn với bố này, tuần sau có thể con sẽ về muộn cả tuần đấy.” Đang ăn tối, Naoko nói, giọng có vẻ ngại ngùng.

“Lại luyện tennis à?”

“Không phải thế. Mà là chuẩn bị cho lễ hội văn hóa của trường. Thứ Bảy tuần sau là lễ hội văn hóa rồi.”

“Thế làm gì mà về muộn?”

“Lớp con làm quán cà phê chiều phim. Bọn con chiếu phim tự làm trong phòng tối, nhân tiện bán luôn cà phê hay sinh tố gì đó. Trong tuần sau bọn con phải hoàn thành các phim và trang trí quán.”

“Nghĩa là tất cả mọi người đều tham gia hả?”

“Tất cả. Tất nhiên rồi.”

“Muộn là mấy giờ?”

“Con đâu biết. Nghe nói mọi năm ban tổ chức phải thức đêm mấy hôm liền.”

“Thức đêm? Tức là ở lại trường?”

“Vâng.”

“Không phải là con được chọn vào ban tổ chức đấy chứ?”

“Không phải con. Ai tham gia câu lạc bộ thì không được chọn vì không thể đảm đương được cả hai bên. Những bạn không tham gia câu lạc bộ, mặc dù không ở trong ban tổ chức nhưng cũng đã bắt tay vào chuẩn bị rồi. Những người tham gia câu lạc bộ như con từ tuần sau phải giúp họ một tay. Tuần sau tất cả các câu lạc bộ đều được nghỉ.”

“Lễ hội văn hóa trường đó cũng mệt đấy nhỉ? Một trường mà phải ganh đua nhau để vào Đại học Tokyo làm vậy cũng được hả?”

“Chơi nhiều, học cũng nhiều. Trường con hiểu rõ tầm quan trọng của việc lấy lại tinh thần. Không phải cứ gục mặt học là đỗ được vào Đại học Tokyo đâu.” Giọng Naoko có vẻ hơi mất bình tĩnh.

ĐÚNG NHƯ ĐÃ BÁO TRƯỚC, THỨ HAI TUAN SAU Naoko muộn hơn tất cả những ngày trước đó. Thậm chí hơn bảy giờ, nàng còn gọi điện bảo Hirasuke đi ăn ở ngoài vì nàng sẽ về rất muộn. Hirasuke đành ra quán mì ramen gần nhà làm một suất.

Mãi tới hơn chín giờ Naoko mới về. Hirasuke muốn nói vài câu với Naoko nhưng nhìn thấy dáng vẻ mệt mỏi của nàng, gã không mở miệng nói. Naoko bảo nàng đã ăn tại quán okonomiyaki ở cạnh trường rồi.

Naoko đi tắm rồi lên tầng hai. Một lát sau thì điện thoại trên tủ phòng khách đổ chuông. Hirasuke hơi giật mình. Lúc này đã gần mười một giờ.

Gã chuẩn bị đứng dậy nhắc điện thoại thì không thấy chuông kêu nữa. Hirasuke nghĩ chắc ai đó gọi nhầm nhưng gã nhận ra ngay là không phải.

Chiếc đèn nhỏ trên máy điện thoại đang sáng. Đó là đèn báo máy còn đang có người dùng. Nghĩa là Naoko đã nhắc máy và nói chuyện ở trên gác.

Nhà Sugita chuyển sang dùng điện thoại không dây từ mùa xuân vừa rồi. Gã đồng ý với đề xuất của Naoko là nên có máy ở cả tầng hai nữa. Máy con này thường ngày vẫn gắn ở tường trên hành lang tầng hai.

Hirasuke cứ nhìn vào cái đèn trên điện thoại mất một lúc. Gã đoán nếu chỉ là việc thông thường thì hai, ba phút là xong. Nhưng mãi mà đèn không tắt. Gã đưa mắt nhìn sang ti vi. Cuộc gọi bắt đầu từ sau chương trình dự báo thời tiết. Đèn trên điện thoại vẫn sáng.

Thật không bình thường khi gọi vào giờ này, gã nghĩ.

Mãi gần một tiếng sau, đèn báo trên điện thoại mới tắt. Suốt khoảng thời gian đó Hirasuke hết xem ti vi lại xem báo. Đương nhiên là chẳng một nội dung nào lọt được vào đầu gã.

Hôm sau, cũng hơn chín giờ Naoko mới về, đồng nghĩa với việc hai ngày liên tiếp Hirasuke phải ăn tối ở quán mì ramen.

Mối nghi ngờ của Hirasuke càng ngày càng tăng. Không rõ Naoko đang làm gì? Chuẩn bị cho lễ hội phải cần gần ấy thời gian ư? Chỉ là một quán mô phỏng trong trường thôi mà?

Gã vừa xem ti vi vừa nghĩ ngợi thì điện thoại lại đổ chuông. Mười giờ năm mươi. Gần giống thời điểm ngày hôm qua.

Chuông chỉ đổ một lần. Vẫn như hôm qua, đèn báo máy con đang sử dụng bật sáng ngay. Naoko lúc này đã ở trong phòng. Không thấy Naoko ra hành lang nên rõ ràng là nàng đã biết trước sẽ có điện thoại nên mang máy vào phòng. Tóm lại, ai đó đã hẹn với nàng mười giờ năm mươi phút tối nay sẽ gọi điện.

“Ai đó” là ai?

Hirasuke rung đầu gối, hết nhìn ti vi, đồng hồ, lại nhìn sang điện thoại. Trên ti vi đang phát kết quả giải bóng chày nhà nghề. Đội “Những người khổng lồ” đã giành chức vô địch, giờ chỉ còn đợi đội vô địch ở giải Pacific League để so tài trong giải Nhà nghề Nhật Bản nữa thôi. Mấy hôm nay, các đội

Kintetsu, Seibu, Orix liên tục hoán đổi vị trí. Riêng năm nay, một người hâm mộ đội “Những người khổng lồ” như Hirasuke đặc biệt chú ý tới kết quả của giải Pacific League. Tuy nhiên lúc này lại không phải là thời điểm thích hợp.

Khi kim đồng hồ chỉ qua mười một rưỡi, Hirasuke đi ra hành lang. Gã cố gắng đi thật nhẹ nhàng rồi đứng dưới chân cầu thang. Không thấy bóng dáng Naoko ở hành lang tầng hai. Chắc nàng đang nói chuyện bằng máy con ở trong phòng.

Hirasuke đi lên cầu thang, hết như con thạch thùng đang bò. Có tiếng nói khẽ vọng ra từ phòng Naoko nhưng không nghe được nội dung.

Đầu gã hiện lên cái tên Soma Haruki. Chắc hẳn người gọi điện là cậu ta. Cậu ta là người thế nào? Cậu ta gọi điện cho Naoko với dụng ý gì?

Không nghe thấy tiếng Naoko nữa. Hirasuke đang định bò tiếp để tiến lại gần cửa hơn thì cửa bật mở. Suýt nữa thì góc cửa đập vào đầu gã. Naoko nhìn xuống rồi khẽ thét lên:

“Bố làm gì ở đây thế?”

“Không... không có gì.” Hirasuke ngồi dậy, gã vẫn ở cầu thang. Mồ hôi lạnh túa ra khắp người. Gã không nghĩ ra lời bào chữa nào hay ho.

Một tay Naoko đang cầm máy điện thoại. Nàng định để máy lại chỗ cũ nhưng như chợt nhận ra điều gì, nàng nhìn Hirasuke:

“Bố nghe trộm hả?”

“Không có. Chỉ là bố thấy lại có điện thoại đến vào giờ này giống như hôm qua nên bố lên xem thế nào thôi.” “Thế chẳng phải nghe trộm là gì?”

“Bố chẳng nghe thấy gì hết. Mà con nói chuyện lâu nhỉ?”

“Bạn ở câu lạc bộ.” Naoko nói thẳng toẹt ra luôn rồi trả điện thoại về chỗ cũ.

“Cậu ta là Soma phải không?” Hirasuke nói.

Naoko không nói gì, làm mặt sưng sía. Có vẻ Hirasuke đã nói đúng.

“Cậu ta học lớp Mười một cơ mà? Đâu phải là bạn.”

“Sao bố biết anh Soma học lớp Mười một.”

Lần này thì Hirasuke không trả lời được. Miệng Naoko méo xệch.

“Hôm trước đúng là bố xem tài liệu của con phải không? Hay thật đấy!”

“Bố không được phép xem à?”

“Bố không biết thế nào là sự riêng tư hả?”

“Soma là ai? Sao cậu ta lại gọi điện cho con?”

“Con không biết. Vì anh ta gọi cho con.”

“Con không biết? Không có chuyện gì mà giai lại gọi cho gái? Chỉ có một lý do thôi.” Hirasuke hét lên.

Naoko thở dài. Nàng nhìn xuống Hirasuke.

“VẬY em nói thẳng ra luôn. Có lẽ cậu ta thích em. Tuần này câu lạc bộ nghỉ, bọn em không gặp được nhau ở trường nên cậu ta gọi cho em. Được chưa?”

“Em có thể bảo là cậu ta đừng gọi cơ mà.”

“Sao em có thể nói thế được. Cậu ta đã ngỏ ý gì với em đâu.”

“Trước sau gì chả ngộ ý.”

“Đến lúc đấy từ chối là được chứ gì.”

“Em chắc đang vui lắm. Được trò chuyện với giai tư thì làm gì chả vui.” Hirasuke cảm thấy hai bên má gã đang co giật.

“Em vui chứ.” Naoko nói. “Em không được phép vui hả? Chẳng lẽ cái quyền đó mà em cũng không có hả? Em không được phép thay đổi chút không khí hả?”

“Ý em là vui hơn nói chuyện với anh chứ gì?”

Naoko không trả lời câu hỏi của Hirasuke. Nàng nắm tay nắm cửa.

“Thôi mệt rồi, em ngủ đây. Chúc anh ngủ ngon.”

Hirasuke định nói “Khoan” nhưng Naoko đã vào phòng và đóng cửa.

Nằm trong chăn nhưng Hirasuke mãi không ngủ được. Gã thất vọng với chính bản thân vì sự hẹp hòi, có mỗi việc gọi điện thoại thôi mà cũng làm to chuyện. Nhưng mặt khác gã cũng bực mình với Naoko rằng sao nàng không hiểu cho nỗi khổ của gã.

Gã cứ bận tâm mãi về chuyện Naoko gọi Soma Haruki là “anh Soma”.

Nhìn bề ngoài thì đúng là cậu ta học trên Naoko. Nhưng xét về mặt ý thức thì cậu ta mới học lớp Mười một, đối với Naoko thì vẫn còn là trẻ con. Hồi còn cấp I, trước mặt Hirasuke nàng còn gọi cô giáo chủ nhiệm Hashimoto Taeko là “cô ta” hoặc “cái cô đó”.

Chắc hẳn trước mặt Soma Haruki, Naoko vẫn sẽ là một nữ sinh lớp Mười. Vì vậy, đối với nàng, Soma là người cần phải gọi bằng “anh”.

Hirasuke cầu mong sự thay đổi này chỉ là tạm thời. Hôm ở Nagano, khi gã nói “Bên anh có Naoko rồi” nàng đã cảm ơn gã. Thực sự câu nói này đã là cái phao cứu sinh cho tâm hồn gã.

SUỐT BA NGÀY, KỂ TỪ HÔM THỨ TƯ, NAOKO hầu như không nói năng gì. Các ngày tiếp theo, nàng vẫn về nhà sau chín giờ. Về nhà là nàng ở lì luôn trong phòng, chỉ ra ngoài những lúc đi tắm hoặc đi vệ sinh.

Điện thoại cũng chỉ đổ chuông mỗi hôm thứ Tư đó. Thứ Năm và thứ Sáu đều không thấy. Có lẽ Naoko đã nói gì đó với Soma.

Sáng thứ Bảy, tức ngày đầu của lễ hội văn hóa, đột nhiên Naoko vào phòng Hirasuke. Hirasuke vẫn nằm trong chăn. “Đây,” nàng nói và đặt một tờ giấy cạnh gối Hirasuke.

Hirasuke cầm tờ giấy, dụi đôi mắt vẫn còn ngái ngủ rồi xem. Trên nền giấy màu hồng là dòng chữ đánh máy: “Hãy cùng thưởng thức những bộ phim tuyệt vời với ly nước trên tay nào! Chúng tôi đợi các bạn. Video - Bar - Undo.” Bên dưới vẽ cả sơ đồ trường.

“Cái gì đây?”

“Bố thích thì đến.”

“Muốn bố đến không?”

“Thì con bảo thích thì đến mà.”

“Thôi con đi đây.” Naoko rời khỏi phòng.

Hirasuke ngồi bó chân trên đệm, nhìn chăm chăm vào tờ quảng cáo.

Gã cũng muốn đến. Gã muốn tận mắt kiểm tra xem Naoko đang sống cuộc đời học sinh như thế nào. Ngẫm lại thì thấy hầu như chẳng mấy khi gã nhìn thấy gương mặt Naoko lúc ở bên ngoài.

Nhưng gã cũng có phần không muốn đi. Nói đúng ra là gã sợ.

Sợ ở đây không phải vì lo không biết Naoko có ổn khi sống cuộc đời học sinh hay không. Từ trước tới giờ, gã hoàn toàn không lo về chuyện đó. Mà ngược lại. Gã sợ mình phải chứng kiến cảnh Naoko hòa nhập với mọi người đúng như một nữ sinh thực thụ cả về mặt thể xác lẫn tinh thần. Gã sợ cảm giác mất mát, cô độc, bức bối mà chắc chắn gã sẽ bị xâm chiếm khi nhìn cảnh đó.

Bản khoản thế nhưng rốt cuộc gã vẫn không đi. Tám giờ tối Naoko mới về, chẳng may may đã động gì tới chuyện gã không đến lễ hội. Có vẻ nàng cũng không muốn nói tới việc lễ hội diễn ra thế nào.

Hôm sau, Naoko đi mà vẫn không nói năng gì. Có lẽ nàng nghĩ chắc Hirasuke chẳng muốn đến. Hirasuke vẫn chưa quyết định được. Gã nằm trong chăn đọc báo đến quá trưa, buổi chiều thì ngồi xem tường thuật golf và bóng chày trên ti vi. Đây là trận đấu cuối cũng mang tính hình thức của nhà vô địch mùa giải Central League.

Khi ti vi chiếu một nhà hàng nổi tiếng, Hirasuke bỗng thấy muốn đến lễ hội của Naoko. Một chương trình có hai cô cậu nghệ sĩ ăn mấy món tử của nhà hàng.

Thật ra tối hôm qua, lâu lắm rồi bàn ăn nhà Sugita mới có thức ăn được bày lên trên. Tất cả đều là món Naoko mua ở các cửa hàng dưới khu tầng hầm của trung tâm thương mại. Tối nay chắc chắn cũng

sẽ lặp lại như thế. Hirasuke nảy ra ý nghĩ rằng nếu gã đến lễ hội thì khi về, hai người có thể ăn tối ở ngoài.

Đồng hồ chỉ hơn hai giờ chiều. Trong tờ quảng cáo ghi lễ hội kết thúc lúc năm giờ. Gã vội vàng chuẩn bị.

Từ sau hôm xem kết quả thi, gã chưa đến trường Naoko lần nào. Quang cảnh trường hôm nay khác hoàn toàn với lần gã đến. Ngay cạnh cổng là một tấm bảng sắc sỡ, khắp các bức tường trong trường dán đầy các poster. Sự khác biệt lớn nhất chính là học sinh. Hôm thông báo kết quả thi, đâu đó vẫn còn những gương mặt nhuốm nét trẻ thơ nhưng bây giờ thì không còn bóng dáng những gương mặt đó nữa.

Các vị trung niên, có vẻ là phụ huynh học sinh đang đi lại trên sân trường. Tuy nhiên có vẻ như họ không có mấy hứng thú với các trò giải trí. Trông họ giống như đến để kiểm tra trường mà con họ theo học thế nào hơn là đến để xem lễ hội văn hóa.

Cửa vào lớp 10-2 được trang trí bằng giấy màu và bìa các tông có dán giấy màu. Một cô bé đeo tạp dề nhìn Hirusuka mỉm cười:

“Mời chú vào ạ!”

WÀ... ừ..." Hirusuka gãi đầu, nhìn vào bên trong.

Bàn học được xếp lại với nhau tạo thành vài chỗ ngồi.

Có vẻ khách vào cũng kha khá. Phía cuối lớp học có một tấm ngăn, gã không nhìn thấy phía sau tấm ngăn. Có lẽ là bếp. Trên tấm vách ngăn có mở một ô hình chữ nhật, các cô bé cầm khay ra vào hàng lối đó.

"Có Sugita Monami ở đây không nhỉ?"

"Dạ, chú là bố của Monami?" Cô bé đeo tạp dề chớp chớp mắt nhìn Hirasuke. “Ôi chết." Cô bé chạy biến vào sau tấm vách ngăn.

Ngay sau đó Naoko đi ra. Nàng đeo chiếc tạp dề giống cô bé ban nãy. Mai tóc được búi gọn đằng sau như nữ diễn viên ba lô.

"Hôm nay bố mới đến à?" - Naoko nói. Khuôn mặt nàng không có vẻ gì là đặc biệt vui mừng. Tuy nhiên cũng không có vẻ gì là không hài lòng.

- À bố nghĩ là có khi đến xem qua thế nào.

"Hừm!"

Nàng dẫn gã đến ghé ngồi cạnh cửa sổ. Ngay sát cạnh là màn hình để chiếu phim. Có bốn màn hình tất cả. Mỗi màn hình đều kèm một đầu video. Hirasuke hình dung chỉ riêng việc khiêng mấy thứ đó thôi chắc cũng vất vả.

“Bố uống gì không?” Naoko hỏi.

“À... cho bố cà phê.”

“Vâng, cà phê.” Naoko quay phắt người lại, đi về phía tấm vách ngăn. Lúc ấy gã mới nhận ra là váy đồng phục của Naoko ngắn hơn mọi khi khá nhiều. Tất cả các cô bé phục vụ đều như vậy. Hirasuke không biết mấy đứa làm thế nào để được như thế. Gã thấy hơi lo lắng khi nghĩ ngắn thế kia thì lúc quỳ xuống sẽ hở cả đồ lót mất.

Màn hình liên tục chiếu những bộ phim tự học sinh làm. Toàn là những phim ngớ ngẩn. Có cảnh con quạ và con mèo đang bới rác, có điểm hơi khác với bình thường là trên màn hình có chạy lời bình, nghe như lời của Yakuza, vùng Kansai. (Mafia hay băng nhóm tội phạm của Nhật Bản).

“Bố thấy hay không?” Naoko quay trở lại, tay cầm chiếc khay có cốc cà phê. Loại cốc bằng giấy.

“Hay ở chỗ là rất gọn gàng.”

“Kể cả thế thì tụi con trai cũng phải vất vả lắm đấy.” Naoko ngồi xuống cạnh gã. Nàng đổ sữa đựng trong chiếc cốc nhỏ vào cốc cà phê, khuấy nhẹ rồi đặt trước mặt Hirasuke.

Hirasuke uống đầy một ngụm cà phê. Gã thấy ngon có lẽ bởi gã đang có tâm trạng khác.

“Mấy thứ này tự làm hết cả à?” Hirasuke nhìn các thứ trang trí làm bằng giấy bóng kính và giấy màu dán trên tường và kính cửa sổ.

“Vâng. Toàn bọn không khéo tay lắm nên khá mất thời gian.”

Hirasuke gật đầu. Thế này thì gã cũng hiểu tại sao Naoko ngày nào cũng về muộn.

Mấy cô cậu sau tấm vách ngăn cứ ngó ngó ra nhìn Hirasuke. Khi Hirasuke nhìn lại thì chúng vội quay vào trong.

“Có vẻ bố đang bị chú ý thì phải.”

“Bố đến là chuyện bất ngờ mà. Ở trường, chẳng mấy khi con nói về gia đình.”

“Thế à?”

“Làm sao con nói thật được. Mà nói dối thì đâu có dễ dàng gì.”

Hirasuke gật đầu rồi uống tiếp cà phê.

“Năm giờ lễ hội kết thúc hả?”

“Vâng.”

“Sau đó đi ăn gì đó nhé. Lâu rồi không ăn. Bố sẽ đợi quanh đây thôi.”

Tưởng Naoko sẽ thấy vui nhưng trông nàng có vẻ bối rối.

"Năm giờ là xong nhưng sau đó còn nhiều việc khác."

“Nhiều việc?”

“Thì dọn dẹp và đốt lửa trại nữa...”

“Lửa trại?”

Hóa ra là có cả cái đó. Chuyện này thuộc về ký ức xa xưa của gã.

“Tức là con sẽ về muộn?”

“Chắc là không đâu nhưng con không biết cụ thể là mấy giờ...”

“Thế hả?”

“Con xin lỗi.” Naoko cúi đầu.

“Không sao đâu. Tối nay bố sẽ mua Sushi. Naoko về nếu mà đói thì có thể ăn luôn.”

Naoko khẽ gật đầu rồi ghé sát vào tai Hirasuke. “Đừng gọi con là Naoko.”

“À à, xin lỗi xin lỗi.” Gã đưa bàn tay ra trước mặt bày tỏ sự xin lỗi.

Cô bé đeo tạp dề ban nãy chạy lại. “Monami, mình nhờ chút.”

“Chuyện gì thế?”

“Hết giấy lọc cà phê rồi.”

“Biết ngay mà. Vậy thay bằng khăn giấy đi.”

“Nhưng bọn mình không biết cách làm.”

“Con phải vào trong đây.” Naoko đứng dậy, cùng cô bé đeo tạp dề đi vào bên trong sau tấm vách ngăn.

Hirasuke đứng dậy, ngó vào sau tấm vách. Vài cô bé đang làm bánh sandwich và cắt hoa quả để làm sinh tố. Naoko đang cắt khăn giấy và chỉ cho mấy cô bé đứng cạnh cách đặt vào máy pha cà phê. Nhìn bề ngoài Naoko không khác gì các bạn nhưng cung cách nàng chỉ bảo cho các bạn thì trông hết như một bà mẹ.

Gã định ngồi xuống thì thấy một người đứng ngay bên cạnh mình. Cậu ta cao, gương mặt góc cạnh, rậm rắng. Đầu tiên Hirasuke tưởng cậu ta chẳng can hệ gì đến mình nhưng kể cả khi gã ngồi xuống rồi, cậu ta vẫn đứng bên cạnh.

“Dạ thưa...” Cậu ta lên tiếng.

Ngay lập tức một cảm giác khó chịu tột cùng bao phủ lấy Hirasuke. Gã đã từng nghe giọng nói này.

“Chú là bố của Sugita phải không ạ?”

“Đúng vậy.” Giọng Hirasuke cộc cằn. Gã cảm thấy máu chảy ngược lên. Toàn thân nóng bừng.

“Cháu xin lỗi chú chuyện hôm nọ. Cháu là Soma ở câu lạc bộ tennis.” Cậu ta cúi đầu.

“À...” Gã không thốt ra được lời nào. Gã định nói nhưng cảm giác như đang bị đè ý. Vài người xung quanh đang nhìn gã và Soma.

“Thì cháu... Hirasuke nói... cháu cứ ngồi xuống đã.”

“Vâng ạ.” Hirasuke ngồi xuống ghé trước mặt Hirasuke.

Hirasuke bối rối nhìn về phía bếp. Gã bắt gặp ngay ánh mắt của Naoko. Nàng đang nhìn ra ngoài. Sự ngạc nhiên hiện trên nét mặt. Không phải là nàng gọi Soma tới.

“Cháu xin lỗi vì mấy lần gọi điện tới nhà chú vào tối muộn. Cháu xin lỗi vì làm phiền chú.” Soma lại cúi đầu.

“Monami nói gì với cháu à?”

“Vâng, Monami nói chú phải đi làm sớm nên tối gọi điện muộn thì không tiện.”

“À há.” Hóa ra vì thế mà hai hôm nay không thấy có điện thoại.

“Cháu rất xin lỗi.”

“Không sao không sao. Chú không giận gì đâu.” Cậu ta gập mặt để xin lỗi thế này thì gã còn nói gì được nữa.

“Vậy thì tốt rồi ạ.” Cậu thanh niên thở phào nhẹ nhõm.

“Cháu đến tận đây vì việc đó hả?”

“Dạ. Một chị lớp trên nói với cháu là bố của Sugita tới.”

“Hừm.”

Thế là thế nào? Hirasuke nghĩ. Sao đưa kia lại đi báo cho Soma biết? Hóa ra mối quan hệ này đã được công khai?

“Dạ cháu xin phép.” Soma đứng lên. “Chào chú ạ.”

“Ừ, chào.”

Soma quay về phía cuối lớp học, giơ tay, khẽ mấp máy môi như nói điều gì rồi mỉm cười đi ra ngoài. Chẳng cần nhìn cũng biết cậu ta cười với ai.

Ngay sau đó, Naoko đi ra chỗ Hirasuke khẽ hỏi: “Anh ấy nói gì thế?”

Hirasuke kể lại y nguyên câu chuyện. “Cứ như là phim truyền hình ấy nhỉ?” Gã thêm vào. Một phần là mỉa mai, một phần đúng là cảm giác thật của gã lúc này.

“Anh ấy là người cũng dễ bốc đồng.”

“Cậu ta cư xử như là người yêu của con ấy.”

“Làm gì có chuyện đấy. Bỏ đừng nói linh tinh.” Naoko nói, môi hầu như không động.

Bỗng nhiên có tiếng chuông. Sau đó là thông báo còn mười lăm phút nữa lễ hội kết thúc. Xung quanh cất lên những tiếng thở dài.

Hirasuke đứng dậy. “Thôi bỏ về đây.”

“Bỏ đi cẩn thận nhé. Cảm ơn vì bố đã đến.”

“Đừng về muộn quá đấy.” Hirasuke rời khỏi lớp học. Chưa đến năm giờ nên Hirasuke không muốn về nhà ngay. Gã lên xe điện đi ra Shinjuku. Sau khi đi xem một vòng ở cửa hàng bán đồ điện tử, gã định vào hiệu sách. Nhưng đôi chân gã không đi tiếp được khi mắt gã trông thấy đôi thanh niên nam nữ đi từ cửa hàng điện tử ra.

Có vẻ là một đôi học sinh cấp III. Cậu thanh niên tóc dài, cô gái mặt trang điểm. Cả hai đều mặc đồng phục học sinh. Cậu thanh niên khoác vai cô gái, cô gái vòng tay ôm eo cậu thanh niên. Cả hai hoàn toàn không quan tâm tới việc đang ở chỗ đông người, ghé sát mặt vào như thể sắp sửa hôn nhau.

Gã tưởng tượng ra gương mặt Naoko và Soma. Toàn thân gã nổi da gà.

Trong đầu gã lóe lên một ý nghĩ. Trước khi rời khỏi lớp học Soma Haruki có mấp máy môi như nhủ Naoko điều gì đó. Giờ gã đã hiểu ra đó là gì.

"Hẹn sau nhé." Cậu ta nói thế. Chắc chắn rồi. Gã có thể nhớ chính xác cử động môi của cậu ta giống như đang xem một cảnh phim vậy.

Sau? Sau nghĩa là thế nào? Có chuyện gì sau đó?

Hirasuke không tài nào ở yên được. Gã đi về phía nhà ga như thể đang có việc gấp.

Gã liên tục tự hỏi: "Mình đang làm gì đây?" Nhưng gã không thể ngăn nổi bước chân. Lúc tỉnh ra thì gã đã thấy mình quay trở lại trường học. Gã cứ đứng trước cổng trường,

Mặt trời đã lặn. Bình thường giờ này cả trường đã vắng lặng như tờ rồi. Nhưng hôm nay thì khác. Trong sân trường vẫn còn rất nhiều học sinh. Có cả tiếng nhạc và tiếng hát nữa. Chắc là câu lạc bộ nhạc nhẹ đang biểu diễn.

Hirasuke bước qua cổng. Gã đi vào trong sân trường và nhìn thấy ánh lửa trại. Các học sinh đang vây quanh đồng lửa. Đứng đứng, dựa ngồi.

Một sân khấu đơn giản được dựng lên. Một ban nhạc có mấy thành viên đang biểu diễn. Giọng ca chính là nữ. Bộ quần áo đen bóng phản chiếu ánh lửa. Trông cô bé có vẻ già dặn nhưng chắc là học sinh trong trường.

Đồng lửa trại trông khá lạ mắt. Hirasuke liên tưởng đây giống như một buổi múa dân gian.

Nhìn quanh thì thấy không có ai là khách mời cả. Cũng chẳng ai nhận ra sự có mặt của gã. Bởi lẽ trời đã tối, cộng với việc tất cả còn đang mải xem ban nhạc trình diễn.

Hirasuke luồn qua đám học sinh như thể đang luồn qua các rặng cây để tìm Naoko. Có rất nhiều cậu con trai cao hơn hẳn Hirasuke. Đi xen vào giữa đám học sinh, Hirasuke chẳng thể nhìn thấy gì xung quanh.

Ban nhạc đổi bài hát. Vừa rồi là nhạc trữ tình, bây giờ là bài hát có tiết tấu nhanh hơn. Đám học

sinh cũng thay đổi theo điệu nhạc.

Những đứa học sinh đang ngồi đứng dậy rồi gần như tất cả vừa nhảy lên vừa vỗ tay.

Khi tất cả đám thanh niên đồng loạt lắc lư, Hirasuke cảm thấy bầu không khí loãng ra. Gã vừa đi vừa thở hổn hển.

Chân gã chạm một thứ. Hình như gã vấp phải chân ai đó. Gã ngã dúi dụi, hai tay chống xuống đất. Gã đành phải di chuyển theo kiểu bò. Vô số những đôi chân giậm xuống nền đất theo tiếng nhạc. Bụi đất bay lên bám đầy mặt gã.

Dần dần gã thấy ít học sinh quanh mình hơn, có lẽ do gã đã ra xa khỏi sân khấu. Gã thấy đồng lửa trại ngay gần mình. Gã đứng dậy, phui quần áo rồi ngẩng lên nhìn.

Gã nhìn thấy Naoko.

Nàng đang đứng cách đồng lửa độ vài mét. Mặt nàng đang quay nghiêng về phía gã. Nàng không vỗ tay nhưng mắt thì đang hướng về sân khấu.

Đứng cạnh nàng là Soma Haruki. Khoảng cách giữa hai người chưa đầy một mét.

Trong khoảnh khắc ấy, Hirasuke như trông thấy hai người đang nắm tay nhau. Có lẽ do ảo giác. Naoko đang khoanh tay trước ngực.

Trong khi các học sinh khác liên tục lắc lư thì riêng Naoko và Soma đứng im, như thể hai người đang ghim cả không gian và thời gian lại.

Hirasuke hoàn toàn bất động. Gã không thốt ra được lời nào.

Ánh lửa bùng lên dữ dội, chiếu vào mặt Naoko và Soma đỏ rực. Bóng hai người cũng dập diu theo ánh lửa bập bùng.

VÀO THỨ BẢY THỨ HAI CỦA THÁNG MƯỜI HAI, một bưu phẩm được chuyển tới nhà Sugita. Trên bưu phẩm đề nơi gửi là Nipponbashi ở Osaka. Naoko đang ở trường. Hôm nay nàng phải tập tennis nên đến chiều mới về. Hirasuke mang bưu phẩm vào phòng kiểu Nhật ở tầng một, xé băng dính trên hộp và mở nắp. Bên trong có hai chiếc hộp khác. Gỡ mở một hộp, lấy ra một chiếc máy ghi âm cỡ chừng lòng bàn tay. Khác với máy ghi âm thông thường, đây là loại máy cảm ứng âm thanh. Nghĩa là khi nghe thấy âm thanh hoặc tiếng người nói, máy sẽ bắt đầu quá trình ghi âm tự động, khi không có âm thanh hoặc tiếng người nữa thì nó sẽ dừng lại. Nhờ vậy, nếu ghi âm cuộc họp hay bài giảng, máy sẽ không ghi những đoạn băng trắng.

Đương nhiên Hirasuke không đặt mua loại máy này để ghi âm những thứ như vậy.

Chiếc hộp còn lại to cỡ bao diêm. Đó là chiếc micro rời dùng cho điện thoại. Chiếc micro có gắn đoạn dây nhỏ, một đầu có giắc cắm. Ngoài ra còn có dây dẫn dùng cho điện thoại và một phích cắm chạc đôi nữa.

Hirasuke đọc bản hướng dẫn của từng thứ, đồng thời tìm ổ cắm dây điện thoại, ổ cắm điện thoại ở trên tường phòng khách. Phía trước ổ cắm có kê chồng báo cũ nên gã phải kéo xê nó ra. Ổ cắm đang cắm đường dây điện thoại. Hirasuke giật ra và cắm phích chạc đôi vào. Một bên chạc, gã cắm lại đường dây, bên kia gã cắm một dây điện thoại phụ khác.

Gã lắp pin và băng vào máy ghi âm. Gã cắm dây của chiếc micro điện tử vào máy ghi âm. Chiếc micro này được nối với một đầu của dây điện thoại phụ ban nãy. Vậy là xong.

Hirasuke nhắc điện thoại lên, bấm nút 177. Có tiếng bản tin dự báo thời tiết.

“Chúng tôi xin thông báo tin dự báo thời tiết lúc một giờ chiều ngày mừng mười tháng Mười hai của phòng dự báo trung tâm khí tượng. Hiện tại, khu vực Tokyo không có cảnh báo nào về thời tiết...”

Sau khi kiểm tra chiếc máy ghi âm kiểu cảm ứng đã hoạt động, gã ngắt điện thoại. Gã tua lại đoạn băng. Bản tin gã vừa nghe được phát lại y nguyên. Hirasuke hài lòng, gã tua lại băng từ đầu.

Gã kéo tủ tường dịch ra phía trước một chút để có thể nhét được máy cát xét và micro vào khe giữa tường và tủ. Gã dùng chồng báo cũ che lại để không trông thấy khe hở này. Thu dọn báo cũ là nhiệm vụ của Hirasuke.

Chắc chắn Naoko sẽ không bao giờ động tay vào đồng báo này.

Gã dọn các vỏ hộp không. Nếu Naoko mà thấy thì gã không biết phải ăn nói sao.

Gã biết mình đang làm một việc đê tiện. Nhưng khi thấy thiết bị nghe trộm này trên tạp chí, gã không thể không đặt mua. Nói quá lên thì thậm chí gã còn nghĩ rằng chính những thứ này là dành cho người như gã.

Gã rất muốn biết Naoko làm gì ở bên ngoài, đang chơi với những người thế nào, nói những chuyện gì. Khi ở với Hirasuke, Naoko vẫn là Naoko như gã từng biết trước đây. Nhưng gần đây gã hiểu ra rằng đó chỉ là một mặt của nàng mà thôi.

Đương nhiên là vậy. Gương mặt mà Naoko thể hiện trước Hirasuke chỉ áp dụng được cho riêng gã.

Chỉ cần một bước ra khỏi nhà, nàng phải sống với gương mặt của Sugita Monami.

Từ trước đến giờ, Hirasuke không mấy bận tâm về gương mặt của Naoko khi ở bên ngoài. Vì gã vẫn tin rằng, dù Naoko có sống với vẻ bề ngoài là Monami đi nữa thì bên trong nàng vẫn là Naoko, nàng vẫn là vợ gã.

Nhưng niềm tin đó đang bị lung lay. Mà không, có thể nói thứ niềm tin đó đã hoàn toàn biến mất. Gã sợ mất nàng. Gã sợ vì gã cảm thấy đó là điều hoàn toàn có thể.

Gã xé nhỏ các hộp rỗng, bọc lại bằng giấy báo rồi cho vào thùng rác. Đúng lúc ấy gã nghe thấy có tiếng động ở ngoài sảnh. Đó là tiếng có bưu phẩm được cho vào thùng thư. Hirasuke đi ra ngay phía tiền sảnh.

Có ba phong bì trong thùng thư. Một bức là thư quảng cáo sản phẩm gửi cho Hirasuke. Một bức là thông báo chi tiết các khoản dùng thẻ tín dụng. Bức còn lại được gửi cho Sugita Monami.

Hirasuke nhìn mặt sau bức thư gửi cho Monami. Mặt sau bức thư đề tên trường cấp I mà Monami từng học và dòng chữ ghi “Ban cán sự Hội cựu học sinh Khóa 55”. Chắc sắp có buổi hội trường và đây là thư thông báo.

Hirasuke quay vào nhà, đặt ba chiếc phong bì lên bàn. Gã bật ti vi.

Tuy nhiên, ngay sau đó chiếc phong bì gửi cho Monami làm gã quan tâm. Đây có đúng chỉ là thư thông báo không. Mà gọi là “Hội cựu học sinh” thế thôi nhưng chắc gì đã là hội có quy mô, có khi chỉ là buổi tụ tập của những đứa mới lập hội cũng nên.

Hirasuke nhìn dòng chữ ghi trên phong bì. Rõ ràng đây là chữ con trai.

Hay tại nam sinh trường cấp III mượn cái tên “Hội cựu học sinh” để tổ chức một buổi liên hoan? Tự nhiên mấy đứa chúng nó thấy nhớ thời cấp I, hoặc lôi album ảnh tốt nghiệp ra xem, đánh dấu những cô bé có vẻ sẽ trở thành nữ sinh xinh đẹp và gửi bức thư này đến cho những cô bé đó? Bọn con trai suốt ngày chỉ nghĩ tới tình dục ấy có thể làm việc này lắm chứ.

Một khi đã tưởng tượng ra chuyện này thì Hirasuke không thể nghĩ đến chuyện gì khác. Gã đi vào bếp, đổ nước vào ấm rồi đun.

“Mình làm sao thế này?” Gã nghĩ nhưng không thể kìm nén được cảm xúc.

Hơi nước bay ra từ miệng ấm. Hirasuke cầm chiếc phong bì, bắt đầu hơi phần có dán hồ lên chỗ hơi nước đang tỏa ra. Phần giấy bắt đầu ẩm đi.

Sau khi nghĩ đã đủ để hồ tan chảy, Hirasuke dùng đầu móng tay, cẩn thận bóc chiếc phong bì. Chẳng mấy chốc phong bì được mở hoàn toàn.

Trong phong bì có hai tờ giấy gấp gọn. Cả hai đều là giấy khổ B5- Một tờ là bản phôi tô bản đồ vẽ đường tới một hội trường nào đó. Tờ còn lại đúng là thư thông báo của Hội cựu học sinh. Tuy nhiên bức thư không giống như những gì Hirasuke hình dung, đó đúng là Hội cựu học sinh Khóa 55. Bức thư viết vài giáo viên cũng sẽ tham dự.

“Vậy là không vấn đề gì.” Hirasuke nghĩ và nhét lại bức thư vào phong bì. Gã hơi bức thư lại trên hơi nước để làm tan chảy hồ và dán lại như cũ.

Đây không phải lần đầu tiên gã tự tiện mở thư gửi đến cho Naoko. Gã đã từng làm việc này hai lần. Ngày thường khi Naoko về muộn, gã vẫn thường lấy thư.

Lần đầu là gã mở bức thư của người bạn cấp II gửi cho Naoko. Một người bạn gái. Nội dung không có gì đặc biệt. Chỉ là hỏi thăm sức khỏe vì học cấp II xong, mỗi người một nơi.

Nhìn tên ngoài phong bì có thể biết người gửi là nữ. Nhưng Hirasuke vẫn cảm thấy có gì đó đáng ngờ. Phong bì rất đẹp, nét chữ con gái. Vậy mà gã cảm thấy như thể đó là nguy trang. Nhờ của con trai thì sao? Là thư của cậu Soma Haruki đó thì sao? Nếu suy nghĩ sáng suốt thì không thể có chuyện đó nhưng cứ nghĩ đến Naoko thì Hirasuke lại mất hết cả sự sáng suốt.

Hậu quả là gã đã mở phong bì và xem nội dung. Để rồi gã nhận ra rằng đó chỉ là sự nghi ngờ vô căn cứ mà gã tự vẽ ra. Gã thấy căm ghét bản thân. Tuy nhiên vượt lên sự căm ghét này lại là một cảm giác an tâm.

Lần mở trộm thư thứ hai còn vớ vẩn hơn nữa. Đó là bức thư quảng cáo từ điển bách khoa gửi cho Naoko. Tuy nhiên, để thu hút sự chú ý của người nhận, phong bì được làm như là thư cá nhân. Phần người gửi có in tên của giám đốc theo kiểu chữ viết tay. Tất nhiên bên cạnh có đề cả tên nhà xuất bản. Vậy mà mắt Hirasuke vẫn chỉ hướng vào tên người đàn ông trên bức thư rồi mở phong bì trong trạng thái máu chảy dồn ngược lên đỉnh đầu. Khi nhìn thấy tờ quảng cáo từ điển có in ảnh màu, gã tự nhạo báng bản thân vì sự ngốc nghếch quá đáng của mình.

Lần thứ ba chính là bức thư của Hội cựu học sinh này.

Gã cảm thấy có lỗi. Tuy nhiên, đối với gã, việc những bức thư gửi cho Naoko cứ nằm nguyên như vậy thật khó mà chịu đựng nổi. Chính vì gã biết cách để đọc trộm nội dung một cách ngon lành nên gã càng không chịu được. Nó giống như một loại ma túy.

Tình trạng nghiện này không chỉ dừng lại ở những bức thư.

Dạo gần đây, khi Naoko không có nhà, gã đã vào phòng nàng mấy lần. Gã kiểm tra các ngăn kéo, mở tất cả sách vở để trên giá sách. Lý do thì giống như khi gã mở bức thư. Gã muốn biết những chuyện của nàng.

Nguyên nhân của việc này là tự nhiên gã nghĩ, có khi Naoko đang viết nhật ký cũng nên. Từ lâu Hirasuke đã có ý nghĩ nữ sinh thì thế nào cũng viết nhật ký. Nghĩ thế nên gã không thể ngồi yên được. Gã đã vào phòng Naoko để tìm cuốn nhật ký mà chính gã cũng không biết là có tồn tại hay không.

Tuy không tìm thấy cuốn nhật ký nhưng gã vẫn vào để nắm rõ xem phòng Naoko có những gì. Gã ghi lại hết những gì có trong sổ danh bạ liên lạc của Naoko, đồng thời ghi cả những kế hoạch Naoko đánh dấu trên lịch nữa. Gã biết cả việc khi nào đến kỳ kinh của nàng, băng vệ sinh nàng để ở đâu.

Nhưng ngay cả khi làm vậy, nỗi lo lắng trong lòng gã vẫn không nguôi ngoai. Điều khiến gã đau đầu nhất vẫn là các cuộc điện thoại.

Các cuộc điện thoại gọi đến muộn nhất là trước chín rưỡi tối. Và thường sẽ kết thúc trước mười giờ. Người gọi chắc hẳn là Soma Haruki. Cậu ta có xin lỗi về việc gọi điện vào tối khuya nhưng có vẻ cậu ta nghĩ bản thân việc gọi điện không có gì là xấu.

Ngoài ra cũng có điều khiến gã không yên lòng. Hình như Naoko cũng có gọi điện. Gã biết điều này khi nhìn vào bảng kê khai chi tiết trên hóa đơn điện thoại.

Gã thường xuyên kiểm tra máy điện thoại vào những hôm không thấy cậu ta gọi đến. Mỗi khi Naoko gọi đi thì đèn báo máy điện thoại con đang dùng sẽ sáng lên. Tuy nhiên, cho đến bây giờ, ngoài những lần có điện thoại gọi tới, gã chưa từng nhìn thấy đèn báo sáng lần nào. Thế chắc là nàng không gọi đi rồi. Nhưng thế thì lại mâu thuẫn với hóa đơn tiền điện thoại. Chẳng mấy khi gã gọi đi đâu cả.

Vậy thì chỉ có thể là nàng gọi khi gã không có nhà. Đó là những khi gã phải làm thêm giờ, về muộn, những hôm gã phải đi làm vào ngày nghỉ, những lúc gã đi cắt tóc v.v... Hoặc cả khi gã ở nhà nhưng nàng gọi khi gã không để ý. Đó là khi gã đang tắm. Gã rất thích tắm nên thường ở trong phòng tắm từ

ba mươi đến bốn mươi phút. Những lúc như thế nàng có thể thoải mái mà nói chuyện.

Từ lúc nhận ra điều này gã đã từ bỏ thói quen tắm lâu. Tắm xong, gã ra ngoài luôn mà không ngâm mình trong bồn tắm.

Nhưng vấn đề vẫn không được giải quyết. Điều khiến gã đau khổ không phải là việc nàng gọi điện. Vì gã không biết nàng nói những chuyện gì nên lòng gã vẫn chất đầy sự lo lắng.

Đó là lý do tại sao gã lại thấy mình tìm được vật cứu cánh khi nhìn thấy quảng cáo máy nghe trộm.

Hirasuke nhìn đồng hồ. Đã bốn rưỡi chiều. Việc luyện tập của Naoko sắp kết thúc.

Hôm nay trời se se lạnh nên chắc nàng sẽ ghé vào quán “Yukinko”.

Gã nhớ tới quán mì ramen vùng Sapporo. Quán nằm ngay cạnh trường Naoko. Gã biết nàng thường đến quán này là do nhìn thấy tờ hóa đơn trong thùng rác ở phòng Naoko. Ngoài hóa đơn của Yukinko, gã còn tìm thấy hóa đơn quán bánh okonomiyaki Ajifuku, quán giải khát Kururu. Chắc vẫn còn cả những quán khác nữa nhưng có lẽ rất nhiều quán không in hóa đơn cho khách hàng là học sinh cấp III.

Nếu ăn ở quán Yukinko, thế nào Naoko cũng gọi loại miso chashu.

Gã còn biết đây là loại mì ưa thích của Naoko có giá là sáu trăm sáu mươi yên.

SAU KHI NGÂM MÌNH TRONG BỒN TẮM VÀ HUÝT sáo hết một bài hát, Hirasuke ra khỏi bồn. Gã dùng khăn bông lau khắp người. Lúc ra khỏi phòng tắm, gã cẩn thận dùng khăn khác lau tóc và người. Gã bôi thuốc dưỡng lên tóc rồi dùng máy sấy, sấy khô tóc. Gã mặc vào người bộ ngủ rồi ra khỏi phòng thay đồ. Gã quay lại phòng kiểu Nhật, nhìn đồng hồ. Gã đã tắm khoảng bốn mươi năm phút.

Gã nhìn điện thoại thì thấy đèn báo máy con đang sử dụng không sáng. Nhưng khi gã lấy băng từ máy cát xét giấu sau tường ở phòng khách thì thấy băng được ghi âm. Có lẽ Naoko nghe thấy tiếng Hirasuke ra khỏi phòng tắm nên đập máy. Gần đây gã mới nhận ra rằng tiếng đóng mở cửa phòng tắm to hơn bình thường. Ngay cạnh đó là cầu thang nên theo nguyên lý truyền âm thì tầng hai nghe rất rõ tiếng đóng mở cửa.

Hirasuke cầm cuộn băng đi lên tầng hai. Đương nhiên gã không nghe thấy tiếng nói chuyện từ phòng Naoko. Chắc hẳn nàng đang ngồi ở bàn học bài.

Gã đi vào phòng ngủ, lấy máy nghe nhạc Walkman ở trên giá sách. Gã mở cửa băng và cho băng vào. Gã ấn tai nghe sâu vào bên trong tai rồi tua lại băng.

Việc nghe băng ghi âm thể này đã trở thành một trong những niềm vui hằng ngày của gã. Đã một tuần trôi qua kể từ khi gã bắt đầu việc nghe trộm. Hầu như gã đã nắm rõ Naoko nói những chuyện gì và nói với ai trên điện thoại.

Có một điều khiến gã thấy yên tâm. Suốt tuần vừa qua không hề có điện thoại của Soma Haruki. Naoko cũng không gọi cho cậu ta. Người thường xuyên gọi cho Naoko là bạn cùng lớp Kasahara Yurie. Có vẻ đây là bạn thân nhất của Naoko. Naoko cũng hay gọi điện cho cô bạn này. Đầu tiên Hirasuke nghĩ nếu là gọi điện cho bạn cùng lớp thì chẳng cần nhằm đúng lúc gã đi tắm nhưng gã hiểu ra đó là Naoko muốn giữ ý. Nàng tránh không muốn Hirasuke phải lo lắng những chuyện không cần thiết.

Đối với người ngoài cuộc, câu chuyện giữa Naoko và Kasahara Yurie rất sôi nổi và thú vị. Thường là Kasahara Yurie nói xấu giáo viên và tụi con trai, Naoko nghe và cười. Những lời lẽ đầy tính chỉ trích của Yurie thật đáng kinh ngạc, nghe xong không hề thấy khó chịu mà ngược lại còn cảm thấy thích thú.

Câu chuyện giữa Naoko và Yurie chứa đựng nhiều thông tin về trường học. Nhờ vậy mà Hirasuke biết được những chuyện như một thầy giáo tên là Sugawara bắt học sinh phải tuân thủ nội quy đến mức khắc nghiệt trong khi lại cư xử thân thiện đến khó tin với những nữ sinh mà mình thích ở một số lớp. Hay chuyện đang có tin đồn cậu học sinh tên là Morioka khiến một nữ sinh ở trường khác mang bầu. Hóa ra trường học mà hằng năm đều có học sinh đỗ vào đại học Tokyo này cũng có nhiều mầm bệnh ra phết.

Băng đã tua xong, gã nhanh chóng ấn vào nút chạy băng. Gã hồi hộp không biết hôm nay là chuyện gì.

(A lô, đây là nhà Sugita.)

Đầu tiên là tiếng Naoko. Có vẻ như Naoko nhận điện thoại nên chắc người gọi là phía bên kia.

(A lô, anh đây. Soma đây.)

Toàn thân gã nóng bừng. Cuối cùng thì cậu ta cũng gọi tới. Không phải là cậu ta không gọi.

(A, chào anh.)

(Nói chuyện được không em?)

(Vâng, được ạ. Bố em đang tắm.)

(Đúng như Monami nói nhỉ. Thật chính xác.)

(Thói quen lâu năm của bố em rồi. Có khi chính bố em cũng không nhận ra đâu.)

(Nhận ra việc đi tắm vào lúc chín rưỡi á?)

(Vâng. Vào mùa thi đấu bóng chày, hầu như ngày nào cũng có truyền hình trực tiếp đến chín rưỡi.

Trước là chín giờ, nhưng bây giờ kéo dài thêm ba mươi phút. Phải xem xong bố em mới đi tắm nên thành thói quen luôn.)

(Thật à. Hay nhỉ!)

Quả đúng là thế, Hirasuke nghĩ. Đúng là gã thường đi tắm lúc chín rưỡi. Như Naoko nhận xét, xem xong bóng chày là gã đi tắm ngay. Gã hoàn toàn không hề nhận ra là mình vẫn làm thế ngay cả khi mùa giải kết thúc.

Nghe đoạn đối thoại trên cũng đủ hiểu là Naoko nói với Soma rằng nếu gọi điện thì hãy gọi sau chín rưỡi.

Câu chuyện của hai người chuyển sang chuyện ở câu lạc bộ tennis. Nội dung chẳng có gì quan trọng đến mức phải gọi điện nếu như ngày nào cũng gặp nhau ở câu lạc bộ.

Việc Naoko không dùng kính ngữ với bậc đàn anh như Soma cũng khiến Hirasuke nóng cả ruột gan. Trong lòng gã trào lên ý nghĩ không biết hai người trở nên thân thiết như vậy từ bao giờ.

(À thế em nghĩ về việc kia chưa?)

Soma hạ thấp giọng.

(Việc tối hôm ấy đấy hả?)

(Ừ.)

(Em nghĩ rồi nhưng mà...)

Naoko không nói nữa. Hirasuke lấy tay bịt bên tai không đeo tai nghe. Gã linh cảm đây là đoạn hội thoại không thể bỏ qua. “Tối hôm đấy” ở đây chắc là tối Noel.

(Em có kế hoạch gì à?)

(Không có.)

(Nếu vậy thì được chứ sao. Bình thường em đã đồng ý đi với anh lần nào đâu, ít ra tối Noel cũng phải đồng ý đi với anh chứ.)

Có vẻ như cậu ta đang mời Naoko đi chơi Noel. Máu dồn lên đầu Hirasuke. Thật là hỗn xược. Mới chỉ là thằng ranh con, thế mà! Tim gã đập nhanh hơn.

(Nhưng ngày nào mình cũng gặp nhau rồi còn gì.)

Phải. Thế là đủ rồi, Hirasuke thầm nghĩ.

(Em ghét anh à?)

(Ồ không phải là vấn đề. Trước em có nói với anh rồi, em không vắng nhà nhiều được.)

Cứ nói là ghét đi, có sao đâu, Hirasuke nghĩ.

(Anh biết, Anh biết là Monami phải làm việc nhà vất vả. Nhưng chẳng lẽ em không thể nghỉ được một ngày sao. Monami cũng có quyền tận hưởng thời gian của riêng mình chứ)

Hirasuke nắm chặt bàn tay lại. Nói gì thế hả thằng ranh con. Mà thì biết cái gì.

(Ai cũng nghĩ anh em mình đang hẹn hò với nhau. Thỉnh thoảng anh lại bị hỏi là hai người hẹn nhau ở đâu, chơi trò gì. Anh bảo chưa hẹn hò lần nào thì mọi người ngạc nhiên lắm. Mỗi lần thế anh lại thấy tủi thân.)

Cứ đi mà tủi thân.

(Thì em đã nói rồi - tiếng Naoko - nếu anh muốn đi chơi thì rủ người khác đi. Em đã bảo rồi còn gì.)

(Em lại thế rồi. Hóa ra em nghĩ không rủ được người này thì anh đi rủ ngay người khác à. Anh rất nghiêm túc với em đấy.)

Naoko im lặng. Sự im lặng này khiến Hirasuke sốt ruột. Nó khiến gã liên tưởng Naoko đang lung lay trước những lời của cậu thanh niên.

(Anh đã lên kế hoạch cho tối hôm đó. Bọn mình sẽ đi đâu, ăn gì. Vì phải đặt chỗ trước mà.)

(Anh làm khó em rồi...)

(Anh sẽ không bỏ cuộc đâu. Monami cứ nghĩ đi nhé. Nghĩ theo hướng tích cực ấy.)

(Vâng...)

Sao không từ chối luôn đi cho rảnh. Hirasuke nghiêng răng. Chỉ cần nói “Đừng gọi điện nữa”, thế là xong.

(À, ban nãy anh xem trên ti vi, có con này trông lạ cực nhé.)

Soma thay đổi chủ đề, chắc tại không muốn ngắt điện thoại khi không khí đang thế này. Naoko cũng hòa theo tán thành. Hai người nói chuyện chừng vài phút thì Naoko bảo hình như bố đã tắm xong rồi dập máy.

Suốt một tuần trước Noel Hirasuke không làm nổi việc gì. Kể cả khi ở công ty, gã cũng không thể để tâm vào công việc. Rất may giờ là thời điểm cuối năm nên mọi việc ở công ty cũng vào giai đoạn cuối. Nếu không gã đã bị ông sếp Kosaka rầy la về cái tội đầu óc lúc nào cũng như ở trên mây.

Giờ chỉ cứ một việc duy nhất chiếm trọn tâm trí gã.

Đó là việc Naoko định thế nào. Từ tối hôm ấy không thấy Soma Haruki gọi điện nữa, đâm ra gã không biết việc kia của hai người rốt cuộc là thế nào. Hai người có thể nói chuyện với nhau ở trường nhưng gã đoán chắc không có chuyện đó. Từ lần nghe trộm trước, gã có linh cảm rằng khó mà nói chuyện thoải mái trong lúc luyện tập ở câu lạc bộ.

Chắc cũng tại chuyện này mà suốt một tuần nay thái độ của Naoko rất lạ. Nàng thường hay lơ đãng, có khi gọi cũng không trả lời. Có vẻ như nàng băn khoăn không biết nên làm thế nào với lời mời của Soma.

Hirasuke hình dung hiện trong con người Naoko đang lẫn lộn giữa một phần của Naoko trước đây và một phần của một thiếu nữ mười lăm tuổi hiện tại. Phần thuộc về người lớn hiểu được hiện thực, có thể quyết định sáng suốt việc cần phải làm. Nhưng phần thuộc về thiếu nữ, cũng giống như những thiếu

nữ bình thường khác, lại mang một tinh thần không ổn định. Gã nghĩ chính điều này khiến nàng phải băn khoăn.

Hôm hai mươi ba tháng Mười hai, tức một ngày trước Noel, Soma gọi điện tới. Như mọi khi, Hirasuke, ngồi trong phòng ngủ, nghe cuộc nói chuyện giữa hai người bằng máy Walkman.

(Mai, bốn giờ, trước cửa hiệu sách Kinokuniya ở Shinjuku nhé.)

Giọng Soma nghe như thể cậu ta đã phải dồn nén rất lâu, khiến người nghe cảm thấy có áp lực trong đó.

(Đợi đã. Chắc em không đi được đâu.)

(Tại sao? Nếu cần thì anh sẽ xin phép bố em cho)

(Anh có làm cũng vô ích thôi.)

(Em nói gì thế. Phải thử thì mới biết được chứ)

(Thôi, tóm lại là mai không được đâu.)

(Em bận à?)

(Vâng. Em phải ở nhà. Xin lỗi anh.)

(Nói dối. Monami đang nói dối. Em đừng viện lý do, vô ích thôi.)

Naoko không nói gì. Việc này lại khiến Hirasuke giận sôi lên.

(Anh sẽ đợi em. Bốn giờ, anh sẽ đợi em ở trước cửa Kinokuniya. Em không muốn đến cũng được. Nhưng anh sẽ vẫn đợi em.)

(Anh đừng làm em khó xử!)

(Anh mới là người khó xử. Anh chẳng hiểu Monami đang nghĩ gì. Em không phải băn khoăn gì hết, em cứ làm những gì mình muốn ấy.)

(Em không thể đi được.)

(Được thôi. Nhưng anh vẫn đến. Bốn giờ anh sẽ ở đấy.)

Chẳng đợi Naoko trả lời, Soma dập luôn máy. Nghĩ bụng thế nào sau đó Naoko cũng sẽ gọi lại nên Hirasuke tiếp tục để cho băng chạy nhưng gã không thấy có thêm đoạn thu âm nào cả.

Hirasuke cất máy Walkman rồi ra khỏi phòng. Sau một hồi ngập ngừng, gã gõ cửa phòng Naoko. “Vâng,” tiếng Naoko. Giọng nàng nghe hơi chùng xuống.

“Bố vào nhé.” Hirasuke mở cửa.

Naoko đang ngồi ở bàn học. Sách tham khảo để trước mặt, nhưng điều đó chưa hẳn là đang học bài.

“Hôm nay mà vẫn còn học bài à? Xuống nhà làm chén trà không?”

“À... giờ con không cần đâu. Lạ nhỉ, giờ này mà bố lại bảo thế.”

“Ừ thì tự nhiên bố lại thêm.”

“Có bánh nướng vòng con để trên lò vi sóng đấy. Người ta cho thôi, bố ăn đi nhé.”

“Ừ, bố sẽ ăn.” Hirasuke định đi xuống cầu thang nhưng gã quay người lại.

“Mai là Noel rồi.”

“Vâng.” Naoko đã quay lại bàn học.

“Con có kế hoạch gì không?”

“À... không, không có.”

“Thế hả? Vậy tôi đi ăn gì nhé.”

“Mai chắc chỗ nào cũng chật kín. Noel mà, lại còn thứ Bảy nữa.”

“Vậy thì mua Sushi về ăn. Ăn Noel theo kiểu Nhật.” Hirasuke định ra khỏi phòng thì Naoko gọi lại: “Đợi con chút.”

“Gì thế?”

“Ngày mai có khi con đi chơi. Naoko rụt rè.

“Đi đâu?” Hirasuke thấy má mình giật giật.

“Bạn con rủ đi mua sắm. Nhưng con chưa biết cụ thể...”

“Hừm.”

Hirasuke biết rõ Naoko đang nghĩ gì. Có lẽ nàng vẫn chưa quyết định sẽ làm thế nào. Nàng chỉ muốn phòng bị trong trường hợp đi với Soma mà thôi.

“Đi chơi thì chắc sẽ về muộn?”

“Chắc là không đâu. Về ngay thôi. Con định đi khoảng một, hai tiếng gì đấy.”

“Thế à?” Hirasuke gật đầu rồi ra khỏi phòng.

Hirasuke cảm thấy yên tâm đôi chút khi nghe Naoko bảo một, hai tiếng. Có lẽ Naoko định tới chỗ hẹn, rẽ vào quán giải khát nào đó nói chuyện xong rồi về.

Vậy nhưng tối hôm đó Hirasuke mãi vẫn không thể ngủ được. Gã thấy việc để Naoko đi với Soma Haruki sẽ mang lại một rủi ro lớn. Gã linh cảm sẽ có một điều gì đó lâu nay chôn chặt dưới đáy lòng Naoko đột nhiên hiện ra.

Nói “Mãi không thể ngủ được” xem chừng chưa chính xác. Hirasuke hầu như không ngủ cho tới tận sáng hôm sau.

Hôm sau, từ sáng sớm trời đã hừng nắng như thể chúc phúc cho các cặp đôi tình nhân hẹn hò trong ngày hôm nay. Hirasuke ngồi ngắm ánh mặt trời chói chang chiếu xuống mảnh sân nhỏ, vừa ăn món cơm rang Naoko làm. Bữa sáng hôm nay ăn muộn nên cũng coi như bữa trưa luôn, cả đêm Hirasuke không ngủ nên trời sáng mà gã vẫn cứ mơ màng, thành ra phải hơn mười giờ gã mới ra được khỏi giường.

“Hôm nay bố định dọn lại nhà kho,” Hirasuke nói khi uống trà tráng miệng. “Có nhiều đồ không dùng nữa. Từ giờ đến cuối năm chỉ còn một ngày để vứt rác không cháy thôi. Phải dọn luôn trong hôm nay.”

“Nhưng trong kho toàn là rác lớn mà. Đâu có thể vứt vào ngày rác không cháy được.”

“Cũng chẳng sao. Giờ cứ dọn sẵn đấy, lúc nào vứt sẽ nhàn hơn.”

“Ai lại lười những thứ không vứt đi được ra làm gì. Sắp năm mới rồi. Kể cả cuối năm thì cũng đâu cần vứt ngay mấy thứ rác lớn đó.” Naoko rót thêm trà vào chén của Hirasuke.

“Ừ cũng được.” Hirasuke hớp một ngụm trà. Bản thân gã cũng không muốn dọn dẹp gì hôm nay. Gã chỉ muốn có lý do để giữ chân Naoko ở nhà.

Nhắc đến nhà kho, gã chợt nhớ ra một thứ.

“Cây Noel, mình để đâu nhỉ? Cây mà mua hồi Monami còn nhỏ ấy.”

“À, cây đó í hả? Hình như là cất trong tủ tường?” “Tủ này?” Hirasuke đứng lên, mở tủ tường.

“Bố định làm gì? Đâu cần lôi nó ra.”

“Thì sao nào. Hôm nay là Noel cơ mà.”

Trong tủ tường nhét đầy các thứ, nào là thùng các tông, túi quần áo, túi giấy v.v... Hirasuke lần lượt lôi hết ra ngoài. Naoko chau mày nhìn gã.

Gã lôi ra từ trong góc một hộp các tông dài. Ở nắp hộp thò ra tờ giấy lấp lánh.

“Thấy rồi.” Hirasuke mở chiếc hộp. Bên trong là mô hình cây thông và mấy đồ trang trí đi kèm.

“Bố định trang trí thật đấy à?”

“Thật chứ. Không được hả?”

“Không, có gì đâu mà không được...”

Việc Naoko lén nhìn đồng hồ không lọt qua được mắt của Hirasuke. Đã qua mười hai giờ trưa.

Mất gần một tiếng Hirasuke mới lắp xong cây thông. Gã đặt cây thông lên tủ trong phòng khách.

“Thấy có không khí Noel rồi đấy.”

“Ừ.” Đang rửa bát trong bếp, Naoko ngó ra.

“Mình ra ngoài chút đi.”

Naoko duỗi thẳng lưng như thể giật mình trước câu nói của Hirasuke.

“Ra ngoài? Đi đâu cơ?”

“Đi mua sắm. Dạo này con đâu có quần áo gì mới. Bố sẽ mua cho con. Làm quà Giáng sinh luôn. Tiện thể mình mua bánh gatô nữa. Đã mất công lôi cả cây thông ra rồi thì phải làm cho đúng Noel chứ.”

Naoko không đáp lại ngay. Nàng đứng yên, nhìn chăm chăm vào bồn rửa. Cuối cùng nàng quay người lại, đi vào trong phòng kiểu Nhật.

“Hôm qua con nói rồi. Hôm nay con phải ra ngoài có chút việc.”

“Thì con bảo chưa biết thế nào mà. Bạn con đã gọi điện lại đâu.”

“Con là người gọi lại. Con đang chuẩn bị gọi đây.” “Thì từ chối đi. Bảo là không đi được.”

“Nhưng bạn con muốn đi cùng con mà.”

“Chỉ là đi mua sắm cùng nhau thôi chứ gì. Rủ bạn khác đi cũng được chứ sao.”

“Nhưng mà... Thôi để con gọi điện đã.” Naoko đi ra khỏi phòng khách. Có vẻ nàng định lên tầng hai gọi điện.

“Gọi ở đây này.” Hirasuke bảo nhưng Naoko đã lên cầu thang. Không có chuyện là nàng không nghe thấy.

Hirasuke nhìn máy điện thoại. Đèn báo máy con sử dụng đang sáng. Nàng đang gọi cho ai? Chắc chắn là gọi đến nhà Soma rồi.

Cuộc nói chuyện kéo dài chừng vài phút. Naoko đi xuống nhà ngay.

“Bạn con bảo rất muốn con đi cùng. Con đi rồi sẽ về ngay thôi.”

“Bạn con là ai?”

“Rie. Kasaharayu Rie.”

“Đi tận đâu?”

“Shinjuku. Bọn con hẹn nhau lúc ba giờ.”

“Ba giờ?”

“Ừ, con phải chuẩn bị luôn.” Naoko lại đi lên tầng hai.

Hirasuke lắc đầu. Hôm qua khi Soma gọi điện, cậu ta có bảo là bốn giờ ở trước hiệu sách Kinokuniya. Chắc vừa rồi gọi điện cho Soma, Naoko đã thay đổi giờ hẹn.

Cuộc nói chuyện vừa rồi chắc chắn đã được thu âm lại. Hirasuke muốn nghe luôn. Nhưng ngộ nhỡ mà Naoko nhìn thấy gã lòi máy ghi âm ra thì nguy to.

Hơn hai giờ, Naoko ra khỏi nhà. Nàng mặc áo len đỏ, bên ngoài khoác áo khoác có mũ. Hirasuke cũng nhận ra Naoko hơi trang điểm.

Naoko đi được một lúc thì Hirasuke lòi máy ghi âm ra. Gã tua lại rồi bật nghe.

(A lô, Sakahara xin nghe.)

(Rie hả? Tớ đây.)

(Ôi Monami, sao lại gọi vào giờ này thế?)

(Tớ có việc này muốn nhờ cậu, được chứ?)

(Gì thế? Có chuyện gì không hay hả?)

(Sắp sửa không hay.)

(Sao cơ?)

(Giờ tớ phải đi có việc. Tớ muốn lấy lý do là đi mua sắm với Rie.)

(Ha ha, chứng cứ ngoại phạm hả?)

(Xin lỗi nhé. Chắc là không đến nỗi bố tớ gọi cho Rie để kiểm tra đâu.)

(Được rồi. Hôm nay tớ sẽ không nghe điện thoại. Tớ cũng sẽ nói với mẹ để chuẩn bị trường hợp bố Monami gọi tới. Về chuyện này thì mẹ tớ thoải mái lắm.)

(Xin lỗi vì làm phiền cậu.)

(Lần tới khao tớ cái gì là được, cố lên nhé.)

(Cậu bảo sao cơ?)

(Không phải giả vờ nữa thế đâu. Nhờ tạo chứng cứ ngoại phạm vào tối Noel, ai chả biết là vì chuyện gì chứ. Nhưng mà người bị nhờ vả là tớ đây cũng thấy tủi thân lắm.)

(Tớ xin lỗi.)

(Không phải xin lỗi. Nhanh lên không lại muộn đấy.)

(Ừ, thế nhé.)

Cuộc nói chuyện dừng lại ở đó.

Naoko lường trước được việc Hirasuke sẽ nghi ngờ nàng đi chơi hôm nay. Vậy mà nàng vẫn đi. Gã không biết nàng đi là vì muốn gặp Soma Haruki hay vì cậu ta bảo sẽ đợi lì ở đó. Nhưng có một điều chắc chắn, tỉ lệ nàng dành cho Soma trong trái tim hôm nay nhiều hơn dành cho gã.

Hirasuke ngồi khoanh cả hai chân và hai tay. Gã đưa mắt nhìn đồng hồ.

Những ý nghĩ chẳng vui vẻ gì xâm chiếm trái tim gã.

Nỗi lo sợ sẽ mất Naoko như một bóng đen khổng lồ bao trùm lên gã.

Gã cứ ngồi như thế trong suốt gần một tiếng. Phòng không bật lò sưởi nhưng gã chẳng thấy lạnh. Mồ hôi thậm chí còn túa ra trên trán.

Gã đứng dậy, đi lên cầu thang, vội vàng vào phòng thay quần áo.

Gã đến ga Shinjuku lúc ba giờ năm mươi phút. Hirasuke rảo bước tới nhà sách Kinokuniya. Mặc dù chưa tới bốn giờ nhưng gã vẫn không yên lòng. Hai người đó mà gặp nhau rồi thì chắc đã rời khỏi chỗ này.

Ba giờ năm mươi lăm phút, gã tới nhà sách Kinokuniya. Gã đứng quan sát từ một chỗ hơi cách xa nhà sách. Trước cửa nhà sách nổi tiếng này có rất nhiều người đang đứng đợi nhau. Hôm nay đặc biệt toàn là thanh niên.

Ngay cạnh cột trụ hình vuông, một thanh niên mà gã vẫn còn nhớ mặt đang đứng. Cậu ta mặc chiếc áo khoác bằng vải thô màu xanh đậm, có mũ, rất hợp với dáng người. Tay cầm một cái túi giấy, có lẽ bên trong là một món quà. Cậu ta có vẻ ủ rũ, đầu hơi cúi xuống, có lẽ vì nghĩ người mình đợi sẽ không đến.

Cậu thanh niên hơi ngẩng mặt lên. Đôi mắt với đuôi mắt dài của cậu ta hình như đã trông thấy gì đó. Nét mặt trông rạng rỡ hẳn.

Hirasuke dõi theo hướng nhìn của cậu thanh niên. Gã trông thấy Naoko. Nàng tiến lại gần cậu thanh niên với vẻ hơi thẹn thùng, vẻ thẹn thùng của một thiếu nữ mười lăm tuổi, học lớp Mười.

Hirasuke sai chân bước thẳng tới chỗ Soma Haruki.

Cậu thanh niên tiến lên một bước. Naoko đi nhanh hơn. Khoảng cách giữa hai người chỉ còn khoảng năm mét. Bốn mét. Ba mét.

Naoko mở miệng, định nói gì đó. Có lẽ nàng định nói: “Anh đợi em à?” chẳng. Nhưng câu đó đã không kịp thốt ra. Bởi trước đó, nàng đã nhìn thấy Hirasuke.

Naoko dừng lại, như thể thời gian ngừng trôi. Toàn thân nàng, gương mặt nàng, và cả nét mặt nàng nữa, đông cứng lại.

Hirasuke lẳng lặng tiến lại gần. Cuối cùng thì Soma Haruki cũng nhận ra điều bất thường. Cậu ta quay đầu nhìn về phía Hirasuke, trông hết như một con búp bê đang vặn đầu quay lại nhìn phía sau.

Sự ngạc nhiên, như những gợn sóng, từ từ hiện lên trên khuôn mặt Soma.

GÃ CẢM GIÁC NHƯ ĐÃ TRÔNG THẤY CẢNH tượng này trên phim. Có thể đó chỉ là ảo giác, một con người khác bên trong gã đang nhìn cảnh tượng đó mà thôi.

Xung quanh đông kín người nhưng giờ gã chỉ nhìn thấy mỗi Naoko và Soma. Hai bọn họ có lẽ cũng thế. Hai người hoàn toàn bất động, chăm chăm nhìn vào gương mặt gã đàn ông trung niên đang tiến về phía mình.

Hirasuke dừng lại. Vị trí của ba người bây giờ gần giống như một hình tam giác.

“Bố...” Người lên tiếng đầu tiên là Naoko. “Tại sao bố lại...”

Câu hỏi “tại sao” của Naoko chứa đựng một vài “tại sao” khác. Tại sao bố biết bọn con gặp nhau ở đây? Tại sao bố lại đến đây?

Hirasuke không trả lời câu hỏi của Naoko, gã nhìn cậu thanh niên.

“Cháu là... Soma?”

Cậu ta mấp máy môi, như muốn nói là “vâng” nhưng không phát ra tiếng.

“Cảm ơn cháu đã mời con gái bác đi chơi vào tối Noel.” Hirasuke hơi cúi xuống, rồi lại ngẩng lên nhìn Soma. “Nhưng rất tiếc là Monami không thể làm bạn gái cháu. Cũng như không thể đi chơi với cháu.”

Soma mở to mắt, quay sang nhìn Naoko.

Hirasuke cũng quay sang nhìn Naoko. Naoko lần lượt nhìn hai người rồi cúi đầu im lặng. Nàng cắn chặt môi.

“Vì vậy, rất xin lỗi cháu, chú phải đưa Monami về.”

Hirasuke vòng ra phía sau Naoko, lấy tay ấn lưng nàng. Naoko không hề kháng cự. Nàng bước từng bước theo hướng Hirasuke đẩy đi.

“Khoan đã.” Soma gọi. “Tại sao? Tại sao lại không được ạ?”

Hirasuke quay lại nhìn cậu thanh niên. Gã rất muốn giải thích cho cậu. Nhưng đó là điều không thể. Giả sử gã có giải thích thì chắc gì cậu ta đã hiểu được. Chắc chắn cậu ta sẽ nghĩ mình đang bị giấu cợt và tức điên lên.

“Vì thế giới khác nhau,” Hirasuke đành phải nói. “Thế giới của chú và con gái chú đang sống hoàn toàn khác với thế giới của cháu. Cháu có qua lại với Monami thì mọi chuyện cũng không thể suôn sẻ đâu.”

Hirasuke vòng tay quàng lưng Naoko rồi bước đi. Người Naoko nhẹ như một thanh kẹo bông.

Gã không hình dung được Soma đang nhìn theo gã và Naoko với gương mặt thế nào. Ngạc nhiên? Tức giận? Hay hoàn toàn không hiểu chuyện gì xảy ra. Dù thế nào thì việc cần làm bây giờ là nhanh chóng rời khỏi chỗ này.

Naoko như một người mộng du. Đi hay dừng đều không phải việc nàng làm nhờ ý thức. Nàng chỉ cử động giống như Hirasuke mà thôi, cả khi lên xe điện cũng vậy. Nàng chẳng nói câu gì, cứ nhìn

xuống dưới chân bằng cặp mắt vô hồn.

Mãi tới khi tàu gần tới ga cần xuống, gã mới nhận ra nàng đang cầm một gói đồ. Chẳng cần hỏi cũng biết đó là gì. Gã đã hiểu tại sao nàng ra khỏi nhà sớm hơn một tiếng so với giờ hẹn. Là để mua quà cho Soma Haruki.

Hirasuke đưa Naoko về nhà. Mặt nàng vẫn không biểu lộ cảm xúc. Gã đang mở cửa thì bà Yoshimoto Kazuko, nhà bên cạnh cất tiếng chào. Hirasuke mỉm cười đáp lại trong khi Naoko, vẫn gương mặt vô cảm, chẳng buồn nhìn bà Yoshimoto Kazuko. Gương mặt bà Yoshimoto đầy ngờ vực.

Vào đến nhà, Naoko chậm rãi cởi giày, lê từng bước nặng nề dọc hành lang. Nàng đi đến thẳng cầu thang, có lẽ muốn vào phòng mình. Hirasuke không có ý định ngăn lại. Gã muốn để nàng ở một mình một lúc.

Tuy nhiên, khi đến cầu thang, Naoko dừng lại.

Gương mặt cứ cúi gằm suốt từ nãy đột nhiên ngẩng lên.

Hirasuke không kịp hỏi có chuyện gì. Naoko đặt phịch chiếc túi và gói quà xuống, đi thẳng vào phòng kiểu Nhật. Vào đến giữa phòng, nàng đứng nhìn chiếc tủ tường.

Hirasuke đứng ở cửa, nhìn Naoko. Gã không hiểu nàng định làm gì.

Naoko tiến lại gần chiếc tủ, cầm lấy cả chiếc máy điện thoại. Khi nàng nhấc điện thoại lên, dây điện thoại từ phía sau tủ tường cũng bị lôi ra theo. Nàng xô mạnh chồng báo cũ đặt cạnh tủ. Mấy tờ quảng cáo rơi xuống sàn.

Hirasuke quan sát xem nàng định làm gì. Gã biết là sắp có chuyện không hay. Nhưng gã vẫn đứng lặng, bản thân nhìn những hành động của nàng. Gã biết giờ có muốn ngăn nàng lại thì cũng đã muộn.

Có vẻ như Naoko đã tìm thấy vật cần tìm. Nàng thò tay vào khe tường, giật mạnh chiếc máy ghi âm ra.

“Cái gì đây...” Naoko cầm chiếc máy màu đen trên tay, thì thào hỏi. Mặt nàng từ từ co rúm lại, cuối cùng nàng hét lên: “Đây là cái gì?”

Hirasuke không trả lời được. Gã chỉ đứng đó.

Naoko bật máy. Nàng bấm nút tua lại. Nàng dừng một lát rồi bấm nút cho băng chạy. Có thể nghe thấy rõ tiếng phát ra từ loa.

(A lô, Sakahara xin nghe.)

(Rie hả? Tớ đây.)

(Ôi Monami, sao lại gọi vào giờ này thế?)

(Tớ có việc này muốn nhờ cậu, được chứ?)

(Gì thế? Có chuyện gì không hay hả?)

(Sắp sửa không hay.)

Naoko bấm nút tạm dừng. Hirasuke cũng nhận ra là bàn tay nàng đang run.

“Hóa ra anh làm việc này đây.” Giọng nàng cũng run. “Từ bao giờ thế?”

“Hai tuần...” Một cục đờm mắc trong họng gã. Gã ho một tiếng rồi nói lại: “Khoảng hai tuần trước.”

Naoko đau đớn.

“Em đã nghĩ là không bình thường. Làm gì có chuyện anh biết được việc ngày hôm nay. Thật không

ngờ anh lại làm chuyện này...”

“Vì anh nghĩ đến em thôi.”

“Kể cả thế thì anh đâu có thể làm thế này.” Naoko quăng chiếc máy ghi âm xuống sàn nhà. Nấp máy bật mở, cuộn băng bên trong văng ra.

“Em cũng có quyền riêng tư chứ. Anh làm cái việc... việc hèn hạ thế này mà không thấy xấu hổ sao?”

“VẬY anh hỏi em. Em nói dối anh để đi gặp giai thì có hèn hạ không? Việc đó không xấu chắc?”

“Đây là vì em không muốn anh lo lắng không cần thiết”

“Em đừng có biện hộ. Giả sử anh tin, chuyện này không bị lộ thì chắc em cũng đi ngoại tình rồi cũng nên”.

“Không phải thế. Em không hề có ý định hẹn gì với Soma hôm nay cả. Anh nghe trộm cũng thấy rồi. Cậu ta bảo dù thế nào cậu ta cũng sẽ đợi em. Em không muốn để cậu ta đợi nên em mới đến chỗ hẹn xem thế nào. Em chỉ định đưa quà cho cậu ta xong rồi về luôn. Em sợ nếu không làm thế thì cậu ta sẽ không yên lòng được.”

“Cứ để cậu ta đợi cũng được chứ sao. Càng giải quyết nhanh mọi chuyện.”

“Em không thể làm thế khi biết cậu ấy đang đợi.”

“Thế ban đầu tại sao lại xảy ra chuyện này. Em làm thế để thân thiết hơn với cậu ta phải không? Hẳn em phải nhìn cậu ta tình ý thế nào thì cậu ta mới để ý đến em chứ. Ngay từ đầu nếu em đừng để ý tới cậu ta thì có phải đã không có chuyện không.”

“Em cư xử rất bình thường. Người ta hỏi chuyện thì trả lời, gọi điện thì nghe máy. Thế thì có gì là không được?”

“Em không có quyền cư xử như bình thường.” Hirasuke đồng ý.

Naoko mở to mắt ngạc nhiên. Vai nàng run lên vì thờ dốt.

Hirasuke nhìn vào mắt Naoko và nói.

“Phải không nào, em là vợ của anh. Dù bề ngoài em là Monami thì em vẫn không thể trốn được sự thật em là vợ anh. Em đang có một cơ thể trẻ trung nên có vẻ em muốn được làm lại cuộc đời nhưng em đừng quên là chỉ trong phạm vi cho phép của anh thôi.”

Naoko ngồi thụp xuống. Nước mắt nàng bắt đầu rơi lã chã.

“Em không quên.”

“Không, em đang quên. Em đang muốn quên. Anh bây giờ vẫn là chồng của em. Vì thế anh không thể phản bội em. Anh đâu có đi ngoại tình. Ngay cả việc lấy vợ anh cũng không nghĩ đến. Trước có cô Hashimoto dạy em hồi cấp I ấy. Anh cũng đã từng thích cô ấy. Anh còn muốn đi lại với cô ấy cơ. Nhưng cuối cùng, ngay cả gọi điện cho cô ấy anh cũng không làm. Em biết tại sao không? Vì anh không muốn phản bội em. Vì anh biết anh là chồng em.”

Hirasuke nắm chặt hai tay lại, đứng nhìn Naoko. Sự im lặng nặng nề bao trùm căn phòng nhỏ. Gã nghe thấy tiếng ù ù, như thể tiếng gió thổi qua đường hầm. Một lúc sau gã mới nhận ra rằng đó là tiếng hơi thở của chính mình.

Naoko đứng dậy. Trông nàng như một con rối bị ngã gục đang được người ta kéo dậy. Nàng không nói gì, lẳng lặng ra khỏi phòng. Nàng leo lên cầu thang, bước chân xiêu vẹo hơn cả lúc đi về nhà.

Hirasuke ngồi sụp xuống. Cảm giác trống rỗng như một đám mây đen u ám bao trùm lấy gã. Kèm

với đó là một cảm giác tuyệt vọng vì không tìm thấy đường đi tiếp trong khi không thể quay đầu lại.

Gã nhìn máy ghi âm và cuộn băng lên. Nhưng gã không có tâm trạng để lắp lại nó. Gã thọc tay vào phía sau tủ, giật phích cắm ra.

Đâu đó vọng lại một âm thanh, nghe như tiếng thổi sáo. Hirasuke lắng tai nghe rồi đi ra phía hành lang.

Âm thanh đó phát ra từ trên tầng hai. Không phải tiếng sáo mà là tiếng khóc thút thít của Naoko.

NỬA THÁNG ĐẦU TIÊN CỦA NĂM MỚI ĐÃ TRÔI qua. Lâu lắm rồi Hirasuke mới ghé qua xưởng sản xuất vôi phun. Vừa mới gặp tay tổ trưởng Nakao ở phòng nghỉ, gã đã bị Nakao nói: “Cậu Hirasuke có vẻ gầy nhỉ?”

“Thế hả.” Hirasuke sờ lên má mình.

“Gầy thật. Mọi người nhỉ?”

Mấy người xung quanh cũng gật đầu đồng tình với Nakao.

“Sắc mặt cậu không được tốt lắm. Chắc có chỗ nào không ổn rồi. Cậu nên đi khám đi.” Nakao nói.

“Em thấy trong người rất ổn.”

“Không nói thế được đâu. Đến lúc tự mình nhận ra có bệnh thì muộn rồi. Không phải tôi trù ẻo gì đâu, cậu nên đi bác sĩ đi. Mình đâu còn trẻ trung gì cho cam.” “Ừ, em biết rồi.” Hirasuke tiếp tục sờ vào má mình. Gã thấy hình như mình gầy đi thật. Gã biết tại sao. Nhưng đó không phải là bệnh. Lý do rất đơn giản. Gần đây gã ăn uống khá thất thường.

Không phải là gã không được ăn. Đi làm về đều có sẵn cơm tối, ngày nghỉ thì đủ cả ba bữa. Nhưng gã không ăn được. Cứ có Naoko bên cạnh là gã thấy lồng ngực như nghẹn lại, chẳng nuốt nổi thứ gì.

Kể từ sau hôm Noel, Naoko hiếm khi mở miệng nói chuyện. Nét mặt cũng không hề biến đổi. Ngoài những lúc làm việc nhà, nàng ở lì trong phòng suốt mấy tiếng đồng hồ.

Gã tưởng nàng chỉ tỏ thái độ thế trước mặt gã. Nhưng gần đây gã mới biết là không phải vậy. Giáo viên chủ nhiệm gọi điện cho gã hỏi có phải Monami không được khỏe không. Hình như ở trường nàng cũng chẳng có tinh thần học hành. Sau kỳ nghỉ năm mới, nàng còn nộp đơn xin ra khỏi câu lạc bộ tennis nữa.

Có lẽ vụ việc hôm Noel đã để lại cú sốc cho Naoko. Hirasuke nhận ra việc gã làm, những điều gã nói đã gây tổn thương sâu sắc cho Naoko. Tuy nhiên, gã không tìm được câu trả lời cho câu hỏi giờ gã phải làm gì.

Chuông hết giờ vừa điểm, gã rời khỏi công ty. Sang năm mới, gã cố gắng không ở lại làm thêm giờ vì lo cho Naoko.

Về đến nhà, mở cửa, việc đầu tiên là gã kiểm tra giày. Sau khi thấy giày của Naoko được xếp ngay ngắn, gã mới yên tâm. Hôm nay nàng vẫn về nhà bình yên vô sự.

Gã lúc nào cũng lo sợ một ngày nào đó, Naoko sẽ đi mà không quay về. Nếu ở một nơi mà không bị gã bám theo, nàng có thể sống bình thường như một thiếu nữ mười sáu tuổi. Nàng có thể yêu, có thể lấy chồng có thể sống một cuộc đời hoàn toàn khác.

Nàng chưa bỏ đi có lẽ tại chưa đủ quyết tâm. Có lẽ nàng lo về chỗ ở, về tiền để sinh sống. Cũng có thể nàng đã quyết rồi, giờ chỉ còn đợi bao giờ sẽ hành động thôi. Có thể ngày mai khi gã trở về, trên thềm nhà sẽ không có giày của nàng nữa.

Không thấy Naoko ở phòng khách. Hirasuke đi lên gác, gõ cửa phòng nàng.

“Dạ.” Có tiếng Naoko đáp khe khẽ.

Hirasuke lại thở phào nhẹ nhõm.

Có một điều gã còn sợ hơn cả việc Naoko bỏ nhà đi. Đó là việc có thể nàng sẽ tự sát. Ngẫm ra thì đó là con đường đơn giản nhất để nàng thoát khỏi những đau khổ hiện tại. Mà không, có khi nàng cũng đang nghĩ thế cũng nên.

Tuy vậy trước mắt thì hôm nay gã không bị những ám ảnh đó chi phối.

Hirasuke mở cửa: “Bố về rồi.”

“Chào bố.” Naoko đang ngồi ở bàn học, không quay lại. Hình như nàng đang đọc sách. Dạo này nàng đọc sách suốt.

“Con đọc gì thế?” Hirasuke lại gần hỏi.

Thay vì trả lời, Naoko hơi lùi lại phía sau để Hirasuke nhìn thấy quyển sách. Trang sách để mở phía bên trái có đề tên sách.

"Anne tóc đỏ à. Hay không?"

“Cũng tạm tạm. Quyển nào mà chả được.” Naoko nói. Giọng điệu nàng như thể muốn nói tiếp câu “miễn là quên được hiện tại”. “Con đi chuẩn bị bữa tối đây.” Nàng gấp sách lại.

“Không cần vội đâu.”

Hirasuke trông thấy bên cạnh thùng rác có rơi một tờ giấy trắng gấp lại. Hirasuke nhặt nó lên. “Ồi!” Naoko khẽ kêu lên.

Hirasuke mở ra, đập vào mắt gã là dòng chữ: “Thông báo về buổi trượt tuyết của lớp 10-2”. Nội dung được đánh bằng máy đánh chữ.

“Cái gì đây?” Hirasuke hỏi.

“Bố nhìn thì biết. Bọn lớp con lên kế hoạch đi trượt tuyết vào kỳ nghỉ xuân. Giờ đang kêu gọi mọi người đăng ký.”

“Không phải hoạt động của trường à?”

“Không phải. Vì vậy con không tham gia. Như thế thì hơn phải không?” Naoko giật tờ giấy khỏi tay Hirasuke, xé vụn ra rồi ném vào thùng rác. “Con phải đi chuẩn bị cơm tối.” Nói rồi nàng đứng dậy.

“Naoko.” Hirasuke gọi. “Em ghét anh lắm phải không?”

Naoko cụp mắt xuống rồi cúi gầm mặt.

“Em không ghét anh.” Nàng thì thầm. “Chẳng qua là em không biết phải làm thế nào.”

"Phải. Anh cũng vậy. Anh cũng chẳng biết phải xử sự ra sao đây."

Hui người im lặng. Bầu không khí bỗng trở nên lạnh lẽo. Tiếng gió lùa bên ngoài cửa sổ. Hirasuke có cảm giác như chỉ có mỗi gã và nàng đang đứng giữa một vùng đất hoang.

Gã bỗng nhớ Naoko. Không phải Naoko của bây giờ. Naoko với hình dáng của đúng Naoko xưa kia. Một Naoko hay nói, hay cười. Ngôi nhà giờ đây chẳng còn tiếng cười nữa.

“Anh này...,” Naoko nói, “hay là làm đi...”

Hirasuke nhìn Naoko. Nàng đang nhìn xuống chân mình. Cái cổ trắng ngần lấp ló sau mái tóc dài óng mượt.

“Cái đó... hả?” Hirasuke hỏi lại.

"Em nghĩ có lẽ chỉ có mỗi cách đó. Có những trường hợp không thể giải quyết bằng lòng với nhau"

là xong.”

“Có lẽ vậy.”

“Anh vẫn không muốn?”

“Anh cũng chẳng biết. Tự nhiên bị nhắc tới... ý vợ thế nào?”

Hỏi xong, Hirasuke ngạc nhiên với chính lời nói của mình. Lần cuối cùng gã nói từ "vợ" là khi nào nhỉ?

"Em á... Em phải hỏi chính cơ thể mình mới biết được." Naoko đặt tay lên ngực,

"Vậy à? Có khi anh cũng thế." Hirasuke đưa tay gãi đằng sau gáy.

Việc gã nhìn nhận Naoko của hiện tại là thiếu nữ là có thật. Chính vì thế mà gã mới nổi lòng ghen tuông với Soma Haruki. Nhưng chuyện gã muốn làm việc đó với nàng lại là chuyện khác. Gã chưa bao giờ nghĩ tới chuyện đó. Nói đúng hơn, một cách vô thức, gã vẫn luôn tránh nghĩ tới việc đó.

“Thử làm nhé.” Cuối cùng gã bảo.

Naoko không nói gì, đi đến bên giường. Nàng ngồi xuống bên mép giường.

“Anh tắt đèn đi.” Naoko bảo.

Hirasuke tắt công tắc trên tường. Đèn tắt, cả căn phòng chìm trong bóng tối. Nhờ ánh sáng từ bên ngoài lọt qua khe cửa sổ nên gã quen được ngay với bóng tối.

Naoko bắt đầu cởi quần áo. Gã mờ mờ nhìn thấy tấm lưng trắng ngần của nàng. Nàng chui vào trong chăn, lưng vẫn quay về phía gã.

"Được rồi đây." Naoko nói.

Hirasuke nghĩ không biết phải làm gì. Cuối cùng gã cũng nghĩ ra trước mắt phải cởi quần áo cái đã.

Gã cởi quần áo, chỉ để lại độc chiếc quần lót. Gã lần mò tiến lại gần giường. Chân chạm vào bàn học.

Naoko trườn chần lên tận mặt. Hirasuke túm lấy mép chân nàng, hơi nhấc lên. Có thể cảm nhận thấy cơ thể Naoko đang cứng lại.

“Anh này... em nói thế này cũng là điều dễ hiểu thôi, anh làm nhẹ nhàng thôi nhé. Có thể em đã quên rồi. Với em đây là lần đầu.”

“À... ra thế!”

Sau một chút ngập ngừng, Hirasuke cởi nốt quần lót. Gã vẫn chưa lên được. Nhưng gã có cảm giác là sẽ lên.

“À... nhưng không có cái đó. Làm thế nào?”

“Cái đó?”

“Bao cao su ấy.”

“À...” Naoko nói, mặt vẫn quay sang hướng khác. “Em sắp đến kỳ rồi. Không sao đâu.”

“Vậy hả.”

Hirasuke nhớ lại ngày xưa gã và nàng vẫn thường nói chuyện kiểu này với nhau.

Gã luồn tay vào trong chăn. Đầu ngón tay gã chạm vào làn da nàng. Người nàng run lên. Gã luồn vào sâu hơn. Bàn tay gã chạm vào cánh tay nàng.

Da nàng trơn đến kinh ngạc. Nếu cơ thể nàng không mềm và ẩm thì gã đã tưởng đang chạm vào một

bức tượng cẩm thạch được mài nhẵn thín. Khối tạo hình kỳ diệu ấy làm gã choáng ngợp.

Trong một khoảnh khắc, nửa thân dưới của gã có sự biến đổi. Rất nhanh, cái đó của gã cương lên. Tay gã ướt đầy mồ hôi. Naoko gồng cứng người.

Hirasuke chuyển động bàn tay. Gã định tìm tới nơi gần giữa cơ thể nàng.

Nhưng tay gã không cử động nổi. Có thứ gì đó trong gã kiên quyết không cho tay gã cử động. Ai đó đang hét lên: “Quay lại, quay lại, quay lại.”

Chỉ có thời gian là trôi đi. Cả Hirasuke và Naoko hoàn toàn bất động trong bóng tối.

“Naoko này, dừng ở đây nhé.”

Naoko thở dài rồi bảo: “Vâng.”

Hirasuke rút tay ra khỏi chỗ. Gã đưa mắt tìm chiếc quần lót vừa vứt xuống, nhặt lên rồi mặc vào.

Gió bên ngoài cửa sổ vẫn thổi mạnh. Vọng lại cả tiếng chiếc lon rỗng đang lăn theo gió.

ĐIỆN THOẠI TRÊN BÀN HIRASUKE BÁO CÓ cuộc gọi từ bên ngoài. Gã nhận ra vì tiếng đồ chuông khác với khi có điện thoại từ trong công ty. Gã nhắc điện thoại vì tưởng đó là điện thoại từ xưởng nhận thầu. Họ bảo hôm nay sẽ gọi. Tuy nhiên cô nhân viên trực máy thông báo một điều nằm ngoài dự đoán của gã.

“Có người tên là Negishi từ Sapporo muốn gặp anh.” “Ừ” Trả lời xong gã thậm nghĩ không hiểu Negishi là ai. Nhưng ngay sau đó gã nhớ ra tấm biển của hiệu mì ramen ở Sapporo.

Chắc là cậu Negishi Fumiya đó rồi.

“A lô, có phải anh Sugita không ạ?” Giọng của phụ nữ. Có vẻ đã luống tuổi.

“Vâng, tôi đây, chị là Negishi à?”

“Vâng, tôi là Negishi Noriko. Chắc anh không nhớ đâu, trước đây anh có gặp con trai tôi.”

“À vâng vâng.” Hirasuke chuyển máy sang tay trái. “Vâng, tôi nhớ chứ. Cũng phải mấy năm rồi.”

“Hình như hồi đấy con trai tôi đã rất vô lễ với anh. Tôi vô cùng xin lỗi. Mãi gần đây tôi mới biết chuyện.” “Không, không có gì gọi là vô lễ đâu. Thế chị nghe chuyện rồi à?”

“Vâng, tôi rất bất ngờ.”

“Thế à.”

Hồi đó Fumiya bảo tuyệt đối sẽ không kể với mẹ chuyện gặp Hirasuke. Có thể thời gian trôi đi, cậu ta bỗng thấy muốn kể cũng nên. Hoặc có thể do cậu ta vô tình nói ra.

“Tôi có một chuyện rất muốn kể cho anh. Chắc anh Sugita bận lắm, không biết anh có thể dành cho tôi chút thời gian được không?”

“Vâng, được thôi. Chị đang ở Sapporo à?”

“Tôi đang ở Tokyo. Tôi xuống Tokyo để dự lễ cưới một người quen.”

“Thế à?”

“Tôi chỉ xin anh khoảng ba mươi phút thôi. Hôm nay hoặc ngày mai thì tốt. Ở đâu cũng được, anh cứ chỉ chỗ, tôi sẽ đến.”

“Giờ chị đang ở đâu?”

“Tôi ở khách sạn ngay cạnh ga Tokyo.”

Negishi Noriko nói tên khách sạn. Chủ nhật, tức là ngày kia, tiệc cưới người quen của chị ta sẽ tổ chức tại đó. Chị ta lên Tokyo sớm hơn một ngày là vì muốn liên lạc với Hirasuke.

“Tôi sẽ tới chỗ chị. Trưa mai được không?”

“Vâng, tôi thì không sao, không biết là có phiền anh không. Không thì tôi sẽ đến chỗ công ty anh.”

“Hôm nay tôi cũng không biết mấy giờ mới xong việc. Với cả chỗ nào dễ tìm thì tiện hơn.”

“Vâng, phiền anh quá.”

Sau khi hẹn một giờ chiều mai ở sảnh khách sạn, Hirasuke đặt máy.

Hirasuke bản khoản không biết chị ta gặp gã vì chuyện gì vào lúc này. Theo lời Fumiya thì đối với Negishi Noriko, Kajikawa Yukihiro là người mà chị ta chẳng muốn nhớ tới. Không biết là chị ta có chuyện gì mà lại muốn tự mình nói với gã đây.

Ký ức về vụ tai nạn vẫn chưa phai nhạt, nhưng cùng với thời gian, tỉ lệ của phần ký ức này trong trái tim gã rõ ràng đã giảm sút. Không thể thì gã không thể sống được. Ngay cả nguyên nhân của vụ tai nạn mà có lúc gã từng rất muốn biết, giờ nói thực với gã chẳng còn là vấn đề nữa. Gã bằng lòng với việc tay lái xe Kajikawa kia, vì lý do cá nhân, cần gửi tiền cho người vợ cũ nên đã làm việc quá sức. Tuy vẫn còn nhiều điểm chưa giải thích và thỉnh thoảng gã vẫn nhớ đến cô bé Kajikawa Itsumi, nhưng giờ có thể coi như mọi chuyện đã xong.

Tuy vậy bây giờ, Hirasuke nghĩ, có việc đau đầu hơn đang chiếm trọn tâm trí gã.

Gã không nói với Naoko việc đi gặp Negishi Noriko. Gã mà nói thì thế nào cũng xảy ra phản ứng dây chuyền, ký ức về vụ tai nạn sống lại, cái chết của Monami, rồi thì tình cảnh hiện tại. Kết quả là gã sẽ có quãng thời gian chẳng mấy vui vẻ gì. Gã muốn tránh điều đó.

Thứ Bảy, trời hửng nắng nhưng gió vẫn lạnh. Hirasuke quàng thêm chiếc khăn rồi rời khỏi nhà. Gã bảo với Naoko là có việc ở công ty. Nàng đang ngồi đan len bên chiếc bàn sưởi. Hôm nay là ngày thành lập trường nên Naoko được nghỉ học. Từ xưa nàng đã rất khéo léo trong việc đan lát. Gã nhận thấy gần đây nàng ít học hơn.

Nàng cũng không đả động gì tới việc sẽ thi vào khoa y nữa. Đương nhiên là gã cũng không hỏi. Bởi gã biết câu trả lời nhận được sẽ thế nào.

Gió lạnh hơn gã tưởng, đi bộ mà gã thấy lạnh buốt cả hai tai. Vào được xe điện gã mới thở phào nhẹ nhõm. Nhưng đến ga Tokyo, gã phải đi bộ một đoạn nữa mới đến khách sạn. Lúc đi bộ gã thầm nghĩ biết thế hện ở chỗ khác cho xong.

Mãi tới khi đứng trước cửa phòng trà của khách sạn, gã mới nhớ ra là không hề biết mặt người gã sắp gặp.

“Anh đi một mình ạ?” Người phục vụ mặc đồ đen ra hỏi gã.

“Không, tôi đang đợi người quen.”

Đúng lúc đấy, một phụ nữ dáng người gầy gầy ngồi ngay gần đó, vừa nhìn gã vừa ngáp ngừng đứng dậy. Chị ta mặc một bộ đồ len màu tím nhạt, bên ngoài khoác chiếc áo len cùng màu.

“Dạ...” Chị ta lên tiếng. “Anh Sugita phải không?”

“Vâng.” Hirasuke gật đầu, tiến lại chỗ chị ta.

“Xin lỗi làm phiền anh lúc bận rộn thế này.” Chị ta cúi rạp đầu xuống.

“Không có gì, chị ngồi xuống đi.”

Trước mặt Negishi đã có cốc trà sữa. Hirasuke gọi cà phê.

“Con trai chị khỏe chứ?”

“Dạ, cũng ổn ạ.”

“Hồi đó hình như cháu đang học năm thứ ba? Chắc giờ cháu đã đi làm rồi?”

“Không ạ. Năm ngoái cháu học tiếp lên cao học.”

“Thế hả?” Bất giác Hirasuke nhìn mặt chị ta. “Cháu giỏi quá.”

“Cháu nó bảo vẫn còn việc cần phải làm ở trường đại học. Tiền học thì sẽ đi làm thêm để trả.”

“Cháu chín chắn thật.”

Cà phê được mang đến. Hirasuke uống luôn cà phê đen mà không cho thêm gì vào.

Negishi Noriko đã có con học cao học, như vậy cũng phải xấp xỉ năm mươi rồi. Nhìn kỹ thì quả thật chị ta đã có nhiều nếp nhăn. Nhưng ở chị ta có nét gì đó rất thanh lịch nên nhìn trông trẻ hơn. Gã đoán có lẽ trước chị ta rất đẹp.

“Chuyện là hôm trước tôi vô tình tìm thấy bức ảnh trong ngăn kéo của Fumiya. Tấm ảnh khá nhỏ. Bức ảnh này chụp hồi nó bốn tuổi, được cắt tròn, chỉ lấy khuôn mặt.”

“À.” Hirasuke gật đầu. Gã nhớ ra đó là bức ảnh nào.

“Tôi hỏi cháu là sao lại có bức ảnh này. Ban đầu nó bảo tìm thấy trong tập ảnh cũ nhưng tôi biết ngay là nói dối. Ảnh của nó hồi nhỏ chắc chắn không còn sót cái nào. Tôi bảo thế thì nó mới miễn cưỡng kể cho tôi nghe. Tôi nghe mà sững sốt. Tôi hoàn toàn không biết là anh đã gặp nó.”

“Cháu có nói là sẽ không kể gì với mẹ chuyện đã gặp tôi.”

“Vô cùng xin lỗi anh. Nếu hồi đó mà gặp được anh thì tôi có thể sớm kể với anh nhiều chuyện.”

“Nhưng cháu cũng kể với tôi khá nhiều rồi. Như việc tại sao cháu lại ghét anh Kajikawa, bố cháu.”

“Vâng, nhưng đó chưa phải là tất cả. Nói đúng hơn...” Negishi lắc đầu rồi thở dài, “điều đó hoàn toàn khác với sự thật.”

“Khác với sự thật? Thế là sao?”

Negishi Noriko cúi đầu xuống rồi lại ngẩng lên.

“Anh Sugita đã mất vợ trong vụ tai nạn đó phải không?”

“Vâng.” Hirasuke nhướn cằm lên.

“Thật tội nghiệp cho chị nhà. Một nửa trách nhiệm của vụ tai nạn đó là thuộc về chúng tôi. Tôi cũng chẳng biết phải xin lỗi anh thế nào.”

“Vi chuyện anh Kajikawa làm việc nhiều để có tiền uirì cho chị nên để xảy ra tai nạn à?”

“Vâng... Khi đó tôi mới bắt đầu kinh doanh, tình hình không được suôn sẻ lắm nên rất kẹt tiền. Tiền trang trải cuộc sống tôi có thể lo liệu được nhưng không có tiền để cho con học đại học. Đúng lúc đấy, anh Kajikawa gọi điện về. Hóa ra anh ấy vẫn đếm từng tuổi của Fumiya, biết thằng bé sắp thi đại học nên gọi điện. Anh ấy hỏi tôi có định cho cháu học đại học không, có tiền để cháu học không. Tôi không muốn nhờ vả anh ấy nhưng cuối cùng lại nói là mình đang gặp khó khăn.”

“Nghe xong anh Kajikawa nói rằng sẽ giúp chị?”

“Vâng, sau đó hằng tháng anh gửi cho tôi hơn 100.000 yên. Tôi định sẽ chỉ nhờ vả anh ấy cho đến khi Fumiya vào đại học. Nhưng thằng bé lại trượt một năm nên cuối cùng anh ấy lại phải vất vả thêm một năm nữa. Thằng Fumiya nó không muốn tốn tiền học nên cứ cố thi đúng vào một trường quốc lập...”

“Thì ra là vậy. Nhưng dù chuyện có thế thôi thì tôi nghĩ chị không cần phải xin lỗi về vụ tai nạn đâu. Anh Kajikawa gửi tiền cho chị là để chuộc lỗi mà?”

“Chuộc lỗi...”

“Ừ, chuộc lỗi vì ngày trước đã vứt bỏ chị. Nghe con trai chị kể thì tôi nghĩ thế.”

Negishi Noriko chậm rãi nhắm mắt rồi lại mở ra. “Vâng, điều đó là hoàn toàn trái với sự thật.”

“Sao cơ? Bảo chuộc lỗi thì hơi quá, nhưng bảo đó là trách nhiệm làm cha cũng không sai. Tôi nghĩ việc bố đẻ phải trả học phí cho con trai là điều đương nhiên.” Negishi Noriko lắc đầu.

“Không phải vậy. Anh ấy không có trách nhiệm gì cả.

“Tại sao?”

Chị ta cắn môi. Hình như chị ta có điều gì đó ngập ngừng. Cuối cùng chị ta thở dài và nói.

“Thằng Fumiya... không phải là con anh ấy.”

“Hả?” Hirasuke mở to mắt nhìn Negishi Noriko. Negishi Noriko gật đầu.

“Thế là con của ai? Nhưng đúng là con của chị phải không?”

“Đúng là con tôi. Vì chính tôi sinh nó ra.” Nét mặt chị ta bớt căng thẳng hơn.

“Nghĩa là con riêng của chị? Tôi không thấy cậu ta nói thế.”

“Cậu ta” ở đây là Negishi Fumiya.

“Trên giấy tờ thì thằng Fumiya là con của Kajikawa Yukihiro.” Negishi Noriko nói.

“Chị bảo ‘trên giấy tờ’, nghĩa là sự thật không phải thế?”

Chị ta gật đầu trước câu hỏi của gã.

“Trước khi lấy anh ấy, tôi có làm tiếp viên ở Susukino. Nó là con của người mà hồi đó tôi qua lại.”

“À à...” Hóa ra chị ta trước kia làm tiếp viên. Thảo nào trông chị ta có vẻ thanh lịch thế. “Nghĩa là chị cưới Kajikawa khi đã có thai?”

“Chuyện này hơi rắc rối một chút.” Chị ta lấy từ trong túi ra khăn mùi soa, che lên miệng. “Tôi đã chia tay với anh kia từ lâu lắm rồi. Nhưng gần đến ngày cưới, anh ta xuất hiện và bảo muốn quay lại. Có lẽ anh ta bỗng thấy tiếc khi người phụ nữ trước kia là của mình sắp thuộc về người khác.”

Nghĩ chuyện này là điều có thể nên Hirasuke gật đầu. “Khi anh ta biết là tôi không muốn quay lại, anh ta xin tôi dành cho anh ta một ngày cuối cùng. Tôi cũng muốn từ chối nhưng anh ta bảo chỉ một ngày thôi, sau đó sẽ không làm phiền nữa. Để đỡ phiền hà nên tôi nghe lời.”

“Đứa con lần đó chính là Fumiya?”

“Vâng.” Chị ta khẽ nói.

“Đó là khoảng ba tuần trước lễ cưới. Thật may là sau đó anh ta không xuất hiện nữa. Nhưng tôi lại có thai. Khi phát hiện ra, tôi rất hoang mang. Tôi sợ có thể là con của anh ta. Tôi định sẽ giấu chồng bỏ nó đi.”

Tức là cũng có khả năng đó là con của Kajikawa Yukihiro.

“Nhưng thấy chồng vui mừng, tôi không thể nào bỏ được. Cuối cùng tôi đánh cược với việc có thể đó là con của chồng mình.”

Negishi Noriko chuyển sang gọi Kajikawa Yukihiro là chồng từ lúc nào. Bản thân gã cũng thấy việc đó rất tự nhiên.

“Khi nào chị biết đó không phải là con của Kajikawa?”

“Đó là khi Fumiya học lớp Hai. Sau khi thử máu ở công ty, chồng tôi về nhà, mặt hết hoảng hốt nhóm máu của Fumiya là gì. Lúc đó tôi biết ngay là không phải rồi.

Tôi nhóm máu A, Fumiya nhóm O. Chồng tôi không biết rõ nhóm máu của mình, trước khi kiểm tra vẫn cứ nghĩ là nhóm B. Vì hai anh em trai của anh ấy cũng nhóm máu B.”

“Nhưng hóa ra không phải nhóm B?”

“Vâng. Công ty họ bảo đó là nhóm máu AB. Anh ấy cũng biết từ A và AB không thể sinh ra được O.”

“Lúc đó chị cũng biết sự thật?”

“Vâng. Nhưng nói thật là tôi không mấy ngạc nhiên.

Sau này ngẫm lại, ngay từ khi biết mình có bầu, tôi đã có trực giác là không phải con của chồng mình. Tôi chỉ giả vờ là không nhận ra điều đó thôi. Tôi cũng nhận thấy là Fumiya chẳng giống chồng mình chút nào.”

“Chị đã nói sự thật với anh Kajikawa?”

“Vâng, tất nhiên. Vì không thể tiếp tục giấu được nữa.”

“Vì vậy anh Kajikawa tức giận bỏ đi?”

“Đúng là anh ấy bỏ nhà đi vì lý do đó. Nhưng nói là tức giận thì không đúng lắm. Anh ấy chưa bao giờ trách móc tôi lời nào. Khi nghe tôi kể, anh ấy bình tĩnh đến kinh ngạc. Anh ấy không hề uống rượu rồi đánh tôi hay xỉ vả gì tôi cả. Với Fumiya anh ấy cũng vẫn đối xử như cũ. Nhưng anh ấy không mấy khi chuyện trò với tôi. Lúc ở nhà, anh ấy cứ nhìn ra ngoài cửa sổ, như thể suy ngẫm điều gì. Đúng hai tuần sau khi nghe tôi kể mọi chuyện, anh ấy bỏ đi. Anh ấy chỉ mang đồ dùng tối thiểu và quyển album có ảnh của Fumiya đi theo.”

“Anh ấy có viết lại gì cho chị không?”

“Có.” Negishi Noriko lấy trong túi ra một phong bì màu trắng, đặt lên bàn.

“Tôi xem được chứ?”

“Vâng.”

Hirasuke cầm chiếc phong bì. Bên trong có một tờ giấy với dòng chữ viết vội, khá to: “Xin lỗi, anh không thể giả vờ làm bố được.”

“Tôi đã khóc khi đọc nó.” Chị ta nói. “Hóa ra suốt hai tuần, anh ấy không trách móc gì tôi mà chỉ tự mình suy nghĩ xem có thể làm bố của Fumiya được nữa không. Nghĩ đến điều này, giờ tôi vẫn thấy vô cùng có lỗi. Tôi cũng rất hối hận vì đã lừa dối anh ấy suốt bao nhiêu năm.”

Hirasuke gật đầu. Gã tưởng tượng nếu là mình thì sẽ thế nào. Giả sử Naoko mà thú nhận điều tương tự với gã, điều đầu tiên có lẽ gã sẽ chửi mắng nàng thậm tệ. Thậm chí có thể dùng cả vũ lực nữa...

“Đợi chút. Nếu thế thì anh Kajikawa, dù biết đó không phải là con mình nhưng vẫn gửi tiền học cho Fumiya...?”

“Đúng vậy.” Negishi Noriko dùng khăn chấm chấm mắt. “Chính vì vậy ban nãy tôi mới nói là hoàn toàn sai sự thật. Đáng lẽ ra người chuộc lỗi phải là tôi, nhưng anh ấy lại muốn giúp.”

“Tại sao vậy? Chắc là vì anh ấy yêu chị phải không?” Chị ta lắc đầu.

“Khi đó anh ấy đã có vợ mới rồi. Anh ấy bảo rất yêu vợ”

“Thế thì tại ...”

“Anh ấy nói với tôi thế này. Bây giờ Fumiya cần có một người bố. Mẹ đã vất vả rồi thì bố phải làm điều gì đó. Tôi bảo nhưng anh không phải là bố nó thì anh ấy hỏi lại, “vậy thế nào thì tốt cho Fumiya?”

“Thế nào là sao?”

“Bố của Fumiya là anh ấy hay không phải là anh ấy thì tốt hơn. Tôi nghĩ một lát rồi trả lời “là anh ấy thì tốt hơn”. Nghe tôi nói thế, anh ấy bảo đúng rồi còn gì. Anh cũng nghĩ thế. Vì vậy anh sẽ tiếp tục làm bố thẳng bé. Nếu chúng tôi gặp khó khăn anh cũng muốn giúp với tư cách là một ông bố. "Trước kia, khi biết anh và Fumiya không chung dòng máu, anh chỉ nghĩ xem mình có thể làm bố được không. Anh không hề nghĩ tới việc phải chọn cho người mình yêu con đường hạnh phúc. Anh yêu thẳng bé thế cơ mà, anh thật là ngốc. Anh ấy đã nói thế và khóc trên điện thoại.”

Negishi Noriko ngồi thẳng người. Có vẻ như chị ta nghĩ phải chỉnh lại tư thế khi nói điều này. Giọng chị ta run run nhưng không khóc. Nét mặt chị ta thể hiện quyết tâm phải nói điều cần nói.

Hirasuke cảm thấy hơi khó thở. Nhịp tim gã cũng đập nhanh hơn. Gã thấy hơi tức ngực.

“Khi biết vụ tai nạn, tôi những muốn chạy ngay đến chỗ anh ấy. Tôi cũng muốn thắp cho anh ấy nén nhang. Khi nghe tin tức trên ti vi nói nguyên nhân vụ tai nạn là do anh ấy lái xe bất cẩn, tôi đã muốn hét lên thật to. Rằng không chỉ mình anh ấy có lỗi đâu. Anh ấy làm việc quá sức là vì mẹ con tôi. Nhưng trước mặt Fumiya, tôi lại làm ra vẻ như chẳng liên quan gì. Dù đã nhờ vả anh ấy như thế, tôi vẫn quyết định coi như không biết.”

Negishi Noriko thở phào nhẹ nhõm. Chị ta nhấp một ngụm trà sữa lúc này đã nguội.

“Nhưng khi nghe Fumiya kể về anh, tôi biết là không thể giấu nó mãi được. Cách đây ba hôm, tôi đã kể hết cho Fumiya.”

“Cháu nó không bị sốc chứ?”

“Cũng hơi thôi ạ.” Negishi Noriko mỉm cười. “Nhưng tôi thấy việc kể với cháu là đúng.”

“Vậy sao?”

“Tôi cũng thấy là cần phải kể hết với anh Sugita. Thế nên tôi mới tới gặp anh thế này. Chuyện cũng chẳng lấy gì làm hay cả.”

“Không, tôi cũng thấy may vì được biết.”

“Anh nói vậy tôi cũng thấy mình đã không mất công.” Chị ta cất lại chiếc phong bì trên bàn vào túi. “Tôi còn việc nữa muốn nhờ anh.”

“Gì vậy?”

“Tôi nghe Fumiya bảo vợ anh ấy mất rồi phải không?”

“À...” Chắc chị ta muốn nhắc tới Kajikawa Yukiko. “Vâng, cách đây mấy năm rồi.”

“Anh ấy còn một đứa con? Con gái.”

“Vâng, nó tên là Itsumi.”

“Anh có biết địa chỉ liên lạc của Itsumi không? Tôi muốn gặp cháu một lần để nói chuyện về bố cháu. Tôi cũng muốn bù đắp cho cháu trong khả năng có thể.” Negishi Noriko đưa ánh mắt nhìn trực diện.

“Tôi hiểu rồi. Cháu có gửi cho tôi thiệp chúc mừng năm mới. Tôi sẽ liên lạc với chị sau.”

“Vâng, cảm phiền anh.” Chị ta lấy danh thiệp ra, đặt lên trước mặt Hirasuke. Trên danh thiệp có ghi tên quán mì Kumakichi.

Chị ta đóng nắp chiếc túi. Sau đó, như thể nhớ ra điều gì, chị ta nhìn ra ngoài vườn.

“Ôi, đúng là có tuyết. Tôi đã cảm thấy thế.” Hirasuke cũng nhìn theo hướng đó. Những hạt tuyết

như những cánh hoa màu trắng đang rơi lã chã bên ngoài.

RA KHỎI KHÁCH SẠN, HIRASUKE ĐI BỘ SUỐT dọc con đường dài dẫn ra ga Tokyo. Tuyết vẫn rơi đều đều theo cùng một nhịp điệu.

Câu chuyện của Negishi Noriko không thoát khỏi tâm trí gã. Gã cảm thấy như nghe được cả câu nói của Kajikawa Yukihiro - người gã chưa từng gặp: “Chọn con đường hạnh phúc cho người mình yêu.”

Tôi khác anh, Kajikawa ạ.

Tôi mà ở hoàn cảnh của anh khi đó, tôi không thể nói ra những lời cao thượng như thế. Nhưng bây giờ..

Gã lại cảm thấy khó thở. Có thứ gì đó đang xộc lên từ trong người gã. Ngay cả việc đứng cũng trở nên khó khăn nên gã ngồi thụp xuống. Khăn quàng quấn quanh cổ tuột xuống.

Những bông tuyết rơi xuống, hòa vào mặt đường bê tông trơn ướt. Chúng không có vẻ gì sẽ tích tụ lại. Những bông tuyết cứ tiếp tục rơi, chẳng màng tới việc sẽ không còn nguyên trên mặt đường khiến Hirasuke liên tưởng tới những đứa trẻ vô tội.

“Anh không sao chứ?” Có tiếng ai đó. Giọng của một thanh niên trẻ.

Hirasuke không nhìn người này, chỉ giơ một tay lên: “Không, không sao. Cảm ơn.”

Gã đứng dậy, quàng lại khăn. Chàng trai gọi gã có vẻ là dân văn phòng, dáng người nhỏ. Anh ta mặc chiếc áo khoác màu be.

“Anh không sao chứ?” Chàng thanh niên hỏi lại lần nữa.

“Vâng. Ổn rồi. Cảm ơn.”

Anh chàng văn phòng mỉm cười. Anh ta đi theo hướng ngược lại với Hirasuke. Sau khi trông anh chàng đi khuất, Hirasuke cũng rảo bước đi.

Mình hiểu rồi, gã thầm nghĩ.

Không cần ai phải chỉ cho gã. Từ vài năm trước gã đã biết mình cần phải làm gì.

Lúc gã về đến nhà thì tuyết không còn rơi nữa. Có vẻ như chỗ nhà gã, tuyết không rơi mấy. Mặt đường hầu như không ướt.

Cửa nhà không khóa. Giày của Naoko xếp ngay ngắn ở chỗ bậc thềm. Nhưng khi gã ngó vào phòng khách thì không thấy bóng dáng Naoko đâu. Gã đi lên cầu thang, khăn vẫn quàng ở cổ, gõ cửa phòng Naoko. Không có tiếng trả lời.

Gã có linh cảm không hay. Gã mở cửa.

Trong phòng cũng không có nàng. Trên bàn, quyển truyện vẫn đang mở.

Hirasuke hơi vặn cổ, thầm nghĩ có lẽ nàng đang ở trong phòng vệ sinh. Nhưng nếu thế thì trước cửa nhà vệ sinh chắc chắn phải có dép của nàng. Nhưng gã nhớ là không trông thấy có.

Hirasuke xuống cầu thang. Đúng là không thấy nàng trong nhà vệ sinh. Gã vào phòng khách, định bụng ghé qua cả bếp nữa. Đúng lúc đấy gã thấy có gì đó chuyển động phía ngoài vườn.

Cửa thông ra vườn đang mở khóa. Hirasuke nhìn xuống vườn. Naoko đang ngồi thụp trong góc vườn. Có một con mèo của nhà nào đó, trên cổ đeo chiếc vòng màu xanh. Một chiếc chuông nhỏ gắn trên chiếc vòng.

Naoko đang bẻ vụn chiếc bánh hình ống, vứt cho con mèo. Con mèo ăn với vẻ vui sướng.

Hirasuke gõ cốc cốc vào cửa kính. Naoko ngoảnh lại. Gần đây nét mặt của nàng nhẹ nhõm hơn nhiều. Phải rồi, nét mặt nàng vốn dĩ là thế này mà.

Nhưng Naoko không giữ nét mặt đó lâu. Khi trông thấy gã đứng đó, nét mặt nàng chùng xuống như thể một nụ hoa đang nở bỗng héo rũ.

Hirasuke mở hẫng cửa. Con mèo đang ăn bánh co mình lại cảnh giác.

“Mèo ở đâu thế?” Gã hỏi.

“Không biết. Đạo này thỉnh thoảng nó lạc vào đây.”

Có lẽ tại Hirasuke lên tiếng nên con mèo lẩn qua hàng rào chạy mất. Chỉ còn vụn bánh đang ăn dở vương vãi trên cỏ khô.

Naoko cúi dấp xăng đan, lách qua người Hirasuke để vào nhà. Nàng để số bánh còn lại trên tay vào giấy ăn, đặt lên bàn.

“Chuyện đi trượt tuyết ấy.” Hirasuke liếm làn môi đã khô. “Con cứ đi đi.”

Naoko đứng im, như thể đang rất lúng túng. Nàng ngoảnh lại nhìn Hirasuke, lông mày khẽ nhíu lại: “Sao cơ?”

“Chuyến đi trượt tuyết ấy. Nhà trường gửi thông báo phải không. Con cứ tham gia đi.”

Mặt Naoko hiện lên sự ngạc nhiên, nàng nhìn Hirasuke:

“Sao tự nhiên bố lại nhắc đến chuyện đó?”

“Vì bố nghĩ con nên đi. Con muốn đi đúng không?”

“Tự nhiên bố nổi hứng nên mới nói vậy hả?”

“Không phải. Thực sự là bố nghĩ thế.”

Naoko chớp chớp mắt. Nàng đưa mắt liếc nhìn xuống dưới. Khuôn mặt như thể đang dò xét xem Hirasuke thực sự nghĩ gì.

Nàng ngẩng lên nhìn Hirasuke, lắc đầu.

“Con không đi đâu.”

“Tại sao?”

Nhưng Naoko không trả lời. Nàng ra khỏi phòng, khuôn mặt vô cảm hệt như mặt nạ trong kịch Noh. Hirasuke gọi với theo: “Monami.”

Naoko dừng bước. Qua đôi vai chuyển động lên xuống, có thể thấy là cả người nàng đang run lẩy bẩy. Nàng quay lại. Hai mắt bắt đầu tụ máu, đỏ rực lên.

“Tại sao...” Nàng lẩm bẩm.

Hirasuke đóng cửa, quay về phía Naoko.

“Bố xin lỗi vì làm khổ con suốt bấy lâu nay. Giờ bố chỉ có thể nói vậy thôi. Cho bố xin lỗi.” Gã cúi rạp đầu xuống.

Cảm tưởng như cả thế giới đang ngừng lại. Mọi âm thanh đồng loạt biến mất. Nhưng điều đó chỉ diễn ra trong khoảnh khắc. Sau đó, rất nhiều âm thanh lọt vào tai gã. Tiếng xe ô tô chạy qua, tiếng trẻ

con khóc, tiếng dần loa từ nhà ai đó.

Lần trong mớ âm thanh đó là tiếng nấc sục sùi. Gã ngẩng lên. Naoko đang khóc. Má nàng đầm đìa nước mắt.

“Monami...” Gã gọi lần nữa.

Nàng lấy hai tay ôm lấy mặt, đi ra phía hành lang rồi cứ thế lên gác. Gã nghe thấy tiếng nàng sập cửa đến sầm một cái.

Hirasuke ngồi thụp xuống như thể cả người bị gãy từ phía trên đầu gối. Gã ngồi khoanh cả chân lẫn tay.

Gã thoáng nhìn thấy có vật gì đó đang chuyển động. Hóa ra con mèo ban nãy quay lại. Nó đang nhăm nháp ngon lành những mẩu bánh còn sót lại trên đám cỏ.

Chẳng có gì phải lo cả, Hirasuke nghĩ. Chỉ là một mùa nữa lại qua đi mà thôi.

Suốt cả buổi chiều hôm đó, Naoko ở lì trong phòng đến tối cũng không thấy ra. Lo lắng, mấy lần Hirasuke đã đến trước cửa phòng Naoko. Mỗi lần như thế gã đều nghe thấy có tiếng khóc thút thít từ bên trong. Gã thấy yên tâm phần nào nên lại quay đi.

Chỉ duy nhất một lần gã lên tiếng. Gã hỏi vọng vào: “Bữa tối thế nào đây?” “Con không cần,” Naoko đáp lại bằng giọng khàn khàn.

Hơn tám giờ, Hirasuke tự nấu mì ăn liền rồi ăn một mình. Bản thân gã cũng thấy buồn cười vì lúc này mà gã lại thấy đói. Gã nghĩ có khi từ giờ gã phải học cách nấu ăn.

Ăn xong, gã đi tắm. Sau đó thì đọc báo và xem ti vi. Gã nhận ra một điều là gã bình tĩnh đến kỳ lạ. Gã nhận thấy rõ là mình đã trút được gánh nặng trên vai.

Gã cho hai viên đá vào ly, rót khoảng hai centimet rượu whisky rồi cầm lên phòng ngủ. Gã ngồi khoanh chân trên đệm, vừa nhâm nhi ly whisky vừa cố gắng để xóa hết mọi thứ trong đầu. Gã cố để nghĩ rằng hôm nay là ngày không có gì đặc biệt. Công sức của gã hình như cũng thành công vì khi rượu hết cũng là lúc cơn buồn ngủ ập đến. Gã tắt đèn rồi chui vào chăn.

Rốt cuộc thì cả tối hôm đó gã không nhìn thấy Naoko. Nàng không ăn tối, đi vệ sinh cũng không.

Gã nhớ lại hồi còn hẹn hò với Naoko. Hồi đấy gã chưa lấy nàng. Hai người hẹn nhau từ buổi trưa, vậy mà đến tận tối, khi chia tay trước cửa nhà nàng, Naoko không đi vệ sinh đến một lần. Việc này không chỉ thỉnh thoảng mới có mà lúc nào cũng thế. Trong khi gã ít nhất phải đi một lần. Lúc thì đi khi xem phim, lúc thì ở nhà hàng. Có thể lúc gã đi thì nàng cũng tranh thủ đi nhưng nếu thế thì vẫn không bình thường. Bởi nam giới bao giờ cũng giải quyết nhanh hơn nữ giới.

Khi đã thân nhau hơn, gã mới thử hỏi nàng. Sau một chút bối rối, Naoko kể cho gã. Lý do của nàng hóa ra lại rất hiển nhiên:

“Em nhịn đấy.” Nàng đã trả lời như thế.

Khi gã hỏi tại sao làm thế thì nàng trả lời đơn giản thế này: “Thì tính em như thế mà.”

Đến giờ gã vẫn còn thắc mắc tại sao lại như thế nhưng gã không hỏi Naoko. Chắc hẳn nàng có những quy định riêng của mình.

Nằm trong bóng tối, Hirasuke nhắm mắt lại. Hình như gã đang bị đóng chặt vào dĩ vãng xa xưa. Một chấm màu đen đang vẽ những khối hình khó hiểu trước mắt gã. Gã đang mãi nhìn những hình thù đó thì đột nhiên thế giới trước mắt gã bị đảo ngược.

Gã choàng tỉnh mà không biết vì sao. Gã nhận ra trước mắt mình là trần nhà. Gã cũng không rõ mình mở mắt từ lúc nào. Như thể linh hồn của gã đi lưu lạc đâu đó và vừa trở về với thể xác.

Gã xoay người, rùng mình một cái. Giờ hẳn mới cảm thấy là sáng nay rất lạnh.

Gã vội vàng cởi bộ đồ ngủ, mặc áo nỉ và áo len. Lúc mặc quần, gã liên tục lẩm bẩm: “Rét quá rét quá.”

Lúc ra khỏi phòng, gã thấy cửa buồng đối diện mở một nửa. Sau một chút ngập ngừng, gã nhìn vào trong phòng. Không thấy Naoko trên giường hay ở bàn học.

Hirasuke đi xuống cầu thang. Ngay ở bậc cầu thang thứ ba, gã thấy một chiếc dép đi trong nhà của Naoko. Xuống đến hành lang, gã thấy chiếc còn lại đang nằm úp xuống sàn nhà.

Gã gõ vào phòng kiểu Nhật. Naoko, trên người vẫn là bộ đồ ngủ đang lơ đãng nhìn ra vườn.

“Monami.” Hirasuke gọi.

Nàng từ từ ngoảnh lại. Nhìn thấy gã, nàng kêu lên: “Bố...”

“Mặc như thế sẽ bị cảm đấy.” Gã nói, linh cảm có gì đó khác thường.

Naoko dùng đầu ngón tay vuốt nhẹ lên thái dương, đầu hơi ngoẹo sang một bên.

“Bố à? Con bị làm sao thế nhỉ?”

“Sao cơ?”

“Con đang ở trên xe buýt mà. Con đang cùng mẹ về Nagano, không hiểu sao con lại ở đây?”

GÃ KHÔNG HIỂU NGAY ĐƯỢC ĐIỀU VỪA NGHE. Nói đúng hơn, gã hiểu nhưng không tiếp nhận được. Gã bước mấy bước về phía Naoko.

“Gì cơ?”

Gương mặt Naoko đột nhiên méo xệch đi. Hai tay nàng bung lấy mặt.

“Tự nhiên con đau đầu quá bố ơ. Không biết bị làm sao. Hình như con bị bệnh rồi.”

“Monami...” Gã chạy lại, tóm lấy hai cánh tay Naoko. “Bình tĩnh nào,” gã thử lay người Naoko. Naoko thần thờ nhìn gã rồi nhúu mày.

“Bố, mặt bố nhìn khang khác thế nào ấy. Mặt bố nhỏ đi đúng không?”

Không thể nào! Hirasuke nghĩ. Chẳng lẽ lại có chuyện đó.

Gã nuốt nước bọt. “Monami!”

“Gì ạ?”

“Con bao nhiêu tuổi? Giờ đang học lớp mấy?”

“Con? Bố hỏi gì thế. Con lớp Năm. Sắp lên lớp Sáu rồi.” Naoko đồng dục trả lời.

Toàn thân gã nóng bừng. Trống ngực bắt đầu đập dồn dập. Nhịp thở cũng bắt đầu khó khăn hơn.

Gã hiểu ra sự việc. Nó đã quay lại. Linh hồn của Monami đã sống lại. Nhưng sao lại là lúc này?

“Monami này, con nghe bố nói nhé. Con biết bố phải không?” Gã đặt hai tay lên vai Monami.

“Con biết chứ.”

“Được rồi. Ban nãy Monami vừa ngủ dậy. Sau đó thì xuống đây luôn đúng không nào?”

“Vâng, nhưng con thấy người cứ bồng bênh. Cứ như là vẫn đang ngủ.”

“Bố hiểu rồi. Giờ làm như bố bảo nhé. Đầu tiên hãy ngồi xuống đây. Đúng rồi. Cứ từ từ thôi.”

Gã để Monami ngồi xuống tấm đệm. Đôi mắt to tròn của Monami chớp liên tục.

Hàng trăm điều dồn dập tấn công não bộ của gã. Não bộ của gã giờ giống như một tuyến đường cao tốc đang bị ùn tắc trong tuyệt vọng. Naoko đã đi đâu. Hình như gã càng thắc mắc về điều này thì mọi chuyện càng lộn xộn hơn nên gã cố xua đuổi nó ra khỏi đầu. Giờ là lúc phải giải quyết vấn đề trước mắt.

“Monami à, trước tiên con hãy nhìn bàn tay mình xem. Sau đó thì nhìn bàn chân.”

Cô bé làm như gã bảo. Monami nhìn hai bàn tay, rồi nhìn xuống hai bàn chân đang chìa ra dưới bộ đồ ngủ. “Con có thấy gì không? Có thấy gì khác không?”

“Có.”

“Khác thế nào?”

“To. To lắm... Móng chân dài.”

“Đúng rồi.” Hirasuke cầm hai tay Monami. “Ban nãy Monami nói là đang đi xe buýt đúng không nào. Thật ra chiếc xe đó gặp tai nạn. Monami bị thương nặng lắm... Con đã ngủ suốt trong một thời

gian dài, rất dài. Con vừa tỉnh dậy sau giấc ngủ đó. Trong lúc con ngủ, cơ thể con đã lớn thế này đây.”

“Thế sao...” Monami mở to mắt, nhìn toàn bộ cơ thể mình rồi nhìn Hirasuke: “Con ngủ suốt mấy tháng sao?”

Hirasuke lắc đầu: “Mấy năm cơ. Chính xác là năm năm... khoảng thế.”

Monami nín thở. Cô bé rút cánh tay phải ra khỏi tay Hirasuke rồi sờ lên khuôn mặt mình: “Con đã sống như... người thực vật à?”

“Không, chuyện hơi phức tạp.” Gã nghen lại. Gã bối rối không biết phải giải thích mọi chuyện thế nào. Monami hỏi tiếp: “Thế còn mẹ?”

Hirasuke thật sự lúng túng. Gã biết mình phải nói điều gì đó nhưng không tìm ra lời nào, môi gã cứ lắp bắp một cách vô nghĩa.

“Mẹ làm sao à? Mẹ bị tai nạn xong thế nào?” Monami hỏi tiếp.

Qua nét mặt Hirasuke và việc gã không trả lời, có vẻ cô bé đã cảm nhận là có chuyện. Cô bé đưa hai tay lên che miệng: “Trời ơi không...” Cô bé cứ thế ngã xuống sàn. Tấm lưng cô bé rung lên. Tiếng khóc bật ra.

“Monami, Monami, con nghe này. Đúng là mẹ không còn nữa. Nhưng mẹ vẫn sống. Linh hồn mẹ vẫn còn.” Hirasuke đặt tay lên lưng Monami.

Nhưng Monami vẫn khóc. Chắc hẳn đối với cô bé, những lời Hirasuke nói kia chỉ là lời an ủi.

“Monami, lại đây nào.” Hirasuke cầm hai tay Monami.

Nhưng cô bé lắc đầu, cử chỉ giống hệt một đứa bé khi không hài lòng.

“Monami, đến đây. Con không muốn gặp mẹ sao?”

Câu nói này của Hirasuke khiến cô bé thôi khóc.

“Không phải là mẹ đã chết rồi sao?”

“Bố đã bảo là cơ thể mẹ không còn nhưng linh hồn vẫn còn mà.” Hirasuke lại kéo tay Monami. Gã kéo Monami đứng dậy, dắt ra phía hành lang.

Gã dẫn cô bé vào chính phòng cô bé:

“Đây là phòng của Monami đúng không nào?” Gã hỏi.

Monami căng thẳng nhìn một lượt khắp căn phòng rồi im lặng gật đầu.

Hirasuke tiến lại gần bàn học. Gã lấy từ giá sách hai cuốn sách tham khảo.

“Xem này. Ở đây có sách tham khảo cấp III nữa đây. Giờ Monami lên lớp Mười rồi.”

Cô bé cầm cuốn sách, đứng bất động. Sự hoảng sợ thoáng hiện trên nét mặt.

“Lạ quá phải không? Sự thật là lúc Monami đang ngủ đã xảy ra một chuyện rất kỳ lạ. Mẹ con đã mất rồi nhưng linh hồn của mẹ lại chuyển sang cơ thể con. Mẹ đã đóng vai Monami và sống thay cho Monami.”

“Đóng vai con...”

“Đúng vậy.”

Hirasuke đưa mắt lên giá sách. Trông thấy quyển album ảnh nhỏ, gã rút ra. Bên trong có ảnh chụp ở câu lạc bộ tennis. Gã rút ra một tấm chụp mặt Monami rõ nhất.

Gã tiếp tục mở ngăn kéo bàn, lấy ra chiếc gương hình tròn.

Gã đưa cho Monami bức ảnh và chiếc gương. “Con tự soi gương đi rồi so sánh với tấm ảnh này.”

“Nhưng con sợ...”

“Không sao đâu.”

Monami đặt quyển sách đang cầm xuống sàn nhà, đỡ lấy chiếc gương và bức ảnh. Cô bé ngáp ngừng đưa chiếc gương lên soi.

“A!”

“Sao thế con?”

“Ôi...” Cô bé vẫn nhìn vào gương. “Thật là... xinh.”

“Chứ sao.” Hirasuke cười. “Giờ thì nhìn ảnh đi.”

Sau khi so sánh bức ảnh với gương mặt mình trong gương, Monami ngẩng lên thì thầm: “Thật không thể tin nổi...” Monami ngồi thụp xuống, hai tay ôm lấy đầu gối rồi gục mặt vào đó.

“Mẹ đã sống thay cho Monami đấy.” Hirasuke rút chiếc vợt tennis dựng sau bàn học.

“Mẹ học chăm chỉ lắm, vào được cả trường nổi tiếng. Mẹ còn tham gia cả câu lạc bộ tennis cơ. Mẹ đã sống một tuổi thanh xuân chẳng có gì phải hối tiếc. Vì thế...”

Hirasuke ngoảnh lại, rồi gã im bật. Monami đang cúi gằm xuống, bất động.

“Ôi, Monami, Monami.” Gã lay người Monami.

Monami ngẩng lên, mắt vẫn nhắm nghiền. Cô bé từ từ mở mắt, nhìn thẳng vào Hirasuke.

“Bố...” Cô bé nghiêng đầu, tỏ vẻ khó hiểu. “Sao thế? Ôi...” Monami nhìn lại Hirasuke. “Có chuyện gì vậy?”

Nhìn nét mặt và thái độ của Monami, Hirasuke đã hiểu được sự việc. Đây là Naoko. Gã thấy nhẹ cả người. Gã đã tưởng Naoko không quay trở lại nữa.

“Có chuyện gì thế?” Naoko hỏi lại.

Hirasuke trả lời: “Monami vừa mới về.”

THẬT MAY HÔM NAY LÀ CHỦ NHẬT. MONAMI mà trở về lúc gã đang đi làm thì có lẽ sự việc đã đi theo một hướng ngoài tầm kiểm soát của gã.

Ngồi trong phòng khách, vừa uống trà, Hirasuke vừa kể lại cho Naoko diễn biến sự việc. Giữa chừng, Naoko bắt đầu trở nên phân khích.

“Nghĩa là Monami chưa chết phải không? Nghĩa là ý thức của con, vì một lý do nào đó nên đang ở trạng thái ngủ.”

“Anh nghĩ là thế.”

“Chao ôi...” Naoko chấp hai tay trước ngực. “Không thể tin nổi. Vui đến khó tin. Chẳng ngờ lại có chuyện tuyệt vời thế này.”

“Nhưng con bé lại biến mất rồi.”

“Con bé xuất hiện một lần thì thế nào cũng sẽ xuất hiện lần nữa. Sẽ ổn thôi. Chắc sẽ ổn thôi.” Naoko nói hùng hồn. Gương mặt đó của nàng thật khác xa hôm qua.

“Nhưng khó giải thích với con lắm. Tạm thời, việc quan trọng nhất anh đã nói cho con biết...”

“Bảo con hiểu ngay sự thể bây giờ thì con làm sao mà hiểu nổi.” Naoko ngẩng lên sau một hồi im lặng như thể suy nghĩ điều gì. “Em sẽ giải thích cho con. Người hiểu con nhất là em mà.”

“Nhưng em giải thích thế nào được. Lúc Monami về thì em đâu có ở đây.”

“Vì vậy em sẽ phải viết thư. Khi nào Monami về, anh cứ đưa thư cho con đọc là được.”

“À, ra là vậy.”

“Em sẽ viết ngay. Mà anh phải luôn giữ lá thư đó bên mình nhé. Vì chẳng biết khi nào Monami lại về.” “Nhưng nhớ Monami về lúc anh không có mặt thì sao? Lúc em đang ở trường chẳng hạn?”

Kể cả để Naoko cầm bức thư đó thì khi Monami hiện về, cô bé cũng không biết được là mình đang có bức thư. Rất có thể cô bé sẽ hoảng loạn.

“Nếu xảy ra chuyện đó thì cũng đành chịu chứ sao.” Naoko nói. “Mình đâu có thể làm khác được. Thế chồng có thể nghỉ làm, ở bên em suốt được không?”

“Cái đó thì hơi khó.” Hirasuke đưa tay lên gãi trán. “Đúng không nào? Nếu xảy ra chuyện đó thì sau này chỉ còn cách giải thích với mọi người xung quanh là con gái mình bị chứng rối loạn thần kinh chức năng thôi.” “Điều đó nghe nặng nề quá.” Hirasuke nhăn mặt. “Thôi thì đành cầu cho chuyện đó đừng xảy ra vậy.” “Em thì nghĩ không phải lo đâu.”

“Chừng nào em mà không ngủ thì không phải lo. Vì em đã ngủ thì rất có thể Monami sẽ quay về lúc em tỉnh dậy. Vừa rồi là thế đúng không?”

“Ừ, có lẽ thế.”

“Em sẽ chú ý không để ngủ gật trong lớp.” “Chính xác.” Gã và Naoko nhìn nhau cười. Mấy tháng rồi hai người mới cười với nhau như vậy.

Mặt Naoko nghiêm túc trở lại. Nàng nghịch cốc uống trà đang cầm trên tay, bảo: “Nhưng em thấy

lạ lắm.”

“Thế hả?”

“Em và con cùng dùng chung cơ thể của Monami. Như thế nghĩa là bọn em hoán đổi cho nhau...”

“Ừ...” Hirasuke gật đầu. “Đúng thế.”

“Sự thật thì”, Naoko nhìn thẳng vào mắt Hirasuke, “Em sẽ phải biến mất. Chắc chắn là thế.”

Hirasuke nhìn ra chỗ khác.

“Đừng nói vớ vẩn.” Gã uống nốt chỗ trà còn lại trong cốc.

Tối hôm đó hai người quyết định làm một bữa liên hoan nhỏ. Naoko làm món gà rán cay và bánh hăm bơ bơ. Hirasuke ra cửa hàng gần nhà mua bánh kem loại cao cấp. Tất cả đều là món Monami thích.

“Chào mừng con trở về, Monami.” Hai người chạm cốc.

Nhưng suốt một thời gian sau, không thấy Monami

quay lại nữa. Mỗi khi đi làm về, việc đầu tiên của Hirasuke là nhìn Naoko rồi tự hỏi đây là ai.

Tuy nhiên lần nào câu trả lời của Naoko cũng giống nhau:

"Tiếc nhĩ. Vẫn là em thôi."

Naoko cũng vui vẻ hẳn lên dù trước kia nàng buồn sâu tới mức gã đã lo có lúc nàng sẽ tự tử. Nàng vui vì Monami quay về hay vì Hirasuke có thái độ tận tụy hơn của một ông bố? Gã không biết. Đương nhiên lý do nào cũng tốt. Nhìn thấy gương mặt vui vẻ của Naoko, thậm chí gã còn nghĩ kể cả Monami không quay lại nữa cũng chẳng sao.

Nhưng có vẻ Naoko tin chắc rằng Monami sẽ quay lại. Nàng bảo hiện vẫn đang viết thư gửi cho con gái.

“Nếu Monami hiện về lúc anh ở nhà thì anh bảo con nhìn vào trong tất nhé.”

“Trong tất?”

“Em để giấy nhó ở trong đó. Trên đó viết chỗ em cất thư gửi cho con.”

Hirasuke hiểu ra vấn đề. Có lẽ bức thư quá dày nên khó có thể mang theo bên mình được.

Cứ như vậy, sáu ngày trôi qua. Cuối cùng cũng đến ngày Chủ nhật.

Tự nhiên Hirasuke có một linh cảm. Vậy nên vừa mở mắt là gã mặc vội áo khoác ra ngoài bộ đồ ngủ, sang gõ cửa phòng Naoko. Không có tiếng trả lời, Hirasuke nhẹ nhàng mở cửa. Naoko đang ngồi trên

Giường, quay lưng về phía cửa. “Này...” Gã gọi.

Naoko vươn vai thật mạnh rồi quay lại phía gã. Nét mặt hoàn toàn trống rỗng. Là Monami rồi, Hirasuke hiểu ra.

“Con thấy thế nào?”

Cô bé nhìn lòng bàn tay mình rồi đặt nó lên trán, như thể để kiểm chế cơn đau đầu.

"Hình như con lại ngủ rất lâu."

“Sao cơ?” Hirasuke vào hẳn trong phòng. “Lần này không dài lắm đâu. Chỉ khoảng một tuần thôi.”

“Con ngủ suốt thời gian đó?”

“Không, không phải thế. Lần trước bố kể với con rồi đó, mẹ đang ở trong cơ thể con.” Monami có vẻ chưa nắm rõ được sự việc. Cô bé nghiêng đầu bảo: “Gương, đưa con cái gương.” Hirasuke rút

trong ngăn kéo ra cái gương và đưa cho cô bé. Cô bé sợ hãi nhìn vào trong gương.

“Đây không phải là một giấc mơ, việc con lớn lên ấy.”

“Con vẫn nhớ những chuyện bố kể hôm con thức dậy lần trước chứ?”

Cô bé gật đầu. “Con đã tưởng mình nằm mơ.”

“Không phải mơ đâu. À đúng rồi, mẹ có nhờ bố nhắc lại con cái này.”

“Sao? Mẹ à?”

“Mẹ dặn, khi nào con thức dậy thì bảo con nhìn vào trong tất của mình.”

"Tất?" Cô bé đưa mắt nhìn xung quanh. Ở góc giường có treo một đôi tất màu trắng. Cô bé với lấy và nhòm vào bên trong. Có vẻ như cô bé tìm thấy gì đó nên thò ngón tay vào và rút ra một tờ giấy được gấp lại. “Có cái này.”

"Mẹ gửi cho con đây." Hirasuke nói.

Monami mở tờ giấy. Sau khi xem xong cô bé đưa cho Hirasuke. Gã đỡ lấy, tờ giấy ghi: “Ngăn dưới cùng của giá sách. Quyển vở ở góc bên phải. Hãy đọc một mình.”

Hirasuke nhìn Monami rồi đưa mắt về phía giá sách. Cô bé cũng đưa mắt nhìn theo gã.

Cô bé ra khỏi giường, quỳ sụp xuống trước giá sách, rút ra quyển vở từ chỗ Naoko chỉ. “Đây rồi...” Cô bé giơ phía bìa quyển vở cho gã xem. Đó là quyển vở có bìa vẽ hình con mèo. Bên ngoài ghi dòng chữ “Gửi Monami” viết bằng bút màu hồng. Chữ của Naoko.

“Mẹ bảo là đọc một mình à.” Hirasuke nói.

Cô bé im lặng gật đầu.

“VẬY bố xuống dưới nhà nhé. Có gì cứ gọi bố.”

Gã đi ra ngoài, đóng cửa lại.

Ngồi đợi dưới nhà, lòng gã không yên. Không biết Naoko viết cho Monami những gì. Monami đón nhận nó thế nào. Gã đã chuẩn bị tinh thần để không mất bình tĩnh, bất kể việc gì xảy ra.

Nhưng hai giờ đồng hồ trôi qua, chẳng thấy có chuyện gì. Gã lo lắng. Đúng lúc gã chuẩn bị lên gác thì có tiếng mở cửa trên tầng hai.

Monami chậm rãi bước xuống cầu thang, bước từng bước nhỏ. Lúc bước vào phòng kiểu Nhật, ánh mắt cô bé không yên.

“Con không sao chứ?” Hirasuke hỏi.

“Vâng.” Cô bé ngồi phịch xuống. Cô bé cứ ngồi như thế, mắt nhìn xuống sàn nhà một lúc lâu.

“Nhiều chuyện xảy ra quá.” Cô bé thì thào.

“Ừ, tận năm năm mà. Mẹ kể hết mọi chuyện suốt năm năm hả?”

“Không. Mẹ bảo một lần không thể kể hết được nên mẹ chỉ viết sơ lược thôi. Nhưng đọc thế cũng đủ mệt rồi.”

“Phải rồi.” Gã thầm nghĩ viết ra còn mệt hơn ấy chứ.

“Thật là lạ. Tự nhiên con lên cấp II, tốt nghiệp cấp II rồi lên cấp III mà con chẳng biết.”

“Mẹ con đã phải thi hai kỳ thi liên đấy.”

“Vâng. Ngạc nhiên thật.”

“Mẹ bảo một khi đã sống cuộc sống của Monami thì mẹ không muốn phải hối hận điều gì.”

“Hừm...” Cô bé bỗng nhiên nhắm hờ mắt rồi bắt đầu lắc đầu. “Tự nhiên con thấy buồn ngủ.”

“Thế con đi ngủ đi.”

“Vâng, con buồn ngủ kinh khủng. Bố này, nếu con ngủ thì mẹ lại về đúng không?”

“Ừ đúng rồi.”

“Thế bố gửi lời chào của con cho mẹ nhé. Bảo là con cảm ơn mẹ...” Monami nhắm mắt, ngả người xuống sàn rồi chìm luôn vào giấc ngủ.

Sợ để con nằm vậy sẽ bị cảm nên Hirasuke đưa Monami lên tầng hai. Lúc gã đỡ vai và chân của Monami lên thì bỗng cô bé mở mắt.

“Ôi...” Cô bé kêu lên. Gã kêu “ôi” theo.

Cô bé đưa mắt nhìn quanh rồi ngược nhìn Hirasuke.

“Monami về hả?”

“Ừ, con vừa ngủ xong. Giờ thì em về.”

“Xin lỗi anh nhé, em lại hiện ra.”

“Không sao.” Hirasuke buông Naoko ra rồi ngồi xuống sàn.

“Con đã đọc quyển vở đó rồi.”

“Con bảo sao?”

“Con bảo rất ngạc nhiên và gửi lời cảm ơn em.”

“Cảm ơn?”

“Ừ.”

Hirasuke thuật lại cuộc nói chuyện với Monami cho Naoko.

Naoko liên tục chớp mắt. “Em phải viết tiếp ngay thôi. Có bao nhiêu chuyện mà con chưa biết.”

“Đừng có viết chuyện gì không hay đấy.”

Naoko hiểu Hirasuke muốn nói gì. Nàng mỉm cười, khoe hàm răng trắng.

“Anh đừng lo. Em không viết đâu.”

“Thế thì được.”

“Bố nó này, Monami trở về vui thật đấy nhỉ.”

“Vui chứ, đương nhiên rồi.” Gã trả lời. “Như thể đang nằm mơ ấy.”

“Ừ. Em vui lắm.” Naoko đưa mắt nhìn ra sân. Tưởng ngoài đó có con mèo nên Hirasuke cũng nhìn theo nhưng chẳng có gì cả. Những ngọn cỏ dại mọc cao vút đang đung đưa trong gió.

CÓ LẼ NÊN GỌI ĐÂY LÀ MỘT cuộc SỐNG GIA đình kỳ lạ. Nhìn từ bên ngoài thì gia đình Sugita chẳng có gì thay đổi. Ai cũng nghĩ sau khi vợ mất vì tai nạn, người đàn ông trung niên và cô con gái đang sống rất hòa thuận với nhau. Nhưng thật ra gia đình họ có ba người. Cuộc sống mà gã đang có chỉ có thể miêu tả như thế.

Giờ là tháng Ba. Đúng một tháng trôi qua kể từ hôm Monami đột ngột trở về với vợ chồng Hirasuke.

“Em nghĩ có thể sáng mai Monami sẽ về đây.” Naoko nói vậy lúc đang ăn tối. Mặt nàng có vẻ hơi căng thẳng.

“Em có chắc không?” Hirasuke ngừng đũa.

“Em bảo là có thể mà.”

Hirasuke gật đầu. Khi Naoko nói thế này thì chắc chắn là Monami sẽ về. Naoko bảo, tự nhiên nàng linh cảm thế, không biết diễn đạt thế nào.

“Giờ phải làm sao?” Gã hỏi.

“Cứ để con đi học. Em đã dặn con bé phải làm thế nào nếu như tỉnh dậy vào ngày thường rồi, con bé sẽ không hoảng đâu.”

Có vẻ như Naoko và Monami dùng quyển vở kia để cùng viết nhật ký. Làm như vậy để Monami có thể nắm rõ được những việc trước đây và tình hình bây giờ.

“Đường đến trường, vị trí lớp học, các bạn cùng lớp trông thế nào, tên là gì... tất cả đều ỏn phải không?” Hirasuke xác nhận lại.

“Em dặn con hết rồi. Con cũng bảo đã nhớ hết.”

“Giờ chỉ còn lo giờ học thế nào thôi.”

“Cái đó cũng ỏn.”

“Ừ, có vẻ như không vấn đề gì. Lạ thật đấy, hôm trước Monami giải được toán lớp Mười đấy. Chính con cũng không rõ sao mình lại biết cách giải. Con bảo biết hết mọi ký hiệu chỉ được học khi đã lên cấp III.”

“Công nhận là lạ thật.” Naoko gật đầu đồng tình. Những việc xảy ra suốt năm năm qua, đương nhiên là Monami hoàn toàn không biết. Nhưng thật ngạc nhiên là những kiến thức học ở lớp thì Monami lại biết không khác gì Naoko.

Chính vì thế mà Monami, mặc dù mới đây vẫn còn là một cô bé học lớp Năm nhưng giờ đã giải được cả những bài cấp III. Tiếng Anh cũng thế, chắc chắn Monami không biết tiếng Anh nhiều nhưng giờ cô bé có thể làm trọn tru bài tập. Cô bé còn bảo: “Con cũng chẳng biết tại sao, chỉ biết giờ con hiểu, thế thôi.”

Vì vấn đề này, Hirasuke đưa ra một câu trả lời thích hợp cho tình cảnh hiện tại. Có thể ý thức của Naoko và Monami được sinh ra từ hai phần não riêng biệt. Chính vì vậy mà hai người có thể cảm nhận

được mình là hai con người khác nhau. Những trải nghiệm liên quan tới hai phần ý thức đó cũng được ghi lại riêng biệt.

Tuy nhiên, những kiến thức học trên lớp, về mặt cơ bản không liên quan gì đến những trải nghiệm thì lại được hai ý thức riêng biệt đó lưu giữ ở một phần chung. Chính vì vậy mà Monami có thể lấy ra và sử dụng những kiến thức mà Naoko đã học.

Sau khi nghe giả thiết này từ Hirasuke, Monami nói: “Vậy từ giờ mẹ sẽ lo toàn bộ chuyện học hành cho con. Con sẽ phụ trách chuyện chơi nhé.” Không rõ Naoko viết vào quyển vở thế nào về chuyện này.

“Chắc hai mẹ con sẽ không hoán đổi vị trí ở trường đâu nhỉ?” Hirasuke hỏi.

“Chẳng biết thế nào. Dạo này thời gian Monami trở về mỗi lúc một dài hơn. Em lo không biết là có trụ nổi hết sáu tiết học không nữa. Để an toàn, có lẽ em nên dặn con là nếu có ngủ thì ngủ vào giờ nghỉ trưa. Phải bảo con ghi lại hết mọi chuyện xảy ra trước đó. Nhỡ đột nhiên bóng mà chuyển sang tay em thì em sẽ cuống lên mất.”

“Rắc rối thật. Cái quyển vở đó lại là một bộ nhớ nữa của em và Monami à.”

Naoko nghiêm mặt gật đầu.

"Em nói thật đấy. Chuyện này giống như hội chứng Korsukoli."

"Gì cơ?"

"Hội chứng Konsukoli. Đây là hội chứng suy giảm trí nhớ cực độ, người bệnh quên ngay việc vừa xảy ra. Nếu muốn sống cuộc sống bình thường thì chỉ còn cách là ghi lại mọi việc. Phải ghi lại hết mọi hành động của mình, những gì mình nghe thấy, nhìn thấy, để trước khi làm việc gì còn nhìn vào đó. Chẳng hạn đọc tờ giấy ghi là mình vừa ở nhà tắm công cộng ra để biết là mình đã tắm rồi, giờ chỉ việc đi về nhà thôi. Nếu không làm thế thì sẽ lại vào nhà tắm lần nữa. Em và con giống những người như thế. Nhưng hiện chưa có chuyện gì khi bọn em hoán đổi vị trí nên vẫn còn nhẹ nhàng chán."

Naoko nói thêm: “Nhưng em nghĩ bọn em không phải vất vả thế này lâu nữa đâu."

“Tại sao?”

“Ừm... em chỉ cảm thấy vậy thôi.”

Naoko dọn bát đĩa lên khay rồi bê ra bồn rửa. Hirasuke ngắm nàng rửa bát với đầy áp ý nghĩ ngổn ngang trong đầu.

Hirasuke hiểu chuyện Naoko không muốn đề cập đến. Nó có liên quan tới những gì nàng vừa thổ lộ ban nãy.

Đó là chuyện thời gian Monami xuất hiện dài hơn. Điều này đồng nghĩa với việc thời gian Naoko xuất hiện sẽ ngắn lại. Dạo này, mỗi lần Monami tỉnh lại là ở lại luôn mấy tiếng đồng hồ. Đó cũng là khoảng thời gian để hai bố con thực sự bên nhau. Đương nhiên là Hirasuke rất vui. Nhưng gã cũng nhận ra là gã đang mất đi một thứ.

Gã không muốn mất đi bên nào. Những đây lại là một đòi hỏi hơi quá.

Ngày đầu tiên của Monami ở trường trôi qua mà không có chuyện gì xảy ra. Tối hôm đó, lúc Hirasuke về thì Naoko đang chuẩn bị bữa tối và đợi gã. Nàng kể Monami không ngủ cho đến khi về nhà. Về đến nhà, có lẽ do quá mệt nên cô bé lên giường ngủ luôn. Sau đó thì Naoko quay trở lại.

“Con viết trong vở là vẫn theo được giờ học bình thường, nói chuyện với bạn bè vẫn tự nhiên, rất vui.” Naoko vui vẻ báo cáo lại tình hình.

Sau đấy, cứ cách ba, bốn hôm là Monami lại xuất hiện ở trường. Chẳng bao lâu sau thời gian hoán đổi rút lại còn hai ngày một lần. Gần đến kỳ nghỉ xuân thì hầu như ngày nào Monami cũng xuất hiện ở trường. Nhưng có lẽ vì gánh nặng tinh thần nên về đến nhà là cô bé ngủ luôn. Vậy nên người đợi Hirasuke đi làm về bao giờ cũng là Naoko. Thời gian Hirasuke có thể gặp Monami chỉ là khoảng thời gian ngắn ngủi buổi sáng, tầm chiều tối thứ Bảy và ngày Chủ nhật.

Khi Hirasuke than phiền rằng thế này thì chẳng khác gì lúc Monami chưa về thì Naoko khẽ nhưn lông mày bảo:

“Anh thì thế nhưng em không chịu nổi đâu. Cứ mở mắt ra là em phải chuẩn bị bữa tối đây này. Xong việc nhà thì đến bài tập của Monami. Hết đi ngủ, mở mắt lại là bữa tối và bài tập. Cứ lặp đi lặp lại như vậy. Giá mà con giúp em một chút. Đáng lẽ bài tập là việc của con...”

Tất nhiên Monami cũng có lý lẽ của mình.

“Con cũng muốn xem ti vi lắm chứ. Nhưng làm gì có thời gian, đành chịu thôi. Mở mắt ra là lại đi học. Về đến nhà là ngủ, mở mắt ra là đi học. Cứ lặp đi lặp lại như vậy. Suốt ngày chỉ có ở trường. Đến mức con nghĩ đi lại làm gì cho phiền hà, ngủ luôn ở trường cho xong. Con biết là không phải khi bắt mẹ làm bài tập nhưng mẹ không vất vả thế đâu. Vì ở lớp con nghe giảng rất kỹ, nhớ hết cả trong đầu rồi. Mẹ chỉ cần viết hết ra những gì con đã ghi nhớ là được.”

Thiên hạ mà nghe chuyện này thế nào cũng bảo là kỳ lạ nhưng với Hirasuke, gã lại thấy vui khi nghe hai người than phiền về nhau. Dù về mặt thể xác, gã chỉ có một người bên cạnh nhưng gã có thể ném trái đầy đủ niềm vui và sự ấm cúng của một gia đình ba người.

Đến kỳ nghỉ xuân, chẳng mấy chốc Naoko và Monami cùng bước vào một chuyến phiêu lưu.

Đó là việc đi trượt tuyết. Lịch trình là ba đêm bốn ngày. Thật ngẫu nhiên, ngày xuất phát lại trùng với hôm xảy ra vụ tai nạn năm năm trước. Nhưng không một ai nhận ra điều này.

Bốn ngày Naoko đi, Hirasuke ở nhà một mình. Gã cũng lo lắng phần nào nhưng không hề lo chuyện của Monami và Naoko sẽ bị phát hiện. Gã hoàn toàn tin tưởng vào sự phối hợp làm việc của hai mẹ con. Thậm chí gã còn coi chuyến đi này Monami không đi một mình mà có Naoko đi theo. Gã cười tủm tỉm khi tưởng tượng ra Monami chắc sẽ không hài lòng lắm khi có mẹ đi cùng, cô bé sẽ không thể tự do làm những điều mình thích. Tối nào cũng có điện thoại gọi về cho gã nhưng thường là Naoko gọi.

“Con bé bắt cán lắm. Tối nào người em cũng đau ê ẩm. Mà con bé tiêu tiền hoang vô cùng. Ví tiền cứ chốc lại hết sạch. Hôm nay em sẽ viết vào sổ để mắng nó một trận.”

Hirasuke thầm nghĩ thế nào con bé cũng than phiền lại mẹ cho mà xem.

HÔM ĐÓ, HIRASUKE ĐANG TRÊN ĐƯỜNG TỪ Chiba về sau khi đến gặp công ty nhận thầu cho công ty gã. Chợt nhớ ra trước kia ở đây có quán mì soba rất ngon nên gã xuống tàu ở ga Monzennakacho.

Sang tháng Năm, trời rất đẹp, mặt đường lấp lóa ánh nắng. Trên đường đến quán mì, gã ghé vào đền Tomiokayahata. Gã nhớ lại trước đây Monami làm lễ Shichi-go-san ở đây. (Shichi-go-san là một lễ chúc phúc cho các em bé 3 tuổi, 5 tuổi và 7 tuổi tại Nhật Bản. Lễ diễn ra tại đền thờ vào 15 tháng 11 hằng năm).

Lúc ra khỏi đền, đi qua dãy phố có nhiều cửa hàng, bỗng một người đàn ông gã nhớ mang máng từng gặp ở đâu đó tiến về phía gã. Ông ta khoảng trên năm mươi tuổi, da rám nắng, bộ mặt bóng nhẫy mồ hôi dầu. Chiếc áo jacket trắng của ông ta phát phơ một cách dị thường. Naoko và Monami mà trông thấy thế nào cũng bảo “kinh quá” cho mà xem.

Ông ta cũng nhìn gã. Nét mặt ông ta cũng tỏ vẻ như đã từng gặp gã rồi.

Cuối cùng Hirasuke đã nhớ ra. Ông ta cũng nhận ra gã.

“À, anh là...” Hirasuke lên tiếng.

“Ôi ôi.” Người đàn ông tiến lại, giơ bàn tay phải ra như thể muốn bắt tay. “Lâu quá rồi. Anh khỏe chứ?”

“Vâng.” Hirasuke gật đầu, miễn cưỡng chia tay ra. Ông ta tên là Fujisaki, cùng ở hội người nhà nạn nhân trong vụ tai nạn. Ông ta điều hành một công ty in ấn, đã mất hai cô con gái trong vụ tai nạn.

“Anh hay đến đây à?” Fujisaki hỏi. Lần cuối Hirasuke gặp ông ta là khoảng bốn năm trước, có vẻ ông ta to béo hơn rất nhiều so với trước kia.

“Không, tôi đi làm về qua đây thôi.”

“Ra vậy. Anh rẽ qua chỗ tôi một lát nhé. Ở ngay đây thôi.”

“Vậy ạ? Nhưng mà...”

Hirasuke đang còn ngập ngừng thì Fujisaki đã kéo tay gã nên gã đành phải đi theo. Vậy là món mì soba coi như xong.

Bảo là gần nhưng Fujisaki lại đưa Hirasuke ra xe ô tô của mình. Một chiếc Benz mới tinh, vẫn còn mùi của xe mới. Bên cạnh cửa xe có treo một con búp bê nhỏ.

“Công ty tôi ở Nayabacho. Đi khoảng năm phút thôi.”

“Hình như trước anh bảo ở quận Koto đúng không?”

“Giờ vẫn còn ở đấy. Nhưng trụ sở chính tôi chuyển về đây ba năm trước.”

Chiếc Benz rẽ vào một tòa nhà ngay bên cạnh ga tàu điện ngầm Kayabacho. Đỗ xe vào bãi gửi dưới tầng hầm xong, Fujisaki xuống xe và đi lên trước Hirasuke. Nhìn từ đằng sau, ông ta có vẻ tràn đầy tự tin.

Tầng một tòa nhà là văn phòng của Fujisaki. Tên công ty là “Safe Put”. Một văn phòng sáng sủa,

tương tất với những chiếc máy tính và các máy móc liên quan được sắp đặt ngăn nắp. Có vài nhân viên trong văn phòng. Hirasuke được mời ngồi xuống chiếc ghế sofa bọc da.

“Công việc chủ yếu của tôi bây giờ là những việc về thiết kế trên máy tính. Khách hàng của chúng tôi giờ cũng sử dụng nhiều dịch vụ kiểu như dịch vụ xuất ra.” Fujisaki vắt hai chân lên nhau.

“Dịch vụ xuất ra?”

“Giả dụ anh muốn in từ máy tính, nếu sử dụng máy in thông thường, màu sẽ không được đẹp, những phần nhỏ có thể bị mờ nữa, anh sẽ không ưng ý. Nhưng chỉ cần mang đĩa mềm hoặc đĩa CD tới cho chúng tôi, chúng tôi sẽ in ra cho anh một bản in hoàn hảo. Đó chính là dịch vụ xuất ra. Xuất ra trong tiếng Anh là “output”, nhưng từ “out” có vẻ không may mắn lắm nên tôi thay bằng từ Safe.”

“À vậy nên mới có tên là Safe Put...”

“Anh Sugiyama làm ở đâu nhỉ?” Fujisaki hỏi, ngả lưng và rải một bên tay lên ghế sofa. Phải mất vài giây Hirasuke mới nhận ra “Sugiyama” là ám chỉ mình. Gã định đính chính nhưng lại thôi.

“Tôi làm ở một hãng sản xuất bình thường thôi.” Gã trả lời.

“Vậy à? Các hãng sản xuất giờ sẽ khó khăn đây.” Fujisaki nói với giọng ra vẻ một thương nhân.

Sau đấy Hirasuke chỉ ngồi uống cà phê và nghe Fujisaki kể vài thành công trong công việc của ông ta. Đợi lúc thích hợp, gã đứng dậy cáo từ.

“Chúng ta cùng cố gắng nhé. Tôi không tài nào quên được cái hôm chúng ta đứng hét trước cái vực ấy.” Fujisaki nói khi tiễn Hirasuke ra tận cửa, ông ta nắm tay gã chặt đến khó hiểu. Đây là lần duy nhất ông ta đề cập tới vụ tai nạn. Hirasuke nhớ ra hôm đấy người đàn ông này quay mặt xuống đáy vực và hét: “Đồ ngốc.”

Ra khỏi tòa nhà, lúc đợi đèn xanh ở ngã tư, có một người đàn ông đứng cạnh gã. Ông ta trông nhỏ con, đầu hói. Hirasuke có thấy ông này ở văn phòng của Fujisaki.

“Hai người chắc quen biết lâu rồi à?” Ông ta tươi cười bắt chuyện.

“À... vâng.” Hirasuke gượng cười.

“Ông giám đốc ấy bao giờ cũng nói dai, tôi chỉ biết ngồi im. Anh cũng thuộc hội người nhà nạn nhân đó hả?”

“Vâng.” Hirasuke trả lời. Chắc anh ta nghe thấy câu nói của Fujisaki lúc chia tay.

“Sau vụ tai nạn, số phận của ông ta thay đổi hẳn đấy.” Người đàn ông nói rồi khẽ quay lại nhìn đằng sau.

“Vậy sao?”

Người đàn ông gật đầu.

“Ông ta nợ đầm nợ đìa, công ty in cũng sắp phá sản. Đúng vào cái lúc xảy ra vụ tai nạn đó. Ông ta mất cả hai đứa con nên tiền bồi thường được tận hơn 100 triệu yên. Thế là bỗng nhiên ông ta sống lại. Lấy lại được thanh thế và bây giờ là như vậy đó.”

“Thế sao...”

Đèn tín hiệu chuyển sang màu xanh. Hirasuke bước ra phía đường dành cho người đi bộ. Người đàn ông cũng đi theo.

“Ông ta thỉnh thoảng lại bảo tôi thế này. Hai cô con gái chẳng trông mong được gì đó cuối cùng lại báo hiếu được cho cha mình, ông ấy nói, sau khi vợ mất, ông ta vất vả lắm nhưng cũng may là nuôi chúng được đến ngần ấy. Tôi nghe là chính thôi, cũng chẳng biết phải trả lời thế nào.”

Đến gần cửa vào ga tàu điện ngầm, người đàn ông đi thẳng. Hirasuke chào ông ta rồi đi xuống cầu thang.

“Nỗi buồn không phải là những thứ chỉ nhìn thấy bằng mắt.” Gã đã rất muốn nói với người đàn ông vừa rồi. Nhưng lý do gã không nói là vì gã nghĩ, có lẽ Fujisaki thật lòng không muốn mọi người hiểu mình nghĩ gì.

Trước mắt gã là hình ảnh con búp bê đựng đưa trong chiếc xe ô tô.

Đó là con búp bê rất xinh xắn. Hai con giống hệt nhau treo trong xe.

VỀ ĐẾN NHÀ, HIRASUKE MỞ CỬA THÌ NGƯỜI THẤY mùi cà ri. Lâu lắm mới có món này. Naoko chẳng mấy khi nấu cà ri. Sau vụ tai nạn thì lại càng không.

Hirasuke đi qua phòng khách, ngó vào bếp. Naoko đứng trước bếp, tay đang khuấy một cái nồi to. Nàng mặc tạp dề màu trắng.

“Xin chào.” Nàng nói, tay vẫn không ngừng khuấy. “Lâu lắm mới có món cà ri nhỉ.” Hirasuke khịt khịt mũi. “Em nấu bây giờ, sáng mai là Monami có cà ri ăn. Con sẽ vui lắm.”

Ngay lập tức, mặt Naoko tỏ vẻ dỗi hờn, mắt chớp liên tục. Hirasuke không hiểu được cử chỉ đó có ý nghĩa gì. “Này...” Gã lên tiếng. “Monami hả?”

“Vâng.” Cô bé hát hàm. “Xin lỗi bố, không phải mẹ đâu.”

“Thế hôm nay con chưa đi ngủ à?”

“Vâng, hôm nay con chẳng thấy buồn ngủ gì... Chơi không thì không được nên con ra cửa hàng tiện lợi mua đồ về nấu cà ri.”

“Ra thế!”

“Bố không thích cà ri à?”

“Đâu có. Bố thích mà.”

Hirasuke lên tầng hai. Gã thay bộ đồ nỉ vẫn mặc mọi khi. Gã thấy lòng nặng trĩu. Gã hiểu tại sao lại thế. Nhưng gã cũng hiểu, gã mà nghĩ đến nữa thì lại càng thấy nặng nề hơn nên cố xua đi ý nghĩ đó.

Vừa xem chương trình ca nhạc trên ti vi, gã vừa ăn món cơm cà ri Monami nấu. Phải nói là ngon tuyệt. Không thua gì món Naoko nấu. Monami tỏ ra rất sung sướng khi gã nói vậy.

“Con nấu ăn cũng giỏi lắm đấy. Mẹ còn viết lại công thức các món ăn nữa nên OK ngay.” Cô bé giơ hai ngón tay làm hình chữ V. “Lâu lắm rồi con mới ăn tối cùng bố nhỉ. Con thấy cứ là lạ thế nào ấy.”

“Giờ này mọi khi con toàn ngủ còn gì.”

“Vâng.” Cô bé dùng chiếc thìa đang cầm trên tay. “Bố vẫn muốn mẹ xuất hiện ạ?”

“Làm gì có.” Hirasuke xua tay. Rồi gã nghiêng đầu. “Nhưng bố nhấn mạnh câu ‘làm gì có’ thế này thì chắc mẹ con sẽ dỗi cho mà xem.”

“Đúng rồi. Coi như con không nghe thấy bố nói thế.” Monami cười, tiếp tục cầm thìa xúc ăn.

Ăn cơm xong, Monami vẫn ngồi trước ti vi. Cô bé xem bộ phim truyền hình đang được ưa thích mà Naoko khen hay lắm. Còn Hirasuke thì đứng rửa bát đĩa trong bếp “Cảm ơn bố nhiều.” Cô bé nói vọng ra.

Rửa bát xong, Hirasuke quay lại phòng thì thấy Monami nằm đang phủ phục lên bàn ngủ. Bộ phim truyền hình trên ti vi đang phát đến bài hát kết thúc phim.

Gã ngồi xuống thì Monami mở mắt. Mắt cô bé cứ thần thờ như vậy suốt mấy giây. Cô bé từ từ xoay người, dùng đầu ngón tay dụi dụi hai mắt rồi lại mở mắt ra.

“Bây giờ là mấy giờ rồi?” Cô bé hỏi.

“Khoảng chín giờ.”

“Thế ạ. Em ngủ lâu quá.”

“Lúc anh về thì Monami vẫn thức, anh có hơi bất ngờ. Nói thật là anh cũng lo nữa.”

“Anh nghĩ em sẽ không quay lại nữa à?”

Naoko đưa mắt nhìn ra chỗ khác.

“Có một khoảng thời gian giống như để trung chuyển giữa trạng thái ngủ và trạng thái thức. Trong khoảng thời gian đó, em luôn tự bảo mình ‘dậy thôi nào’, vậy mà hôm nay, không hiểu sao, em không tài nào dậy được. Em bị mắc kẹt luôn vào bên thế giới ngủ đó. Thế nên muộn thế này em mới xuất hiện.”

“Thế à?” Hirasuke gật đầu một cách mơ hồ. Một câu nghe cứ tưởng là dễ hiểu nhưng thực ra là chẳng hiểu gì.

“Chồng này,” Naoko quay về phía Hirasuke, “Có lẽ em không được gặp chồng nữa đâu.”

“Sao thế?”

“Đây là chuyện của em nên em biết. Em nghĩ là dần dần em sẽ biến mất.”

“Em thôi đi. Anh đã bảo là không có chuyện đó đâu.”

“Mà lạ lắm, em chẳng thấy buồn gì hết. Việc này đúng là không thể làm khác được. Dù thế nào thì tình trạng bây giờ thật không bình thường.”

“Kể cả không bình thường thì có sao. Anh thích cuộc sống hiện tại. Cả Monami cũng thích nữa. chúng ta cứ thế này đi.”

“Cảm ơn chồng. Giá mà em có thể làm được thế.” Naoko khịt khịt mũi. “Cà ri phải không?”

“Monami nấu đấy.”

“Thế à. Món sở trường của con bé. Các món khác con nó cũng nấu được. Tại từ bé em đã để nó giúp em rồi mà.

“Con bé cũng nói thế. Nó bảo vì mẹ đã ghi lại cho.”

“Công thức món ăn,” Naoko lắc đầu, “Giờ em phải cố gắng viết lại hết những gì có thể”

“Em thôi cái giọng đó đi. Trước mắt, chúng ta vẫn có thể ở bên nhau thế này cơ mà.” Giọng Hirasuke có vẻ hơi tức giận.

“Phải rồi. Em xin lỗi.” Naoko nhoen miệng cười.

Tối hôm đó Hirasuke rất muốn thức thật khuya. Gã muốn được ở bên Naoko càng lâu càng tốt. Nhưng nhân vật chính, Naoko, đến gần mười hai giờ đã ngáp liên tục nên gã đành chịu. “Em buồn ngủ quá, sắp xỉu rồi đây này.” Nói rồi Naoko đi vào phòng mình. Sáng mai, người ra khỏi phòng chắc chắn không phải Naoko mà là Monami.

Vậy là chừng ba tiếng đồng hồ. Đó là khoảng thời gian Naoko hiện ra trong ngày hôm nay.

Hirasuke vào phòng tắm. Sau đó gã quay lại phòng khách kiểu Nhật uống whisky. Mỗi lần nhấp một ngụm, gã lại thấy cổ họng và ruột nóng ran lên. Gã uống và cố kìm nước mắt khỏi chảy ra.

SANG THÁNG BẢY CHƯA Được BAO LÂU THÌ một nhân vật Hirasuke không ngờ tới xuất hiện ở chỗ làm của gã. Vùng Kyushu đã có thông báo mùa mưa kết thúc. Như thể minh chứng cho điều này, thời tiết ở Tokyo cũng chuyển sang nắng đẹp. Trời nóng vậy nhưng nhân vật xuất hiện trong phòng khách của công ty Hirasuke lại vận một bộ vest màu xanh đậm. Ngay khi nhìn thấy người này, Hirasuke đã đoán lại sắp có chuyện không hay.

Trong phòng khách có kê vài chiếc bàn vuông dành cho bốn người. Hai người ngồi đối diện nhau ở một trong những chiếc bàn đó.

“Mẹ cháu gửi lời xin lỗi chú vì hồi mùa đông đã đến làm phiền chú. Chú bận rộn vậy mà mẹ cháu lại đường đột hẹn gặp chú.” Negishi Fumiya cúi rạp đầu xuống, mái tóc cậu ta được chải chuốt cẩn thận. Tóc mái rẽ ngôi lệch rất hợp với bộ vest màu xanh đậm.

“Không có gì, chú đã được nghe một chuyện quan trọng. Cũng sáng tỏ được khá nhiều điều.”

Fumiya tỏ vẻ không thoải mái trước câu nói của Hirasuke.

“Mấy năm trước cháu đã rất vô lễ với chú Sugita. Cháu chẳng biết gì, lại còn đuổi chú đi. Cháu xin lỗi.”

“Không sao, ở trường hợp đây thì làm gì còn cách nào khác. Bản thân cháu cũng có biết đâu. Thôi bỏ qua đi. Cháu đừng cúi đầu nữa.”

Mãi đến khi Hirasuke nhắc lại, Fumiya mới ngẩng lên sau khi cúi đầu xin lỗi lần nữa. Cậu ta rút khăn mùi soa ra lau mồ hôi ở trên trán.

“Có một điều mẹ cháu dặn phải nói với chú. Mẹ con cháu đã liên lạc được với Kajikawa Itsumi.”

“Vậy hả?” Hirasuke đã nói cho Negishi Noriko biết địa chỉ của Kajikawa Itsumi trên điện thoại. Tuy nhiên sau đó gã không hỏi lại tình hình thế nào. “Giờ cô bé thế nào?”

“Em ấy đang học làm nhân viên thẩm mỹ viện. Em sống một mình nhưng cuộc sống có vẻ không được dễ dàng lắm. Vì vậy mẹ cháu đã quyết định giúp em.”

“Ồ...”

“Đề trả ơn mà chú.”

“Ra vậy.”

Hirasuke nhìn gương mặt cậu thanh niên trước kia đã từng được bố của Itsumi bí mật giúp đỡ. Gã cứ gật đầu liên hồi.

“Nhưng mà dù có thể đi nữa...” Hirasuke nhìn cậu thanh niên rồi lắc đầu. “Chú vẫn rất ngạc nhiên khi cháu lại chọn công ty chú.”

“Thế ạ. Từ xưa cháu đã muốn làm ở công ty về ô tô.”

“Vì vậy cháu mới vào khoa ô tô?”

“Vâng ạ.” Fumiya hơi hất cằm lên.

Công ty của Hirasuke cũng bắt đầu cho những người có nguyện vọng vào làm ở công ty tới tham

quan. Hầu hết sinh viên ngành tự nhiên đến đây với giấy giới thiệu của nhà trường. Nếu không vấn đề gì thì coi như những sinh viên này đã là người của công ty. Sinh viên sắp tốt nghiệp thạc sĩ như Fumiya chắc chắn sẽ có chỗ.

“Vậy đây chỉ là sự tình cờ thôi hả?” Hirasuke hỏi.

“Nói thật với chú, cũng chẳng có nhiều thư giới thiệu đến các công ty ô tô.” Fumiya đưa ngón tay lên sờ vào cà vạt. “Nếu cháu không gặp chú, có lẽ cháu đã không chọn công ty này.”

“Sao cơ?” Hirasuke đưa tay lên sờ đầu. “Thế này thì trách nhiệm của chú nặng nề lắm đây. Khéo sau này cháu lại bảo là ‘cháu không ngờ công ty này lại thế’ ấy chứ.” Gã cười ngượng ngịu.

Fumiya bảo cậu ta đang nghỉ tại khách sạn ở khu Shinjuku, mai cậu ta sẽ về Sapporo. Nghe thấy thế, Hirasuke mời cậu ta tới nhà ăn tối.

“Không sao chứ ạ? Có phiền gì chú không?”

“Nếu phiền thì chú đã chẳng mời. Thế nhé.”

“Vâng, cháu xin phép.” Fumiya ngồi thẳng lên đáp lại.

Trước khi chia tay, Hirasuke hẹn Fumiya hết giờ làm gọi điện lại cho gã. Hirasuke đợi đến hơn năm giờ thì gọi điện về nhà. Monami đã về. Lúc gã bảo sẽ có khách về nhà, đầu dây bên kia có vẻ hơi cuống.

“Bố báo gấp thế. Ăn uống thế nào đây?”

“Ăn món lươn đi. Con gọi điện đến cửa hàng Yajiro Hyoei đặt cho bố. Đặt loại cao cấp ý. Loại đây có cả lươn nướng không tẩm ướp và canh lươn.”

“Thế thôi gì ạ?”

“Ừ. Giờ dọn dẹp nhà cửa gọn gàng đi nhé.”

Đặt máy xong, Hirasuke ngồi chờ người ra nghỉ bao năm rồi nhà gã mới có khách tới chơi.

Hết giờ làm, Fumiya gọi tới. Gã hẹn cậu ta ở hiệu sách trước cửa ga.

Lúc tới hiệu sách gã đã thấy Fumiya ở đó. Bộ vest màu xanh đậm của cậu ta rất nổi bật trong thời tiết này. Cậu ta đang mua bản đồ Tokyo.

“Cháu mà vào được công ty chú thì từ mùa xuân năm sau, cháu sẽ ở Tokyo. Giờ cứ học trước là vừa.” Fumiya cười nói.

“Cháu sẽ phải sống ở ký túc dành cho nhân viên một thời gian. Có gì không thoải mái cứ bảo chú.”

“Cảm ơn chú.”

“Ăn uống thiếu chất thì đến nhà chú mà ăn. Vậy nên nhớ đường từ đây về nhà chú luôn đi nhé.”

“Vâng ạ.”

Hirasuke chợt nhận ra gã không còn dùng từ ngữ khách sáo với Fumiya. Gã hoàn toàn không để ý đến. Gã phân vân không biết làm thế nào, cuối cùng gã quyết định cứ tiếp tục như vậy. Thế cũng tự nhiên, với lại Fumiya không có vẻ gì là không thoải mái.

Xe điện chật ních người quả là cực hình với Fumiya. Trong xe có máy lạnh nhưng mồ hôi vẫn không ngừng túa ra từ hai bên thái dương cậu ta. Lúc xuống khỏi xe điện, cậu ta thở hổn hển.

“Chắc chắn người ở Tokyo khỏe hơn người ở Sapporo.” Giọng cậu ta không có vẻ gì là đùa.

Về tới nhà, lúc mở cửa, Hirasuke gọi vọng vào: “Bố về rồi đây.”

Có tiếng chân chạy huỳnh huých. Monami chạy ra, chân không đi dép. Cô bé đang đeo tạp dề, bên

trong mặc áo thun màu đen. “Chào bố.”

“Đây là Negishi Fumiya bố nói trên điện thoại đấy. Fumiya, đây là con gái chú, Monami.”

“Anh là Negishi.” Fumiya cúi đầu.

“Em là Monami, chào anh.” Cô bé cũng chào lại.

Sau đó ánh mắt hai người chạm nhau. Chỉ khoảng hai đến ba giây, lúc Hirasuke đang cời một bên giày. Lúc gã cời nốt trước kia thì ánh mắt hai người đã nhìn sang chỗ khác.

Vào phòng khách, Hirasuke vô cùng ngạc nhiên. Trên bàn la liệt thức ăn. Nào là xa lát, gà rán, sashimi v.v...”

“Con nấu đấy hả?”

“Vâng. Thì lâu lắm nhà ta mới có khách mà.” Monami lén nhìn Fumiya.

“Giỏi quá. Mới chỉ cấp III mà khéo thế. Thật đáng khâm phục.”

“Anh đừng nhìn nữa. Nhìn kỹ sẽ thấy có chỗ em làm chưa được đâu.” Monami xua tay.

“Nào, ăn luôn nhé. Bố đói rồi. Monami, cho bia đi.” Hirasuke bảo.

“Vâng ạ.” Monami đáp lời rồi quay vào bếp.

“Chú này,” Fumiya nói, “Lúc nào chú cũng để thế này ạ. Chú không để mở ạ?”

Hirasuke nhìn ra chỗ Fumiya chỉ. Trong giây lát gã không biết phải trả lời thế nào. Đó là ban thờ. Gã không thể mở nó ra lúc này. Vì chẳng có ai để thờ cả. Ít nhất là với gã bây giờ.

“À cái đó...” Hirasuke gãi đầu, “Trước kia chú có để ảnh thờ của vợ chú nhưng giờ chú thấy phiền phức quá...”

“Cháu thắp một nén nhang được không ạ?” Fumiya nhìn cả Hirasuke và Monami.

“Sao lại không...” Hirasuke không biết nói gì thêm nữa.

Monami nói tiếp, tay vẫn cầm chai bia: “Được chứ, bố nhỉ.”

“Ừ... được... không sao đâu. Cháu thắp cho cô một nén đi.”

“Vâng, cháu xin phép.” Fumiya sửa lại tư thế.

Fumiya đứng chấp tay một lúc trước ban thờ đã lâu không được mở. Khói từ nén nhang bay lên như sợi chỉ. Hirasuke cũng quỳ gối giống Fumiya và đợi.

Cuối cùng thì Fumiya cũng ngẩng lên. Sau khi nhìn lại tấm ảnh của Naoko trong khung ảnh, cậu ta xoay người về phía Hirasuke. “Cháu xin lỗi vì cứ đòi thắp nhang.”

“Không có gì. Mà cháu chấp tay lâu thật đấy.”

“Dạ, vì có quá nhiều điều cháu phải xin cô thứ lỗi.” Fumiya cắn môi.

“Thôi, cùng nâng cốc nào.” Monami vẫn đứng cầm chai bia suốt từ nãy giờ. “Chúc mừng anh Negishi xin được việc.”

“Phải rồi phải rồi.” Hirasuke lấy chiếc cốc trên bàn đặt trước mặt Fumiya.

“Ôi, khoa y hả. Em giỏi quá đi!” Fumiya đệm từ cảm thán ở cuối câu.

“Giỏi gì đâu. Chỉ là mơ ước của em thôi. Chẳng biết là vào được hay không.”

“Nhưng đặt mục tiêu được như vậy cũng là giỏi rồi.

Lại là con gái nữa. Anh nói nghe có vẻ hơi phân biệt nam nữ. Nhưng thực sự là em giỏi thật đấy.” Từ ngữ của Fumiya có vẻ lạ. Chắc có lẽ tại cậu ta đã uống khá nhiều bia.

“Anh Fumiya cũng học cao học ở trường Đại học Công nghiệp Hokusei còn gì. Thế cũng giỏi mà.”

“Chẳng giỏi gì đâu em. Ai vào chả được.”

“Làm gì có. Mà này, anh Fumiya học khoa kỹ thuật nên đương nhiên giỏi toán đúng không. Có bài này em không hiểu lắm, cho em hỏi nhé?”

“Sao cơ? Trong tình trạng thế này á? Sao bây giờ nhỉ, đầu anh giờ hơi đơ đơ rồi.”

“Đợi em chút.” Monami nói rồi chạy ra khỏi phòng.

“Xin lỗi vì để cháu phải tiếp chuyện con gái chú.” Hirasuke nói. Gã ngồi hơi tách Monami và Fumiya, uống rượu whisky đã pha loãng với nước.

“Không đâu ạ. Cháu vui lắm. Monami giỏi thật, thi vào hẵn khoa y.” Câu ta bẻ cổ thật mạnh.

“Đó là ý nguyện của mẹ Monami.” Hirasuke nói.

“Của cô ạ?” Fumiya đưa mắt nhìn ra phía ban thờ.

“Ừ, không vào khoa y cũng được nhưng ước mơ của cô ấy là muốn con gái sống một cuộc đời không có gì...”

“Ồ...” Fumiya nhìn ảnh của Niioko.

Monami từ tầng hai xuống, đặt trước mặt Fumiya một tờ giấy in bài tập.

“Đây, bài này ạ.”

“Ồ, bài chứng minh tích phân à.” Fumiya ngửa gương mặt đỏ ửng lên vì rượu. “Ha ha, ra vậy. Bài này khó đây. Nào, trước tiên đặt bình phương của X bằng t , rồi tính đạo hàm của t theo biến X .”

Fumiya lấy bút bi ra và bắt đầu viết câu trả lời, đôi mắt cậu ta có vẻ mơ màng vì rượu. Monami nhìn gương mặt cậu thanh niên đầy tin tưởng.

Khoảng gần mười một giờ, Negishi Fumiya ra về. Chân cậu ta lảo đảo nhưng đầu óc vẫn minh mẫn. Việc cậu ta giải ngay được ba bài toán Monami đưa ra cũng chứng minh điều đó.

“Anh ấy đúng là người ngay thẳng. Không có vẻ gì là lươn lẹo.” Monami nói sau khi tiễn Fumiya về. Nhìn ánh mắt của Monami khi ấy, Hirasuke bỗng nhiên có một linh cảm nhưng gã không nói ra.

Hai người cùng rửa dọn đồng bát đĩa. Dọn dẹp xong cũng gần mười hai giờ. Cả hai đều chưa ai tắm. Như thể thỏa thuận ngầm từ trước, cả hai cùng ngồi đối diện nhau ở phòng khách.

“Con mệt rồi hả?”

“Vâng, cũng hơi mệt.”

“May quá, mai là thứ Bảy. Nhưng mai con vẫn phải đi học à?”

“Vâng. Chỉ nửa ngày thôi.” Cô bé vừa nói vừa nhìn bố. “Bố à, tối nay có lẽ mẹ không hiện ra đâu.”

“Thế hả?”

“Vâng, tối nay thì không.”

“Thế à.” Hirasuke nhìn ban thờ. Naoko trong bức ảnh đang mỉm cười nhìn gã.

“Bố à, con có việc này.”

“Gì thế?”

“Ngày mai học xong, con muốn bố dẫn con đến một nơi. Đi bằng ô tô.”

“Lái xe đi chơi hả? Được thôi. Đi đâu?” Đây là lần đầu tiên Monami đề nghị thế này nên Hirasuke

thoảng chút bắn khoăn.

Cô bé hơi chần chừ rồi bảo: “Công viên Yamanoshita.”

“Công viên Yamanoshita... Ở Yokohama á?”

“Vâng.” Cô bé gật đầu.

Một cơn gió lạnh thổi vào tim gã. Lòng gã chột chùng xuống.

“Ngày mai... à?” Gã hỏi.

“Vâng, ngày mai.” Cô bé trả lời.

“Được rồi.” Gã gật đầu. “Bố hiểu rồi.”

Mắt Monami bắt đầu đỏ lên. Cô bé lấy tay che miệng, đứng dậy rồi cứ thế ra khỏi phòng, đi lên cầu thang.

Hirasuke ngồi khoanh chân trong phòng khách. Gã lắc đầu rồi lại quay ra nhìn bức ảnh trên bàn thờ.

Công viên Yamanoshita là nơi đầu tiên gã hẹn với Naoko.

THỨ BẢY, HIRASUKE BẬN RỘN TỪ SÁNG SỚM. Đầu tiên gã ra trạm xăng đổ đầy xăng rồi nhân tiện rửa xe luôn. Chiếc sprinter cũ, đầy vết xước trông cũng tinh tươm hẳn.

Rửa xe xong, gã đi ra cửa hàng bán nhạc cụ, băng đĩa chọn mua mấy đĩa CD. Cô bán hàng cố nén cười, có lẽ tại những đĩa gã chọn không phù hợp với một người đàn ông trung niên. Ra khỏi cửa hàng, gã đến cửa hàng đồ điện gần đó để mua một chiếc đài nghe đĩa CD.

Sau đó gã tới cửa hàng cắt tóc.

“Anh cắt thật tự nhiên thôi nhé, trông sao cho không phải như là đã đi cắt tóc ấy.”

“Sao cơ ạ? Hôm nay có chuyện gì à? Hay là đi gặp mặt đấy?” Ông chủ tiệm cắt tóc quen lúng túng trước yêu cầu của Hirasuke.

“Không phải gặp mặt mà là hẹn hò.”

“Sao cơ? Thật không?” ông cắt tóc tùm tùm cười, ông ta có vẻ không tin lời Hirasuke lắm.

“Tôi không nói dối đâu. Tôi hẹn với con gái.”

“Chà mệt đấy nhỉ.” ông cắt tóc đột nhiên nghiêm túc hẳn. “Hẹn hò với con gái quả là một dịp đặc biệt hiếm có trong đời của các ông bố đấy.”

Cắt tóc xong cũng vừa kịp giờ. Hirasuke lái xe đến trường Monami.

Sau lễ hội văn hóa lần trước, giờ gã mới đến trường của Monami. Ánh lửa trại hôm đó đập chòn trước mắt gã. Chưa hết một năm mà gã cảm tưởng như lâu lắm rồi.

Đã đến giờ tan học, học sinh túa ra từ cổng trường. Hirasuke đỗ xe ở rìa đường, quan sát các gương mặt học sinh nữ.

Cuối cùng thì Monami cũng đi ra cùng với hai người bạn. Gã định bấm còi nhưng cô bé nhận ra trước. Sau khi nói điều gì đó với hai người bạn, cô bé một mình đi về phía gã.

“Xe trông sạch quá.” Cô bé nói luôn ngay khi ngồi vào ghế cạnh Hirasuke.

“Tất nhiên rồi.”

“À, tóc tai cũng sạch sẽ nữa.”

“Bố là người chăm lo bề ngoài mà.”

“Vâng, rất được. Phải gọi là papa mới hợp.”

“Papa à. Cũng không tồi.” Hirasuke vào số cho xe chạy.

Lúc mới lên xe, Monami còn bông đùa vài câu nhưng ngay sau đó cô bé im bất, chỉ ngồi nhìn ra ngoài cửa sổ. Hirasuke cũng không nói gì. Thời tiết đẹp như vậy nhưng không khí buổi lái xe đi chơi lại trở nên nặng nề.

Giữa đường Hirasuke rẽ vào một quán hăm bơ gơ. Monami lặng lẽ ăn bánh hăm bơ gơ nhân phô mát và uống cà phê. Hirasuke thì vừa lái xe vừa gặm hăm bơ gơ.

Đến công viên Yamanoshita, Hirasuke cho xe vào bãi gửi, lấy đồ rồi đi ra.

"Bố à, trông quê thế nào ấy." Monami chỉ vào chiếc đài.

"Thế hả? Đồ mới mà."

"Cái đài thì không sao, nhưng bố cầm cái đó mà đi vào công viên thì hơi khó coi."

"Thế thì bố để lại xe nhé?"

"Không sao đâu. Mình cần nó mà, phải không?"

"Ừ thì..."

"Thôi kệ vậy."

Hôm nay trời đẹp, lại là thứ Bảy nên có rất nhiều gia đình và các cặp đôi đi chơi công viên. Hirasuke chỉ vào hàng ghế hướng ra phía biển. Chỉ còn đúng một ghế trống.

"Lần trước ngồi gần chỗ cầu tàu hơn." Gã bảo.

"Gì cơ bố?"

"Ghế mà lần hẹn đầu tiên với mẹ ấy. Ở đoạn kia kìa." 'Nó còn trống đâu mà ngồi.' Monami ngồi xuống ghế. Hirasuke cũng ngồi xuống bên cạnh. Một nữ sinh cấp III mặc đồng phục và một người đàn ông trung niên cầm chiếc đài cát xét. Gã bỗng thấy hơi bấn khoăn không biết người ngoài nhìn bố con gã thế nào.

Hai người ngồi ngắm biển một lúc. Mặt nước rất phẳng lặng. Thỉnh thoảng lại có một chiếc thuyền đi qua

"Mẹ dặn con à?" Hirasuke hỏi, mắt vẫn nhìn về phía trước.

"Vâng." Cô bé trả lời.

"Khi nào?"

"Sáng hôm qua. Mẹ viết vào vở."

"Mẹ bảo là sáng thứ Bảy?"

Không quay sang nhưng Hirasuke vẫn thấy Monami gật đầu.

"Mẹ viết thứ Bảy bảo bố chở đến công viên Yamanoshita. Rồi thì..."

Monami lắc đầu, tỏ ý không muốn nói.

"Ra vậy." Hirasuke thở dài.

"Bố à," Monami nói. "Không biết con về có tốt không?"

Hirasuke nhìn Monami. Cô bé như sắp khóc.

"Đương nhiên rồi." Gã bảo. "Mẹ cũng vui mà."

Monami gật đầu như thể trút được gánh nặng. Rồi đột nhiên cô bé nhắm hờ mắt. Đầu cô bé gật gật rồi cứ thế ngã người xuống ghế. Monami thiếp đi hệt như một con búp bê.

Hirasuke cầm chiếc đài lên. Bên trong đã có sẵn đĩa CD. Đĩa của Matsuto Yayumi. Gã bấm nút chạy.

Đúng lúc đĩa bắt đầu chạy thì Naoko mở mắt. Nhưng Hirasuke không quay sang hỏi chuyện ngay mà vẫn ngồi nhìn ra phía biển như lúc Monami còn ở đó. Naoko cũng nhìn ra phía biển.

"Anh mua được cả đĩa của Yayumi cơ à." Nàng nói, giọng rất bình tĩnh.

"Anh xấu hổ muốn chết luôn đó."

"Nhưng anh vẫn cố để mua nó cho em."

“Vì Naoko thích mà.”

Rồi hai người lại im lặng nhìn ra biển. Mặt nước sáng lóa, khiến mắt bị chói nếu nhìn lâu.

“Cảm ơn anh vì đã dẫn em đến đây lần cuối cùng.” Naoko nói.

Hirasuke quay người về phía Naoko.

“Là... lần cuối phải không?”

Naoko gật đầu, không né tránh cái nhìn của Hirasuke.

“Việc gì cũng đến lúc phải kết thúc. Mọi chuyện đã thực sự kết thúc vào hôm xảy ra tai nạn. Chẳng qua chúng ta chỉ cố kéo dài nó đến ngày hôm nay mà thôi.” Giọng Naoko chùng xuống. “Được đến hôm nay là nhờ anh đó.”

“Không thể làm khác được sao?”

“Không đâu.” Naoko khẽ mỉm cười. “Em không biết giải thích thế nào nhưng em hiểu, vì đó chính là em. Vai của Naoko đến đây là kết thúc rồi.”

“Naoko...” Hirasuke nắm lấy bàn tay phải của Naoko.

“Chồng à...” Nàng gọi. “Cảm ơn chồng. Tạm biệt chồng. Đừng quên vợ nhé.”

Gã định gọi “Naoko” lần nữa nhưng không thể cất nên lời.

Nụ cười hiện lên ở ánh mắt và khóe miệng nàng. Cứ thế, nàng nhẹ nhàng nhắm mắt lại. Đầu dần dần gục về phía trước.

Hirasuke cũng gục xuống, tay vẫn nắm lấy tay Naoko. Nhưng gã không khóc. Có ai đó thì thầm bên tai gã rằng không được khóc.

Một lát sau, có một bàn tay đặt lên vai gã. Gã ngẩng lên thì nhìn thấy Monami.

“Mẹ đi rồi ạ?” Cô bé hỏi.

Hirasuke im lặng gật đầu.

Gương mặt Monami trở nên rúm ró. Cô bé gục mặt vào Hirasuke khóc nức nở.

Gã khẽ vuốt lưng con gái, mắt nhìn ra biển. Đằng xa có chiếc thuyền màu trắng.

Yayumi vẫn đang hát bài Căn phòng tối.

“ANH CÁ LÀ CHÚ SẼ KHÓC. THẾ NÀO CŨNG KHÓC cho mà xem.” Ông anh rể Tomio nói đầy tự tin.

“Em không khóc. Giờ làm gì còn ông bố nào khóc khi con gái lấy chồng.” Hirasuke xua tay phản bác.

“Chính kẻ nào nói thế sẽ khóc đấy. Bố này, bố đã khóc ở tiệc cưới con gái, không phải vì con gái đi lấy chồng mà là có thêm con rể phải không?”

“Đúng rồi.” Sanro gãi gãi má. Ông đã mặc xong bộ hakamaW) có in hình con dấu của gia đình, cảm tưởng có thể đi đến đám cưới bất cứ lúc nào.

Tomio cũng đã thay quần áo xong, trong khi đó Hirasuke vẫn mặc đồ ở nhà. Gã mới chỉ rửa mặt. Có tiếng chân đi lên cầu thang. Đó là bà chị vợ Yoko. Yoko cũng đã thay sang Tomesode.

“Ôi Hirasuke, chú làm gì mà vẫn còn ăn mặc như thế này? Thay quần áo nhanh lên. Monami đã đi rồi đó.”

“Giờ Motrami mới đi thì vẫn còn ới thời gian. Cô dâu phải chuẩn bị hai tiếng mới xong.”

“Thế bố cô dâu không có việc gì làm à? Còn phải chào hỏi các thứ nữa chứ,”

“Không có đâu.” Tomio xua tay. “Bố cô dâu chỉ cần khóc sụt sùi thôi.”

“Em đã bảo là không khóc rồi. Anh cứ nói mãi thế.”

“Chú sẽ khóc cho mà xem. Yoko nhỉ. Em nghĩ chú Hirasuke sẽ không khóc hả?” Tomio hỏi vợ. “Sao hả chú Hirasuke?” Yoko nhìn mặt Hirasuke rồi bật cười. “Chắc chắn là phải khóc rồi.”

“Lại được cả chị nữa.” Hirasuke nhăn mặt.

“Thôi thôi, đừng có nói linh tinh nữa. Chúng ta đi thôi nào. Muộn nhất là ba mươi phút nữa chú phải xong đấy. Chưa có ông bố nào lại muộn đám cưới con gái đâu. Nào bố ới, đi thôi.”

Yoko ở lại nhà gã từ hôm qua để chỉ đạo mọi việc, hôm nay chị cũng giữ vai trò phụ trách chính. Yoko hỏi hả đưa bố và chồng đi.

Chỉ còn lại một mình Hirasuke trong căn phòng tĩnh lặng. Gã cứ ngồi mơ màng một lúc rồi chậm chạp đứng dậy, thay bộ lễ phục được treo lên mắc từ hôm qua.

Mới hôm nào còn đang chọn ngày mà thoát cái đã tới ngày cưới. Thậm chí gã còn chẳng có thời gian để mà phiền muộn. Có lẽ, khi sắp mất đi cái gì thì mới thấy nó diễn ra rất nhanh.

Monami đã hai mươi năm tuổi. Hiện giờ Monami đang làm trợ lý tại khoa sau đại học, đồng thời làm nghiên cứu về chuyên ngành não. Gã đã lo con gái quên cả lấy chồng vì quá mải mê nghiên cứu, nhưng hóa ra gã đã lo thừa.

Gã cũng ít nói chuyện với Monami về Naoko hơn. Có vẻ bây giờ cách nghĩ của Monami về câu chuyện kỳ lạ kia đã hơi khác so với hồi trước. Hồi còn sinh viên, Monami đã từng nói thế này:

“Con nghĩ, có khi con là người mang hai nhân cách. Sau cú sốc của vụ tai nạn, một con người nữa trong con xuất hiện. Con người này cứ nghĩ bản thân mình chính là mẹ. Những trường hợp về hiện

tượng nhập hồn có thể giải thích theo cách này. Còn việc biết được những chuyện chỉ mẹ biết, hoặc có thể làm được những việc trước không thể làm... thì, đây là cách giải thích theo chủ quan của con thôi, không được tin cậy lắm. Con nghĩ do từ nhỏ, con lúc nào cũng ở cùng mẹ nên chắc cũng không khó để cư xử giống như mẹ. Nhưng cùng với thời gian, xét về mặt ý thức, con đã trở thành người lớn. Vì vậy con người thật của con lộ diện và con người kia biến mất. Giải thích thế này thì dễ hiểu hơn là bảo đó là hiện tượng nhập hồn huyền bí kia đúng không?”

Hirasuke không phản bác lại suy nghĩ của Monami. Gã chỉ im lặng lắng nghe. Nếu Monami chấp nhận chuyện đó thì điều đó sẽ tốt hơn cho cô bé.

Đương nhiên Hirasuke có thể cả quyết đó không phải là hiện tượng hai nhân cách, sống tận năm năm với nhau chẳng lẽ gã lại không biết đó có phải Naoko hay không.

Rốt cuộc thì Naoko hồi đấy giờ chỉ tồn tại trong tâm tưởng gã mà thôi, Hirasuke nghĩ.

Chiếc quần của bộ âu phục chật hơn khi kéo lên bụng. “Mình béo lên rồi.” Gã xoa bụng mình.

Thất xong cà vạt, gã mở ngăn kéo tủ, lấy ra chiếc đồng hồ bỏ túi. Đó là kỷ vật của Kajikawa Yukihiro. Gã đã quyết định từ trước rằng hôm nay sẽ cầm theo nó.

Tuy nhiên khi gã vặn kim, có vẻ như nó không còn hoạt động. Gã ghé tai nghe thử cũng không thấy tiếng gì.

Hirasuke tắc lưỡi. Sao lại hỏng vào lúc này cơ chứ.

Gã nhìn vào đồng hồ báo thức để kiểm tra giờ. Rồi gã nhắm tính trong đầu. Thôi đành nào cũng hỏng rồi. Đi thôi.

Hirasuke cầm chiếc đồng hồ hỏng, vội vàng ra khỏi nhà.

Buổi lễ được tổ chức ở đền Kichizyouji. Nếu đi từ ga Ogikubo thì khá gần. Gã quyết định sẽ ghé qua cửa hàng đồng hồ Matsuno ở Ogikubo trước khi đến buổi lễ. Trước, gã đã từng đến sửa chiếc nắp đồng hồ tại cửa hàng này.

Ông chủ tiệm Matsuno Kozo tròn mắt ngạc nhiên khi trông thấy Hirasuke.

“Ôi ôi, hôm nay là ngày cưới Monami đây.”

“Sao chú biết?”

“Nào nào, thì con bé đến làm nhẫn ở chỗ tôi mà.” “Thế ạ.”

Giờ gã mới biết. Đám cưới lần này gã chẳng có ý kiến gì, Monami cũng chẳng bàn bạc gì nhiều với gã. Một mình con bé quyết định hết.

Hirasuke đưa đồng hồ cho ông Kozo. Thợ chuyên nghiệp như ông Kozo cũng nhíu mày.

“Cái này mệt đây. Hôm nay tôi e không xong được đâu.”

“VẬY Ạ? GIÁ MÀ CHÁU PHÁT HIỆN RA SỚM HƠN.”

“Anh định mang đồng hồ này đến lễ cưới à?” “Vâng. Thật ra con trai của chủ nhân chiếc đồng hồ này chính là chồng sắp cưới của Monami.”

Kozo há hốc miệng vì ngạc nhiên trước câu nói của Hirasuke.

“Ông ta chết rồi. Cháu định mang đến, coi như kỷ vật của người đã khuất. Nhưng giờ nó lại hỏng, thôi kệ, cứ đem đi vậy.”

“Ừ. Sau lễ cưới anh mang đến đây, tôi sẽ sửa cho.” “Vâng, được rồi.” Hirasuke cầm lại chiếc đồng hồ bị hỏng.

“À này...” Kozo hỏi. “Cả hai đều là kỷ vật à?”

“Sao cơ?” Hirasuke hỏi lại. “Cả hai... nghĩa là sao?” Kozo hơi nhăn mặt, ông ta liếm môi rồi nói tiếp. “Chuyện này... Monami bảo tôi phải giữ kín. Nhưng tôi sẽ nói với anh. Chuyện này hay lắm.”

“Chuyện gì thế? Chú làm cháu tò mò quá.”

“Ban này tôi có nhắc đến chuyện cái nhẫn, Nhẫn cưới ấy.”

“À vâng.”

“Đúng là Monami có đến chỗ tôi đặt nhẫn. Nhưng hôm ấy cô bé còn gửi tôi một thứ cơ.”

“Một thứ?”

“Ừ, một chiếc nhẫn. Chiếc cùng cặp với chiếc anh đang đeo trên tay đây này.”

Hirasuke nhìn xuống tay mình. Ở ngón đeo nhẫn của gã là chiếc nhẫn cưới với Naoko. Nhẫn này gã cũng đặt làm ở đây.

“Nhẫn của Naoko?”

“Ừ, con bé cầm đến bảo muốn làm nhẫn cưới mới từ cái nhẫn đó. Con bé bảo vì đây là kỷ vật của mẹ.”

“Chiếc nhẫn đó...”

Tim gã giật nảy lên. Sau đó nó đập nhanh hơn. Toàn thân gã nóng bừng.

Không thể có chuyện đó.

“Tất nhiên tôi đã làm như nó bảo. Phải nói là tôi rất cảm động. Tuy nhiên tôi cứ thắc mắc là tại sao không được nói với anh. Monami không cho tôi biết lý do con bé bảo tôi tuyệt đối không được nói với anh. Tôi mà nói thì nó sẽ thù tôi. Nhưng không vấn đề gì phải không. Anh không khó chịu gì chứ!”

Gã không nhớ mình trả lời thế nào. Lúc gã sức tỉnh thì thấy mình đã ra khỏi cửa hàng.

“Không thể có chuyện đó. Không thể nào.” Gã vừa đi vừa lẩm bẩm.

Chiếc nhẫn đó ở trong con gấu Teddy. Chính Naoko đã nhét vào.

Tại sao Monami lại lấy ra. À không, tại sao Monami lại có thể lấy được ra.

Monami không thể biết có nhẫn trong đó. Đó là bí mật giữa gã và Naoko.

Naoko đã viết lại cho Monami? Giả sử như vậy thì sao phải làm lại chiếc nhẫn? Sao phải giấu gã chuyện đó?

Hirasuke bắt một chiếc taxi. Gã nói với tài xế tên khách sạn nơi tổ chức lễ cưới.

Gã sờ vào chiếc nhẫn trên tay. Gã bỗng thấy bồi hồi.

Naoko...

Nàng chưa biến mất. Nàng chỉ làm như thể là đã biến mất mà thôi.

Hirasuke nhớ lại lần đầu tiên Monami xuất hiện.

Trước hôm đó, gã đã có một quyết định. Gã quyết định sẽ coi nàng như Monami và cư xử đúng như một ông bố.

Ý định đó của gã thể hiện qua cách gã gọi nàng là “Monami”.

Naoko đã đón nhận điều đó thế nào? Phải chăng nàng biết ý định của chồng và bản thân cũng có một quyết định khác?

Nàng già vờ như Monami quay về và cuối cùng là Monami ở lại thật.

Nhưng việc đó không thể làm ngay được. Vì vậy nàng đã chọn một cách. Naoko sẽ dần dần biến mất.

Chín năm là khoảng thời gian nàng đóng vai Monami. Nàng muốn đóng vai đó đến lúc chết.

Gã nhớ lại hôm ở công viên Yamanoshita. Hôm đó không phải là ngày Naoko biến mất. Đó là ngày nàng hoàn toàn rũ bỏ việc sống cuộc đời của Naoko. Phải chăng tiếng nàng khóc nức nở sau khi tỉnh dậy trong vai Monami là những giọt nước mắt đau buồn khi phải vứt bỏ chính bản thân mình?

Naoko, nàng vẫn sống phải không?

Đến khách sạn, gã trả tiền mà như ném lại cho tài xế rồi chạy như bay vào khách sạn. Nhìn thấy nhân viên, gã cuống cuống hỏi địa điểm. Nhân viên khác sạn chậm rãi trả lời như cố tình chọc tức gã.

Gã vào thang máy, ấn tầng có tổ chức tiệc cưới. Gã trông thấy Sanro và Yoko.

“Cuối cùng thì chú cũng tới. Chú làm gì mà lè mề thế?” Yoko nói.

“Monami đâu?” Gã hỏi. Thở không ra hơi.

“Để chị dẫn chú đi.”

Yoko dẫn gã tới phòng chờ của cô dâu. Yoko gõ cửa, ngó vào bên trong rồi quay sang nói với gã. “Chú vào đi.” Sau đó biết ý, bà chị quay lại chỗ mọi người.

Hirasuke hít một hơi thật sâu rồi mở cửa.

Đập vào mắt gã là hình ảnh Monami trong bộ váy cưới.

Đó là hình ảnh được phản chiếu trên một tấm gương rất lớn. Cô con gái đang nhìn gã qua tấm gương. Monami từ từ quay lại. Mùi hương hoa lan tỏa trong phòng.

“Ôi... lại... thấy...”

Gã nhớ lại cảnh tượng khoảng ba mươi năm về trước. Váy cưới của Naoko cũng giống thế này.

Người phụ trách váy cưới ra khỏi phòng, chỉ còn gã và Monami. Hai người đứng nhìn nhau.

Naoko.

Gã nhận ra.

Nhưng giờ có nói gì cũng vô ích. Có hỏi cũng vô nghĩa. Chắc chắn nàng sẽ không thừa nhận mình là Naoko. Chừng nào nàng không nói thì đây vẫn là Monami. Đối với Hirasuke, người này không là ai khác ngoài con gái gã.

“Bố à.” Cô bé lên tiếng “Cảm ơn bố đã nuôi nấng con suốt một thời gian dài, rất dài.” Tiếng cô bé nghe như sắp khóc.

“Ừ” Hirasuke gật đầu. Cái gật đầu này cũng hàm ý chấp nhận một bí mật vĩnh viễn.

Có tiếng gõ cửa. Hirasuke đáp lại thì thấy Negishi Fumiya ngó vào. Cậu ta ngấm người vợ sắp cưới, mắt sáng lên:

“Ôi, đẹp quá. Chỉ có thể nói là quá đẹp, bố nhỉ”. Cậu ta quay sang Hirasuke.

“Điều đó thì bố biết từ ba mươi năm trước cơ. Con ra đây bố bảo này,”

“Gì vậy bố?”

Hirasuke dẫn Fumiya sang phòng khác. Rất may ở đó chẳng có ai.

Gã ngấm nhìn gương mặt cậu thanh niên sắp sửa kết hôn với Monami. Chú rể có vẻ hơi căng thẳng.

“Bố có việc muốn nhờ con.”

“Vâng, bố cứ nói”

“Việc này không khó đâu. Việc mà bố vợ hay muốn làm với con rể ấy. Con cho phép bố nhé?”

“Dạ? Việc gì cơ?”

“Việc này này.” Hirasuke giơ nắm đấm ra trước mặt Fumiya. “Cho bố đấm con.”

“Dạ...?” Fumiya tránh ra đằng sau. “Bây giờ? Ở đây ạ?”

“Không được hả?”

“Vâng, không được ạ! Con còn phải chụp hình nữa.” Fumiya gãi gãi đầu nhưng sau đó cậu lại gật đầu. “Được rồi ạ. Bố đã cho con một cô con gái xinh đẹp như thế nên con sẽ cố chịu vậy. Con sẽ nhận một quả đấm của bố.

“Không, phải hai quả.”

“Hai quả?”

“Một quả là vì lấy đi con gái bố. Một quả là dành cho... người khác.”

“Một người khác?”

“Ai chả được. Nhắm mắt lại đi.”

Hirasuke nắm chặt bàn tay lại. Nhưng gã chưa kịp đấm thì nước mắt đã rơi đầm đìa. Gã ngồi thụp xuống. Gã ôm mặt, khóc nức nở đến khàn cả giọng.

HIGASHINO KEIGO

BÍ MẬT CỦA NAOKO

Chịu trách nhiệm xuất bản:

BÙI VIỆT BẮC

Biên tập:

Nguyễn Nhị Hà

Biên tập viên Nhã Nam:

Xuân Minh

Thiết kế bìa:

Hữu Khoa

Trình bày:

Lam Quỳnh

Sửa bản in:

Vũ Minh

NHÀ XUẤT BẢN THỜI ĐẠI

Nhà B15, Mỹ Đình - Từ Liêm - Hà Nội

Tel: 04 62872348 I Fax: 04 62871730

LIÊN KẾT XUẤT BẢN VÀ PHÁT HÀNH

CÔNG TY VĂN HÓA & TRUYỀN THÔNG NHÃ NAM

1B/IF1 Thái Thịnh, Đống Đa, Hà Nội

Điện thoại: 04 35146875 I Fax: 04 35146965

Website: www.nhanam.vn Email: nhanambook@vnn.vn

Chi nhánh tại TP Hồ Chí Minh

Nhà 015 Lô B chung cư 43 Hồ Văn Huê, Phường 9, Quận Phú Nhuận, TPHCM

Điện thoại: 08 38479853 I Fax: 08 38443034 Email: nhanamhcm@hcm.fpt.vn

In 2.000 cuốn, khổ 14x20.5cm tại Xí nghiệp Bản Đồ 1 - Bộ Quốc Phòng.

Căn cứ trên số đăng ký kế hoạch xuất bản: 1146-2010/CXB/05-50/TĐ

và quyết định xuất bản số 1508/QĐ-TĐ của Nhà xuất bản Thời Đại

ngày 02.12.2010.

In xong và nộp lưu chiểu quý I năm 2011.